

АЛЪН ФОЛСЪМ ДЕН ЗА ИЗПОВЕД

Превод от английски: Любомир Николов, 1998

chitanka.info

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

Хари Адисън

Отец Даниъл Адисън — по-млад брат на Хари, свещеник във Ватикана и личен секретар на кардинал Маршано

Елена Вozo — милосърдна сестра

Херкулес — джудже

Ватикана

Джакомо Печи, папа Лъв XIV

Неговите Uomini di fiducia (доверени служители)

Кардинал Умберто Палестрина

Кардинал Никола Маршано

Кардинал Жозеф Матади

Монсиньор Фабио Капици

Кардинал Розарио Парма

Отец Бардони — помощник на кардинал Маршано

Ватиканска полиция

Яков Фарел — началник на Ватиканската полиция

Италианска полиция

Отело Роскани — детектив от отдел „Убийства“

Джани Пио — детектив от отдел „Убийства“

Скала — детектив от отдел „Убийства“

Кастелети — детектив от отдел „Убийства“

Групо Кардинале — специално ударно подразделение, създадено със заповед на италианското Министерство на вътрешните

работи, за да разследва убийството на папския наместник
Марчело Талиа — главен прокурор на Групо Кардинале

Китайците

Ли Уън — държавен инспектор по водоснабдяването

Ян Йе — председател на Китайската народна банка Дзян Йоумей
— китайски посланик в Италия

Джоу И — министър на външните работи

Чън Ин — търговец на цветя

У Сян — генерален секретар на комунистическата партия

Независимите

Томас Хосе Алварес-Риос Кайнд — международен терорист

Адриана Хол — кореспондент на „Уърлд Нюз Нетуърк“

Джеймс Итън — първи секретар на съветника по политическите
въпроси в римското посолство на Съединените щати

Пиер Веген — швейцарски banker и инвеститор

Мигел Валера — испански комунист

ПРОЛОГ

Рим, 28 юни, неделя

Днес той се наричаше S и приличаше поразително на Мигел Валера, трийсет и седем годишния испанец, който лежеше отсреща, унесен в неспокоен наркотичен сън. Намираха се в мизерна квартира, само две стаи, баня и кухничка, на пет етажа над улицата. Мебелите бяха евтини и протрити — типично за жилище, давано под наем едва ли не ден за ден. Най-представителни от тях бяха избелялото кадифено канапе, върху което лежеше испанецът, и малката сгъваема масичка под прозореца, където стоеше S, загледан навън.

И тъй, квартирата не представляваше нищо особено. Ценна бе единствено гледката — моравата на площад Сан Джовани и отвъд нея внушителната средновековна базилика на Свети Йоан, главна катедрала на Рим и „майка на всички църкви“, основана от император Константин през 313 година. Днес изгледът от прозореца бе още по-прекрасен. Вътре в базиликата Джакомо Печи, известен под името папа Льв XIV, отслужваше литургия за седемдесет и петия си рожден ден, а по площада се разливаше огромна тълпа, сякаш цял Рим празнуваше заедно със светия отец.

S плъзна ръка по боядисаната си в черно коса и се озърна към Валера. След десет минути очите му щяха да се отворят. След двайсет щеше да бъде бодър и енергичен. Изведнъж S се завъртя и хвърли поглед към стария черно-бял телевизор в ъгъла. Предаваха на живо литургията в базиликата.

Облечен в бели църковни одежди, папата гледаше лицата на богомолците, пред които говореше, взираше се в очите им енергично, с надежда и откровеност. Обичаше ги, те се отплащаха с обич и това сякаш му възвръщаше младостта въпреки напредналата възраст и деликатното здраве.

Други камери намираха сред хората в претъпканата базилика познати лица на политици, знаменитости и видни финансисти. После се завъртяха за малко към петимата църковници, седнали зад светия

отец. Това бяха неговите отдавнашни съветници. Неговите uomini di fiducia. Довереници. Взети заедно, те представляваха навярно най-влиятелната сила в римокатолическата църква.

... Кардинал Умберто Палестрина, 62 годишен. Безпризорен сирак от Неапол, станал държавен секретар на Ватикана. Изключително популярен в църковните среди и също тъй уважаван от светската дипломатическа общност. Едра фигура, ръст 197 сантиметра, тегло 130 килограма.

... Розарио Парма, 67 годишен. Папски наместник и кардинал на Рим, висок, строг, консервативен прелат от Флоренция, в чиято енория и църква се отслужваше литургията.

... Кардинал Жозеф Матади, 57 годишен, префект на Епископското сдружение. Родом от Заир. Широкоплещест, сърдечен, обиколил цял свят, владеещ няколко езика, дипломатичен и хитър.

... Монсиньор Фабио Капици, 62 годишен, генерален директор на Ватиканската банка. Роден в Милано. Получил образование в Оксфорд и Йейл, успял да натрупа милиони, преди да постъпи в семинария на трийсетгодишна възраст.

... Кардинал Никола Маршано, 60 годишен, първороден син на тоскански земеделец, учил в Швейцария и Рим, главен администратор на имотите на Светия престол; в тази си роля и старши надзорник на ватиканските инвестиции.

Щрак.

С облечената си в ръкавица ръка S изключи телевизора и пак пристъпи към масичката до прозореца. Зад него Мигел Валера се закашля и помръдна насън върху канапетото. S му хвърли бегъл поглед и отново надникна навън. Долу бяха наслагани полицейски прегради, за да удържат навалицата от паважа пред базиликата; конната полиция образуваше кордон от двете страни на централната бронзова порта. Вляво зад тях S зърна десетина закрити тъмносини камионетки, разположени тъй, че тълпата да не ги забелязва. Пред тях стояха полицаи с каски и щитове — също тъй незабележими, но готови да се намесят при необходимост. Изведнъж пред стъпалата на базиликата рязко спряха четири черни коли; бяха без номера, което издаваше, че са на Polizia di Stato — полицейската организация, охраняваща папата и неговите кардинали извън територията на Светия престол. Чакаха да ги откарат обратно във Ватикана.

Внезапно бронзовата порта се отвори и откъм тълпата долетя възторжен рев. В същия миг екнаха камбани, сякаш всичките римски камбани. За момент не се случи нищо. После сред екота отново се разнесе глъчка, защото папата бе излязъл и белите му одежди се очертаваха ясно на чернения фон — неговите довереници го следваха плътно, обкръжени от охранители с черни костюми и тъмни очила.

Валера изпъшка, примига и се размърда. S го погледна, но само за миг. После пак се обърна и вдигна от сянката под прозореца нещо, обвито с обикновена хавлия за баня. Сложи го на масичката, дръпна хавлията и притисна око към прицела на финландска снайперистка пушка. Базиликата пред погледа му мигновено израсна стократно. В същия момент кардинал Палестрина пристъпи напред и попадна изцяло в кръглата рамка, а тънките косъмчета на мерника се срещнаха точно върху широката му усмивка. S си пое дъх, задържа го и бавно постави показалец на спусъка.

Ненадейно Палестрина пристъпи встрани и в прицела изникнаха гърдите на кардинал Маршано. S чу как Валера изпъшка зад него. Без да му обръща внимание, той завъртя пушката наляво през размазани петна от червени кардиналски одежди, докато зърна бялата фигура на Лъв XIV. Само част от секундата по-късно кръстът на мерника кацна точно между очите му, мъничко над носа.

Отзад Валера изкреця нещо. S пак не му обърна внимание. Бавно притисна пръст върху спусъка, докато папата прекрачваше напред покрай един от телохранителите и с усмивка размахваше ръка към народа. Сетне S рязко завъртя пушката наляво и се прицели в големия златен кръст върху гърдите на римския кардинал Розарио Парма. Лицето му не се промени, той просто натисна трикратно спусъка и стаята се изпълни с гръмотевичен трясък, а на двеста метра от него кръвта на довереника оплиска папа Лъв XIV — Джакомо Печи, и всички около него.

1

Лос Анджелис, 2 юли, четвъртък, 21:00

В записа на телефонния секретар звучеше страх.

Хари, обажда се брат ти Дани... Аз... не исках да се обаждам така... след толкова време... Но... няма с кого... с кого да поговоря... Боя се, Хари... Не знам какво да сторя... или... какво ще се случи. Бог да ми е на помощ. Ако си там, вдигни слушалката, моля те... Хари, чуваш ли?... Сигурно не... Ще опитам да се обадя пак.

— По дяволите.

Седнал в лимузината, Хари Адисън остави слушалката на клетъчния телефон, задържа ръка върху нея и след малко я вдигна отново. Натисна бутона за повторно набиране. Чу тихото електронно писукане на автоматиката, сетне настана тишина и след миг се раздаде равномерният сигнал за свободно на италианската телефонна система.

— Хайде, Дани, отговори...

След дванайсетия сигнал Хари върна слушалката на място и се загледа настрани. Светлините на насрещното движение танцуваха хипнотично по лицето му и го караха да губи представа къде се намира — в лимузина, препускаща бясно към аерогарата, за да хване последния полет за Ню Йорк.

В Лос Анджелис часът бе девет вечерта, в Рим — шест сутринта. Къде може да е един свещеник в шест сутринта? На ранна литургия? Може би затова не отговаряше?

Хари, обажда се брат ти Дани... Боя се, Хари... Не знам какво да сторя... Бог да ми е на помощ.

— Боже господи.

Обземаше го паника и безпомощност. От години не си бяха разменили нито дума, нито ред, и ето че изведнъж гласът на Дани внезапно изскачаше от телефонния секретар сред множеството съобщения. И то не какъв да е глас, а глас на човек, изпаднал в беда.

В края на съобщението бе прозвучало шумолене, като че Дани се канеше да затвори, но сетне той бе добавил телефонния си номер и

молба Хари да се обади скоро. За Хари това „скоро“ беше само преди минута, докато прослушваше обажданията на домашния си телефонен секретар. Но молбата на Дани бе дошла два часа по-рано, малко след седем по калифорнийско време — тоест четири сутринта в Рим. Дявол да го вземе, какво можеше да означава „скоро“ по това време на денонощието?

Хари отново вдигна слушалката и набра номера на адвокатската си кантора в Бевърли Хилс. Тази вечер имаше важно съвещание на съдружниците. Може би щеше да завари някого.

— Джойс, обажда се Хари. Байрън там ли е...

— Току-що си тръгна, мистър Адисън. Да опитам ли телефона в колата му?

— Да, ако обичаш.

Хари чу тихо прашене, докато секретарката на Байрън Уилис се опитваше да го свърже.

— Съжалявам, не вдига. Беше споменал за някаква вечеря. Да му оставя ли съобщение вкъщи?

Отсреща бликнаха ослепителни светлини и Хари усети как лимузината се полюшва. Шофьорът отби по детелината на магистралата Вентура, ускори и навлезе в оживеното движение на Сан Диего към международната аерогара. Не се стягай, помисли си Хари. Дани може да е на литургия, на работа или просто да се разхожда. Недей да побъркваш себе си или другите, щом дори нямаш представа какво се е случило.

— Не, няма нужда. Заминавам за Ню Йорк. Ще му позвъня утре сутрин. Благодаря.

Хари прекъсна, поколеба се и още веднъж опита номера в Рим. Чу същите електронни звуци, същата тишина и после вече познатото писукане на сигнала. Никакъв отговор.

2

Италия, 3 юли, петък, 10:20

Отец Даниъл Адисън дремеше неспокойно на седалката до прозореца в дъното на туристическия автобус, пътуващ на север по магистралата към Асизи. Опитваше се да прогони от съзнанието си всичко, освен тихото бучене на дизеловия двигател и свистенето на гумите.

Беше облечен цивилно, с найлоново яке, джинси и риза с къси ръкави. Горе в малката чанта на багажника лежаха църковните му одежди и тоалетните принадлежности, а очилата и личните си документи носеше във вътрешния джоб на якето. Отец Даниъл беше на трийсет и три години и приличаше на наскоро завършил студент — най-обикновен самотен турист. Точно това искаше.

Преди девет години бе дошъл в Рим като американски църковен пратеник във Ватикана и оттогава редовно посещаваше Асизи. Този древен град сред Умбрийските възвишения, родно място на скромен свещеник, станал светец, му вдъхваше чувство на пречистване и просветление, помагаше му да крачи напред по своя духовен път както никое друго място на света. Но сега и духовният път бе загубен, и вярата почти унищожена. Над всичко тегнеха смут, ужас и страх. Само с цената на отчаяна душевна борба успяваше да удържи сетните капки от разсъдъка си. И все пак пътуваше с автобуса. Но нямаше ни най-малка представа какво да стори или да каже, когато пристигне.

Отпред двайсетината други пътници бърбеха, четяха или почиваха като него в приятната прохлада на климатика. Навън лятната жега трептеше на жарки вълни над селските поля, позлатяваше житата, вливаше сладост в гроздовете по лозниците и постепенно рушеше малкото оцелели до днес древни стени и крепости, които се мяркаха тук-там в далечината.

В полудрямка мислите на отец Даниъл се зареяха към Хари и обаждането, което бе записал на телефонния му секретар в предутринните часове. Запита се дали вече го е чул. И ако да, дали не

се сърди, дали не мълчи нарочно. Но не бе имал друг избор, освен да рискува. Още от юноши двамата с Хари не се разбираха. Не се бяха чували от осем години, а преди десет се срещнаха за последен път. И то съвсем набързо, когато пристигнаха в Мейн за погребението на майка си. Тогава Хари беше на двайсет и шест, а Дани на двайсет и три. Разумно бе да се предположи, че Хари отдавна е отписал по-малкия си брат и пет пари не дава за него.

Но в онзи мрачен миг нямаше значение нито какво мисли Хари, нито какво ги разделя. Дани копнееше само да чуе гласа му, да се докосне някак до него и да помоли за помощ. Обади му се не само от страх, не само от обич, но и защото просто нямаше към кого да се обърне. Бе затънал в ужас, от който нямаше измъкване. Мракът и безумието можеха само да се задълбочават. И поради това той знаеше, че е напълно възможно да умре, без повече да докосне брат си.

Движение на пътеката отпред го изтръгна от унеса. Към него вървеше някакъв мъж. Малко над четирийсетте, гладко избръснат и облечен с леко спортно сако и бежови панталони. Беше се качил в последния момент, докато автобусът вече потегляше от римската автогара. За миг отец Даниъл си помисли, че отива към тоалетната в дъното. Но човекът спря до него.

— Американец сте, нали? — каза той с английски акцент.

Отец Даниъл се озърна напред. Другите пътници все тъй четяха, почиваха или надничаха през прозорците. От най-близкия го делиха пет-шест седалки.

— Да...

— Така си и мислех. — Мъжът се усмихна широко. Беше любезен, дори сърдечен. — Казвам се Ливърмор. Англичанин за ваше сведение. Ще разрешите ли да седна? — И без да чака отговор, той се намести на седалката до отец Даниъл. — Инженер съм. В отпуск. Две седмици в Италия. А догодина в Щатите. Никога не съм бил там, та като срещна някой янки, все питам какво си струва да видя. — Изглеждаше словоохотлив, дори досаден, но навярно просто си беше такъв. — Може ли да ви попитам от кой край сте?

— Ами... Мейн...

Отец Даниъл усещаше нещо нередно, но не можеше да разбере какво точно.

— На картата се пада малко над Ню Йорк, нали?

— Доста по-горе...

Отец Даниъл отново хвърли поглед към предната част на автобуса. Пътниците бяха както преди. Всеки улисан в нещо. Никой не се озърташе. Пак погледна Ливърмор — тъкмо навреме, за да го види как се озърта към аварийния изход до седалката пред тях.

— В Рим ли живеете? — любезно се усмихна Ливърмор.

Защо бе погледнал аварийния изход? С каква цел?

— Попитахте ме дали съм американец. Как ви хрумна, че живея в Рим?

— Посещавам Италия от време на време. Сторихте ми се познат, това е. — Дясната ръка на Ливърмор лежеше в скута му, но лявата не се виждаше. — Какво работите?

Разговорът изглеждаше невинен, но не беше.

— Писател съм...

— Какво пишете?

— Сценарии за американската телевизия.

— Нищо подобно. — Изведнъж Ливърмор се промени. Очите му станаха сурови и той се притисна плътно до отец Даниъл. — Свещеник сте.

— Какво?

— Казах, че сте свещеник. Работите във Ватикана. За кардинал Маршано.

Отец Даниъл го изгледа втренчено.

— Кой сте вие?

Ливърмор вдигна лявата си ръка. Държеше малък автоматичен пистолет. Със заглушител на дулото.

— Твоят палач.

В същия миг електронният брояч под автобуса прещрака на 00:00. След част от секундата отекна оглушителен взрив. Ливърмор изчезна. Прозорците изхвъркнаха навън. Разлетяха се седалки и трупове. Остро като бръснач парче стомана обезглави шофьора, автобусът залитна надясно и смаза един бял форд в мантинелата. Отскочи от нея и отново нахлу сред движението като ревяща, вихрена огнена топка от двайсет тона горяща стомана и гума. Един мотоциклетист изчезна под колелата му. После побеснялата машина откъсна задницата на тежкотоварен камион и се извъртя. Стовари се

върху една стоманеносива ланча и я отхвърли жестоко през централната бариера право пред идващия бензиновоз.

Шофьорът на бензиновоза реагира мигновено — натисна спирачките и извъртя волана надясно. Колелата блокираха, гумите нададоха вой, огромната цистерна плъзна напред и настрани, като същевременно отметна с билиарден удар ланчата в обратна посока. От новия сблъсък пламтящият автобус залитна по стръмния склон под магистралата. Килна се на две колела, остана така за секунда, после се преобърна и разхвърля по сухата лятна трева телата на пътниците — мнозина от тях разкъсани и обгърнати в пламъци. Петдесет метра по-долу спря и огънят плъзна с пращане из тревата наоколо.

Няколко секунди по-късно избухна бензиновозът. Дим и пламъци литнаха към небето като огнена буря, която продължи да бушува, докато от цистерната остана само обгорял, полуразтопен скелет, а над него кротко се виеше тъничка струйка пушек.

3

Полет 148 на авиокомпания „Делта“, Ню Йорк — Рим, 6 юли, понеделник, 7:30

Дани бе мъртъв, а Хари летеше към Рим, за да върне тялото му в Съединените щати за погребение. Последният час, както впрочем и целият полет, мина като насън. Хари видя как утринното слънце докосва Алпите. Видя го да блести по водите на Адриатика, докато завиваха и се спускаха над италианските поля на подхода към международното летище Леонардо да Винчи във Фиумичино.

Хари, обажда се брат ти Дани...

Само това чуваше — гласа на Дани от телефонния секретар. Като повредена грамофонна плоча в главата му се повтаряше едно и също. Изплашен, объркан и вече замлъкнал глас.

Хари, обажда се брат ти Дани...

Кокетно усмихната стюардеса му предложи кафе. Хари поклати глава, отпусна се в плюшената седалка на първокласния салон, затвори очи и отново се върна към досегашните събития.

На два пъти се бе опитал да се свърже с Дани от самолета. И още веднъж, когато се настани в хотела. Никакъв отговор. Обзет от растяща тревога, позвъни направо във Ватикана с надеждата да открие Дани на работа, но след като го прехвърляха от отдел на отдел и му говориха ту на развален английски, ту на италиански, ту на смесица от двата езика, в крайна сметка узна единствено, че отец Даниъл „не е тук до понеделник“.

За Хари това означаваше, че Дани е отпътувал някъде през почивните дни. И независимо от душевното му състояние обясняваше съвсем логично защо не вдига слушалката. За в случай, че наистина позвъни, както бе обещал, Хари остави на телефонния си секретар съобщение с номера на хотела в Ню Йорк.

След това по навик потърси облекчение в бизнеса, заради който бе пристигнал в Ню Йорк — спешни консултации с дистрибуторите и търговските директори на „Уорнър Брадърс“ около предстоящата за

Четвърти юли премиера на „Лунното куче“. От „Уорнър“ искаха да превърнат в летен хит тази история за едно куче, което е изпратено на Луната от НАСА и поради повреда остава там, а децата от училищен отбор по бейзбол научават за това и решават да го върнат; режисьор и сценарист беше Хесус Аройо, с когото Хари работеше вече от двайсет и четири години.

Неженен и красив като киноартист, Хари Адисън бе не само един от най-търсените ергени в шоубизнеса, но и един от най-преуспелите адвокати. Неговата фирма обираше каймака на холивудските милионери. Личните му клиенти бях или кинозвезди или създатели на най-нашумелите филми и телевизионни поредици през последните пет години. Дружеше с хора, чиито лица излизаха всяка седмица по кориците на списанията.

Успехът му — както бяха изтъкнали неотдавна в холивудското професионално издание „Варайъти“ — се дължеше на „съчетание от остър ум, неуморен труд и темперамент, нямащ нищо общо с дивата войнственост на онези млади посредници и адвокати, за които «сделката» представлява всичко и чийто девиз е «никаква милост»“. „Прическа на студент от елитен колеж, маркова бяла риза и тъмносин костюм от «Армани» — тази негова външност напълно съвпада с възгледа, че за всички е най-добре сделките да протичат колкото се може по-мирно и тихо. Ето защо бизнесът му върви, клиентите го обичат, филмовите компании и телевизионните мрежи го уважават. Ето защо печели по милион долара всяка година.“

По дяволите, сега всичко това губеше смисъл. Смъртта на брат му преобръщаше целия свят. Мислеше само как е могъл да помогне на Дани, но не го е сторил. Да позвъни на американското посолство или на римската полиция и да прати хора в апартамента му? Та той дори не знаеше къде живее Дани. Именно затова, когато чу в лимузината съобщението му, най-напред потърси Байрън Уилис — своя шеф, наставник и най-добър приятел. Кой познат в Рим би могъл да им помогне? Това искаше да го попита, но така и не успя да се свърже. Ако бе успял, ако бяха намерили някого в Рим? Дали сега Дани щеше да е жив? Едва ли — просто нямаше да им стигне времето.

Господи.

Колко пъти се бе опитал да се свърже с Дани през изминалите години? След смъртта на майка им двамата бяха започнали да си

прашат картички за Коледа и рождените дни. После пропуснаха един празник, след това втори... Накрая престанаха. Увлечен в живота и кариерата, Хари оставяше нещата да вървят на самотек и постепенно прие положението. Двама братя, две противоположности. Открай време непримирими, понякога дори враждебни. Всеки в своя свят. И в редките мигове на спокойствие навярно всеки от тях се чудеше дали да не поеме инициативата и да възстанови връзката помежду им. Но не го сториха.

И изведнъж в събота вечер, докато в нийоркската кантора на „Уорнър“ празнуваха огромните печалби от „Лунното куче“ — деветнайсет милиона долара, като тепърва се чакаха постъпленията за неделя и понеделник, — Байрън Уилис позвъни от Лос Анджелис. Ръководството на католическата епархия се опитвало да се свърже с Хари, но не искало да му оставя съобщение в хотела. Чрез кантората открили Уилис и той решил да позвъни лично. Дани е мъртъв, тихо каза той, загинал в автобус, взривен навярно от терористи на магистралата за Асизи.

В последвалия водовъртеж от емоции Хари отмени плановете да се завърне в Лос Анджелис и резервира място за полета до Италия в неделя вечер. Щеше лично да донесе тялото на Дани. Това бе последното и единственото, което можеше да стори.

В неделя сутринта се свърза с Държавния департамент и помоли чрез американското посолство в Рим да му уредят среща с хората, разследващи взривяването на автобуса. Дани беше объркан и изплашен; може би последните му думи щяха да хвърлят лъч светлина върху станалото и извършителите на престъплението. След това отиде на черква за пръв път, откакто се помнеше. Дълго се моли и плака.

Хари чу под себе си шума от отварянето на колесника. Надникна през прозореца и видя как пистата отсреща приближава, а отстрани прелитат полетата на Италия. Ниви, канали, отново ниви. После самолетът се разтърси и кацна. Намали скоростта, зави и се отправи към ниските слънчеви здания на аерогара Леонардо да Винчи.

Униформената жена зад гишето на паспортния контрол го помоли да изчака и вдигна телефона. Докато чакаше, Хари зърна в стъклото отражението си. Все още беше с бялата риза и тъмносиния

костюм на „Армани“, както го описваха във „Варайъти“. В куфара имаше още един костюм и риза, лек пуловер и всекидневни дрехи — спортна риза, джинси и маратонки. Същият багаж, с който бе тръгнал за Ню Йорк.

Жената остави слушалката и го погледна. След миг към нея се приближиха двама полицаи с картечни пистолети „Узи“ през рамо. Единият влезе в кабинката, погледна паспорта, после вдигна очи към Хари и кимна.

— Бихте ли ни последвали, моля?

— Разбира се.

Докато се отдалечаваха, Хари зърна как първият полицай намести узито и леко плъзна ръка към дръжката. След миг още двама униформени служители тръгнаха заедно с тях през терминала. Пътниците припряно се отдръпваха настрана и едва когато групата ги отминаваше, хвърляха погледи през рамо.

В края на терминала спряха пред служебен изход. Единият полицай набра кодов номер върху малко хромирано табло. Раздаде се бръмчене и той отвори вратата. Изкачиха някакво стълбище и завиха по коридора. След малко спряха пред нова врата. Първият полицай почука и всички влязоха в стая без прозорци, където чакаха двама цивилни мъже. Единият взе паспорта на Хари, сетне униформените напуснаха и затвориха вратата зад себе си.

— Вие сте Хари Адисън...

— Да.

— Брат на ватиканския свещеник отец Даниъл Адисън.

Хари кимна.

— Благодаря, че ме посрещнахте...

Мъжът, който държеше паспорта му, беше на около четирийсет и пет, висок, мургав и невероятно мускулист. Носеше син костюм, светлосиня риза и кафява вратовръзка с безупречен, възел. Говореше английски с акцент, но съвсем сносно. Другият имаше прошарена червеникава коса. Беше малко по-възрастен и почти също тъй висок, но по-слаб. Карирана риза, светлокафяв костюм и вратовръзка в същия цвят.

— Аз съм старши инспектор Отело Роскани от държавната полиция. Това е старши инспектор Пио.

— Приятно ми е...

— Защо дойдохте в Италия, мистър Адисън?

Хари се озадачи. Те знаеха защо е тук, иначе нямаше да го посрещнат така.

— За да отнеса у дома тялото на брат си... И да поговоря с вас.

— Откога планирате пристигането си в Рим?

— Изобщо не съм планирал да идвам...

— Отговорете на въпроса, моля.

— В събота вечерта.

— Не е ли било по-рано?

— По-рано ли? Не, разбира се.

— Лично ли направихте резервацията? — обади се Пио за пръв път. Говореше английски почти без акцент, като че беше американец или бе живял дълго в Щатите.

— Да.

— В събота?

— В събота вечер. Нали ви казах. — Хари гледаше ту единия, ту другия. — Не разбирам защо питате. Знаели сте, че идвам. Помолих американското посолство да ми уреди среща с вас.

Роскани пъкна паспорта в джоба си.

— Ще ви помолим да ни придружите в Рим, мистър Адисън.

— Защо?... Можем да поговорим и тук. Няма кой знае какво за казване.

Изведнъж Хари усети, че дланите му са влажни. Двамата премълчаваха нещо. Какво?

— Може би ще е по-добре да оставите решението на нас, мистър Адисън.

Хари отново ги огледа.

— Какво става? Какво криете от мен?

— Просто желаем да поговорим подробно, мистър Адисън.

— За какво?

— За убийството на римския кардинал.

4

Сложиха чантата на Хари в багажника и четирийсет и пет минути пътуваха мълчаливо, без дори да го погледнат. Пио караше сивата алфа ромео, Роскани седеше отзад до Хари. От летището поеха по магистралата към стария град, минаха през предградията Малияна и Портуензе, после продължиха покрай Тибър, прехвърлиха се на другия бряг, отминаха Колизеума и навлязоха в центъра на Рим.

Централното полицейско управление, наричано на италиански „куестура“, се намираше в старинна пететажна сграда от червен пясъчник и гранит на Виа ди Сан Витале — тясна калдъръмена пресечка на Виа Генова, която пък се отделяше от Виа Национале в централната част на града. Главният вход представляваше сводест портал, охраняван от въоръжени полицаи и телевизионни камери. Докато колата минаваше под свода към вътрешния двор, часовете козируваха на Пио.

Пио излезе пръв и ги въведе в сградата. Минаха покрай голяма остъклена кабина, в която двама униформени служители наблюдаваха не само вратата, но и цяла редица монитори. Продължиха по ярко осветен коридор и спряха да изчакат асансьора.

Докато кабината пълзеше нагоре, Хари погледна двамата си спътници, после сведе очи към пода. От аерогарата бе пътувал насам като в мъгла, а мълчанието на полицаите правеше положението още по-неприятно. Но поне бе имал време да пообмисли нещата, да се запита защо вършат всичко това.

Знаеше, че преди осем дни наемен убиец е прострелял от някакъв прозорец папския наместник в Рим — в Щатите това би се равнявало на стрелба по президента или друга извънредно известна личност, — но сведенията му се изчерпваха с видяното по телевизията и прочетеното във вестниците. С други думи, знаеше не повече от милиони хора по света. Очевидно, дори съвсем логично възникваше връзка с гибелта на Дани във взривения автобус. Особено ако се вземеше предвид тонът на последното му обаждане. Той беше

ватикански свещеник, а убитият кардинал — видна фигура в църквата. И полицаите се опитваха да разберат дали има връзка между неизвестния убиец на кардинала и виновниците за бомбата в автобуса. Може и да имаше. Но какво очакваха да узнаят от Хари?

Очевидно моментът не беше добър. Полицаите беснееха, че едно тъй жестоко и възмутително престъпление е извършено в техния град, пред очите им и пред телевизионните камери. Това означаваше, че всяка подробност от тяхното разследване ще е под зоркия поглед на медиите, тоест ще нажежава още повече градуса на напрежението. Хари сметна за най-разумно да забрави засега личните си чувства и просто да отговаря на въпросите им, доколкото може. Скоро щяха да разберат, че не знае нищо повече от онова, което и бездруго искаше да им каже.

5

— Откога членувате в комунистическата партия, мистър Адисън? — попита Роскани и се приведе напред, подпрял ръка върху бележника си.

— В комунистическата партия ли?

— Да.

— Изобщо не съм член на комунистическата партия.

— А откога членува брат ви?

— Не съм чувал подобно нещо.

— Значи отричате, че е комунист.

— Нищо не отричам. Но като свещеник биха го отлъчили от църквата...

Хари не можеше да повярва на ушите си. Откъде бе изникнала тази история? Искаше му се да стане, да ги попита откъде им хрумват подобни фантазии и за какво изобщо говорят, по дяволите. Но не го стори. Просто продължи да седи на стола сред широкия кабинет, като се мъчеше да запази спокойствие и да не влиза в пререкания.

Двете бюра пред него бяха разположени под прав ъгъл едно към друго. Върху това на Роскани имаше компютър с множество пъстри знаци по екрана и рамка с фотография на съпругата му и трите му деца. Зад съседното привлекателна червенокоса жена въвеждаше като съдебен стенограф всичко изречено в друг компютър. Отсеченото потракване на клавишите тънеше сред шумотевицата на стария климатик под единствения прозорец, до който Пио се подпираше на стената със скръстени ръце и безизразна физиономия.

Роскани запали цигара.

— Разкажете ми за Мигел Валера.

— Не познавам такъв човек.

— Бил е близък приятел на брат ви.

— Не познавам приятелите на брат си.

Роскани отметна нещо в бележника си.

— Значи никога не е споменавал за Мигел Валера.

— Поне на мен.

— Сигурен ли сте?

— Чуйте, ние с брат ми не бяхме особено близки... Отдавна не сме разговаряли...

Роскани го огледа за миг, после се завъртя към компютъра и натрака нещо. Изчака информацията да се появи на екрана и вдигна глава.

— Телефонният ви номер е 310 — 555 — 1719.

— Да...

Изведнъж Хари наостри уши. Домашният му номер не фигурираше в указателя. Знаеше, че за тях не е трудно да го получат. Но защо?

— Брат ви е позвънил на този номер в петък, четири часа и шестнайсет минути римско време.

— Да, така е. Но не си бях у дома. Беше ми оставил вест на телефонния секретар.

— Вест? Искате да кажете съобщение?

— Да.

— И какво гласеше то?

Хари преметна крак върху крак, преброи до пет и погледна Роскани.

— Точно за това исках да поговорим.

Роскани не каза нищо. Мълчаливо го чакаше да продължи.

— Беше изплашен. Казваше, че не знае какво да прави. И какво ще се случи.

— А какво е трябвало да се случи?

— Не знам. Той не казваше.

— Какво друго казваше?

— Че не искам да говори така. И че ще опита да се обади пак.

— Обади ли се?

— Не.

— От какво се е боял?

— Не знам. Каквото и да е било, накарало го е да ме потърси след цели осем години.

— Осем години не сте разговаряли?

Хари кимна.

Роскани и Пио се спогледаха.

— Кога го видяхте за последен път?

— На погребението на майка ни. Преди десет години.

— Значи през цялото това време не сте разговаряли с брат си. После той изведнъж се обажда по телефона и не след дълго загива.

— Да...

— Имаше ли някаква по-особена причина да не се разбирате с брат си?

— Искате да кажете някакъв сблъсък? Не. Понякога тия неща са просто въпрос на време.

— Защо тъкмо вас е решил да потърси?

— Той каза... че няма с кого да поговори...

Роскани и Пио отново се спогледаха.

— Бихме желали да чуем записа на телефонния ви секретар.

— Изтрих го.

— Защо?

— Защото касетата беше пълна. Нямахте да записва новите съобщения.

— Значи няма доказателства, че е било запис. И че не е разговарял лично с вас или с другия.

Хари подскочи на стола.

— Какво намеквате?

— Че може би не ни казвате истината.

Хари с усилие потисна гнева си.

— Първо, по време на обаждането в дома ми нямаше никого. Второ, по това време бях в студиото на „Уорнър Бродуейс“ в Бърбанк, Калифорния, където обсъждах филмов договор с един мой клиент, сценарист и режисьор, както и премиерата на новия му филм. За ваше сведение филмът току-що излезе на екран.

— Как се нарича?

— „Лунното куче“ — глухо изрече Хари.

Роскани го изгледа втренчено, после се почеса по главата и записа нещо в бележника.

— А името на този сценарист и режисьор? — запита той, без да вдига очи.

— Хесус Аройо.

Този път Роскани надигна глава.

— Испанец.

— Латиноамериканец. По-точно мексиканец. Роден и израснал в източните квартали на Лос Анджелис.

Хари започваше да се ядосва. Притискаха го, без да му кажат каквото и да било. Държаха се тъй, сякаш смятаха, че не само Дани, но и самият той е виновен за нещо.

Роскани смачка цигарата си в пепелника.

— Защо брат ви уби кардинал Парма?

Изненадата го зашемети като удар.

— Какво?...

— Защо брат ви уби кардинал Розарио Парма, папски заместник в Рим?

— Това е абсурд!

Хари се озърна към Пио. Никаква промяна. Стоеше си както преди със скръстени ръце до прозореца.

Роскани извади нова цигара.

— Преди да даде църковен обет, отец Даниъл е бил в американската морска пехота.

— Да.

Все още замаян, Хари напразно се мъчеше да осъзнае чудовищното обвинение. Не бе в състояние да разсъждава.

— Обучен е в елитните части. Получил е много отличия за точна стрелба.

— Има хиляди наградени стрелци. За бога, та той беше свещеник!

— Свещеник, способен от двеста метра да пронизе човек в гърдите с три куршума. — Роскани се вторачи в него. — Брат ви е бил превъзходен стрелец. Печелил е състезания. Разполагаме с досието му, мистър Адисън.

— Това не го прави убиец.

— Отново ви питам за Мигел Валера.

— Никога не съм чувал за него.

— Мисля, че сте чували.

— Не, никога. Докато вие не го споменахте.

Пръстите на стенографката танцуваха пъргаво по клавишите и записваха всичко — какво казва Роскани, какво отговаря той. Всичко.

— В такъв случай ще ви кажа... Мигел Валера беше испански комунист от Мадрид. Две седмици преди атентата наел апартамент

близо до площад Сан Джовани. Същия апартамент, от който са дадени смъртоносните изстрели срещу кардинал Парма. Когато пристигнахме, Валера още беше там. Висеше под една тръба в банята с колан на шията... — Роскани почука с филтъра на цигарата по бюрото, за да уплътни тютюна. — Знаете ли какво е „Сако ТРГ 21“, мистър Адисън?

— Не.

— Снайперистка пушка, произведена във Финландия. Оръжието, с което е убит кардинал Парма. Намерихме я увита с хавлия зад канапето в същия апартамент. По нея имаше отпечатъци на Валера.

— Само негови ли?...

— Да.

Хари се облегна назад, събра ръце под брадичката си и погледна Роскани в очите.

— В такъв случай защо обвинявате за убийството брат ми?

— В апартамента е имало още един човек, мистър Адисън. Човек с ръкавици. Искал е да помислим, че Валера е действал сам. — Роскани бавно лапна цигарата, запали я и задържа горящата клечка. — Колко струва „Сако ТРГ 21“?

— Нямам представа.

— Около четири хиляди долара, мистър Адисън. — Роскани размърда клечката с пръсти, докато изгасна, после я пусна в пепелника. — Апартаментът е нает за почти петстотин долара седмично. Лично Валера платил в брой... Мигел Валера цял живот е бил комунист. Зидар по професия, но рядко се хващал на работа. Имал жена и пет деца, на които едва осигурявал дрехи и препитание.

Хари го гледаше изумен.

— Да не би да намеквате, че брат ми е бил вторият човек в апартамента? Че е купил пушката и е дал на Валера пари за наема?

— Как би могъл, мистър Адисън? Брат ви е бил свещеник. Беден човек. Получавал е само скромна църковна заплата. Разполагал е с нищожни пари. Дори е нямал банкова сметка... — Не е имало откъде да вземе четири хиляди долара за пушката. Нито пък хиляда долара за наема на апартамента.

— Непрекъснато си противоречите, детектив Роскани. Казвате ми, че единствените отпечатъци по оръжието са били на Валера, и същевременно искате да повярвам, че брат ми е натиснал спусъка. А

после най-усърдно обяснявате как не е можел да си позволи разходито за пушката, нито за наема. Накъде биете?

— Парите с дал някой друг, мистър Адисън.

Хари гневно се озърна към Пио, после пак погледна Роскани.

— Кой?

Полицаят дълго мълча, после бавно вдигна ръка с димяща цигара между пръстите, насочени право към Хари.

— Вие, мистър Адисън.

Устата на Хари пресъхна. Помъчи се да преглътне, но не успя. Значи затова си бяха дали толкова труд да го посрещнат и доведат в управлението. Каквото и да бе станало, Дани стоеше на първо място в списъка на заподозрените, а сега се мъчеха да натопят и него. Нямахше да им позволи. Той рязко стана и бутна стола назад.

— Искам да се свържа с американското посолство. Незабавно.

— Обясни му — каза Роскани на италиански.

Пио се отдели от прозореца и прекоси стаята.

— Знаехме, че пристигате в Рим. И точно с кой полет ще кацнете, но не по причината, която ви хрумва в момента. — И в говора, и в стойката Пио изглеждаше по-спокоен от Роскани... или може би просто приличаше на американец. — В неделя потърсихме помощ от ФБР. Докато ви открият, вече летяхте насам. — Той седна на ръба на бюрото пред Роскани. — Ако искате, имате право да разговаряте с посолството. Но разберете, че когато го сторите, тутакси ще ви свържат с *легат*.

— Не и без адвокат.

Хари знаеше какво означава *легат*. Съкращение от „легално аташе“ — така наричаха специалните агенти на ФБР, прикрепени към американските посолства в чужбина, за да осигуряват връзка с местната полиция. Но заплахата вече не го впечатляваше. Макар че беше замаян и потресен, нямаше да позволи никому — било то от римската полиция или ФБР — да го разпитва по този начин без присъствието на отличен специалист по италианско наказателно право.

Роскани се озърна към Пио.

— Richieda un mandato di cattura.

— Говорете на английски — гневно възкликна Хари.

Роскани се изправи и излезе иззад бюрото.

— Казах му да поиска заповед за задържане.

— На какво основание?

— Един момент.

Пио погледна Роскани и кимна към вратата. Без да му обръща внимание, Роскани продължаваше да се взира яростно в Хари, като че лично той бе убил кардинал Парма.

Пио го дръпна настрана и каза нещо на италиански. Роскани се поколеба. Пио добави още няколко думи. Роскани омекна и двамата излязоха.

Хари изчака вратата да хлопне зад тях и извърна глава. Дългокосата жена зад компютъра го гледаше втренчено. Той сви рамене и отиде до прозореца. Просто за да направи нещо. През дебелото стъкло видя долу тясната калдъръмена улица и отсрещната тухлена сграда. В края на уличката имаше здание, напomniaщо пожарна. Чувстваше се като в затвор.

В каква каша се бе забъркал, по дяволите? Ами ако се окажеха прави и Дани имаше пръст в убийството? Не, невъзможно. Наистина ли? Като юноша Дани бе имал проблеми с полицията. Не кой знае какви, но все пак проблеми, както става с повечето немирни хлапета. Дребни кражби, вандализъм, свивания, размирици. Това бе и една от причините да постъпи в морската пехота — за да се научи на дисциплина. Но тия неща лежаха в далечното минало; бе загинал като зрял мъж и дългогодишен свещеник. Хари просто не можеше да си го представи като убиец. И все пак — не му се искаше да го мисли, ала бе вярно — морските пехотинци знаеха как да убиват. Ами телефонното обаждане? Дали не се бе обадил тъкмо по тази причина? Дали не бе имал с кого да поговори, след като е извършил престъплението?

Вратата изскърца и влезе Пио. Хари погледна зад него, но Роскани не се появи.

— Имате ли хотелска резервация, мистър Адисън?

— Да.

— Къде?

— В „Хаслер“.

— Ще наредя да откарат багажа ви там. — Пио бръкна в джоба си, извади паспорта на Хари и му го подаде. — Ще ви трябва, когато се настанявате.

Хари зяпна.

— Мога ли да си вървя?...

— Вероятно сте уморен... от скръб и от пътуването. — Пио се усмихна любезно. — И от този сблъсък с полицията, за който едва ли сте се готвили. Може би наложителен според нас, но не твърде гостоприемен. Бих искал да ви обясня какво се случи и какво става в момента... На четири очи, мистър Адисън... В края на улицата има едно тихо заведение. Харесвате ли китайската кухня?

Хари още не можеше да се опомни. Доброто ченге и лошото ченге. Също като в Щатите. В момента Пио беше добро ченге, съюзник на Хари. Ето защо Роскани водеше разпита. Но явно не бяха свършили и смятаха да продължат по този начин. В крайна сметка не му оставяха избор.

— Да — каза той след дълго мълчание. — Харесвам китайската кухня.

6

„Честита Коледа от семейство Адисън“

Хари още виждаше снимката с окичената елха в дъното и усмихнатите лица около нея, всяко с шапка на Дядо Коледа. Тя и до днес лежеше в дома му на дъното на някое чекмедже — вече не пъстра, а избеляла, почти пастелна. Последния път, когато всички се бяха събрали заедно. Родителите им, вече отдавна надхвърлили трийсетте, Хари единайсетгодишен, Дани на осем, а Мадлин почти на шест. Шестият ѝ рожден ден се падаше на първи януари. Две седмици по-късно почина.

Беше неделен следобед — ясен, слънчев и много студен. Той, Дани и Мадлин играеха на замръзналото езерце недалеч от дома си. Наблизо група по-големи деца играеха хокей. По някое време подгониха шайбата право към тях.

Хари още чуваше резкия пукот на леда. Беше като пистолетен изстрел. Видя как хокеистите рязко спират. Сетне ледът под Мадлин просто изчезна. Тя потъна, без дори да издаде звук. Хари викна на Дани да тича за помощ, смъкна якето и се хвърли подир нея. Но долу имаше само леден мрак.

Водолазите от пожарната я извадиха едва привечер. Зад голите дървета небето се обливаше в кръв.

Когато водолазите се зададоха по леда, Хари, Дани и родителите им чакаха сред снега заедно със свещеника. Високият, мустакат шеф на пожарната бе загърнал телцето в одеяло и крачеше най-отпред.

От безопасния бряг ги гледаха мълчаливо хокеистите, братята и сестрите им, съседни, познати и непознати.

Хари понечи да тръгне напред, но баща му здраво го стисна за рамото. Когато излезе на брега, старшият пожарникар спря и свещеникът изрече последна молитва над одеялото, без да го разгръща. Сетне шефът на пожарната и водолазите, както си бяха с бутилките на гърба, тръгнаха към чакащата бяла линейка. Положиха Мадлин вътре, затвориха вратите и линейката се отдалечи през здрача.

Хари проследи с поглед червените светлилки, докато изчезнаха. Накрая се обърна. Дани стоеше до него — осемгодишен, разтреперан от студ. Гледаше го.

— Мадлин е мъртва — изрече той, сякаш още не можеше да проумее.

— Да... — прошепна Хари.

Беше неделя, петнайсети януари хиляда деветстотин седемдесет и трета година. Живееха в Бат, Мейн.

* * *

Пио имаше право, китайският ресторант на Виа Деле Куатро Фонтане наистина се оказа тихо заведение в края на улицата. Или поне тихо бе там, където седяха — край лъскана лакирана масичка в дъното, далеч от червените фенери на входа и многобройните посетители, дошли за обяд. На масичката пред тях имаше чайник и голяма бутилка минерална вода.

— Знаете ли какво е семтекс, мистър Адисън?

— Експлозив.

— Циклотриметилен, пентаеритритолов теронитрат и пластична маса. След избухването дава характерен азотен остатък, смесен с пластични частици. Превръща метала в прах. Точно с това вещество е бил взривен автобусът за Асизи. Експертите го установиха тази сутрин, а днес следобед фактът ще стане публично достояние.

Пио споделяше с него вътрешна информация и Хари разбираше, че това е част от сделката помежду им. Но не виждаше никаква връзка с обвиненията срещу Дани. Пио вършеше същата работа като Роскани и подаваше сведения само колкото да задвижи разговора.

— Значи ви е известно с какво са взривили автобуса. А знаете ли кой го е сторил?

— Не.

— Било ли е удар по брат ми?

— Не знаем. Сигурни сме само, че сега трябва да водим две отделни следствия. Убийството на кардинала и взривяването на автобуса.

Някакъв престарял азиатец се приближи, хвърли бегъл поглед към Хари, после се усмихна и любезно поздрави Пио на италиански. Без да иска менюто, полицаят поръча и за двамата. Сервитьорът плесна с ръце, отривисто се поклони и отстъпи назад. Пио отново погледна Хари.

— Между високопоставените ватикански служители има, или по-скоро имаше, петима доверени съветници на папата. Един от тях беше кардинал Парма. Също и кардинал Маршано... — Пио си наля минерална вода, дебнейки да долови някаква реакция от страна на Хари. Остана разочарован. — Знаехте ли, че брат ви е личен секретар на кардинал Маршано?

— Не...

— Този пост му осигуряваше достъп до вътрешните дела на Светия престол. Между другото, и до планове за движението на папата. До неговите ангажименти — кога, къде, за колко време. Кого ще покани. Откъде ще влезе в някоя сграда и как ще излезе. Кой осигурява охраната — швейцарската стража, полицията или и двете организации. Колко души участват... отец Даниъл никога ли не е споменавал подобни неща?

— Вече ви казах, не бяхме особено близки.

Пио го погледна изпитателно.

— Защо?

Хари не отговори.

— От осем години не сте разговаряли с брат си. Каква е причината?

— Няма смисъл да ровим.

— И все пак въпросът е лесен.

— Казах ви. Понякога тия неща са просто въпрос на време. Стари семейни истории. Скучна работа. Няма нищо общо с убийството.

Пио помълча, после вдигна чашата и отпи глътка минерална вода.

— За пръв път ли посещавате Рим, мистър Адисън?

— Да.

— Защо точно сега?

— Дойдох да прибера тленните останки на брат си... Няма друга причина. Както вече ви казах.

Хари усети, че Пио започва да го притиска също като Роскани преди малко. Търсеше нещо конкретно. Колемане, противоречие, плах поглед. Всичко, което би могло да подсказе, че Хари укрива нещо или чисто и просто лъже.

— Инспекторе!

Сервитърът се появи все тъй широко усмихнат. Бъбрейки на италиански, той разчисти място на масата и сложи пред тях четири пълни чинии.

Хари го изчака да свърши и когато отново бяха сами, погледна Пио право в очите.

— Говоря самата истина. Не ви излъгах нито веднъж... Защо не изпълните обещанието си да ми кажете какво криете и по-специално какво ви кара да смятате, че брат ми е замесен в убийството на кардинала?

Над чиниите се вдигаше пара. Пио кимна към тях, но Хари поклати глава.

— Е, добре. — Пио измъкна от джоба си сгънат лист и го подаде на Хари. — Мадридската полиция откри това при обиск в апартамента на Валера. Погледнете много внимателно.

Хари разгъна листа. Беше увеличено копие на страница от телефонен бележник. Имената и адресите бяха надраскани на испански, а отдясно имаше номера. Изглежда, почти всички адреси бяха мадридски. Най-отдолу бе записан телефонен номер и вляво от него буквата „Р“.

Безсмислица. Испански имена, телефони в Мадрид. Какво общо имаше всичко това? Освен ако буквата „Р“ долу означаваше Рим, но до номера нямаше никакво име. И изведнъж осъзна.

— Господи — тихо ахна той и се вгледа отново.

Телефонният номер до буквата „Р“ беше същият, който му продиктува Дани. Хари рязко вдигна глава. Пио го гледаше.

— Не става дума само за номера, мистър Адисън. Имало е и разговори. През трите седмици преди убийството Валера се е обаждал в апартамента на брат ви дванайсет пъти от клетъчния си телефон. Към края разговорите стават по-чести и по-кратки, като че само са договаряли вече утвърдени инструкции. Доколкото знаем, това са единствените му телефонни обаждания, докато е бил тук.

— Телефонните разговори не са доказателство за убийство! — смаяно възкликна Хари. Това ли беше? С нищо друго ли не разполагаха?

Една току-що настанена двойка се озърна към тях. Пио ги изчака да се обърнат и продължи по-тихо:

— Както казах, разполагаме с доказателства, че в стаята е имало втори човек, И смятаме, че не Валера, а именно този втори човек е убил кардинал Парма. Валера беше комунистически агитатор, но нямаме сведения някога да е докосвал оръжие. Напомням, че брат ви е бил отличен стрелец с превъзходно военно обучение.

— Това е факт, но не и доказателство.

— Не съм свършил, мистър Адисън... Използваната при атентата пушка „Сако TRG 21“ обикновено стреля с патрони „Уинчестър“, калибър 30,8. Но в случая са били заредени американски островърхи „Хорнади“ с тегло 97 грама. Обикновено те се продават само в специализирани магазини и служат за лов на едър дивеч... Извадихме три такива куршума от тялото на кардинал Парма... Пълнителят на карабината е предвиден за десет патрона. Останалите седем още бяха в него.

— И какво?

— Личният телефонен бележник на Валера ни насочи към апартамента на брат ви. Не го заварихме. Вече е пътувал към Асизи, но тогава не знаехме. Бележникът на Валера ни помогна да издействаме заповед за обиск...

Хари слушаше мълчаливо.

— Стандартните опаковки съдържат по двайсет патрона... В едно заключено чекмедже в апартамента на брат ви намерихме кутия с десет патрона марка „Хорнади“. Имаха островърхи куршуми с тегло 97 грама. А заедно с тях открихме и втори пълнител за същата пушка.

Хари усети как го обзема слабост. Искате да възрази, да защити някак Дани. Но не можеше.

— Открихме и разписка за един милион и седемстотин хиляди италиански лири — малко над хиляда американски долара, мистър Адисън. Същата сума, която Валера е платил в брой за апартамента. Върху разписката имаше негов подпис. Почеркът е същият като в бележника. Ще речете, косвени доказателства. Да, така е. И ако брат ви беше жив, можехме да го попитаме, да му дадем възможност да ги

обори. — В гласа на Пио зазвучаха гневни нотки. — Можехме да го попитаме защо е извършил това. И кой още е замесен. И дали не се е опитвал да убие папата... Сам разбирате, вече е невъзможно... — Пио се облегна назад и Хари усети как вълнението му бавно гасне. — Може да се окаже, че сме сгрешили. Но не ми се вярва. Отдавна съм в тази професия, мистър Адисън, и просто не вярвам да стигнем по-близо до истината. Особено след като главният заподозрян е мъртъв.

Хари извърна очи и погледът му се замъгли. Досега беше твърдо уверен, че грешат, че вървят по невярна следа, но това променяше всичко. Пак погледна инспектора и прошепна едва доловимо:

— Ами автобусът?...

— Кой знае... Може би неизвестната комунистическа фракция, отговорна за убийството на Парма, е решила да убие един от своите, за да му затвори устата... Или пък мафията е сложила бомбата със съвсем друга цел... Или го е сторил някой обиден служител от автобусната компания, който има достъп до експлозиви... Не знаем, мистър Адисън. Както казах, по взривяването на автобуса и убийството на кардинала се водят отделни следствия.

— Кога ще стане известно всичко това?

— Вероятно не преди да завърши разследването. А после сигурно ще се посъветваме с Ватикана.

Хари кръстоса ръце пред себе си и се вторачи в масата. Беше като замаян. Сякаш току-що му бяха казали, че страда от неизлечима болест. Молбите и възраженията не помагат — от стената неумолимо гледат рентгеновите снимки и кардиограмите.

И все пак... въпреки всички улики на полицията, въпреки непоклатимата пирамида от натрупани факти още не разполагаха с категорично доказателство, както признаваше самият Пио. Нещо повече. Можеше хиляди пъти да им, разкаже за съобщението, но единствено той бе чул гласа на Дани. Страхът, тревогата и отчаянието. Това не бе глас на убиец, плачещ за милосърдие и последна надежда. Беше глас на човек, впримчен в безмилостни обстоятелства, от които няма как да се измъкне.

Без сам да знае защо, Хари се чувстваше по-близък с Дани от когато и да било. Може би защото брат му най-сетне бе протегнал ръка. И може би това имаше за него далеч по-голямо значение, отколкото предполагаше, защото го осъзна не чрез разума, а като

прилив на дълбоко вълнение, което го трогна дотам, че беше готов да скочи и да избяга от масата. Но остана на място, защото само след миг осъзна още нещо: нямаше да остави Дани опозорен навеки като убиец на кардинал Парма, докато не изрови изпод дърво и камък абсолютно и недвусмислено доказателство за истината.

— Мистър Адисън, докато приключат формалностите по разпознаването и получите тялото на брат си, ще мине поне един ден, може би и повече... През целия си престой ли ще бъдете в „Хаслер“?

— Да...

Пио извади от портфейла си картичка и му я подаде.

— Ще ви бъда благодарен, ако ме държите в течение къде ходите. Ако решите да напуснете града. И изобщо ако отидете някъде, където ще е трудно да ви намерим.

Хари пое картичката, прибра я в джоба на сакото си и отново погледна Пио.

— Няма да ви е трудно да ме намерите.

Международният нощен влак Женева — Рим, 7 юли, вторник, 1:20

Кардинал Никола Маршано седеше на тъмно и слушаше равномерното потропване на колелата, докато влакът набираше скорост, устремен на югоизток от Милано към Флоренция и Рим. Навън бледата луна пръскаше над италианското поле оскъдни лъчи, колкото да се усеща, че го има. За момент Маршано си помисли за римските легиони, крачили преди векове под същата луна. Днес те бяха призраци. Един ден той също щеше да ги последва и животът им също като техния да се превърне в едва забележима драскулка върху безкрайния график на времето.

Влак 311 бе напуснал Женева снощи в осем и двайсет и пет, прекоси швейцарско-италианската граница малко след полунощ и щеше да пристигне в Рим около осем часа тази сутрин. Дълго пътуване, особено като се има предвид, че самолетът минаваше същото разстояние за два часа, но Маршано искаше да размисли насаме, без да го безпокоят.

Като божи служител, обикновено той носеше църковни одежди, но сега бе облякъл светски костюм, за да не привлича излишно внимание. Със същата цел първокласното спално купе бе резервирано на името Н. Маршано. Честен и простичък начин да запази анонимност. Купето бе тясно, но му осигуряваше най-необходимото — място за сън, ако изобщо успееше да заспи; и още по-важно — непрестанно движение, за да приеме обаждане по клетъчния си телефон без страх, че може някак да бъде засечено.

Сам сред тъмнината, той се мъчеше да не мисли за отец Даниъл — за полицейските обвинения, откритите доказателства, взривения автобус. Тия неща принадлежаха на миналото и той не смееше да поглежда към тях, макар да знаеше, че рано или късно ще трябва лично да се изправи насреща им. От тях зависеше не само неговото бъдеще, но и бъдещето и оцеляването на църквата.

Маршано погледна електронния си часовник, чиито зеленикави цифри бледо сияеха в мрака.

1:27

Клетъчният телефон на масичката до него мълчеше. Кардиналът потропа с пръсти по тесния подлакътник на креслото, после приглади прошарената си коса. Приведе се напред и наля в чашата последните глътки „Сасикая“. Много сухо и с извънредно богат букет, великолепното червено вино бе скъпо и почти неизвестно извън Италия. Неизвестно, защото самите италианци го пазеха в тайна. Италия гъмжеше от тайни. С възрастта те сякаш ставаха все по-многобройни и по-опасни. Особено за могъщ и влиятелен човек, какъвто бе шейсетгодишният кардинал.

1:33

Телефонът продължаваше да мълчи. Маршано започваше да се тревожи, че нещо не е наред. Но не си позволяваше да го помисли, преди да узнае със сигурност.

Докато отпиваше глътка вино, погледът му плъзна от телефона към куфарчето върху леглото. Вътре, в един плик под личните му вещи и документите, се спотайваше кошмар. Аудиокасета, която му доставиха преди два дни в Женева, докато обядваше. Тя пристигна в пакет с надпис СПЕШНО. Нямаше нито обратен адрес, нито какъвто и да било знак от кого е изпратена. Ала щом я изслуша, той веднага разбра откъде идва и с каква цел.

Като главен администратор на имотите на Светия престол, кардинал Маршано бе човек, от когото зависеше всяко решение по инвестирането на стотици милиони долари. И като такъв — един от малцината знаещи точните суми и точното място на инвестиране. Безмилостно тежката отговорност сама по себе си тласкаше към пороците, заплашващи открай време всеки властник — корупция и душевна поквара. Неуспелите да устоят на това изкушение най-често страдаха от алчност или високомерие, понякога и от двете. Но не и Маршано. Страданията му идваха от жестокия сблъсък между човеколюбието и безпределната вярност към църквата; а най-много го

мъчеше собственото му положение на високопоставен църковен служител.

Сега, след убийството на кардинал Парма, касетата бе доставена в точно определен час, за да го тласне още по-надълбоко в мрака. Тя застрашаваше не само личната му безопасност; самото ѝ съществуване повдигаше нови, далеч по-тежки въпроси: Какво друго знаят? На кого може да вярва?

Единственият звук бе потракването на колелата по релсите. Влакът приближаваше Рим. Защо не се обаждаха? Какво ставаше? Вече бе сигурен, че нещо се е объркало.

Внезапно телефонът забръмча.

Маршано подскочи и за момент застина. Сигналът се повтори. Кардиналът се опомни и протегна ръка.

— Sì — изрече той тихо и боязливо. Кимна едва доловимо и изслуша какво говорят отсреща. Накрая прошепна: — Grazie.

И изключи телефона.

8

Рим, 7 юли, вторник, 7:45

Яков Фарел беше швейцарец.

Освен това вече над двацет години беше шеф на Ufficio Centrale Vigilanza^[1] — пръв човек във ватиканската полиция. Малко след седем сутринта той позвъни на дълбоко заспалия Хари и обясни, че трябва непременно да поговорят.

Хари прие да се срещнат и сега, четирийсет минути по-късно, пътуваше през Рим с един от хората на Фарел. Пресякоха Тибър, продължиха неколкостотин метра покрай него, после завиха по колонадата на Виа дела Кончилиационе и в далечината изникна великолепният купол на катедралата „Свети Петър“. Хари не се съмняваше, че го водят натам — към Ватикана, в чиито дълбини се спотайва кабинетът на Фарел. Ненадейно шофьорът свърна надясно през сводестия портал на някаква древна стена и навлезе в лабиринт от тесни улички и стари жилищни сгради. Две пресечки по-нататък рязко отби наляво и закова пред малка гостилничка на улица Борго Виторио. Излезе, отвори вратата на Хари и го придружи към заведението.

Когато влязоха, край бара имаше само един мъж в черен костюм. Стоеше с гръб към тях, отпуснал дясната си ръка до чаша кафе. Беше висок малко над метър и седемдесет, с масивно телосложение и остатъците от оредялата му коса бяха избръснати, тъй че темето му сияеше като полирано под светлината на лампата.

— Благодаря, че дойдохте, мистър Адисън.

Яков Фарел говореше английски със силен френски акцент. Имаше дрезгав глас на закоравял пушач. Бавно отдръпна ръка от чашката и се обърна. Докато го гледаше в гръб, Хари не бе доловил колко сила се крие в този човек, но сега я усети. Бръсната глава, широко лице със сплескан нос, къс и дебел врат, мощен гръден кош под изопнатата бяла риза. Едри и силни, ръцете му сякаш бяха прекарвали по-голямата част от своите петдесет и няколко години около дръжката на миньорски пистолет. А и очите му... дълбоко хлътнали,

сиво-зелени, безмилостни. Внезапно те се стрелнаха към шофьора. Човекът безмълвно отстъпи назад, излезе и вратата щракна зад него. Фарел отново погледна Хари.

— Моята отговорност се различава от тази на италианските полицаи. Те охраняват град. Ватикана е отделна държава. Независима страна в пределите на Италия. Следователно отговарям за сигурността на цяла нация.

Хари инстинктивно хвърли поглед наоколо. Бяха сами. Нито клиенти, нито барман или сервитьор. Само той и Фарел.

— Когато застрелях кардинал Парма, кръвта му оплиска ризата и лицето ми. Опръска и одеждите на папата.

— Готов съм да сторя каквото ми е по силите.

Фарел го огледа изпитателно.

— Знам, че сте разговаряли с полицията. Знам какво сте им казали. Четох протоколите. Четох доклада на старши инспектор Пио след срещата в ресторанта... Интересува ме онова, което премълчавате.

— И какво премълчавам?

— Или по-точно онова, за което не са ви питали. Нещо пропуснато, неизречено — може би защото сте го забравили или просто ви се е сторило незначително.

Внушителното присъствие на Фарел сякаш изпълни цялото помещение. Дланите на Хари изведнъж овлажняха, по челото му изби пот. Отново се озърна. Бяха все тъй сами. Часът минаваше осем. По кое време започваха работата? Кога идваха хората за кафе и закуска?... Нима бяха отворили заведението само заради Фарел?

— Изглеждате ми притеснен, мистър Адисън...

— Може би защото ми е, дошло до гуша да разговарям с полицаи и да ме гледат като престъпник, макар че не съм сторил нищо лошо... На драго сърце приех да се срещна с вас, тъй като вярвам в невинността на брат си. За да го докажа, ще ви помагам, доколкото ми е по силите.

— Това не е единствената причина, мистър Адисън...

— За какво намеквате?

— За клиентите ви. Трябва да ги защитите. Ако бяхте изпълнили заплахата си да позвъните в американското посолство — или да потърсите помощта на италиански адвокат при разговорите си с

полицията, — журналистите вероятно щяха да надушат това... Щяха да извадят на бял свят не само нашите подозрения спрямо брат ви, но и подробности за самия вас — кой сте, какво работите и чии интереси представлявате. Все хора, които не биха желали да имат дори и най-далечна и невинна връзка с убийството на папския наместник в Рим.

— И според вас кой от клиентите ми би...

Без да го остави да довърши, Фарел светкавично изреди пет-шест имена на холивудски знаменитости.

— Да продължавам ли, мистър Адисън?

— Откъде получихте тези сведения?

Хари бе потресен и възмутен. Имената на неговите клиенти се пазеха в най-строга тайна. Това означаваше, че Фарел не само е ровил из работата му, но и разполага с познати в Лос Анджелис, способни да му осигурят каквото поиска. Този човек имаше ужасяващо дълга и силна ръка.

— Независимо дали брат ви е виновен, или не, всичко опира до елементарна практичност... Затова разговаряте с мен, мистър Адисън — доброволно, на четири очи. И ще продължите да разговаряте, докато приключа с вас... Длъжен сте да защитите успеха си. — Фарел неволно докосна с лява ръка черепа над ухото си. — Денят е чудесен. Защо да не се поразходим?...

Когато излязоха, утринното слънце тъкмо огряваше горните етажи на околните сгради и Фарел свърна наляво по Виа Омбрелари — тясна калдъръмена уличка без тротоари, оградена от кооперации с по някой бар, ресторант или аптека на партера. Насреща се зададе свещеник. Пред един ресторант двама мъже шумно товареха в камионетката си каси с празни бутилки от вино и минерална вода.

— За смъртта на брат си сте узнали от своя съдружник мистър Байрън Уилис.

— Да...

Значи Фарел знаеше дори и това. Също като Роскани и Пио се мъчеше да го спласи, да го изкара от равновесие, да му покаже, че въпреки всичко остава под подозрение. Хари знаеше, че е невинен, но това не променяше нищо. Като юрист отлично познаваше многовековната история на стотици затвори, тъмници и дори галери, претъпкани с невинни мъже и жени, осъдени за далеч по-дребни престъпления от онова, което обсъждаха тук. Това го изпълваше със

страх, дори с ужас. Знаеше, че му личи. А най-много го дразнеше, че Фарел съзнателно и целенасочено се е ровил в личния му живот. Тази целенасоченост даваше на ватиканския полицаи допълнителна власт — чрез нея той посягаше право в душата на Хари и му показваше, че няма къде да бяга.

Именно тревогата за общественото мнение продиктува първите му действия вчера, след като се раздели с Пио. Още щом влезе в хотелската стая, той набра домашния номер на Байрън Уилис в Бел Еър. След дълго обсъждане двамата взеха решение да държат всичко в сянка — буквално по същите причини, които току-що бе изброил Фарел. Единодушно смятаха, че колкото и да е трагично, вече не могат да върнат Дани и след като властите засега премълчават въпроса за неговото участие в убийството на кардинал Парма, най-добре ще е да запазят това положение. И за тях, и за компанията бе напълно излишен рискът някой да злоупотреби с положението на Хари и имената на неговите клиенти. Особено в днешно време, когато медиите като че стояха над всяка власт.

— Знаеше ли мистър Уилис, че отец Даниъл се е свързал с вас?

— Да... казах му, когато ми съобщи какво се е случило.

— Споделихте ли какво е казал брат ви?

— Донякъде... Почти всичко... Каквото и да съм казал, има го в протоколите от вчерашния ми разпит в полицията. — Хари усети гнева си отново да се надига. — Какво значение има?

— Откога се познавате с мистър Уилис?

— От десет-единайсет години. Той ми помогна да навляза в бизнеса. Защо?

— Той е ваш близък приятел.

— Да, струва ми се...

— Най-близкият.

— Вероятно.

— Което значи, че бихте му доверили неща, които не казвате другиму.

— Накъде биете?

Сиво-зеленият поглед на Фарел се впи в очите му. Сетне полицаят извърна глава и продължи напред. Бавно, уверено. Хари нямаше представа накъде вървят и защо. Питаше се дали изобщо имат

някаква цел, или просто Фарел е избрал този начин да проведе разпита.

От пресечката зад тях изпълзя син форд, проследи ги бавно, после отби наблизко и спря. Никой не излезе. Хари се озърна към Фарел. Не личеше да е забелязал колата.

— Значи не сте разговаряли с брат си?

— Не.

Двамата товарачи привършиха с касите и камионетката им потегли. Зад нея беше паркиран тъмносив фиат. Двама души седяха на предната седалка. Хари се озърна. Другата кола още стоеше до тротоара. Уличката не беше дълга. Ако онези в колата бяха хора на Фарел, значи блокираха пътищата за бягство.

— А съобщението на телефонния секретар... изтрихте го, така ли?

— Нямахте да го сторя, ако знаех какво ме чака.

Изведнъж Фарел спря. Бяха почти до сивия фиат и Хари видя, че мъжете на предната седалка ги наблюдават. Онзи зад волана беше млад и нетърпеливо протягаше шия напред, сякаш се надяваше нещо да стане.

Фарел бавно се усмихна, после размаха ръка към една четириетажна сграда с мръсна и олющена мазилка.

— Имам чувството, че не знаете къде се намираме, мистър Адисън.

— А трябва ли?

— Виа Омбрелари сто двацет и седем... не ви ли звучи познато?

Хари огледа улицата. Синият форд беше на същото място. Той отново се завъртя към Фарел.

— Не, не ми е познато.

— В тази сграда живееше брат ви.

[1] Централна служба за наблюдение (ит.). — Б.пр. ↑

9

Апартаментът на Дани беше на партера — малък и обзаведен спартански. В тесния хол с изглед към задното дворче имаше кресло, неголямо писалище, лампион и библиотечка. Всички мебели изглеждаха купени от битпазар. Дори книгите бяха оръфани — предимно стари трудове по история на католицизма със заглавия като: „Последните дни на папския Рим, 1850-1870“, „Plenarii Concilii Baltimorensis Tertii“^[1], „Църквата в християнската Римска империя“.

Спалнята беше още по-скромна — тясна кушетка с изпънато одеяло, лампа и телефон върху малкия скрин, който служеше вместо нощно шкафче. На една-единствена закачалка висеше типичен костюм на свещеник — черна риза, черни панталони и черно сако. Освен това имаше джинси, карирана риза, протрит сив анцуг и чифт стари маратонки. Скринът съдържаше бяла якичка, няколко комплекта захабено бельо, три чифта чорапи, сгънат пуловер и две тениски, едната с емблемата на колежа в Провидънс.

— Всичко е както при тръгването му за Асизи — тихо каза Фарел.

— Къде бяха патроните?

Фарел го поведе към банята и отвори вратата на един стар шкаф. Вътре имаше няколко чекмеджета, всички с разбити ключалки — навярно от полицията.

— В най-долното чекмедже. В дъното, зад руло тоалетна хартия.

Хари погледа, после се завъртя и бавно мина през спалнята към хола. Едва сега забеляза котлона върху библиотечката. До него имаше буркан нес кафе и самотна чаша с лъжичка в нея. Това бе всичко. Нито кухня, нито печка, нито хладилник. Такава квартира би наел първокурсник в Харвард, който няма пукнат грош и разчита единствено на стипендията.

— Гласът му...

Хари се обърна. Фарел стоеше на прага на спалнята и го гледаше. Бръснатата му глава сякаш изведнъж бе станала прекомерно голяма за

тялото.

— Гласът на брат ви от записа. Казахте, че ви се сторил изплашен.

— Да.

— Като че се е боял за живота си?

— Да.

— Спомена ли някакви имена? Общи познати. Роднини. Приятели.

— Не, никакви имена.

— Помислете внимателно, мистър Адисън. Отдавна не сте се чували с брат си. Бил е разстроен. — Продължавайки да говори, Фарел пристъпи към него. — Хората често забравят едно или друго, когато са развълнувани.

— Ако бе споменал имена, щях да ги кажа на италианската полиция.

— Каза ли защо отива в Асизи?

— Изобщо не спомена за Асизи.

— А някой друг град? — настоя Фарел. — Място, където е ходил или смята да иде.

— Не.

— Дати? Някакъв ден. Важен час.

— Не — повтори Хари. — Нито дати, нито час. Нищо такова.

Очите на Фарел отново се впиха в него.

— Значи сте абсолютно сигурен, мистър Адисън...

— Да, абсолютно сигурен.

Рязко почукване привлече вниманието им. Вратата се отвори и вътре влезе шофьорът на сивия фиат — Пилгер, както го нарече Фарел. Оказа се по-млад, отколкото изглеждаше в колата, с гладко бебешко лице, по което едва набождаше мъх. След него вървеше свещеник. Също тъй млад, вероятно под трийсет, висок, с къдрава тъмна коса и черни очи зад очила с черни рамки.

Фарел заговори на италиански. Размениха няколко думи и Фарел се обърна към Хари.

— Това е отец Бардони, мистър Адисън. Той работи за кардинал Маршано. Познавал е брат ви.

— Знам малко английски — тихо каза отец Бардони и се усмихна. — Позволете ми да изразя най-дълбоки съболезнования...

— Благодаря — кимна Хари с искрена благодарност. За пръв път някой споменаваше Дани, без да го свързва с убийството.

— Отец Бардони идва от погребалното бюро, където се пазят останките на брат ви — каза Фарел. — В момента издават необходимите документи. Утре ще можете да ги подпишете. Отец Бардони ще ви придружи до бюрото. А вдругиден сутринта до аерогарата. Имате резервирано място в първа класа. Останките на отец Даниъл ще пътуват със същия самолет.

— Благодаря — повтори Хари. В момента искаше само да се измъкне от потискащата сянка на полицията и час по-скоро да отпътува с тялото на брат си.

— Мистър Адисън — предупреди го Фарел, — следствието не е приключило. По наша молба в Щатите с вас ще се заеме ФБР. Ще пожелаят да ви разпитат подробно. Да поговорят с мистър Уилис. Ще питат за имената и адресите на роднини, приятели, колеги от армията и всякакви хора, с които е имал работа брат ви.

— Нямаме живи роднини, мистър Фарел. Дани и аз бяхме последните от семейството. Колкото до неговите приятели и колеги, не знам нищо. Просто не познавах живота му... Но ще ви кажа едно. Не по-малко от вас искам да знам какво се е случило. Може би дори повече. И смятам да разбера.

За момент Хари се втренчи във Фарел. После кимна на отец Бардони, хвърли сетен поглед из стаята — един последен, съкровен миг, за да види къде и как е живял Дани — и тръгна към вратата.

— Мистър Адисън.

Гласът на Фарел изплющя зад него като камшик и Хари се завъртя.

— Когато се срещнахме, казах, че ме интересува онова, което премълчавате... Все още ме интересува... Като адвокат би трябвало да знаете, че понякога най-незначителен факт допълва картината... Нещо толкова дребно на вид, че човек отминава, без да го забележи.

— Казах ви всичко, което съобща брат ми...

— Така твърдите вие, мистър Адисън. — Фарел присви очи и свирепе се втренчи в Хари. — Но аз бях облян с кръвта на кардинал. Не ще позволя да ме окъпе кръвта на папата.

[1] „Пленарни заседания на Болтиморския католически съвет“
(лат.). — Б.пр. ↑

10

Хотел „Хаслер“, все още 7 юли, понеделник, 22:00

— Страхотно! Страхотно! Харесва ми!... Той обади ли се?... Не, не вярвах да позвъни. Къде е?... Крие ли се?

Хари стоеше сред хотелската стая и се смееше гръмогласно. Стиснал здраво телефона, бос, по риза с навити ръкави, той пристъпи да се подпре на старинното писалище до прозореца.

— Какво пък, момчето е само на двацет и четири, при това знаменитост. Нека върши каквото си иска.

Хари остави слушалката и върна телефона върху писалището сред купчината бележници, факсове, моливи, недоядени сандвичи и смачкани записки. Кога ли се бе смял за последен път? Но ето че днес се разсмя, и то от сърце.

„Лунното куче“ беше невероятен удар. Петдесет и осем милиона долара за трите почивни дни — с шестнайсет милиона над най-смелите очаквания на „Уорнър Брадърс“. Счетоводителите на студиото предвиждаха само в Щатите брутна печалба над двеста и петдесет милиона. А колкото до двацет и четири годишния сценарист и режисьор Хесус Аройо — беден хлапак от източните предградия на Лос Анджелис, когото Хари откри преди шест години в един общински литературен кръжок за младежи с престъпни наклонности и оттогава го взе под крилото си, — днес кариерата му направо изхвъркваше в космоса. За малко повече от три дни той бе станал новият Спилбърг. Отрупваха го с договори за милиони. Канеха го да гостува в най-популярните телевизионни предавания. А къде беше в този момент невръстният гений? На празненство във Вейл или Аспен? Нејде по крайбрежието да си търси терен за имение? Нищо подобно. Криеше се!

Хари пак се разсмя при мисълта за тази непоквареност. Като филмов творец, Хесус бе умен, зрял и енергичен, но в сърцето си оставаше плахо момче, готово да се укрие през най-успешните дни на своята кариера. Никой не можеше да го намери — нито журналистите,

нито приятелите, нито най-новата му приятелка, нито дори неговият агент, с когото Хари току-що бе разговарял. Никой.

Освен Хари.

Хари знаеше къде е. Пълното му име бе Хесус Аройо Мануел Родригес и сега се криеше в къщата на родителите си на Ескуела Стрийт в Източен Лос Анджелис. При майка си и баща си, който работеше като пазач в общинската болница, при братята и сестрите, братовчедите, лелите и чичовците.

Да, Хари знаеше къде е и можеше да му позвъни, но не искаше. Нека Хесус остане при своите. Сигурно знаеше какво става. Ако искаше да се свърже, винаги можеше да го стори. По-добре да празнува както си знае и да остави за после всичко останало, включително и поздравленията на адвоката си. Бизнесът все още не властваше над неговия живот, както бе станало с Хари и почти всички други, извоювали успех в света на забавленията.

Когато вчера се настани в хотела, вече го чакаха осемнайсет обаждания. Но той не отговори на нито едно, просто си легна и спа петнайсет часа. Беше тъй изтощен физически и душевно, че и през ум не му мина да работи както обикновено. Но тази вечер, след срещата с Фарел, работата му носеше облекчение. Всички го поздравяваха за невероятния успех на „Лунното куче“ и блестящото бъдеще на Хесус Аройо, всички изказваха най-искрени съболезнования за личната му трагедия, извиняваха се, че трябва да разговарят за бизнес при тези обстоятелства... и след като кажеха всичко това, започваха да говорят за бизнес.

Отначало му беше забавно, дори приятно, защото така забравяше мрачните мисли. Сетне, след края на последния разговор, той изведнъж осъзна, че нито един от събеседниците му не подозира за срещите му с полицията и факта, че брат му е главен заподозрян в убийството на римския кардинал. Нямаше как да им каже. Макар и приятели, те бяха делови партньори. Това изчерпваше всичко.

За пръв път откри колко странен е всъщност животът му. Освен Байрън Уилис — който бе женен, имаше две малки деца и на своята възраст работеше колкото Хари, а може би дори повече — нямаше нито един истински, близък приятел. Живееше тъй напрегнато, че не му оставаше време да създаде подобни връзки. С жените не бе по-различно. Той използваше тях, те използваха него — всичко бе част от

играта. Дискретно проучване, после вечеря, секс и отново на работа; срещи, преговори, телефони, понякога седмици наред без нормално човешко общуване. Най-дългата му връзка с една актриса бе траяла малко повече от шест месеца. Беше прекалено зает, прекалено забързан. И досега това му се струваше съвсем нормално.

Хари обърна гръб на писалището, пристъпи до прозореца и надникна. Последния път, когато погледна навън, над града искреше късно следобедно слънце. Сега бе нощ и Рим се къпеше в светлини. Под него Испанската стълба и площад Испания гъмжаха от народ — хората идваха, отиваха си или просто стояха. Тук-там се мяркаха униформени полицаи, но не много — колкото да поддържат спокойствието.

По-нататък започваше плетеница от тесни улици и пресечки, над които оранжевите и бледосивите керемидени покриви на жилищни сгради, магазини и малки хотели се сливаха в правилни старомодни квадрати чак до черната панделка на Тибър. Отвъд реката се извисяваше осветеният купол на катедралата „Свети Петър“ — онази част от Рим, която бе посетил днес. Под купола се разстиляше владението на Яков Фарел, Ватикана. Резиденция на папата. Център на висшата власт за деветстотин и петдесет милиона римокатолици от цял свят. И място, където бяха преминали последните години от живота на Дани.

Как можеше да узнае какви са били тези години? Донесли ли бяха духовен плод или само абстрактни познания? Защо морският пехотинец Дани бе станал свещеник? Хари просто не го разбираше. И нищо чудно, по онова време почти не си говореха, тъй че как можеше да запита, без това да прозвучи осъдително? Но сега, докато гледаше осветения купол на катедралата, той неволно се зачуди дали нейде в самия Ватикан няма нещо, което е призовало Дани и сетне го е тласнало към гибел.

От кого или от какво се боеше толкова? Откъде бе тръгнало всичко? Засега най-важно изглеждаше взривяването на автобуса. Ако полицията успееше да открие кой и защо го е извършил, щяха да разберат дали е било насочено срещу Дани. И ако се окажеше така, ако полицията намереше извършителите, щяха да направят огромна крачка към онова, което Хари все още вярваше дълбоко в сърцето си — че

Дани няма вина и всичко е инсценирано. По някаква неизвестна причина.

Отново чу гласа, изпълнен със страх.

*Боя се, Хари... Не знам какво да сторя... или... какво ще се случи.
Бог да ми е на помощ.*

11

23:30

След като не успя да заспи, Хари излезе и тръгна по Виа Кондоти. Просто скиташе сред късните минувачи и зяпаше витрините. Преди малко бе позвънил в Лос Анджелис, за да разкаже на Байрън Уилис за срещата си с Яков Фарел и да го предупреди, че вероятно ще бъде потърсен от ФБР. После обсъди с него нещо съвсем лично — къде да погребат Дани.

Тази подробност — за която Хари изобщо не бе помислил — изникна, след като младият отец Бардони, с когото се срещнаха в апартамента на Дани, му съобщи по телефона, че никой не знае отец Даниъл да е оставил завещание и поради това директорът на погребалното бюро трябва да се свърже с колегата си в града, където ще бъдат погребани останките на Дани след пристигането.

— Къде би искал той да го погребем? — тихо попита Байрън Уилис.

Хари можеше да отговори само едно:

— Не знам...

— Имате ли семеен парцел?

— Да — каза Хари. Имаха парцел в родния си град Бат, щата Мейн. В едно малко гробище над река Кенебек.

— Би ли му харесало там?

— Байрън, аз... просто не знам...

— Хари, обичам те и знам, че страдаш, но решението е само твое.

Хари се съгласи, благодари му и излезе. Сега вървеше и размишляваше. Чувстваше се неспокоен, дори притеснен. Байрън Уилис бе най-добрият му приятел, но и с него говореше за семейството си само в най-общи линии. Байрън не знаеше нищо повече от това, че Хари и Дани са израснали в малко крайморско градче в Мейн, че баща им е работил на доковете и че на седемнайсетгодишна възраст Хари получил стипендия за Харвард.

Всъщност Хари не бе разговарял с никого за семейството си. Нито с Байрън, нито със съквартирантите си в колежа, нито с жените. Никой не знаеше за трагичната смърт на сестра им Мадлин. Никой не знаеше, че само година по-късно баща им загина при злополука в пристанището. Че объркана и изплашена, майка им се омъжи повторно след по-малко от десет месеца и трябваше да се преселят в мрачната викторианска къща на овдовял търговец на замразени храни, който имаше още пет деца, изобщо не се свърташе вкъщи и смяташе брака за средство да си осигури безплатна домакиня и детегледачка. Че в юношеството си Дани вечно имаше неприятности с полицията.

Или че двамата братя бяха сключили споразумение да се измъкнат час по-скоро, да оставят завинаги в миналото тия дълги и мрачни години, да избягат, без да поглеждат назад... и да си помагат взаимно да стане така. Сториха го наистина, но по различни пътища.

Как, по дяволите, след всичко това да приеме съвета на Байрън Уилис и да погребее Дани в семейния парцел? Та той би се преобърнал в гроба! Или направо би изскочил навън, за да сграбчи Хари за гърлото и да го метне на своето място! А утре човекът от погребалното бюро щеше да го попита къде да изпратят останките след пристигането им в Ню Йорк. Какво да му отговори? При други обстоятелства би било забавно, дори смешно. Но сега не беше. До утре трябваше да намери отговор. А все още нямаше ни най-малка представа.

Половин час по-късно Хари се върна в „Хаслер“, потен и разгорещен от разходката. Когато спря на рецепцията да си вземе ключа, все още не бе стигнал до решение. Искаше само да иде горе, в стаята, да си легне и да потъне в забравата на дълбок, непробуден сън.

— Една жена е дошла да ви види, мистър Адисън.

— Жена ли? — Хари не познаваше никого в Рим, освен полицаите. — Да не би да грешите?

Портиерът се усмихна.

— Не, сър. Много привлекателна, със зелена вечерна рокля. Чака ви в зимната градина.

— Благодаря.

Хари се отдалечи. Вероятно от кантората бяха помолили някоя клиентка в Рим да го поразсее. След тежкия ден съвсем не му беше до

забавления. Пет пари не даваше коя е и как изглежда.

Когато влезе, тя седеше сама на бара. За момент дългата кестенява коса и изумруденозелената рокля го заблудиха. Но веднага разпозна лицето; беше я виждал стотици пъти по телевизията със знаменитото ѝ бейзболно каскетче и военно яке да предава репортажи под артилерийски обстрел от Босна, от мястото на последния терористичен акт в Париж, от бежански лагери в Африка. Не беше актриса. Казваше се Адриана Хол, най-добрата европейска репортерка на У Ен Ен — Уърлд Нюз Нетуърк.

Почти при всеки друг случай Хари би сторил какво ли не, за да поговори с нея. Тя бе на неговите години или малко по-възрастна, дръзка, решителна и както бе казал портиерът, много привлекателна. Но Адриана Хол бе преди всичко журналистка и точно сега най-малко искаше да си има работа с нея. Нямаше представа как го е открила, но трябваше спешно да реши какво ще прави. А може би имаше и по-прост начин. Стигаше само да се обърне и да излезе, което и стори, след като хвърли поглед из бара, сякаш търсеше някой отсъстващ познат.

Вече крачеше през фойето, когато тя го догони.

— Хари Адисън?

Той спря и се обърна.

— Да...

— Аз съм Адриана Хол от У Ен Ен.

— Знам...

Тя се усмихна.

— Ако не желаете да разговаряте с мен...

— Познахте.

Тя се усмихна отново. Роклята ѝ изглеждаше прекалено официална.

— Бях на вечеря с един приятел и тъкмо се прибирах към хотела, когато ви зърнах да оставяте ключа на рецепцията... Той каза, че излизате на разходка. Реших, че няма да се забавите много...

— Съжалявам, мис Хол, но сега не ми се говори с медиите.

Този път тя се усмихна с очите. Беше като игра на мамещи искрици в дълбините.

— Не ми ли вярвате?

— Просто не ми се говори... Извинете, но вече е късно.

Хари понечи да се обърне, но тя го хвана за ръката.

— Какво би ви накарало да ми се доверите... или поне да омекнете малко? — Тя стоеше до него и дишаше съвсем спокойно. — Ако ви кажа, че знам за брат ви? И че полицията ви арестува на аерогарата. Че днес се срещнахте с Яков Фарел...

Хари се вторачи насреща ѝ.

— Не ме зяпайте така. Това ми е работата, да знам какво става... Но не съм споменала никому, освен на вас, и ще си мълча, докато получа официално разрешение.

— И все пак искате да узнаете какво възнамерявам да правя.

— Може би...

След миг колебание Хари се усмихна.

— Благодаря... Но както казах, вече е късно...

— Ами ако кажа, че ми се струвате много привлекателен и затова изчаках да се върнете?

Хари се опита да удържи усмивката си. Ситуацията му беше позната до болка. Прямо и самоуверено сексуално предложение, било то от мъж или жена, което другата страна можеше да приеме сериозно или на шега в зависимост от настроението си. Най-често играчът подхвърляше въдицата уж небрежно и чакаше да види какво ще стане.

— От една страна, бих казал, че това ме ласкае. От друга, че е крайно непочтен и тактически погрешен подход в търсенето на новини.

Беше ѝ прехвърлил топката и чакаше да я отбие отново.

— Значи така бихте казали?

— Да, точно така.

Трима старци излязоха от бара и спряха до тях да поговорят. Адриана Хол се озърна към тях, отново погледна Хари и продължи малко по-тихо:

— Дайте да видим дали пък не мога да променя леко подхода, мистър Хари Адисън... Понякога просто обичам да се чукам с непознати...

През цялото време го гледаше право в очите.

Апартаментът ѝ беше малък, спретнат и предразполагащ. От ония, в които сексът сякаш се носи из въздуха. Като бензинови изпарения. Драснеш ли клечка кибрит, всичко отива по дяволите.

Хари бе дал да се разбере от самото начало — когато кимна и каза „аз също“, — че темата за Дани и убийството на кардинала е забранена. Тя охотно прие.

Взеха такси, после повървяха пеш, разговаряйки за Америка. Предимно за политика и спорт — оказа се, че Адриана Хол е израсла в Чикаго и на тринайсетгодишна възраст се преселила в Швейцария. Баща ѝ бил защитник на „Чикагските ястреби“, а по-късно треньор на швейцарския национален отбор... и ето че стигнаха.

Вратата тихо щракна зад тях. После тя се завъртя и го прегърна в мрака. Целуваше жадно, с отворена уста, езикът ѝ търсеше неговия. Той плъзна китки нежно и опитно по гърдите под вечерната рокля. Усети как връхчетата им се втвърдяват. Нейните пръсти разкопчаха панталона му, смъкнаха слипа. Тя стисна с ръка твърдината му, погали го, после вдигна роклята и го потърка в тънкото си копринено бельо. През цялото време продължаваха да се целуват задъхано и ненаситно. Хари дръпна роклята през главата ѝ, смъкна бельото. Докато той разкопчаваше сутиена и го захвърляше в мрака, тя го притегли, доразсъблече го и започна да го гали с уста. Хари отметна глава и се остави в нейна власт, сетне се надигна на лакти да я погледа. Имаше чувството, че никога през живота си не е бил тъй грамаден. Най-сетне, минути по-късно той се отдръпна, повдигна я на ръце и я понесе през подредения хол — тя го упътваше и тихичко се смееше в мрака, — после по късия коридор към спалнята. Пламнал от желание, изчака, докато тя вадеше презерватив от нощното шкафче... тихичко изруга, опитвайки се да разкъса обвивката... най-сетне успя и му го надяна.

— Обърни се — прошепна той.

С умопомрачителна усмивка тя се обърна към таблата на леглото. А той я яхна отзад, усети как прониква в нейната топлина, започна бавното движение навън и навътре, което сякаш продължи цяла вечност.

Стоните ѝ останаха за дълго в съзнанието му. По негова сметка трябва да бе свършил пет пъти за два часа — доста добър резултат за мъж на трийсет и шест. Нямаше представа дали тя държи сметка за оргазмите си и как точно го прави. Помнеше само, че не му позволи да

заспи. Само го целуна за последно и заръча да се прибира в хотела, защото след два часа щяла да тръгва на работа.

12

8 юли, сряда, 4:32

Хари пак погледна часовника. Времето едва пълзеше. Не знаеше дали изобщо е спал. Все още усещаше парфюма на Адриана — почти мъжки, като смес от лимон и пушек. Бе казала, че след два часа тръгва на работа. Но нямаше да работи като другите хора. Щеше да хване самолета за Загреб, а после да отпраши нейде из хърватските пущинаци, за да разкаже как хърватите прогонили местните сърби от домовете им и ги изклали. Това беше тя. И това работеше.

Хари си спомни как по някое време сам наруши уговорката и я попита какво знае за следствието по експлозията на автобуса.

А тя отговори прямо, без дори с най-лека нотка в гласа си да го упрекне, че я използва: „Не знаят кой го е извършил.“

Хари я гледаше в мрака — блестящите ѝ очи, лекото повдигане и отпускане на гърдите — и се мъчеше да прецени дали е казала истината. Нямаше как да разбере. И той не настоя. След два дни щеше да си замине и да я вижда само по телевизията как описва някой далечен сблъсък, все със същото каскетче и войнишкото яке. А сега я гледаше, навеждаше се да погали гърдта ѝ, да обгърне с език връхчето, и само едно имаше значение — че я желае още веднъж. А после пак, докато всичко изчезне, докато в ума му не остане нищо, освен Адриана. Егоистично, да. Но не съвсем едностранно. В края на краищата идеята бе нейна.

Плъзна пръсти от вътрешната страна на бедрото ѝ, чу я как изстена, когато докосна лепкавата влага между краката. Отново възбуден, той се надигна над нея, но внезапно тя го събори, яхна го и рязко го придърпа в себе си.

Леко отстъпи назад, заби крака в мекото легло, после се приведе и подпря ръце от двете му страни, като го гледаше с широко разтворени очи. Бавно взе да се плъзга нагоре-надолу по цялата му дължина. Бавно и майсторски. Влагаше цялата си тежест във всеки пресметнат тласък. Сетне ускори ритъма като гребец, заслушан в

командите на кормчията. Все по-бързо и по-бързо. Като жокей, напрягащ по пръсване сърцето на своя жребец. Яздеше шумно, жестоко, безмилостно. Додето самата тя се превърна в жребеца. Препуснал на косъм от вътрешния парапет. Предвкусващ купата и летящ с див гръмотевичен тътен към финала. Само за миг бе създавала нова игра. Онова, което допреди малко беше желание, изведнъж се превръщаше в чудовищна надпревара.

И не бе сбъркала, че избра Хари. Той отдавна се бе зарекъл да овладее докрай майсторската „фехтовка“ и сега огледа внимателно всяко нейно движение, после започна да посреща всеки удар. Тласък срещу тласък. Звяр срещу звяр. Надпревара на всяка цена, до сетни сили. Залог хиляда срещу едно — кой ще избухне пръв.

Прекосиха чертата заедно. Ревящ, потен фотофиниш сред оргазмени фойерверки, след който останаха да лежат един до друг задъхани, напълно изчерпани, протрити до кръв. Лежаха и тръпнеха в мрака.

Хари сам не знаеше защо, но в този момент някаква далечна частица от него отстъпи настрани и се зачуди дали Адриана го е избрала — не защото е водеща фигура в една сензационна история, а тя има тайния навик от самото начало да създава лична връзка; не и защото просто обича да прави секс с непознати, а по съвсем друга причина... защото се бои да замине за Загреб, защото може би този път късметът ще ѝ изневери, нещо ще стане и тя ще загине нейде из хърватските пуциначи. Може би искаше да вдъхне колкото се може повече живот, преди да потегли. А Хари просто се бе оказал човекът, който да ѝ помогне в това.

4:36

Смърт.

В мрачната стая 403 на хотел „Хаслер“ щорите бяха спуснати, завесите криеха приближаващата зора и все пък сънят бягаше от клепките на Хари. Светът се въртеше, наоколо пробягваха лица.

Адриана.

Детективите Пио и Роскани.

Яков Фарел.

Отец Бардони, младият свещеник, който трябваше да го придружи до аерогарата заедно с останките на Дани.

Дани.

Смърт.

Стига! Хари щракна лампата, отметна завивките, стана и отиде до малкото писалище и телефона. Взе записките си и прегледа договорите, които бе нахвърлял, преди да излезе. Договор с киноактриса да продължи да работи четвърта година в телевизионен сериал срещу повишение с петдесет хиляди на епизод. Споразумение с известен автор да доизлъска един сценарий, преработван вече четири пъти. Хонорар петстотин хиляди долара. Окончателен договор с един от най-видните режисьори да снима два месеца в Малта и Банкок срещу хонорар от шест милиона долара или десет процента от брутната печалба. Половин час по-късно договорът престана да бъде окончателен, защото изпълнителят на главната роля изведнъж се отказа. След още два часа и пет-шест телефонни разговора актьорът отново се съгласи да играе, но режисьорът вече обсъждаше други предложения. Разговор с кинозвезда, обядваща в най-модния холивудски ресторант, след това с шефа на студиото нейде по магистралата из долината Сан Фернандо, после пак с агента на режисьора. В крайна сметка се свързаха едновременно с дома на режисьора в Малибу. След четирийсет минути преговори режисьорът отново пое филма и се приготви утре сутрин да тръгва за Малта.

Когато приключи, Хари бе осигурил сделки за около седем и половина милиона долара. Пет процента от тях, тоест приблизително триста седемдесет и пет хиляди, се разпределяха между неговата фирма, Уилис, Розенфелд и Бари. Доста приличен резултат за човек, работещ на автопилот след тревожен ден и безсънна нощ, при това в хотелска стая на другия край на света. Именно на това дължеше професията и мястото си... и затова плащаше скъпо и прескъпо, плюс премии, плюс надбавки, плюс... Хари Адисън бе напуснал родното си градче, за да върви все нагоре... Изведнъж всичко това му се стори дребнаво и кухо.

Той рязко изключи лампата и затвори очи в тъмнината. Сенките дойдоха веднага. Опита се да ги прогони, да мисли за нещо друго. Но те продължаваха да идват. Вървяха бавно край някаква далечна

просветваща стена, после завиваха и тръгваха право към него.
Призраци. Един, два, три, четири.

Мадлин.

Баща му.

Майка му.

И после...

Дани...

13

8 юли, сряда, 22:00

Тихо се спуснаха по стъпалата. Хари Адисън, отец Бардони и директорът на погребалното бюро синьор Гаспари. Долу Гаспари ги упъти наляво по дълъг коридор с жълто-кафяви стени, по които висяха умилителни италиански пейзажи.

Хари бавно докосна джоба на самото си и отново усети плика, който му бе дал Гаспари преди малко. Вътре бяха няколко лични вещи на Дани, открити на мястото на експлозията — обгоряла лична карта от Ватикана, почти непокътнат паспорт, ръчен часовник и чифт очила с пукнато ляво стъкло и липсващо дясно. От четирите предмета часовникът най-ясно разкриваше ужаса на станалото. С изгоряла каишка, почернял стоманен корпус и натрошено стъкло, той бе спрял на 3 юли в 10:51 — секунда, след като мощен експлозив семтекс бе хвърлил автобуса във въздуха.

Тази сутрин Хари най-сетне взе решение. Щеше да погребее Дани в едно малко гробище на запад от Лос Анджелис. За добро или за зло, Хари живееше в Лос Анджелис, работеше там и въпреки мъчителното премеждие едва ли щеше да се пресели другаде. Нещо повече, допадаше му мисълта, че Дани ще бъде наблизко. От време на време щеше да наминава край гроба да види дали го поддържат, а може би и да си поговори с покойника. Така и двамата нямаше да бъдат забравени или самотни. И по ирония на съдбата тази близост може би щеше да смекчи онова, което ги разделяше толкова дълго.

— Мистър Адисън, умолявам ви... — Отец Бардони говореше тихо и състрадателно. — Тъй ще е по-добре и за вас. Запомнете го жив, а не така.

— И аз бих желал, отче, но не мога...

Спорът дали да отворят ковчега, за да види брат си, бе възникнал преди броени минути, по време на краткото пътуване от хотела до погребалното бюро. Всъщност Хари нямаше ни най-малко желание да

го стори, но знаеше, че пропусне ли, ще съжалява до края на дните си. Особено след години, когато остарее и хвърли поглед назад.

Гаспари спря, отвори една врата и ги въведе в малка сумрачна зала, където имаше простичък дървен олтар и няколко реда столове. Каза нещо на италиански и излезе.

— Помоли ни да изчакаме тук...

Зад очилата с черни рамки очите на отец Бардони изразяваха все същите чувства и Хари усети, че свещеникът пак ще го моли да се откаже.

— Знам, че имате добри намерения, отче. Но недейте, моля ви...

Хари го погледна право в очите, за да се увери, че е разбрал, после се извърна към залата.

Също като цялата сграда, залата бе старинна и овехтяла. Напуканите неравни стени бяха измазвани безброй пъти и имаха същия землисто жълт цвят като външния коридор. В контраст с черното дърво на олтара и столовете срещу него, керамичните плочки на пода изглеждаха почти бели — загубили всякакъв цвят за години, може би и векове под нозете на хора, идващи да седнат, да погледат и да си тръгнат все по една и съща причина. Да се простят насаме с покойника.

Хари пристъпи към един от столовете и седна. Все още потресено от убийството на кардинал Парма, италианското правителство бе помолило в идентифицирането и аутопсията на жертвите от Асизи да се включат повече хора, тъй че зловещата задача бе изпълнена бързо и делово. Сетне останките бяха изпратени от моргата — при Института по съдебна медицина в Римския университет — към най-близките погребални бюра, за да бъдат подготвени за погребение в запечатани ковчези. И въпреки че се намираше в центъра на следствието, Дани получи същите грижи. Сега беше нейде тук, в сградата на Гаспари, и обезобразеното му тяло лежеше както всички останали в запечатан ковчег, очаквайки да поеме към погребението.

Хари можеше да го остави така, дори навярно трябваше да го остави така — без да отваря ковчеза; просто да го придружи до гробището в Калифорния. Но не можеше. Не и след всичко станало. Нямахше значение как изглежда Дани. Трябваше да го види за сетен път, да изпълни последния ритуал, който казваше: Извинявай, че не

бях тук, когато ти трябвах. Извинявай, че някак се вкопчихме в огорчението и неразбирането. Че така и не поговорихме, не изяснихме нещата, дори не се опитахме да разберем... Или просто да каже: Сбогом, каквото и да си мислиш, аз те обичах и винаги ще те обичам.

— Мистър Адисън... — Отец Бардони бе застанал до него. — За ваше добро е... Виждам съм как не по-малко решителни хора от вас рухват пред гледката на невъобразимото... Приемете волята Божия. Знайте, че брат ви би искал да го запомните какъвто е бил.

Вратата зад тях изскърца и влезе мъж с късо подстригана побеляла коса. Беше красив, висок над метър и осемдесет и излъчваше нещо странно — аристократично, но в същото време добро и човечно. Носеше черно расо, червена кардиналска наметка, червена шапчица и тежък златен кръст на гърдите.

Отец Бардони леко се поклони.

— Ваше преосвещенство...

Човекът кимна и измести поглед към Хари.

— Аз съм кардинал Маршано, мистър Адисън. Дойдох да изкажа искрените си съболезнования.

Говореше превъзходен английски и личеше, че го владее свободно. Същото се отнасяше и до маниерите му; очите, движенията, всичко в него вдъхваше на околните увереност и спокойствие.

— Благодаря, ваше преосвещенство...

Макар че дружеше с могъщи финансисти и знаменити актьори, Хари никога не бе срещал кардинал, при това толкова видна църковна фигура. Колкото и да се бе откъснал от църквата, ранното католическо възпитание си каза думата и той изпита дълбоко смирение. Сякаш го посещаваше държавен глава.

— Отец Даниъл дълги години бе мой личен секретар...

— Знаем...

— Сега чакате тук, в тази стая, защото желаете да го видите...

— Да.

— Вие не знаете, но отец Бардони ми се обади, докато бяхте при синьор Гаспари. Навярно се е надявал да бъда по-убедителен от него. — Едва доловима усмивка плъзна по устните на кардинала и веднага изчезна. — Аз го видях, мистър Адисън. Полицията ме помоли да идентифицирам тялото. Видях каква ужасна смърт го е сполетяла. Какво могат да причинят горделивите човешки изобретения.

— Няма значение... — Хари не смяташе да отстъпи дори и пред Маршано; изборът му бе дълбок и съвсем личен, единствено между него и Дани. — Надявам се да ме разберете.

След дълго мълчание Маршано изрече тихо:

— Да, разбирам.

Отец Бардони се поколеба, сетне напусна залата.

— Много приличате на брат си — промълви Маршано. — Смятайте го за комплимент.

— Благодаря, ваше преосвещенство.

В този момент вратата край олтара се отвори и отново влезе отец Бардони, следван от Гаспари и едър мъж с безупречно бяла престилка, който тласкаше болнична количка. Върху нея имаше малък, едва ли не детски ковчег. Хари усети как сърцето му подскочи до гърлото. Вътре лежеше Дани или по-точно онова, което бе останало от него. Хари пое дълбоко дъх и зачака. Как да се подготви човек за нещо подобно? Как е възможно изобщо? Най-сетне погледна отец Бардони.

— Помолете да го отворят.

— Сигурен ли сте?

— Да.

Маршано кимна. Гаспари се поколеба, после рязко се приведе напред и същевременно вдигна капака на ковчега.

За момент Хари остана неподвижен. После събра сили, прекрачи напред и надникна. В същия миг чу собственото си ахване. Нещото лежеше по гръб. Дясната част от гръдния кош липсваше почти изцяло. Вместо лице имаше някаква размазана каша от череп и сплъстена коса с назъбена дупка вместо дясно око. Двата крака бяха откъснати до коленете. Хари потърси ръце, но и те липсваха. А най-ужасното беше, че някой бе надянал на покойника слипове, сякаш за да закрие неприличната гледка на гениталиите, независимо дали ги имаше, или не.

— О, господи — изпъшка той. — Маmicата им мръсна, господи!

Заля го вълна от ужас, погнуса и отчаяние. Лицето му пребледня и трябваше да протегне ръка, за да не падне. Неиде далече бръщолевеха на италиански и едва след известно време той осъзна, че говори Гаспари.

— Синьор Гаспари се извинява за вида на брат ви — преведе отец Бардони. — Би искал отново да затвори ковчега и да го отнесе.

Хари вдигна очи към Гаспари.

— Не още, помолете го да почака...

Насилвайки себе си, Хари се обърна отново да погледне обезобразения труп. Трябваше да се стегне. Да помисли. Да каже на Дани необходимото. После зърна как кардинал Маршано направи знак и Гаспари пристъпи към капака. В същия миг осъзна още нещо.

— Не! — рязко изрече той и Гаспари застина.

Хари посегна, докосна студеното тяло и плъзна пръсти под лявата гръд. Изведнъж коленете му омекнаха.

Отец Бардони пристъпи към него.

— Добре ли сте, мистър Адисън?

Внезапно Хари се завъртя и вдигна очи.

— Това не е той. Не е брат ми.

Хари сам не знаеше какво мисли, какво изпитва. Изобщо не му бе хрумвало, че в ковчега може да лежи някой друг вместо Дани. Че след всичко — полицейското следствие, работата на кой знае колко държавни организации, откриването на личните вещи, свидетелството на кардинал Маршано, смъртния акт — след всичко това може да са допуснали подобна невероятна грешка.

Кардиналът положи ръка върху рамото му.

— Вие сте изтощен и смазан от скръб, мистър Адисън. При подобни обстоятелства сърцата и чувствата не ни позволяват да разсъждаваме ясно.

— Ваше преосвещенство — рязко изрече Хари.

Всички го гледаха втренчено — Маршано, отец Бардони, Гаспари и човекът с бяла престилка. Да, беше уморен. Да, смазан от скръб. Но никога през живота си не бе разсъждавал по-ясно.

— Под лявата гръд брат ми имаше голяма брадавица. Наричат я „трето зърно“. Виждал съм я хиляди пъти. Според медиците това е зачатък на трета гръд. Като хлапе Дани побъркваше майка ни с желанието си да я показва на хората. Този човек чисто и просто не е моят брат.

Отново бяха в кабинета на Гаспари. Кардинал Маршано затвори вратата и кимна към два позлатени стола пред бюрото.

— Ще постоя — каза Хари.

Маршано кимна и седна.

— На колко години сте, мистър Адисън?

— На трийсет и шест.

— А кога за последен път видяхте брат си без риза, пък дори и облечен? Отец Даниъл бе не само мой секретар, но и приятел. Приятелите разговарят, мистър Адисън... Не сте се виждали от много години, нали?

— Ваше преосвещенство, онзи човек не е моят брат.

— Брадавици се премахват. Хората често го правят. Дори и свещеници. С вашата професия навярно го знаете по-добре от мен.

— Не и Дани, ваше преосвещенство... Точно Дани не би го направил. Както често се случва, той израсна неуверен младеж. Ставаше му малко по-леко, когато имаше нещо, което другите нямат. Или ако вършеше нещо, различно от останалите. Затова побъркваше майка ни, като си разкопчаваше ризата и показваше брадавицата на хората. Обичаше да си фантазира, че носи таен баронски знак, че е от кралско потекло. И ако не е преживял някаква невъобразимо дълбока промяна, за нищо на света не би премахнал тази брадавица. Тя беше негов почетен знак, отличаваше го от другите.

— Хората се променят, мистър Адисън — отвърна кардинал Маршано тихо и кротко. — А през годините, откакто го знам, отец Даниъл много се промени.

Хари дълго мълча. Когато най-сетне заговори, гласът му бе тих, но твърд като стомана.

— Не е ли възможно да са сбъркали в моргата? Може би други роднини са отнесли Дани в затворен ковчег, без да знаят... Напълно разумно предположение.

— Мистър Адисън, аз лично идентифицирах останките, които видяхте — отсече кардиналът с остър, почти възмутен тон. Утешителят изведнъж бе станал язвителен и високомерен. — Представиха ми ги италианските власти. В онзи автобус имаше двайсет и четири човека, мистър Адисън. Осем оцеляха. Петнайсет мъртъвци бяха категорично разпознати от свои роднини. Тъй че оставаше само един... — За кратък миг в гласа на Маршано пак прозвуча съчувствие. — Аз също се надявах, че е допусната грешка. Че е някой друг, а отец Даниъл все още отсъства и не знае какво се е случило. Но трябваше да отстъпя пред фактите и доказателствата. — Гласът отново стана студен. — Брат ви често посещаваше Асизи и неколцина негови познати са го видели да се качва в автобуса. Транспортната компания е поддържала радиовръзка с шофьора. Той е спрял само веднъж — да плати за навлизане в магистралата. Никъде другаде. Нито един пътник не е имал възможност да слезе преди експлозията. А и личните вещи бяха намерени на местопроизшествието. Върху трупа все още имало остатъци от сако, а

в джоба му — личната карта от Ватикана и очилата, които толкова пъти е забравял на бюрото ми... Не можем да променим истината, мистър Адисън. Независимо от брадавицата, независимо дали искате да вярвате, или не, той е мъртъв... и тленните му останки са онова, което видяхте...

Маршано помълча и Хари видя как настроението му се променя отново. Сега в очите на кардинала имаше нещо злокобно.

— Разговаряли сте с полицията и с Яков Фарел. Всички ние преживяхме това... Дали брат ви е имал пръст в съзаклятие за убийството на кардинал Парма? Или дори на светия отец? Дали наистина той е стрелял? Дали дълбоко в сърцето си не е бил комунист, презиращ всички ни? Не мога да отговоря... Но мога да кажа, че по време на дългогодишното ни познанство бе благ, почтен и много добър в работата си, а именно да ме контролира.

Леката усмивчица пак се мярна и изчезна.

— Ваше преосвещенство — напрегнато каза Хари, — знаете ли, че той остави съобщение на телефонния ми секретар само няколко часа, преди да загине?

— Да, споменаха ми...

— Беше изплашен, боеше се от онова, което може да стане... Имате ли представа защо?

Маршано дълго мълча. Накрая заговори тихо и прямо:

— Мистър Адисън, отнесете брат си извън Италия. Погребете го на родна земя и го обичайте до края на дните си. Мислете като мен, че е бил обвинен погрешно и някой ден това ще се докаже.

Отец Бардони намали скоростта, вмъкна малкия бял фиат зад един туристически автобус и зави по Понте Палатино. Преди малко двамата с Хари бяха напуснали погребалното бюро и пътуваха към хотела отвъд Тибър. По пладне римските улици бяха шумни, слънчеви и претърпкани с коли. Но Хари не виждаше и не чуваше нищо, освен собствените си мисли.

„Отнесете брат си извън Италия и го погребете на родна земя“, бе повторил Маршано на сбогуване, преди да потегли с тъмносивия мерцедес, зад волана, на който седеше един от хората на Фарел.

Едва ли Маршано бе разговарял случайно с полицията и Фарел; а и твърде подчертано бе отказал да отговори на последния въпрос. Истинското му милосърдие се криеше в премълчаното, като оставяше на Хари да допълни сам: един кардинал бе убит, а заподозреният свещеник — мъртъв. Както и неговият съучастник. И още шестнайсет пътници от автобуса за Асизи. Независимо дали Хари вярваше, или не, останките на този свещеник и предполагаем убиец бяха обявени безспорно и официално за останки на брат му.

За да се увери, че е разбран, накрая кардинал Маршано бе сторил още нещо — докато слизаше по стъпалата към мерцедеса, той се обърна и строго погледна Хари. Този поглед говореше по-красноречиво от всичко казано или намекнато. Стояха пред забранена врата, зад която дебне опасност. Най-доброто за Хари бе да приеме каквото му се предлага и да изчезне бързо и тихо. Докато все още може.

Ispettore capo, Gianni Pio Questura di Roma sezione omicidi^[1]

Хари седеше в хотелската стая и въртеше между пръстите си картичката на Пио. Отец Бардони го докара малко преди пладне и обеща да дойде утре сутрин в шест и половина, за да потеглят към аерогарата. Ковчегът на Дани щял да ги чака там с готови документи. Хари трябвало само да се качи на самолета.

Лошото бе, че дори и след предупреждението на кардинала Хари не можеше да стори това. Не можеше да отнесе у дома нечие тяло и да го положи навеки в гроба на Дани, след като дълбоко в сърцето си знаеше, че не е той. Нито пък чрез погребението да помогне на следователите веднъж завинаги да обърнат страницата с убийството на римския кардинал; нещо, което на практика би заклеимило навеки Дани като убиец. А след срещата си с Маршано Хари бе по-уверен отвсякога, че това не е истина.

Трябваше да предприеме нещо, и то час по-скоро.

В Рим часът бе дванайсет и половина — три и половина след полунощ в Лос Анджелис. От кого можеше да потърси помощ по това време, без да получи в отговор само съчувствие? Дори ако Байрън Уилис или някой друг от кантората успееше да му уреди съдействието на виден римски адвокат, това едва ли щеше да стане в близките няколко часа.

А и да станеше, какво от това? Щяха да се срещнат. Хари щеше да обясни какво се е случило. И започваше пак отначало. Не ставаше дума просто за сбъркан труп, а за следствие по убийство в най-висшите сфери. За нула време всички щяха да се озоват под прицела на медиите и в световните новини — той, фирмата и клиентите. Не, трябваше да потърси друг начин. Да подходи отвътре, да потърси помощта на човек, който вече знае какво става.

Хари отново погледна картичката на Пио. Защо пък да не потърси помощ от италианския детектив? Вече донякъде се познаваха

и личеше, че Пио би желал да поговорят отново. Все някому трябваше да се довери и бе готов да избере Пио.

12:35

От кабинета на Пио някой обясни на развален английски, че *ispettore capo* не е там, но записа номера на Хари и обеща да се обади. Нищо повече. Щял да се обади. Кой знае кога.

12:55

Какво да стори, ако Пио не се обади? Хари не знаеше. Можеше само да заложи на полицаия и неговия професионализъм, да се надява, че ще позвъни до шест и половина сутринта.

13:20

Хари си бе взел душ и се бръснеше, когато телефонът извъня. Той веднага грабна слушалката, без да обръща внимание, че я зацапва с пяна.

— Мистър Адисън...

Хари никога нямаше да забрави този глас — гласа на Яков Фарел.

— Открихме нещо ново във връзка с вашия брат. Сметнах, че може да ви интересува.

— Какво?

— Предпочитам да видите сам, мистър Адисън. Ще пратя шофьор да ви откара близо до мястото на експлозията. Там ще се срещнем.

— Кога?

— След десет минути.

— Добре, след десет минути.

Шофьорът се казваше Лестинги или Лестини. Хари не чу добре, а и не запита повторно, защото човекът явно не говореше английски. Облечен с кремава спортна риза, джинси, маратонки и грамадни тъмни

очила, Хари мълчаливо се настани на задната седалка на кафявия опел. Облегна се и загледа прелитащите наоколо римски улици.

Идеята за нова среща с Фарел не го радваше кой знае колко, но още по-тревожна бе мисълта за онова, което можеше да е открил на мястото на експлозията. Очевидно нямаше да е в полза на Дани.

Отпред Лестинги, или Лестини, облечен в черен костюм както всички хора на Фарел, намали скоростта пред входа на магистралата, плати таксата и отново натисна педала. Градът мигновено остана назад. Пред тях се разстилах само лозя, ферми и пасища.

Опелът се носеше на север в пълно мълчание, нарушавано само от свистенето на гумите и тихото бръмчене на двигателя. Отминаваха табели с имена на градчета — Ферония, Фиано, Чивитела Сан Паоло. Хари си мислеше за Пио и съжаляваше, че инспекторът не се бе обадил преди Фарел. Пио и Роскани бяха груби полицаи, но поне в тях имаше нещо човешко. Фарел — с неговото властно присъствие, грамадно туловище, дрезгав глас и изцъклен пронизващ поглед — приличаше по-скоро на звяр без капка съвест и състрадание.

Може би трябваше да е такъв. Може би, както казваше сам, към това го тласкаше фактът, че отговаря за сигурността на цяла нация... и на папата. А може би годините на чудовищно напрежение и отговорност неусетно превръщаха човека в нещо, което не би желал да бъде.

[1] Старши инспектор Джани Пио, Главно управление на римската полиция, отдел „Убийства“ (ит.). — Б.пр. ↑

Двайсет минути по-късно шофьорът на Фарел отби от магистралата, плати и подкара по някакво второкласно шосе покрай бензиностанция и голям гараж за селскостопанска техника. Сетне остана само пътят, обкръжен от царевични ниви. Изминаха два километра, три, пет. Автобусът беше взривен на магистралата, а сега бързо се отдалечаваха от нея.

— Къде отиваме? — рязко запитва Хари.

Шофьорът му хвърли поглед през огледалото и поклати глава.

— Non capisco inglese.^[1]

От няколко минути насам не бяха срещнали нито една кола. Хари се озърна през рамо, после погледна напред. Буйната царица се извисяваше над колата. Тук-там се отклоняваха прашни пътища, но опелът продължаваше право напред. Вече бяха изминали седем-осем километра. Тревогата на Хари растеше. После той усети, че скоростта намалява. Погледна таблото — 80 километра, 60, 40, 20. Изведнъж шофьорът зави надясно, излезе от шосето и подкара по дълъг неравен селски път. Хари инстинктивно се озърна към ключалките на вратите да види дали шофьорът не ги е блокирал.

Изобщо нямаше ключалки.

На тяхно място се виждаха само леки вдлъбнатини в кожената тапицерия. Хари изтръпна, но след миг осъзна, че това е полицейска кола, а задните врати на тези коли винаги са заключени и се отварят само отвън.

— Къде отиваме? — повтори той малко по-високо. Усещаше как сърцето му подскача в гърдите, по дланите му изби лепкава пот.

— Non capisco inglese.

Шофьорът отново му хвърли поглед през огледалото. После натисна педала. Колата заподскача по неравния път. Наоколо прелитаха царевични редове. Отзад се надигна прашна завеса. Хари протегна ръка, за да запази равновесие. Под мишниците му се стичаше пот. За пръв път през живота си изпита истински страх.

Ненадейно пътят зави. Царевичните ниви отстъпиха и отпред изникна нова двуетажна къща. На изсъхналата трева отстрани бяха паркирани сива алфа ромео и тракторче с три колела. Опелът намали скоростта и спря. Шофьорът излезе и заобиколи колата по скърцащия чакъл. После отвори задната врата и кимна.

— Мамка му — тихичко изруга Хари.

Бавно излезе, като гледаше човека право, в ръцете и се чудеше какво да направи, ако онзи замахне. В този момент вратата на къщата се отвори. Излязоха двама души. Единият беше Фарел, а другият — Хари усети огромна вълна от облекчение — инспектор Пио. Следваха ги две момчета и един мъж. Хари въздъхна дълбоко и се озърна. Зад къщата имаше дървета, а отвъд тях прелитаха колите по магистралата. Просто бяха описали широк полукръг, за да стигнат до къщата от обратната страна.

[1] Не разбирам английски (ит.). — Б.пр. ↑

— Старшият инспектор ще ви каже.

Фарел се втренчи в Хари, но само за миг. После двамата с Пио тръгнаха към паркираната кола. Едва когато инспекторът отвори багажника, Хари забеляза, че двамата са с хирургически ръкавици и Пио носи нещо в найлонова торбичка.

След като остави предмета в багажника, Пио смъкна ръкавиците и извади бележник. Попълни някаква бланка, подписа се и я подаде на Фарел, който също надраска подписа си, откъсна горния екземпляр и го прибра.

Фарел кимна на непознатия мъж от къщата, погледна Хари още веднъж и седна в опела. Двигателят изрева, колелата застъргаха по чакъла, сетне Фарел и шофьорът изчезнаха по селския път, оставяйки подир себе си облак прах.

— Grazie — каза Пио на мъжа с двете момчета.

— Prego — отвърна човекът, после подбра хлапетата и ги поведе към къщата.

Пио погледна Хари.

— Момчетата са му синове. Те го откриха.

— Кое?

— Пистолетът.

Пио отведе Хари до колата и му показа какво бе прибрал в багажника. Останки от пистолет, запечатани в прозрачна торбичка за веществени доказателства. През найлона Хари видя малък автоматичен пистолет със заглушител. Синкавият метал бе обгорен, от пластмасата по дръжката не оставаше почти нищо. Пио погледна Хари.

— Още е зареден, мистър Адисън. Сигурно е изхвъркнал при премиятането на автобуса; иначе патроните щяха да избухнат и да го унищожат.

— И стигнахте до заключението, че е принадлежал на брат ми.

— До нищо не съм стигнал, мистър Адисън. Само че поклонниците в Асизи рядко носят пистолети със заглушители... За

ваше сведение моделът е „Лама 15“. Малокалибрен автоматичен пистолет. — Пио затръшна багажника. — Произведен в Испания.

* * *

Пътуваха мълчаливо. През царевичните ниви. По прашния път. Алфата се клатеше и подскачаше. Отзад се вдигаше прахоляк. Когато стигнаха до шосето, Пио зави наляво към магистралата.

— Къде е партньорът ви? — опита се Хари да наруши мълчанието.

— Взе си почивен ден. Днес синът му получава първо причастие.

— Търсих ви...

— Знам. Защо?

— За онова, което се случи в погребалното бюро...

Пио не отговори. Караше мълчаливо, сякаш чакаше Хари да довърши.

— Не знаете ли?

Хари бе искрено изненадан. Досега твърдо вярваше, че Фарел знае и поне трябва да е споменал на Пио.

— Какво да знам?

— За погребалното бюро. Видях останките на брат си. Трупът не е негов.

Пио рязко врътна глава.

— Сигурен ли сте?

— Да.

Пио сви рамене.

— В бюрото са сбъркали... Случва се за съжаление. Особено пък при тези обстоя...

— Кардинал Маршано е идентифицирал същия труп в моргата — прекъсна го Хари.

— Откъде знаете?

— Той беше там и ми каза.

— Маршано е бил в погребалното бюро?

— Да.

Пио като че искрено се изненада, реакцията му бе мигновена и неподправена. Преди да се опомни, Хари обясни останалото. За

трийсет секунди описа брадавицата на Дани и причините, поради които не би я премахнал. Разказа за срещата си с Маршано в погребалното бюро на Гаспари, за упоритото настояване на кардинала, че трупът е на брат му, че трябва да приеме този факт и да напусне страната, докато още може.

Пио спря на входа на магистралата, взе билет и подкара към Рим.

— Сигурен ли сте, че грешката не е ваша?

— Не е моя — твърдо отсече Хари.

— Знаете, че личните вещи бяха намерени заедно с тялото...

— У мен са. — Хари докосна сакото си. Пликът, който получи от Гаспари, още лежеше в джоба му. — Паспортът, очилата, ватиканското удостоверение... всичко това може и да е негово. Но трупът не е.

— И смятате, че кардинал Маршано знае това...

— Да.

— Разбирате, че той е един от най-видните и влиятелни хора във Ватикана.

— Както и кардинал Парма.

Пио се вгледа в Хари, после вдигна очи към огледалото. От известно време едно зелено рено ги следваше на около осемстотин метра разстояние.

Пио отново се обърна към пътя, ускори покрай един камион с дървени трупи и отби в платното пред него.

— Знаете какво щях да си мисля на ваше място — каза той, без да откъсва очи от магистралата.

— Жив ли е брат ми? И ако да, къде се намира?

Хари погледна Пио, после извърна глава. Мисълта, че Дани все още е жив, му бе хрумнала в мига, когато осъзна, че трупът не е негов. Но не си позволи да я приеме. Просто не бе в състояние. Знаеше, че Дани е бил в автобуса. Оцелелите бяха известни. Следователно Дани не можеше да е жив. Както някога Мадлин не можеше да оцелее след толкова време под леда. И все пак тогава Хари бе останал да гледа водолазите — единайсетгодишно хлапе, отказващо да се прибере у дома, макар че зъзнеше в мокрите, замръзнали дрехи. Да, Мадлин бе долу в черната ледена вода, замръзваше като него, но беше жива, знаеше го. А всъщност бе мъртва. Както и Дани. Да мисли нещо друго бе не само заблуда, но и доброволно, унизително мъчение.

— На ваше място всеки би си помислил същото, мистър Адисън. Когато фактите се променят, естествено е да дойде надеждата. Ами ако все още е жив? И аз бих искал да знам... Каквато и да е истината, защо пък да не я потърсим?

Пио се усмихна лукаво и отново вдигна очи към огледалото.

Бяха се спуснали в низина и камионът вече изоставаше с около километър и половина. Изведнъж Пио видя как една кола го изпревари и пак мина в дясното платно.

Зеленото рено.

Малко след четири напуснаха магистралата и поеха сред оживеното движение по Виа Салариа към центъра на града. През цялото време Пио напрегнато дебнеше зеленото рено. Очакваше то да ги последва и бе готов да поиска помощ по радиото. Но тайнствената кола продължи по магистралата.

И все пак нейното упорито присъствие го бе изнервило, тъй че често оглеждаше улиците отзад, докато излагаше мислите си на Хари.

Смяташе за най-добре да използва намерения пистолет като повод да задържи Хари в Рим за нови разпити и заедно да посетят още веднъж жертвите от автобуса. Щяха да разпитат пострадалите дали не са забелязали въоръжен човек — въпрос, който не бе възниквал досега, тъй като нямаше причина да подозират подобно нещо, а и повечето очевидци все още бяха в шок. Естествено, имаше вероятност пистолетът да е използван срещу някой от пътниците, без останалите да чуят поради заглушителя. Това би било дързък ход, работа на професионалист. Но с малко повече сръчност можеше да бъде извършено. Привидно заспалата жертва би била открита едва след като автобусът достигне последната спирка и всички пътници се разотидат.

Под прикритието на тази версия двамата можеха внимателно да огледат всички жертви. И живите, и мъртвите. Щяха да започнат от осемте оцелели и да продължат по-нататък. Някои още лежах в болница, други бяха изписани. Ако отец Даниъл не се окажеше сред тях — а Пио смяташе, че ще е точно така, — тогава щяха да се заемат с мъртвите под предлог, че търсят огнестрелни рани, незабелязани досега поради състоянието на трупове и малкия калибър на пистолета. Така можеха пак да прегледат най-внимателно всички останки, но вече от нов ъгъл, защото щяха да търсят определен човек — отец Даниъл. И ако след всичко това пак не откриеха тялото му, можеха с основание да подозират, че предполагаемият убиец на римския кардинал все още е сред живите.

Единствен Роскани щеше да знае истинската им цел. Нямахше да споделят с никой друг, дори и с Фарел.

— Ще бъда откровен, мистър Адисън — каза Пио, докато чакаха на един светофар. — Това е най-много, което можем да сторим, преди Фарел да надуши. Узнае ли, веднага ще сложи край на разследването.

— Защо?

— Заради онова, което ви е казал кардинал Маршано. Ако случаят е свързан с политиката на Ватикана, Фарел незабавно ще спусне завесата. Случаят ще приключи и няма да имаме власт да продължим. Ватикана е суверенна държава, а не част от Италия. Нашата работа е да си сътрудничим със Светия престол и да помагаме както можем. Не ни ли поканят, оставаме с вързани ръце.

— И тогава?

Светна зелено, Пио превключи скоростите и продължи напред.

— Нищо. Освен ако потърсите Фарел. А той няма да ви помогне, гарантирам.

Хари забеляза, че Пио отново се озърна към огледалото. Беше го сторил няколко пъти на магистралата и досега това изглеждаше нормално. Предпазлив шофьор, и толкова. Но сега бяха в града, а Пио се озърташе вече за трети път.

— Има ли нещо?

— Не знам...

През две коли от тях се движеше малко бяло пежо. Пио го държеше под око, откакто зави по Виа Салариа. Рязко свърна наляво по Виа Киана, после надясно по Корсо Триесте. Пежото напусна автомобилния поток и остана след тях.

Отпред се появи кръстовище край малък парк. Пио натисна газта и внезапно зави надясно, без да даде сигнал. Алфата се наклони, гумите изскърцаха пронизително. Пио незабавно намали скоростта и прикова очи в огледалото. Пежото се появи, но вместо да завие, продължи на право.

— Извинявайте.

Пио отново увеличи скоростта. Навлязоха в тих квартал около парка. Наоколо се издигаха стари и нови сгради. Вековни дървета, пищни храсти и навсякъде разцъфнали олеандри. На следващия ъгъл Пио зави и пак надникна в огледалото.

Пежото.

Просто го бе засякло по една пресечка и приближаваше стремително. Пио инстинктивно дръпна деветмилиметровата си берета от скобата под таблото и я остави на седалката. Същевременно протегна ръка към радиостанцията.

Страхът се впи в гърдите на Хари.

— Какво става?

— Не знам.

Пио погледна назад. Пежото ги следваше плътно. Предното стъкло бе затъмнено и не можеше да види шофьора. Той настъпи педала с всичка сила и изрече в радиостанцията:

— Старши инспектор Пио...

— Внимавай! — изкрещя Хари, но вече бе късно.

Един камион внезапно изскочи пред тях и прегради пътя. Раздаде, се оглушително скърцане на гуми, после алфата се вряза в камиона с убийствен трясък. Силата на удара отхвърли Пио напред и челото му изкънтя върху волана. Хари също се люшна, но предпазният колан го удържа.

В същия миг някой отвори вратата до него. За част от секундата зърна непознато лице, сетне усети жесток удар и всичко потъна в мрак.

Пио надигна глава и видя пистолета си, стиснат в ръка с ръкавица. Опита се да помръдне, но коланът му пречеше. После видя как пистолетът подскочи в ръката на непознатия и му се стори, че чу гръмотевичен грохот. Но грешеше. Всъщност не чу друго, освен тишина.

19

Болница „Санта Чечилия“, Пескара, Италия, Все още 8 юли, сряда, 18:20

Сестра Елена Возо заобиколи човека до вратата и влезе в стаята. Пациентът все така лежеше на една страна и спеше. Или поне изглеждаше заспал, макар че от време на време отваряше очи и успяваше да отговори с едва доловимо помръдване, когато тя докосваше пръста му и питаше дали усеща. После пак затваряше очи и потъваше в същия унес.

Наближаваше шест и половина и трябваше пак да го преобърнат. Човекът отвън щеше да ѝ помогне, както правеха останалите му колеги на всеки два часа, за да предотвратят унищожаването на мускулни тъкани, което можеше да доведе не само до язви, но и до спиране на бъбречната дейност. Пазачът щеше да го хване за раменете, а Елена за краката и бавно да го извъртят по гръб, после на другата страна, като внимават за венозните системи, превръзките върху изгарянията и счупените крака, стегнати в синкави шини от фибростъкло.

Майкъл Рурк, 34 г. Националност ирландец. Родом от Дъблин. Неженен. Без деца. Без роднини. Религия — римокатолик. Пострадал при автомобилна катастрофа близо до адриатическото крайбрежие на 6 юли, понеделник. Три дни след ужасния взрив в автобуса за Асизи.

Елена Возо беше монахиня от Францисканския орден на Светото сърце. През пет от своите двайсет и седем години бе работила като милосърдна сестра към болницата „Санта Бернардина“ в тосканския град Сиена. И едва от един ден работеше тук, в малката католическа болница над Адриатика; в рамките на поредната благотворителна кампания я прикрепиха към този пациент. По този начин орденът подлагаше младите монахини на изпитания далеч от техните манастири, за да ги подготви за бъдещи спешни случаи, когато можеха незабавно да ги изпратят къде ли не. И макар да не го споменаха, тя смяташе, че е избрана, защото говореше английски и ако пациентът започнеше да се поправя, имаше надежда да общува с него.

— Името ми е Елена Вozo. Аз съм милосърдна сестра. Вие се казвате Майкъл Рурк. Намирате се в италианска болница. Претърпели сте автомобилна катастрофа.

Отново и отново повтаряше тези думи, като се мъчеше да го успокои и се надяваше, че чува и разбира. Не беше кой знае какво, но тъкмо такива думи би искала да чуе, ако попаднеше някога в подобно положение. Особено след като клетникът нямаше близки и следователно не можеше да види познато лице.

Мъжът зад вратата се казваше Марко. Работеше от три следобед до единайсет вечерта. Беше с една-две години по-възрастен от Елена, силен, красив и много мургав. Твърдеше, че е рибар и работи в болницата, когато риболовът не върви. Освен това веднъж спомена, че известно време е бил карабинер — служител от националната полиция. Преди час-два, когато имаше малко свободно време и излезе да се разходи по крайбрежния път, Елена го видя да разговаря с други карабинери. Под бялата му престилка имаше издутина и тя се досещаше, че носи пистолет.

След като преобърнаха Майкъл Рурк, Елена провери венозната система, после се усмихна на Марко и му благодари. След това мина в съседната стая, където можеше да спи, да чете или да пише писма, готова всеки момент да се отзове на повикване.

Стаята ѝ беше също като тази на Рурк — с отделна тоалетна и душ, малък гардероб и легло. Особено я радваше отделната тоалетна, където можеше да се усамоти, за разлика от общите помещения в манастира. Тук единствено Бог имаше достъп до нейните мисли и тяло.

Когато затвори вратата и седна на леглото с намерение да напише писмо до родителите си, тя хвърли поглед към червената светлинка на звуковия монитор върху нощното шкафче. Модерната електроника предаваше равномерно дишане на пациента толкова ясно, сякаш лежеше досами нея.

Елена отпусна глава върху възглавницата, затвори очи и се вслуша в дишането. Беше мощно, жизнено и тя неволно започна да си представя как той лежи наблизо — здрав, бодър, мускулист и красив както преди катастрофата. Колкото по-дълго слушаше, толкова по-чувствено ѝ се струваше това дишане. След малко взе да усеща как тялото му се притиска към нея. Вече дишаше в такт с него, сякаш

гърдите им се издигаха и отпускаха едновременно. Елена плъзна ръка по гърдта си, после посегна с желанието да го докосне, да го опипва дълго, далеч по-страстно и предизвикателно, отколкото докато се грижеше за раните му.

— Престани! — тихо прошепна тя.

Скочи от леглото и отиде в банята да се наплиска със студена вода. От две години насам Господ все по-често ѝ пращаше подобни изпитания.

Не знаеше точно откога започнаха тия странни усещания. Нямаше никаква особена причина — те просто се появиха изневиделица. И я смаяха. Бяха дълбоки, чувствени, еротични. Дълбок физически и емоционален копнеж, какъвто не бе изпитвала никога през живота си. Чувства, за които не можеше да поговори с никого — във всеки случай не и със своите близки, които строго се придържаха към традициите като повечето италиански католически семейства; не и с другите монахини, а още по-малко с майката игуменка. Ала чувствата не отминаваха и изпълваха кръвта ѝ с почти неудържимо желание да се озове разсъблечена в мъжка прегръдка и да бъде жена в пълния смисъл на думата. Не, не просто жена, а буйна и сладострастна като онези италианки, които виждаше във филмите.

Преди време пренебрегваше тези усещания, смяташе ги просто за прояви на излишна дързост; открай време си беше силна, храбра и понякога твърде импулсивна. Като девойка веднъж посети с родителите си Флоренция, където за техен ужас се хвърли към една катастрофирала кола и измъкна зашеметения шофьор броени секунди преди резервоарът да избухне. Друг път, по време на пикник с монахините от „Санта Бернардина“, се изкатери на трийсетметрова кула, за да свали едно хлапе, което се беше качило догоре на бас, но на върха изпадна в паника и можеше само да виси и да вика за помощ.

Ала постепенно осъзна, че смелостта и сексуалното желание са съвсем различни неща. И тогава внезапно разбра.

Това бе Божие дело.

Бог подлагаше на изпитание нейната духовна сила, нейния обет за целомъдрие и покорство. Все по-силно с всеки изминал ден. И за нея ставаше все по-трудно да устои. Но вечно успяваше да се справи, подсъзнанието изведнъж я предупреждаваше какво става и тя се отдръпваше от пропастта в последния миг. Както сега. И това ѝ даваше

храброст и сила, вдъхваше ѝ вярата, че е праведна и ще превъзмогне Божиите изпитания.

Сякаш за да си го докаже, тя се замисли за Марко отвън пред вратата. Стегнатото му тяло. Блесналите му очи. Усмивката. Не бе споменал да е женен, не носеше халка и Елена често се питаше дали в свободното си време не ляга, с която му падне. Красив мъж като него можеше да си го позволи. Но и тъй да бе, вършеше го с други жени, не с нея. За Елена щеше да си остане просто мъж, който си гледа работата.

От този ъгъл вече можеше спокойно да мисли за него каквото си иска. Той казваше, че е преминал обучение за санитар, както навярно и другите му колеги. Но ако беше само това, защо носеше пистолет? Този въпрос я накара да се замисли за другите — едрия Лука от нощната смяна, който идваше в единайсет вечерта да смени Марко; Пиетро, който застъпваше в седем сутринта, когато Лука си тръгваше. И те ли бяха въоръжени? Защо? Каква заплаха можеше да има в това спокойно градче край морето?

Рим, 18:45

Роскани заобиколи колата. Иззад полицейските бариери го зяпаха любопитни лица, чудеха се кой е и дали е важна персона.

В храстите до тротоара, на пет-шест метра зад алфата, бяха открили втори труп. Прострелян два пъти. Първо в сърцето, после над лявото око. Мъж в напреднала възраст без документи.

Роскани го бе оставил на другите двама *ispettori carì* от отдела, Каstelети и Скала. Интересуваше го преди всичко колата. Стъклото беше строшено, предницата смачкана от челния удар в камиона. Като по чудо не се бяха врязали в резервоара под каросерията.

Когато Роскани пристигна, трупът на Пио все още беше вътре. Той го огледа внимателно, без да докосва нищо, направи снимки и видеозапис, после разреши да отнесат тялото. Същото сториха и с убития в храстите.

Трябваше да има и трети труп, но го нямаше. Знаеха, че американецът Хари Адисън се е връщал заедно с Пио от фермата, където бяха открили испанския пистолет. Но Хари Адисън бе изчезнал. Пистолетът също, само ключовете още висяха на багажника, като че някой е знаел точно къде да търси уликата.

На задната седалка отдясно лежеше захвърлено предполагаемото оръжие на престъплението — личната деветмилиметрова берета на Пио. Горе по дясната предна седалка откъм вратата имаше кървави петна. По килимчето пред нея личаха следи от обувки — не много ясни, но все пак следи. Колкото до отпечатъци от пръсти, имаше ги навсякъде.

Техниците ръсеха всичко с прах, взимаха проби, слагаха им етикетчета и ги прибираха в прозрачни торбички. Полицейските фотографии също си върсеха работата. Бяха двама. Единият с „Лайка“, другият с видеокамера „Сони“.

От шофьора на тежкия камион мерцедес нямаше и следа. Засега знаеха само, че камионът е откраднат тази сутрин.

Старши инспектор Отело Роскани седна зад волана на тъмносиния си фиат и бавно мина през бариерите, обкръжени от любопитни лица. Блясъкът на полицейски прожектори огряваше местопрестъплението като снимачна площадка и осигуряваше допълнително осветление за операторите от телевизията, които снимаха трескаво.

— Старши инспекторе!

— Старши инспекторе!

Възбудени гласове. Мъжки и женски. Кой го е сторил? Има ли нещо общо с убийството на кардинал Парма? Кой е убитият? Кого подозират? И защо?

Роскани виждаше и чуваше всичко. Но то нямаше значение. В ума му имаше място само за Пио и онова, което бе станало в секундите преди неговата смърт. Джани Пио рядко допускаше грешки, но днес следобед бе позволил да го измамят.

Засега — преди аутопсията, преди лабораторните изследвания — Роскани разполагаше само с въпроси. Въпроси и дълбока печал. Джани Пио беше кръстник на децата му, колега и приятел от над двайсет години. И докато пътуваше през Рим към квартал Гарбатела, където бе домът на Пио, за да се срещне с децата и съпругата му и да ги утеши, доколкото може, Отело Роскани се мъчеше да стои настрана от личните чувства. Длъжен бе — и като полицай, и от почит към Пио, защото те само щяха да пречат на най-важната цел.

Да открие Хари Адисън.

21

Все още 8 юли, сряда, същият час

Томас Кайнд стоеше сред мрака и гледаше човека на стола. Зад него стояха още двама души с работни комбинезони. Бяха тук, за да помогнат при нужда, но нямаше да се наложи. Само накрая щяха да имат съвсем лесна задача.

Томас Кайнд беше на трийсет и девет години, метър и седемдесет и пет, много слаб, не повече от шейсет и два-три килограма, в отлична физическа форма. Късо подстриганата му коса беше черна също като панталоните, обувките и пуловера, тъй че ставаше трудно — дори невъзможно — човек да го различи в тъмнината. Върху бледото му лице имаше само едно цветно петно — сините му очи.

Човекът на стола помръдна едва-едва. Друго не можеше да стори. Ръцете и краката му бяха вързани, а устата — закрыта с широка лепенка.

Томас Кайнд пристъпи напред, огледа го, после обиколи около стола.

— Спокойно, другарю — тихо каза той.

Търпението и спокойствието бяха най-важни за него. С тях живееше всеки ден. Без вълнения, в очакване на подходящия момент. Това би могъл да напише в своята характеристика Томас Хосе Алварес-Риос Кайнд, роден в Еквадор от майка англичанка. Търпелив. Методичен. Образован. Владеещ няколко езика. Освен това бивш артист... и един от най-издирваните терористи в света.

— Спокойно, другарю — отново чу Хари.

Мъжки глас, същият като преди. Тих, безстрастен. С лек акцент. Хари имаше чувството, че някой се движи край него, но не бе сигурен. Тътнежът в главата му заглушаваше всичко останало. Знаеше само, че седи, че ръцете и краката му са вързани, а устата залепена. Обгръщаше го тъмнина. И все пак върху очите му нямаше нито превръзка, нито

качулка. Нищо. Но както и да се въртеше, мракът оставаше все тъй непрогледен. Нито сенки, нито блед лъч изпод вратата. Само мрак.

Той примига. После още веднъж, като въртеше глава на всички страни. Отчаяно искаше да греша. Но не грешеше. И изведнъж разбра — каквото и да бе станало, където и да се намираше, беше сляп!

— *He! He! He!* — изкрещя той задавено през лентата.

Томас Кайнд пристъпи по-близо.

— Другарю — изрече той все тъй спокойно и бавно. — Как е брат ти? Чух, че бил жив и здрав.

В същия миг някой смъкна лентата от устата на Хари. Той изохка както от болка, така и от изненада.

Гласът се раздаде по-близо.

— Къде е той?

— Не знам... дали... е... жив...

Устата и гърлото му бяха грапави като шкурка. Хари се помъчи да преглътне, но не успя.

— Попитах за брат ти... къде е той?

— Моля ви... ще... ми... дадете ли... малко... во... да?

Кайнд посегна към дистанционното управление. Напипа един бутон и го натисна.

Хари зърна в далечината светла точица и неволно подскочи. Наистина ли я виждаше, или само така му се струваше?

— Къде е брат ти, другарю? — Този път гласът долетя иззад лявото му ухо.

Светлинната бавно започна да се приближава към него.

— Аз... — Хари отново се помъчи да преглътне. — Аз... не знам...

— Виждаш ли светлината?

— Да.

Точицата се приближаваше.

— Добре.

Пръстът на Кайнд плъзна към друг бутон.

Хари видя как светлинката промени посоката и помръдна едва забележимо. Идваше към лявото му око.

— Искам да ми кажеш къде е брат ти. — Гласът пак се бе извъртял и сега шепнеше в дясното му ухо. — Много е важно да го открием.

— Не знам.

Светлината продължаваше да идва към лявото му око и ставаше все по-ярка. Преди малко в ужаса, че е ослепял, бе забравил тътнежа в главата си. Но сега светлината го върна. Бавни, отмерени удари, които ставаха все по-силни с приближаването на точицата.

Хари се отметна настрана, опита се да извърти глава, но нещо твърдо му пречеше. Натисна в другата посока. Никакъв резултат. Тогава се отблъсна назад. Но нищо не можеше да го спаси от светлинката.

— Засега не усещаш болка. Но ще усетиш.

— Моля в...

Хари изви глава, доколкото можеше и здраво стисна клепачи.

— Това няма да ти помогне.

Тонът изведнъж се промени. Преди малко гласът беше мъжки, а сега звучеше като женски.

— Нямам... представа... дали... бра... ат ми... изобщо е... жив. Как... мога да знам... къде е?

Светлото острие изтъня, лъчът плъзна нагоре по лявото око на Хари, докато налучка центъра.

— Недейте, моля ви...

— Къде е брат ти?

— Мъртъв е!

— Не, другарю. Жив е и ти знаеш къде се намира...

Светлината вече беше само на сантиметри от него. Ставаше все по-ярка. И по-ярка. Изтъня още повече. Тътнежът в главата му се засилваше. Светлината наближи като игла, напиратца да проникне към дъното на мозъка му.

— *Спрете!* — изкрещя Хари. — *Боже мой! Спрете! Моля ви!*

— Къде е той? — Мъжки глас.

— Къде е? — Женски глас.

Томас Кайнд сменяше гласовете, разигравайки едновременно и двете роли.

— Кажи ни, и светлината ще спре. — Мъжки глас.

— Светлината ще спре. — Женски глас.

Спокойни, отмерени, тихи.

Тътнежът се превърна в гръмотевица. Стана по-могъщ от всичко, което бе чувал през живота си. Чудовищен грохот на тъпан в главата

му. А светлината пълзеше към центъра на мозъка като нажежена до бяло игла, диреща да напипа звука. Да се слее с него. Невиждано, невъобразимо ярка. По-ярка от блясъка на електрожен. Като ядрото на слънцето. Болката обгърна всичко. Беше тъй страшна, че едва ли и смъртта щеше да я премахне. Ужасът щеше да го последва във вечността.

— *Не знам! Не знам! Не знам! Господи! Господи! Спрете! Спрете! Моля ви!... Моля ви... Моля ви...*

Щрак.

Светлината изгасна.

Рим, хотел „Хаслер“ стаята на Хари Адисън, 9 юли, четвъртък, 6:00

Нищо не беше докоснато. Куфарчето и деловите бележки на Хари лежаха върху масата до телефона, където ги бе оставил. Същото се отнасяше до дрехите в гардероба и тоалетните принадлежности в банята. Имаше само една промяна: телефоните върху нощното шкафче и в банята вече се подслушваха, а зад аплика срещу вратата бе монтирана миниатюрна телевизионна камера. Това бе част от плана на Групо Кардинале — специална ударна група, създадена със заповед на италианското Министерство на вътрешните работи след горещите призови на Ватикана, карабинерите и полицията да бъде разследвано убийството на римския кардинал.

Убийството на кардинал Парма и взривяването на автобуса за Асизи вече не бяха отделни следствия, а се смятаха за прояви на едно и също престъпление. Под чадъра на Групо Кардинале работеха следователи от карабинерите, от Подвижния отряд на италианската полиция и от *дигос* — специалното подразделение за проучване на криминални престъпления с предполагаеми политически цели. Всички те се подчиняваха на главния прокурор Марчело Талиа; и макар че високоуважаваният прокурор наистина координираше дейността на различните полицейски организации, никой не се съмняваше кой всъщност ръководи следствието — старши инспектор Отело Роскани.

8:30

Роскани погледна и побърза да извърне глава. Твърде добре знаеше какво върши циркулярният трион при аутопсията. Срязва черепа и премахва горната част, за да бъде изваден мозъкът. А сетне и останалото. Щяха да разглобят Пио парче по парче, за да търсят нещо, което да му подсказже повече, отколкото знаеха засега. Роскани нямаше представа какво ще е то — и без него имаше предостатъчно

информация, за да установи почти със стопроцентова сигурност убиеца.

Вече бе потвърдено, че убийството е извършено с личната деветмилиметрова берета на Пио, по която имаше няколко ясни отпечатъка. Повечето принадлежаха на Пио, но два бяха чужди — един отляво над дръжката, другият вдясно от предпазителя.

Чрез спешно запитване до бюро на ФБР в Лос Анджелис бяха изтеглили копие от шофьорските документи на Хари Адисън с адрес Бенедикт Кениън Драйв 2175, Лос Анджелис, Калифорния. Според калифорнийските закони в тези документи трябваше да има отпечатък от палеца на водача. След по-малко от двацет минути отпечатъкът бе компютърно обработен и изпратен по факса до римския щаб на Групо Кардинале. Линиите напълно съвпадаха с тези на отпечатъка от пистолета, с който бе убит Джани Пио.

Докато вратата на моргата се затваряше зад него, Роскани за пръв път през живота си прехапа устни от звука на триона. Закрачи напред по коридора и се изкачи по стълбището. Правеше го може би за хиляден път през своята кариера. Бе виждал мъртви полицаи. Мъртви съдии. Трупове на убити жени и деца. При цялата им трагичност винаги бе успявал да запази професионално хладнокръвие. Но не и сега.

Роскани бе полицай, а полицаите често загиват. Още от самото начало на обучението му втъпяваха тази истина ден подир ден. Човек трябваше да я приеме заедно с избора на професия. Тъжна, но неизбежна истина. И когато полицаят се сблъска с нея, би трябвало да е готов да постъпи като професионалист. Да се поклони на мъртвия и да продължи; без гняв, възмущение или ненавист към убиеца. Това влизаше в обучението за избраната кариера.

И човек си въобразяваше, че е подготвен... до деня, когато пристъпи към трупа на своя партньор и види кръвта, разкъсаната плът и натрошените кости. Зловещото дело на куршумите. И сетне отново, когато медиците се захващаха на работа в моргата. Тогава разбираше, че изобщо не е бил подготвен. Никой не можеше да се подготви за това, независимо колко дълго го обучават, как го тренират и какво му говорят. Яростта от непоносимата загуба избухваше като горски пожар и поглъщаше всичко останало. И затова, когато загинеше полицай, всеки негов колега, който има възможност — от всеки близък район, а

понякога дори и отвъд океана, — идваше на погребението. Затова нерядко се случваше по петстотин униформени мъже и жени с мотоциклети да оформят почетен шпалир в чест на загинал колега, та бил той и само от една година в полицията, зелен новак от уличните патрули.

* * *

Роскани гневно блъсна страничната врата и излезе в слънчевото утро. Топлината би трябвало да го зарадва след студа в подземните зали, но той остана все тъй навъсен. Вместо да тръгне по прекия път, той заобиколи цялата сграда, за да се успокои. И това не помогна. Накрая зави зад ъгъла и слезе към улицата, където бе оставил колата си. Изпълваха го печал, болка и гняв.

Той обърна гръб на колата, прекоси улицата и тръгна по отсрещния тротоар. Сега се нуждаеше от онова, което наричаше абсолютно спокойствие, безметежна тишина, когато оставаше сам и можеше да обмисли нещата както трябва. Именно сега трябваше да прогони чувствата с дълга самотна разходка, да се опита да разсъждава като следовател от Групо Кардинале, а не като потресен и разгневен партньор на Джани Пио.

Дошло бе време да мълчи и да размишлява.

Да крачи, да крачи, да крачи.

Томас Кайнд дръпна завесата от прозореца и видя как долу двамата мъже в работни комбинезони влачат Хари Адисън през двора. Беше изкопчил от пленника каквото искаше, или поне каквото можеше да се изкопчи; сега онези двама просто трябваше да се отърват от него.

Хари виждаше само с дясното си око. А дори и с него различаваше само неясни сенки. Лявото не усещаше абсолютно нищо. Другите сетива му подсказваха, че е навън и вероятно двама души го водят по нещо твърдо. НеЙде в паметта му се мержелееше неясен спомен как седи на табуретка или нещо подобно и по чужда заповед повтаря високо разни думи, които изрича в слушалките на ушите му някакъв глас — същият като преди. Помнеше го само защото някой загуби доста време, докато намести слушалките. Повечето думи бяха на италиански. Но имаше и английски. Погрешни думи. Нищо нямаше да излезе. Щеше да проличи.

Внезапно до него заговори на италиански нечий глас — стори му се, че е на човека, който нагласи слушалките. След миг го блъснаха изотзад и той едва не се препъна. Мислите му се поизбистриха колкото да осъзнае, че все още е с вързани ръце, но краката му са свободни. Вървеше сам и като че чуваше шум от автомобили. Съзнанието му прескочи още едно стъпало по-горе и разбра, че щом се държи на крака, значи може и да бяга. Не виждаше и не можеше да използва ръцете си. Отново го блъснаха в гърба. Грубо. Той падна и изкрещя, когато лицето му се блъсна в паважа. Опита да се извърти, но някой стъпи върху гърдите му и го задържа. НеЙде наблизо се раздаде мъжко пъхтене, после глух звън и той чу как по камъка край ухото му стърже тежък железен предмет. После го вдигнаха за раменете и го избутаха през ръба. Усети метал под краката си. Изблъскаха го надолу по някаква стълба. Светлината изчезна напълно. Наоколо се разнесе отвратителна миризма.

Малко по-настрани друг мъжки глас изруга и ехото му отвърна. Чуваше се шум от течаща вода. Вонята стана непоносима. И изведнъж Хари разбра. Намираше се в канализацията.

Гласовете заговориха на италиански.

— Prepararsi?^[1]

— Sì.

Хари усети как нещо го дръпва между китките. Рязко движение, и ръцете му бяха свободни.

Щрак. Звук, който не може да бъде сбъркан — зареждаха пистолет.

— Sparagli.^[2]

Раздаде се оглушителен трясък. Нещо го блъсна в ръката. После в главата. Жестокият удар го отхвърли назад във водата.

Хари не видя лицето на убиеца, който пристъпи над него. Не видя и другия, който държеше фенерче. Не видя каквото виждаха те — че огромно количество кръв облива лявата страна на лицето му, сплъстява косата и се стича в мръсните води на канала.

— Morto — прошепна някой.

— Sì.

Убиецът коленичи, преметна тялото на Хари в бързия поток и го загледа как се отдалечава.

— I topi faranno il resto.

Плъховете ще сторят останалото.

[1] Да се подготвим? (ит.) — Б.пр. ↑

[2] Застреляй го (ит.). — Б.пр. ↑

Главно полицейско управление

Хари Адисън седеше с превръзка на лявото слепоочие, облечен с кремава спортна риза, джинси и тъмни очила, също както на излизане от хотел „Хаслер“ вчера, малко след един и половина. Преди почти трийсет часа.

Видеозаписът на беглеца Хари Адисън траеше само петнайсет секунди. Днес в 15:45 бе пристигнал анонимно в пресцентъра на Светия престол с молба да бъде предаден спешно на папата. От пресцентъра обаче оставиха пратката настрана и я отвориха едва в 16:50. Веднага след това касетата бе изпратена в службата на Фарел, където един младши сътрудник я изгледа и незабавно уведоми своя началник. Точно в шест Фарел, прокурорът Марчело Талиа от Групо Кардинале, Роскани, детективите Кастелети и Скалия от отдел „Убийства“ и още няколко души гледаха записа в един затъмнен кабинет.

Хари говореше на английски, а един от хората на Роскани превеждаше на италиански.

— Дани, моля те да дойдеш... Да се предадеш.

Доколкото можеха да различат, Хари седеше сам върху висока табуретка в затъмнена стая. Стената зад него изглеждаше покрита с релефни тапети. Освен шарките се виждаше само Хари с тъмните очила и превръзката на челото.

— Те знаят всичко... Моля те, направи го заради мен... Ела... моля те... Моля те...

Настана тишина, после Хари надигна глава, сякаш се канеше да каже още нещо, и изведнъж записът свърши.

Когато лампите светнаха, Роскани погледна Талиа, след това Фарел.

— Защо не бях уведомен, че свещеникът може да е жив?

— Узнах за това малко преди да ми донесат записа — отвърна Фарел. — Случило се е вчера, когато американецът настоял да отворят

ковчега и заявил категорично, че трупът не е на брат му... Може би лъже, може и да е истина... Присъствал е кардинал Маршано. Според него американецът бил емоционално претоварен. Едва днес следобед, когато научил за обстоятелствата около смъртта на Пио, решил да ми съобщи чрез отец Бардони.

Роскани стана и прекоси стаята. Беше раздразнен. Такива неща трябваше да му се докладват незабавно. А и не изпитваше кой знае какви симпатии към Фарел.

— Значи вие и вашите хора нямате ни най-малка представа откъде е дошла касетата.

Без да трепне, Фарел погледна Роскани право в очите.

— Ако знаехме, старши инспекторе, щяхме да предприемем нещо, не смятате ли?

Талиа беше строен, изискан и аристократичен мъж, облечен в тъмен раиран костюм. Сега се обади за пръв път.

— Защо го е сторил?

Фарел се озърна към него.

— Питате защо е поискал да отворят ковчега?

— Да.

— Доколкото разбрах, поддал се е на вълнението; искал е да се сбогува с брат си... Кръвта вода не става, дори и при убийците... А когато видял, че тялото не е на отец Даниъл, реагира, без да мисли.

Роскани отново прекоси стаята, като се мъчеше да не забелязва иронията на Фарел.

— Да приемем, че е така и че е допуснал грешка... тогава защо на следващия ден решава, че човекът е жив, и го моли да се завърне? Особено след като той самият е издирван за убийство?

— Залагат всичко на карта — каза Талиа. — Боят се, че отец Даниъл е жив и ако го заловим, може да разкрие твърде много. Карат брат му да го повика, за да го убият.

— Значи същият брат, който с такова вълнение поискал да види обезобразеното тяло, сега е решил да го убие?

Фарел спокойно се облегна назад.

— Може точно там да е цялата работа. Може да е бил по-пресметлив, отколкото изглежда. Усещал е, че има нещо не доразкрито.

— В такъв случай защо го е казал на всеослушание? Отец Даниъл беше обявен официално за мъртъв. Защо не го е оставил така?

Полицията едва ли щеше да издирва покойника. Тогава би могъл спокойно да тръгне по дирите му.

— Но къде щеше да го търси? — възрази Талиа. — Предпочел е да остави тази работа на полицията.

Роскани извади цигара и я запали.

— Но са изпратили записа не на нас, а на папата. Защо? Напоследък се вдигна толкова шум, че всички ни знаят.

— Защото искат касетата да стигне до медиите — каза Фарел. — Групо Кардинале може да разкрие съществуването на записа, може и да си премълчи. Но изпращайки касетата до светия отец, те са се надявали на личната му намеса. Искали са чрез мен той да окаже натиск върху вас, за да обнародват записа. Цяла Италия знае колко беше потресен от убийството на кардинала и колко желае убиецът да бъде заловен и предаден на правосъдието.

— А той поръча ли ви да окажете натиск? — попита Роскани.

— Да.

За момент Роскани се втренчи във Фарел, после пристъпи настрани.

— Трябва да предположим, че са пресметнали шансовете си. Знаят, че ако решим да не предадем записа на медиите, губим изключителен шанс за всенародно издирване. Ако го сторим, а той е жив и види записа по телевизията или прочете за него във вестниците, може би ще реши да изпълни молбата на брат си. Тогава има надежда да се доберем първи до него. Така ще успее да ни каже истината, от която толкова се боят.

— Очевидно са решили да поемат този риск — обади се Талиа.

— Очевидно...

Роскани изгаси цигарата и плъзна поглед по лицата на Талиа, Фарел, Кастелети, Скала и всички останали.

— Има още един сериозен въпрос. — Фарел се изправи и закопча сакото си. — Ако предадем записа на медиите, ще трябва да добавим снимка на свещеника и което е още по-тревожно — подробности за факта, пазен досега в пълна секретност... че един ватикански свещеник е убил римския кардинал... Консултирах се с държавния секретар кардинал Палестрина и въпреки личните чувства на папата той е съгласен с мен, че ако това излезе наяве, около Светия

престол ще избухне скандал, какъвто не помним от десетилетия. И то по време, когато църковното влияние съвсем не е на висота.

Роскани изглежда втречено ватиканския полицаи.

— Доктор Фарел, става дума за убийство.

— Въздържайте се от лични страсти, старши инспекторе. Помнете, че те бяха една от причините да не бъдете избран за ръководител на следствието.

Фарел също се втречи в Роскани, после извърна поглед към Талиа.

— Уверен съм, че ще вземете правилното решение...

И с тези думи излезе.

Роскани отново полагаше усилия да не обръща внимание на Фарел. Когато му изнасяше, ватиканският полицай беше груб, прям, язвителен и поставяше Светия престол над всичко останало, като че никой друг нямаше собствени интереси. Това получаваше всеки, който се сблъскваше с него, особено ако принадлежеше към полицейска организация извън неговия контрол. Още повече ако беше като Роскани — далеч по-разсъдлив и не толкова увлечен от политиката. Цялото му всекидневие бе посветено на упорития стремеж да върши работата си колкото се може по-добре, каквото и да му струва това. Беше наследил тази черта от баща си — строг и трудолюбив производител на кожени изделия, който почина от сърдечен удар в работилницата си на осемдесетгодишна възраст, докато се мъчеше да премести петдесеткилограмова наковалня.

Когато имаш такъв характер и го разбираш добре, стараяш се изобщо да не обръщаш внимание на хора като Фарел и посвещаваш енергията си на по-важни и полезни за работата задачи. Например като Скала, който след излизането на Фарел върна разговора към видеозаписа и подхвърли, че превръзката върху челото на Хари Адисън вероятно прикрива рана, получена при сблъсък с камиона. Ако това се окажеше вярно и американецът беше получил медицинска помощ, имаше надежда да открият лекаря и от него да разберат къде е отишъл.

За да не остане по-назад, Кастелети взе видеокасетата и си записа фирмата производител и партидният номер. Кой знае къде можеше да ги отведе тази следа. От производителя към доставчика, после към верига от магазини, отделен магазин и накрая към продавач, който евентуално да си припомни клиента.

Сетне съвещанието приключи и кабинетът започна да се изпразва, докато останаха само Роскани и Талиа. Прокурорът трябваше да вземе решение, а Роскани да го изслуша.

— Искаш да предадеш записа на медиите — тихо каза Талиа. — И като в онова американско предаване „Търси се“ очакваш, зрителите да ни помогнат.

— Понякога има полза.

— А понякога предупреждава беглеца да се укрие вдън земя... Но има и други съображения. Онова, за което говореше Фарел. Деликатната същност на цялото следствие, И възможните дипломатически усложнения между Италия и Ватикана... Лично папата може да иска едно, но Фарел неслучайно спомена Палестрина... Той е истинският пазител на ватиканския огън и от него зависи как светът възприема Светия престол.

— С други думи, дипломатическият скандал е по-страшен и от убийство. Затова няма да разпространиш записа.

— Да, няма да го разпространя. Групо Кардинале ще продължи да преследва бегълците при пълна секретност. Всички сведения и занаят остават поверителни. — Талиа се изправи. — Съжалявам, Отело... Buona sera.

— Buona sera...

Вратата се затвори зад Талиа и Роскани остана сам. Разочарован, унижен. Помисли си, че може би жена му имаше право. Въпреки всичките му старания светът не бе нито справедлив, нито съвършен. И едва ли можеше с нещо да го промени. Можеше обаче да поукроти яростта си срещу него; така би облекчил и своя живот, и живота на близките си. Да, жена му имаше право. Но в действителност и двамата знаеха, че Роскани никога не ще се промени. Бе станал полицаи, защото не искаше да поеме бащиния си занаят, защото беше младоженец и искаше да изгради семейство на стабилна основа, а най-вече, защото самата професия му се струваше вълнуваща и благородна.

Ала после се случи нещо: ден след ден животът на жертвите все по-дълбоко се преплиташе с неговия; виждаше съдби, съсипани непоправимо от безсмислено насилие и жестокост. С повишението му в отдел „Убийства“ нещата тръгнаха още по-зле. Кой знае защо, взе да вижда убитите, независимо от възрастта им, не като възрастни, а като нечий деца — като собствените му деца на три, четири, осем или дванайсет години, — всяко от които заслужава да изживее живота си без такъв жесток и ужасен край. Така погледнато, кардинал Парма и Пио бяха напълно равни — синове на майките си. И затова ставаше

още по-важно да открие виновниците. Да се добере до тях, преди да го сторят отново. Но колко пъти ги бе залавял само за да излязат свободни от съда по една или друга причина? Това го караше да негодува срещу неправдите както в съдилищата, така и в самата система. Знаеше, че води безнадеждна война, но въпреки всичко продължаваше да се бори. Може би просто защото бе син на баща си и също като него притежаваше упорството на булдог.

Изведнъж Роскани взе дистанционното управление и го насочи към големия телевизор. Раздаде се тихо щракване и екранът светна. Той пренави касетата и отново изгледа записа. Видя Хари седнал на табуретката с полузакрито лице от големите тъмни очила.

— Дани, моля те да дойдеш... Да се предадеш... Те знаят всичко... Моля те, направи го заради мен... Ела... моля те... Моля те...

Видя го как млъкна накрая, после понечи да каже нещо тъкмо когато записът свърши. Отново превъртя лентата и пак я пусна. После отново. И отново. Колкото повече гледаше, толкова по-силно напираше гневът в гърдите му. Искаше да надигне глава и да види на прага Пио, усмихнат както винаги, готов да разкаже за децата си и да разпита за неговите. Но вместо това виждаше тъмните очила на Хари. Седнал на табуретката, този холивудски мръсник молеше брат си да се предаде, за да го убият.

Щрак.

Роскани изключи телевизора. В полумрака мислите се завръщаха. Не ги искаше, но те все пак идваха. Как ще убие Хари Адисън, когато стигне до него. А не се съмняваше, че ще стигне.

Щрак.

Той отново включи телевизора, запали цигара и духна клечката. Не можеше да си позволи подобни мисли. Запита се как ли би постъпил баща му на негово място.

Трябваше да запази безпристрастност. И той го постигна, като пусна пак записа. После още веднъж. И още веднъж. Насилваше се да гледа хладнокръвно, аналитично, като опитен полицаи, търсец и най-малката дреболия, която би помогнала.

Колкото повече гледаше, толкова по-силно го интригуваха две неща — едва различимите релефни тапети в сянката зад Хари и онова, което бе станало, когато Хари надигаше глава и отваряше уста да каже

нещо, но в този момент лентата свършваше. Той измъкна от вътрешния си джоб малък бележник и записа:

„Да поръчам компютърно увеличение на тапетите.

Да намеря четец по устните, който говори английски, за анализ на неизречената дума (думи).“

Пак пренави записа.

Пак го пусна.

Изключи звука и се вгледа в нямата картина. Когато лентата свърши, Роскани отново я върна.

Рим, Ватиканско посолство в Италия на Виа По, същият час

При първата си обществена изява след убийството на римския кардинал останалите довереници на папата — кардинал Умберто Палестрина, кардинал Жозеф Матади, монсиньор Фабио Капици и кардинал Никола Маршано — се срещнаха в непринудена обстановка с членове на Съвета на министрите на Европейския съюз, дошли в Рим на конференция по икономическите отношения със страните от Третия свят. Повод за срещата бе неофициален коктейл, организиран от папския нунций в Италия архиепископ Джовани Белини.

От четиримата най-спокоен изглеждаше ватиканският държавен секретар, шейсет и две годишният Палестрина. Вместо църковни одежди като останалите, той носеше обикновен черен костюм с бяла якичка и спокойно обикаляше да си побъбри с всеки гост, без да обръща внимание на охраната от цивилни швейцарски гвардейци.

Самите размери на Палестрина — тегло над сто и двайсет килограма при ръст почти два метра — привличаха погледите. Но най-силно изненадваше неговата енергичност — изящната походка, широката усмивка и хипнотичният сив поглед под буйната прошарена коса, желязното ръкостискане, докато заговаряше някого най-често на родния му език.

Ако някой погледнеше как непринудено обикаля из залата — среща стари познати, намира си нови и веднага прескача към следващия събеседник, — би го сметнал по-скоро за дипломат от кариерата, отколкото за втори по власт човек в католическата църква. И все пак както той, така и останалите бяха тук като представители на папата. Дори и след трагичните събития присъствието им трябваше да напомни, че Светият престол е неизменно и твърдо свързан с бъдещето на Европейската общност.

В другия край на залата кардинал Маршано прекъсна разговора си с датския делегат и погледна часовника.

19:50

Когато вдигна очи, забеляза да влиза швейцарският банкер и инвеститор Пиер Веген. Заедно с него — което веднага привлече погледите и накара разговорите да притихнат — бяха посланикът на Китай в Италия Дзян Йоумей, китайският външен министър Джоу И и Ян Йе, председател на Китайската народна банка. Между Китайската народна република и Ватикана нямаше официални дипломатически отношения от 1949 година, когато комунистите завзеха властта, но въпреки това двама видни дипломати и един от най-влиятелните финансови ръководители на Китай идваха открито във ватиканското посолство, без да крият връзките си с Веген.

Почти веднага Палестрина побърза да ги посрещне с изискан поклон, после се усмихна широко, протегна ръка на всеки, кимна на сервитьорите да донесат напитки и подхвана сърдечен разговор като със стари и скъпи приятели. Маршано знаеше, че говори на китайски.

Нарастващите икономически връзки на Китай със Запада, както и бързото икономическо развитие на тази страна почти не влияеха върху едва кретащите отношения между Рим и Пекин. И макар че официалното дипломатическо общуване продължаваше да отсъства, Ватикана опитваше да откряне вратата чрез ловките маневри на Палестрина. Пряката цел бе да се подготви посещение на папата в Китай.

Тази цел би имала твърде важни последствия, тъй като едно приемане на предложението щеше да означава, че Пекин отваря за църквата не само вратата, но и прегръдките си. А Палестрина знаеше, че Пекин няма намерение да го стори — нито днес, нито утре, нито когато и да било, — тъй че намеренията му изглеждаха, меко казано, прекомерни. И все пак държавният секретар на Ватикана не беше случаен човек. Невероятно, но факт — китайците го посещаваха съвсем открито.

Най-голяма заслуга за тяхното идване имаше Пиер Веген, с когото работеха от години и му вярваха безрезервно. Или поне дотолкова безрезервно, колкото изобщо може да вярва един ориенталец на човек от Запада. Седемдесетгодишен, висок и изтънчен, Веген беше виден международен банкер в сферата на инвестициите. Уважаван и високо ценен в цял свят, той се занимаваше предимно с връзката

между големите многонационални корпорации, желаещи да създадат партньорска мрежа по цялото земно кълбо. Същевременно продължаваше да работи като частен съветник на дългогодишни клиенти и приятели — хора, компании и организации, които преди години му бяха помогнали да изгради репутацията си.

Отношенията с тези клиенти открай време бяха и си оставаха поверителни. Между тях се числеше и Ватикана. Като главен завеждащ на ватиканските инвестиции, Никола Маршано бе прекарал целия днешен следобед в един частен апартамент на Виа Пинчана заедно с Веген и неговата армия от адвокати и счетоводители, които водеше от Женева.

Вече цяла година Маршано и Веген пресяваха капиталовложенията на Светия престол, стесняваха рамката на инвестициите, за да насочат средствата преди всичко към енергетиката, транспорта, стоманодобива, корабоплаването и тежкото машиностроене; интересуваха ги корпорации, компании и дъщерни предприятия, специализирани в мащабни международни инфраструктурни проекти — строеж и реконструкция на пътища, канали, електростанции и други подобни обекти в Третия свят.

Ватиканската инвестиционна стратегия заемаше изключително място в плановете на Палестрина за бъдещето на Светия престол. Именно затова бе поканил китайците и именно затова бяха дошли — да покажат, че Китай е модерна страна, споделяща с европейските си приятели грижата за икономиката на развиващите се страни. Като знак на добра воля поканата им даваше възможност да се присъединят без излишен шум и дискретно да заемат позиция... при което щяха да бъдат задължени на Палестрина.

Но Палестрина не се вълнуваше за Третия свят като цяло. Интересуваше го една страна — Китай. И извън един съвсем тесен кръг — Пиер Веген и останалите довереници на папата — никой, дори и сам светият отец, нямаше представа за истинската цел на държавния секретар: да види Ватикана като напълно анонимен, но изключително важен партньор и наставник в бъдещето на Китайската народна република.

Първата стъпка бе направил тази вечер, като протегна ръка на китайците. Втората предстоеше утре, когато Маршано щеше да представи редактирания доклад „Инвестиционни стратегии спрямо

развиващите се нации“ пред комисия от четирима кардинали, които заедно с него отговаряха за утвърждаването и надзора на църковните капиталовложения.

Съвещанието нямаше да е леко, защото консервативните кардинали трудно приемаха новото. Маршано имаше задачата да ги убеди, да им покаже най-подробно областите, набелязани след грижливо проучване — Латинска Америка, Източна Европа и Русия. Разбира се, Китай щеше да присъства, но скрит под общото название Азия — Япония, Сингапур, Тайланд, Филипините, Китай, Южна Корея, Тайван, Индия и тъй нататък.

Лошото бе, че ставаше дума за съзнателна фалшификация. Нечестна и неморална. Пресметлива лъжа, целяща да даде на Палестрина точно каквото искаше, без никой да разбере.

Нещо повече, с това планът на Палестрина едва започваше. Държавният секретар твърде добре разбираше, че въпреки цялата привидна откритост Китай си остава затворено общество под железния контрол на авторитарната комунистическа гвардия. И все пак, авторитарен или не, Китай се модернизирал бързо; а модернизираният Китай е една четвърт от световното население и съответната икономическа мощ без съмнение скоро би станал най-могъщата нация на света. С тази истина идваше и очевидното — който контролира Китай, контролира и целия свят. Точно това бе духът и идеята в плана на Палестрина — власт над Китай през следващия век чрез завръщането на католическата църква и утвърждаването ѝ във всяка провинция, град и село. А след сто години създаване на нова Свещена римска империя. Когато китайският народ започнеше да се подчинява не на Пекин, а на Рим, Светият престол щеше да се превърне в най-голямата световна свръхсила.

Естествено, това бе лудост — и за Маршано доказваше твърде ясно, че разсъдъкът на Палестрина бързо запада, — но никой от тях не бе в състояние да му попречи. Светият отец искрено обичаше Палестрина и изобщо не подозираше за неговия план. Нещо повече, поради крехкото си здраве, претоварения работен график и безрезервната си вяра в Палестрина, папата бе предал едва ли не всички глобални дейности на Светия престол в ръцете на държавния секретар. Тъй че всеки опит да се обърнат към светия отец би ги довел пак при Палестрина, защото при проверка държавният секретар щеше

да отрече всичко, а обвинителят му щеше да изчезне завинаги в някоя затънтена енория.

Тук се криеше истинският ужас на положението. С изключение на Пиер Веген, който твърдо вярваше на Палестрина, всички останали — Маршано, кардинал Матади и монсиньор Капици, трима от най-влиятелните хора в католическата църква — по една или друга причина трепереха пред Палестрина. Бояха се от неговата физическа сила, от амбициите му, от изключителното умение да открива човешките слабости и да ги използва за свои цели и — може би най-ужасяващото — от страхотната сила на неговия характер, щом веднъж човек попаднеше в обсега на вниманието му.

Бояха се и от безумците, работещи за него: Яков Фарел, който бе, от една страна, явен и неоспорим шеф на ватиканската полиция, а от друга — таен и безмилостен агент на амбициозния Палестрина; терориста Томас Кайнд, който уби заклетия враг на Палестрина кардинал Парма в тяхно присъствие, пред очите на светия отец и пред самия Палестрина, който бе дал заповед за престъплението, а след това спокойно застана до жертвата, за да види как ще умре.

Маршано не знаеше как се чувстват останалите, но бе сигурен, че никой от тях не презира слабостта и страха си повече от самия него.

Той отново погледна часовника.

20:10

— Ваше преосвещенство.

Неусетно до него се бяха приближили Пиер Веген и Ян Йе. Председателят на Китайската народна банка беше дребничък, сух, с прошарена черна коса.

— Навярно си спомняте Ян Йе — каза Веген.

— Разбира се. — Маршано с усмивка протегна ръка на китаеца.
— Добре дошъл в Рим.

При единствената им среща преди време в Банкок имаше неприятен момент, когато Палестрина предизвикателно запита банкера за бъдещето на католическата църква в нов Китай и получи студения, пряк и властен отговор, че все още не е назряло времето за сближаване между Пекин и Рим. Но извън този дребен сблъсък Маршано помнеше

Ян Йе като любезен, интересен и дори остроумен събеседник, загрижен искрено за благоденствието на хората от цял свят.

— Смятам — каза Ян Йе с леки искрици в очите, докато надигаше за тост чаша червено вино, — че италианците трябва да ни дадат урок по винопроизводство.

В този момент Маршано видя как папският нунций влезе, прекъсна разговора на Палестрина с китайските дипломати и го отведе настрани. Двамата размениха няколко думи, сетне Палестрина се озърна към Маршано и напусна залата. За всеки друг жестът би бил дребен и незначителен. Но за него бе съдбоносен, защото означаваше, че е взет на прицел.

— Може би — усмихна се той на Ян Йе — има начин да го уредим.

Нунцията леко докосна ръкава му.

— Ваше преосвещенство.

Маршано се обърна.

— Да, знам... Къде да отида?

За момент Маршано спря в подножието на стълбището, после пое нагоре. Зави по тесен коридор и спря пред врата, украсена с изящна дърворезба. Натисна дръжката и влезе.

Последните слънчеви лъчи проникваха през единствения прозорец и разделяха стаята на две. Палестрина стоеше отстрани, отчасти прикрит в сянката. Човекът до него се виждаше само като силует, но Маршано отлично знаеше кой е той. Яков Фарел.

Маршано затвори вратата зад себе си.

— Ваше преосвещенство... Яков...

— Седни, Никола.

Палестрина кимна към няколко стола с високи облегалки срещу старинната мраморна камина. Маршано послушно тръгна нататък през слънчевите лъчи.

Фарел седна насреща, кръстоса крака, закопча сакото си и впи поглед в лицето му.

— Искам да ти задам един въпрос, Никола, и очаквам да отговориш искрено. — Палестрина леко плъзна ръка върху подлакътника на стола, после го стисна здраво и се измести точно срещу Маршано. — Жив ли е свещеникът?

Още в мига, когато Хари Адисън отрече трупът да е на брат му, Маршано знаеше, че рано или късно Палестрина ще зададе този въпрос. Дори го учудваше, че се забави толкова. Но отсрочката му бе дала време да се подготви донякъде.

— Не — решително каза той.

— Полицаите смятат, че е жив.

— Грешат.

— Брат му също — обади се Фарел.

— Той само каза, че тялото не е на брат му. Но грешеше. Маршано полагаше отчаяни усилия да изглежда небрежно спокоен.

— Групо Кардинале притежава видеозапис, в който Хари Адисън лично умолява брат си да се предаде. Нима това ти прилича на грешка?

Маршано помълча. После погледна Палестрина и заговори със същия тон:

— Яков беше до мен в моргата, когато видяхме доказателствата и разпознахме трупа. — Той се обърна към Фарел. — Нали така, Яков?

Фарел мълчеше.

Палестрина се вторачи в Маршано, после стана и пристъпи към прозореца, закривайки слънчевите лъчи с огромното си тяло. Обърна се, изцяло обгърнат в сянка като грамаден заплашителен силует.

— Отваряме капака на ковчеже. Малка пеперудка излита отвътре и изчезва по вятъра... Как е оцеляла там? Накъде отлита? — Палестрина бавно се върна към камината. — Някога бях scugnizzo, безпризорно неаполитанско хлапе. Нямах друг учител, освен горчивия опит. Седиш в канавката с окървавена глава, защото си повярвал, че лъжеецът говори истината... Така се учиш. И внимаваш това да не те сполети повторно... — Палестрина спря пред Маршано и го погледна отвисоко. — Ще те запitam още веднъж, Никола: жив ли е свещеникът?

— Не, ваше преосвещенство. Мъртъв е.

— Значи няма какво повече да си кажем.

Палестрина се озърна към Фарел и бързо излезе от стаята.

Почти вцепенен, Маршано го изпроводи с поглед. Но тъй като знаеше, че Палестрина ще пита своя полицай за настроението му, той побърза да се опомни и обърна глава към Фарел.

— Мъртъв е, Яков. Мъртъв.

Когато Маршано излезе, в подножието на стълбището стоеше един от цивилните агенти на Фарел и кардиналът отмина, без да го поглежда.

Маршано бе посветил целия си живот на Бога и църквата. Беше силен и безхитростен като родната си тосканска земя. Хора като Палестрина и Фарел живееха в друг, непознат свят, от който той изпитваше непоносим страх, но обстоятелствата и личните му способности го принуждаваха да се сблъска с тях.

За доброто на църквата, бе казал Палестрина, тъй като знаеше, че светата църква е единствената слабост на Маршано, че той я почита едва ли не като самия Господ, защото за него Бог и църквата бяха

почти едно и също. Дай ми отец Даниъл, казваше Палестрина, и църквата ще си спести открития съдебен процес, шумния скандал и унижението — все неизбежни неща, ако той е жив и полицията го хване. И имаше право, защото, ако зависеше от него, отец Даниъл, смятан и без това за мъртъв, просто щеше да изчезне. Фарел и Томас Кайнд имаха тази грижа. Църквата щеше тихомълком да осъди отец Даниъл и убийството на кардинал Парма да потъне в забрава.

Но Маршано за нищо на света нямаше да предаде отец Даниъл на убийците. Под носа на Палестрина, Фарел, Капици и Матади той бе използвал всичките си възможности, за да постигне невъзможното — да обяви отец Даниъл за мъртъв, когато знаеше, че е жив. И ако не се бе намесил братът, планът можеше да успее. Но не успя. В крайна сметка не му оставаше друг избор, освен да продължава измамата и да се надява, че ще спечели време. Но сам разбираше колко зле води играта.

Опитът му след излизането на Палестрина да убеди Фарел, че казва истината, прозвуча слабо и неубедително. Съдбата му бе решена с последния поглед, който държавният секретар хвърли към полицаия, преди да напусне стаята. Този поглед лишаваше Маршано от свобода. Отсега нататък щеше да бъде под наблюдение. Където и да отидеше, с когото и да разговаряше, било то по телефона, в коридора или дори у дома си, всичко щеше да бъде подслушвано и докладвано. Първо на Фарел, после на Палестрина. Реално погледнато, намираше се под домашен арест. И нищо не можеше да стори.

Той отново погледна часовника.

20:50

Молеше се всичко да е минало без произшествия и хората да са се измъкнали според плана.

Пескара, все още 9 юли, четвъртък, 22:35

Сестра Елена Возо седеше върху сгъваема седалка в закритата каросерия на невзрачна бежова камионетка. В здрача едва различаваше до себе си Майкъл Рурк. Той лежеше по гръб на носилка и втренчено гледаше как венозната система се люшка над него в такт с движението на камионетката. Отсреща седеше красавецът Марко, а отпред в кабината беше едрият Лука, който спокойно караше колата по тесните улици, сякаш знаеше точно къде ги отвежда, макар че не бяха говорили за това.

Елена се смая, когато преди малко повече от час майката игуменка позвъни от манастира на Францисканските сестри в Сиена, за да ѝ каже, че тази вечер нейният пациент ще бъде преместен с частна линейка и тя трябва да го придружи, за да му оказва помощ както досега. На въпроса къде го преместват, къде отиват, получи лаконичния отговор: „В друга болница.“ Веднага след това Лука пристигна с линейката и потеглиха. Напуснаха болницата „Санта Чечилия“ бързо и тихо, почти без да си кажат дума, сякаш бягаха от нещо.

След като прекоси река Пескара, Лука мина по лабиринт от пресечки и накрая навлезе в бавното движение по крайбрежната улица Виале дела Ривиера. Нощта беше гореща и душна, тълпи от хора по шорти и ризи с къс ръкав се шляеха по тротоара или седяха в препълнените пицарии край плажа. Елена се зачуди дали не отиват към друга болница в същия град. Но след малко Лука се отдалечи от морето и пое на зигзаг през града. Минаха покрай масивната сграда на железопътната гара, после завиха на североизток и излязоха на шосето.

През цялото време Майкъл Рурк гледаше ту Елена, ту буркана над главата си, ту мъжете в камионетката и пак връщаше очи към Елена. Това я караше да се надява, че умът му работи, че се опитва да сглоби фактите и да разбере какво става. Физически изглеждаше доста добре за състоянието си, пулсът и кръвното налягане оставаха

стабилни, дишаше нормално както през цялото време. Тя бе видяла кардиограмите и енцефалограмите, които показваха здраво сърце и активна мозъчна дейност. Според диагнозата Рурк беше преживял тежка травма; освен изгарянията и счупените крака най-сериозна тревога будеха последствията от жестоката контузия. Той можеше да се възстанови напълно, отчасти или никак. Елена имаше задачата да поддържа тялото му във форма, докато мозъкът опитва сам да се излекува.

Тя се усмихна на Майкъл Рурк, после извърна глава и видя, че Марко я наблюдава. При мисълта, че двама мъже едновременно се интересуват от нея, по устните ѝ неволно трепна нова усмивка. Смутена от тази открита реакция, тя побърза да погледне настрани. За пръв път забеляза, че завесите на задните прозорци са дръпнати. Обърна се и погледна Марко.

— Защо са закрити прозорците?

— Взехме колата под наем. Така ни я дадоха.

Елена се поколеба.

— Къде отиваме?

— Не ми казаха.

— Лука знае.

— Питай него тогава.

Елена погледна напред към Лука, после пак се обърна към Марко.

— Заплашва ли ни нещо?

Марко се ухили.

— Много питаш.

— Посред нощ ни нареждат внезапно да тръгнем. Караме тъй, сякаш се боим от преследвачи. Прозорците са закрити, а ти... носиш пистолет.

— Тъй ли?

— Да.

— Нали ти казаха, че бях карабинер.

— Вече не си.

— Още съм карабинер от запаса. — Марко рязко се приведе напред. — Лука, сестра Елена иска да знае къде отиваме.

— На север.

Марко скръсти ръце, облегна се назад и затвори очи.

— Ще подремна — каза той на Елена. — Поспи и ти. Дълъг път ни чака.

Елена го погледна, после се завъртя към Лука и за момент зърна лицето му, докато палеше цигара. Докато товареха пациента в камионетката, беше забелязала издутината под сакото му, която потвърди предишните ѝ подозрения, че и той носи пистолет. И макар да не бе станало дума, тя знаеше, че Пиетро от сутрешната смяна ги следва с отделна кола.

До нея Майкъл Рурк бе затворил очи. Тя се запита дали сънува и какви ли са сънищата му. Накъде го отнасяха. А може би и той като нея просто пътуваше по мрачен път към незнайна посока, придружен от въоръжени непознати.

За пореден път се запита кой е той, та да се нуждае от такава охрана. Кой беше този човек?

Рим, по същото време

Изведнъж му се стори, че стотици малки крачета тичат по него. Леки, пъргави крачета. Като на гризачи. С нечовешко усилие Хари отвори едно око и ги видя. Не бяха мишки.

Плъхове.

Лазеха по гърдите му, по корема, по двата крака. Вече в пълно съзнание, той извика. Закрещя. Опита се да ги изтръска. Някои изчезнаха, но други, останаха. Наострили уши. Гледаха го с малките си червени очички.

После той надуши вонята.

И си спомни канала.

От всички страни долиташе шумът на течаща вода. Хари усети влагата и осъзна, че лежи сред течението. Надигна се, завъртя глава и с единственото си здраво око зърна още плъхове. Стотици. По-горе, на сухото. Гледаха го и чакаха. Ето защо не бяха дошли. И те се плашеха от водата. Само най-храбрите бяха дръзнали да прецапат през плиткото.

Над него се издигаше заоблен свод от старинни камъни. Същите камъни, но с добавка на изронен цимент оформяха двете стени и канала, в който лежеше. Тук-там мъждиви крушки с телени предпазители едва осигуряваха светлина за изтощеното му зрение.

Зрение.

Виждаше!

Поне отчасти.

Легнал по гръб, той затвори дясното си око и веднага всичко изчезна. Изчака малко, после събра смелост и отвори лявото око.

Чернота. Никакъв образ.

Веднага отвори дясното око и светът се завърна. Мътни светлини. Камък. Бетон. Вода.

Плъхове.

Видя как два от тях бавно пълзят към дясното му око. Душеха. Зъбеха се. Най-храбри сред храбрите. Като че знаеха. Премахнеха ли това око, вече нямаше да вижда. Ставаше тяхна плячка.

— *Марш оттук!* — изкрещя той и отчаяно опита да се надигне.

Усети как плъховете впиха нокти и устояха на място.

— *Марш оттук! Марш оттук! Марш оттук, мамицата ви!*

Мяташе се насам-натам и гласът му кълтеше под каменния свод. С всички сили се мъчеше да ги прогони. После падна настрани, в подълбокото. Усети водата как врълхлетя и го повлече. И със сигурност усети как плъховете побягнаха от него. Ясно чу пискливото им цвърчене, докато се бореха да изскочат на сухо, преди да се удавят. И още по-ясно чу как стотиците други цвърчат в ужасяващия хор на споделения страх. Отвори уста, за да го заглуши с рев и да си поеме въздух. Но течението го влачеше, в гърлото му нахлу вода и той се задави. Единственото му ясно усещане бе нейният вкус — отвратителен и примесен със собствената му кръв.

10 юли, петък, 1:00

Нечия ръка докосна лицето на Хари, той потрепери и изстена. Ръката се отдръпна, но след малко се върна с влажна кърпа, за да избърше лицето му. После изчисти и раната на челото.

След това мръдна по-нагоре и лекичко почна да стърже спечената кръв от косата му.

Нейде далеч се раздаде, глух тътен и земята подскочи, после шумът и движението престанаха едновременно. Хари усети как някой го дърпа за раменете и отвори очи, по-точно единственото око, с което виждаше. Едва не подскочи от изненада. Отгоре го гледаше грамадна глава с мътно просветващи в полумрака очи.

— Parla italiano?

На земята до него седеше човек със странен, писклив и напевен глас. Хари бавно извъртя глава да го огледа.

— Inglese?

— Да... — прошепна Хари.

— Американец?

— Да... — повтори шепнешком Хари.

— И аз бях някога. От Питсбърг съм. Дойдох в Рим, за да играя във филм на Фелини. Нищо не излезе. И останах.

Хари чу звука на собственото си дишане.

— Къде съм?...

Лицето се усмихна.

— При Херкулес.

Изведнъж отгоре се появи ново лице. Този път на жена. Мургава, около четирийсетгодишна, с шарена забрадка. Тя коленичи, докосна челото му, после се пресегна и вдигна лявата му ръка, омотана в дебела превръзка. Погледна мъжа с несъразмерната глава и каза нещо на език, какъвто Хари не бе чувал през живота си. Мъжът кимна. Жената отново погледна Хари, после рязко стана и се отдалечи. След малко долетя глух шум, сякаш някой отваряше и затваряше тежка врата.

— Виждаш само с едното око... Но скоро и другото ще се оправи. Тя го каза. — Херкулес пак се усмихна. — Заръча ми да почиствам раните по два пъти на ден и утре да сменя превръзката на ръката ти. Другата, на главата, засега да стои. Пак тя го каза.

Отново се раздаде тътен и земята потрепери.

— Това е моят дом. Тук живея — каза Херкулес. — Зазидана част от метрото, стар сервизен тунел. Тук съм от пет години... и никой не знае. Е, някои знаят, като нея например... Бива си я, а? — Той се разсмя, после придърпа алуминиева патерица и се надигна. — С краката съм зле. Но имам огромни рамене и съм страшно силен.

Херкулес беше джудже. Висок около метър, най-много метър и двайсет. Имаше грамадна, почти яйцевидна глава. А раменете и ръцете му наистина бяха огромни. Но освен тях нямаше почти нищо. Кръстът му беше съвсем тънък, краката мършави като вейки.

Херкулес изкуцука до тъмната стена и взе нещо. Когато се върна, стискаше втора патерица.

— Стреляли са по теб...

Хари го изгледа с недоумение. Нищо не помнеше.

— Голям късмет си извадил. Пистолетът е бил малокалибрен. Куршумът рикоширал от черепа ти... Измъкнах те от канала.

Без да разбира, Хари го гледаше със здравето си око. Мозъкът му полагаше неимоверни усилия да осмисли нещата, сякаш се бореше да изплува от дълбок сън, да премине от някакъв безкраен кошмар към действителността. Кой знае защо, мислите му се насочиха към Мадлин и той я видя в черните води под леда с разперени ръце и крака, с разпиляна коса около главата. Запита се дали и за нея е било същото — прехвърляне напред-назад ту към страховитата реалност, ту към безчувствена дрямка, докато най-сетне е потънала завинаги в последния дълбок сън.

— Не усещаш ли болка?

— Не...

Херкулес се ухили.

— Заради нейните билки. Тя е циганска врачка. Аз не съм циганин, но се разбирам с тях. Разменяме туй-онуй. Правим си услуги. Така се уважаваме и нито аз крада от тях, нито те от мен. — Той се разкиска, после отново стана сериозен. — И от теб няма да крада, отче.

Хари го изгледа смаяно.

— Отче ли?...

— Документите бяха в самото ти, отче Адисън...

Херкулес се подпря на патериците и протегна ръка настрана. Дрехите на Хари бяха прострени да съхнат върху грубо скованата закачалка наблизко. На земята под тях лежеше пликът, който му даде Гаспари. До него съхнеха личните вещи на Дани — обгорелият часовник, счупените очила, опърленото удостоверение от Ватикана и паспортът.

Херкулес изведнъж се плъзна като акробат надолу по патериците и седна до Хари както преди малко. Сякаш просто си бе придърпал стол.

— Имаме малък проблем, отче. Ти сигурно искаш да съобщи на някого какво те е сполетяло. Най-вероятно на полицията. Но още нямаш сили да ходиш, а аз не мога да кажа никому, че си тук, защото ще си разкрия жилището. Разбираш ли?

— Да...

— Засега си почивай. Ако е рекъл Господ, още утре ще си на крак и тогава върви, където искаш.

Със същата ловкост както преди малко Херкулес се изкатери нагоре по патериците.

— Напускам те за известно време. Спи и не се бой. Тук си в безопасност.

С тези думи той се завъртя и изчезна в мрака. Стъпките му прокънтяха в тунела, после се чу скърцане и шум на тежка врата.

Хари се отпусна по гръб и за пръв път усети, че е завит с одеяло, а под главата му има възглавница.

— Благодаря — прошепна той.

Отново чу глухия тътен и земята се разтресе — някъде далеч минаваше мотриса. После умората го надви, той затвори очи и престана да мисли за каквото и да било.

Бевърли Хилс, Калифорния, 9 юли, четвъртък, привечер

Байрън Уилис въздъхна дълбоко и остави телефона. Зави от булевард Сънсет по Стоун Кениън Роуд, включи фаровете на лексуса и лъчите им плъзнаха по обвитите с бръшлян зидове на изисканите имения, край които минаваше. Още не можеше да проумее станалото. Хари Адисън, неговият Хари Адисън, когото бе въвел във фирмата, когото обичаше като брат и кабинетите им бяха един срещу друг, изведнъж се оказваше беглец в Италия, преследван за убийството на римски детектив. А брат му бе обвинен в атентат срещу папския наместник. И всичко това връхлетя изневиделица. Като автомобилна катастрофа. Журналистите вече загоряваха телефоните на кантората с молби за изявления.

— Мътните да ги вземат — гневно промърмори той.

Каквото и да бе станало, Хари щеше да се нуждае от помощ. Както и фирмата. Вместо да спи, тази нощ Байрън щеше да отбива журналистически атаки и да звъни на клиентите с обяснения и препоръки да мълчат пред репортерите. Същевременно щеше да търси Хари, за да му осигури най-добрите италиански адвокати.

Докато намаляваше скоростта, Байрън Уилис зърна отпред телевизионни коли и тълпа от журналисти, струпани пред оградата на дома му. Той натисна дистанционното управление за отваряне на решетката, изчака хората да се отдръпнат и подкара напред, като им махаше любезно и се правеше, че не чува въпросите. От другата страна спря да погледне дали някой не се е промъкнал след него. После продължи през мрака по познатата дълга алея, осветена от фаровете.

— По дяволите — изпъшка той.

Само за миг светът на неговия приятел се бе преобърнал с главата надолу. Това го караше още по-остро да усеща собственото си положение. Поредното заседание до късна вечер, поредното прибиране у дома по тъмно. Жена му и двамата му синове бяха в семейната

планинска хижа в Сън Вали. Съпруга и двама синове, с които почти не се виждаше дори когато си бяха у дома, дори и през почивните дни. Един господ знаеше какво дебне зад всеки ъгъл. Животът бе тъй пъстър и човек трябваше да го изживее напълно, без да се отдава прекомерно на работата. В този момент Байрън реши, че щом уреди нещата с Хари — а той непременно щеше да ги уреди, — трябва да се отърве от повечето служебни задължения и да се отдаде на простичките житейски радости.

С още едно натискане на дистанционното отпред се отвори вратата на гаража. Обикновено в същия момент светваха лампите вътре, но сега, кой знае защо, гаражът остана тъмен. Той спря и излезе навън.

— Байрън... — изрече мъжки глас в тъмнината.

Байрън Уилис трепна, завъртя се и видя, че към него идва едва различим силует.

— Кой сте вие?

— Приятел на Хари Адисън.

Хари? Какво означаваше това, по дяволите? Изведнъж го прониза страх.

— Как влязохте тук? Какво искате?

— Нищо особено.

Проблесна пламъче и прозвуча съвсем тих звук, сякаш някой се изхрачи. Уилис усети силен удар в гърдите. Инстинктивно погледна надолу, като се питаше какво ли е станало. После усети как коленете му се подгъват. Звукът долетя отново. И още веднъж. Човекът стоеше право пред него.

Байрън Уилис вдигна очи.

— Не разбирам...

Това бяха последните думи в живота му.

Рим, 10 юли, петък, 7:00

Томас Кайнд крачеше по алеята над Тибър и нетърпеливо чакаше клетъчният телефон в джоба му да позвъни. Беше облечен в лек бежов костюм и лятна риза на сини райета. Бяла панамена шапка бе килната пред лицето му, за да го пази както от утринното слънце, така и от възможността някой любопитен минувач да го разпознае и да уведоми властите.

Навлезе в сянката на дървесните корони и продължи още десетина крачки към мястото, което бе забелязал отдалеч. Тук течението на Тибър се плискаше в гранитните стени точно под него. Кайнд се озърна, но не видя нищо, освен оживеното сутрешно движение по пътя зад дърветата. Тогава разкопча сакото, бръкна под колана си и измъкна нещо обвито в бяла копринена кърпичка. Небрежно се приведе напред, подпря лакти на парапета над водата като турист, спрял да погледа реката, и остави предметът да се изплъзне от кърпичката. След миг чу плясък, бавно се изправи и разсеяно избърса врата си. После продължи по алеята, оставяйки обгорените останки от испанския пистолет „Лама“ да се премятат нейде по пясъчното дъно.

Десет минути по-късно той влезе в малка гостилница край Пиаца Фарнезе, поръча си еспreso и седна на една масичка в дъното, очаквайки нетърпеливо обаждането и сведенията, които все още не идваха. Извади телефона от джоба си, набра един номер, изчака сигналът да прозвучи два пъти, после въведе код от три цифри и затвори. Облегна се назад, взе чашата и зачака да го потърсят.

Томас Хосе Алварес-Риос Кайнд се прочу през 1984 г. с дръзкото убийство на един френски таен агент от службите за борба с тероризма в Париж и оттогава стана любимец както на медиите, така и на терористичните кръгове. Журналистите обичаха да го сравняват с Карлос Чакала — наемен убиец, работещ за онзи, който му плати най-добре. И наистина, в края на осемдесетте и началото на деветдесетте

години той бе служил на кого ли не. От Останките на италианските Червени бригади до френското Пряко действие. От Муамар Кадафи до Абу Нидал плюс работа за иракското разузнаване в Белгия, Франция, Великобритания и Италия. После се прехвърли в Маями и Ню Йорк като ексекUTOR на едрите контрабандисти, шефовете на наркокартела „Меделин“. А по-късно, макар че нямаше чак толкова нужда от него, се върна в Италия, за да убива по поръчка прокурори в Калабрия и Палермо.

Всичко това му позволяваше да повтори публично думите на Боно, ръководител на парижка банда убийци, използван по-късно дори от Карлос: „Аз съм прославен човек.“ И наистина беше. Години наред лицето му красеше не само първите страници на най-големите световни вестници, но и кориците на „Тайм“, „Нюзуик“ и дори „Венити Фейр“. В „60 минути“ на два пъти излъчваха подробен репортаж за него. И това го издигаше на съвсем различно ниво от множеството наемни убийци, които охотно работеха за него.

Тормозеше го обаче нарастващата увереност, че е душевноболен. Отначало си мислеше, че просто е сбъркал пътя. Някога бе започнал с искреното желание да стане революционер. Като романтичен хлапак замина от Еквадор за Чили и излезе с пушка по улиците на Валера, за да отмъсти за убийствата на студенти марксисти, извършени от войниците на фашисткия генерал Аугусто Пиночет. После дойде неговият идеологически период, когато живееше при семейството на майка си в Лондон и след скъпите частни училища отиде да следва история и политология в Оксфорд. Веднага след завършването имаше нелегална среща с лондонския резидент на КГБ, който му предложи да бъде обучен в Москва за съветски агент. По пътя натам Кайнд спря за малко във Франция. Точно тогава се сблъска с парижката полиция. И славата дойде мигновено.

Но от няколко месеца насам започваше да усеща, че вместо практическото приложение на революционната идеология търси самия терористичен акт, или по-точно убийството. То не просто му носеше удоволствие, а го възбуждаше сексуално. До такава степен, че накрая замени самия сексуален акт. И всеки път — макар да не го признаваше дори пред себе си — чувството ставаше все по-мощно и по-приятно. Сякаш търсеше любовник, издебваше го и накрая го убиваше по най-изобретателния начин.

Беше ужасно. Непоносимо. Самата мисъл го ужасяваше. И същевременно го привличаше неудържимо. Отчаяно се мъчеше да отхвърли идеята, че е болен. Искаше да вярва, че просто е уморен или по-скоро се променя с навлизането в средната възраст. Но знаеше, че това не е истина, че има нещо сбъркано, защото все по-често губеше душевно равновесие, сякаш някаква част от него натежаваше над останалото. А най-лошото бе, че нямаше с кого да поговори, без риск да бъде заловен, предаден или опозорен по някакъв начин.

Внезапното бръмчене на телефона до лакътя му го върна към реалността. Побърза да отговори.

— Oui — каза той и продължи да говори на френски, като кимаше от време на време.

Новината, която чакаше, се състоеше от две части: първо, потвърждение, че потенциалните проблеми в Съединените щати са отстранени — ако Хари Адисън неволно или съзнателно бе съобщил опасни сведения на Байрън Уилис, това вече нямаше значение. Субектът беше премахнат.

Втората част бе по-трудна, защото изискваше подробни телефонни проучвания. Резултатът идваше много по-късно, отколкото се надяваше Кайнд.

— Да — каза накрая той. — Пескара. Тръгвам веднага.

7:50

— Топъл чай — каза Херкулес. — Можеш ли да преглъщаш?

Хари кимна.

— Да...

— Дръж с две ръце.

Херкулес поднесе чашата и помогна на Хари да я хване. Превръзката върху лявата ръка беше като грамадна ръкавица, затрудняваща и най-простото действие.

Хари отпи и се задави.

— Ужасно, нали? Цигански чай. Силен и горчив. Изпий го все пак. Ще помогне за раната и ще ти възвърне зрението.

Хари се поколеба, после изпи чая на големи глътки, като се мъчеше да не обръща внимание на вкуса. Херкулес го гледаше внимателно как пие, надничайки отгук-оттам като художник, който изучава модела си. Накрая дръпна празната чаша.

— Ти не си ти.

— Какво?

— Не си отец Даниъл, а брат му.

Хари се надигна на лакът.

— Откъде знаеш?

— Първо, от снимката в паспорта. Второ, защото полицията те търси.

Хари трепна.

— Полицията ли?

— Казаха го по радиото. Търсят те за убийство... Не онова, дето го е извършил брат ти. Римският кардинал е голяма работа. Но и твоята не е малка.

— За какво говориш?

— За полица, мистър Адисън. За детектива на име Пио.

— Пио е мъртъв?

— Добра работа си свършил.

— *Аз ли?*...

В този момент си спомни всичко. Как Пио се озърташе към огледалото. Как остави пистолета на седалката. Как в същото време Хари видя камиона право отпред. Чу как собственият му глас крещи на Пио *да внимава*.

Спомни си и още нещо. Нещо, което сякаш не бе съществувало в паметта му до този момент. *Звук. Ужасяващо мощен. Двукратен гръмотевичен грохот. Два пистолетни изстрела.*

Сетне си спомни лицето. То се мярна и тутакси изчезна, като осветено от ярка лампа за хилядна от секундата. Беше бледо и жестоко. Леко усмихнато. И, кой знае защо, Хари си спомни най-дълбоките сини очи, които някога бе виждал.

— *Не...* — промълви той едва чуто. Замаяните му очи потърсиха Херкулес. — *Не съм го направил.*

— Няма значение, мистър Хари, дали си го направил, или не... Важно е само какво мислят властите, а те мислят, че си го сторил. В Италия няма смъртно наказание, но полицаите все ще намерят начин да те убият. — Изведнъж Херкулес се надигна. Подпря се на патерицата и изгледа Хари от горе на долу. — Казват, че си адвокат. От Калифорния. Печелиш пари от филмовите звезди и си много богат.

Хари се отпусна назад. Значи това беше. Херкулес искаше пари и щеше да го изнудва, заплашвайки с полицията. Защо пък не? Херкулес беше най-обикновен престъпник, живеещ в мръсна дупка под метрото, а Хари нямаше къде да бяга. Кой знае защо, му бе спасил живота, но при новия развой на събитията изведнъж откриваше, че е измъкнал от канала кокошка със златни яйца.

— Да, имам пари. Но не мога да стигна до тях, без полицията да разбере къде съм. Тъй че дори и да исках да ти ги дам, няма как.

— Няма значение. — Херкулес приведе глава към него и се ухили. — Вече си имаш цена.

— *Цена ли?*

— Полицията обяви награда. Сто милиона лири. Около шейсет хиляди долара. Много пари са, мистър Хари... особено за човек, който си няма нищичко.

Херкулес придърпа другата патерица, рязко се завъртя и както предния път бързо тръгна през мрака.

— *Не съм го убил!* — изкрещя Хари.

— Така или иначе, полицаите ще те убият!

Гласът на Херкулес прокълнтя и заглъхна в далечния тътен на мотриси откъм края на неговия частен тунел. Сетне отново прозвуча шум от отваряне и затваряне на тежка врата.

Настана тишина.

Кортонa, Италия

Мястото, където отведоха Майкъл Рурк, не беше болница, а частен дом, Каза Алберти, реставрирана селска каменна къща на три етажа, наречена на името на старинен флорентински род. Сестра Елена я видя през утринната мъгла, когато прекосиха желязната порта и поеха по дългата чакълеста алея.

След като напуснаха Пескара, те заобиколиха магистрала, А 14, караха известно време по А 24 и едва далеч на север излязоха пак на А 14. Продължиха по адриатическото крайбрежие до Сан Бенедето и Чивитанова Маркс, някъде след полунощ завиха на запад през Фолиньо, Асизи и Перуджа, а призори се изкачиха към хълмовете западно от тосканския град Кортонa, където бе Каза Алберти.

Марко отключи портата, отвори я и тръгна напред по алеята, а Лука бавно караше след него. Пиетро, който ги бе настигнал с колата си, заключи портата, после избърза да влезе в къщата преди тях, като провери внимателно всичко, и едва тогава включи лампите и ги пусна да влязат.

След малко двамата мъже мълчаливо внесоха носилката в къщата и се изкачиха до голямата стая на втория етаж, където щяха да настанят Майкъл Рурк. Елена отвори капациите на прозорците и видя как слънцето се показва в далечината над нивите като огромна червена топка.

Долу Пиетро излезе от къщата и измести колата си пред линейката, тъй че стана почти невъзможно друг автомобил да мине по алеята към входа. После двигателят заглъхна. Пиетро мина отзад и извади от багажника пушка. Прозина се, седна в колата, без да затваря, скръсти ръце и задряма.

— Трябва ли ти нещо?

Елена се обърна. Марко стоеше на прага зад нея.

— Не — усмихна се тя.

— Лука ще спи точно под теб. Ако ти трябва, аз ще съм долу, в кухнята.

— Благодаря...

Марко я погледна, после излезе и затвори вратата. В същия миг Елена усети умората. По време на пътуването бе дремнала, но тревожните мисли я държаха нащрек. Сега бяха на сигурно място и мисълта да поспи изведнъж и се стори невероятно съблазнителна.

Отдясно имаше голяма баня с вана и отделен душ. Отляво — заградена малка ниша с легло и гардеробче.

Майкъл Рурк спеше дълбоко. Елена знаеше, че пътуването го е изтощило. През повечето време бе останал буден. Гледаше ту нея, ту мъжете в линейката, сякаш се мъчеше да разбере къде е и какво точно става. Не личеше да го е страх, но може би това се дължеше на неуморните й старания да го успокои, като му повтаряше името си, имената на двамата мъже и обясняваше, че са приятели, които го водят на място, където ще може да си почине и да оздравее. Най-сетне час или два, преди да пристигнат, той бе потънал в дълбок сън.

Тя отвори лекарската чанта, която бе донесъл Марко, и я сложи на стола. После измери кръвното на пациента и го прегледа. Под бинтовете лицето му беше изпито, явно губеше тегло. Елена се запита как ли е изглеждал преди. И какъв ли ще стане, когато се съвземе и започне да се храни нормално.

Стана и прибра апарата. Кръвното налягане беше същото както вчера, както и при идването й в Пескара. Не по-зле. Не по-добре. Просто същото. Тя отметна в картоната, после свали престилката, облече лека памучна нощница и си легна с надеждата да поспи четирийсет и пет минути, най-много час. Машинално погледна часовника.

Беше осем и двацет сутринта на 10 юли, петък.

Рим, същият час

Кардинал Маршано гледаше пресконференцията на малкия телевизор в библиотеката. Предаването бе пряко, импровизирано и изпълнено с гняв. Преди малко тълпа от репортери бе обкръжила колата на Марчело Талиа край централното полицейско управление и той излезе, за да отговори на въпросите им.

Заяви, че не знаел откъде е дошъл видеозаписът с обръщението на американския адвокат Хари Адисън. Не знаел и кой е съобщил за това на пресата. Нито пък как са излезли наяве снимката и предположенията около брата на Адисън — отец Даниъл Адисън, заподозрян в убийството на римския кардинал и смятан доскоро за загинал при експлозията в автобуса за Асизи, но според последните разкрития най-вероятно жив и укрит нейде в Италия. Да, наистина била обявена награда от сто милиона лири за всяко сведение, което би довело до арестуването на някой от двамата братя.

Изведнъж камерите се пренесоха в телевизионното студио, където привлекателна журналистка, седнала зад стъклено бюро, представи записа на Хари. След края му се появиха снимките на двамата братя и водещата обяви телефонен номер, на който да бъдат съобщавани всички сведения за тях.

Щрак.

Маршано изключи телевизора и се вгледа в екрана, помръкнал като света около него. В близките часове този свят можеше да стане още по-страшен, дори непоносим.

Скоро щеше да се изправи пред другите четирима кардинали от комисията по капиталовложенията на Светия престол и да им представи за ратифициране новия, съзнателно изопачен инвестиционен план.

През обедната почивка в един и половина Маршано щеше да повърви десетина минути от Ватикана до „Арамир“ — малко семейно ресторантче на Виале Анджелико. Там, в отделна стая на горния етаж,

щеше да докладва на Палестрина за резултатите от съвещанието. От тези резултати зависеше не само „Китайският протокол“ на Палестрина, но и животът на Маршано, а заедно с него и животът на отец Даниъл.

Опитваше се да прогони тези мисли, тъй като се боеше, че могат да подкопаят твърдата му решителност и кардиналите да усетят неговата тревога. Но времето напредваше неумолимо и въпреки отчаяната му борба споменът пак се завръщаше, изпълнен с вледеняващ страх, сякаш го пращаше сам Палестрина.

И изведнъж се видя отново в женевския кабинет на Пиер Веген вечерта след взривяването на автобуса за Асизи. Телефонът иззвъня — търсеха него. Палестрина му съобщи, че отец Даниъл е бил между пътниците и вероятно е мъртъв, а веднага след това прозвуча — о, Господи! Маршано и до днес усещаше непоносимия натиск на думите, изричани от Палестрина с кадифено мек глас — „полицията е открила неопровержими доказателства, че отец Даниъл е отговорен за убийството на кардинал Парма“.

Маршано помнеше собствения си възмутен вик и спокойната усмивка на Пиер Веген, сякаш банкерът знаеше много добре за какво се обажда Палестрина. А гласът отсреща продължаваше невъзмутимо: „Нещо повече, ваше преосвещенство. Ако докладът ви пред Кардиналския съвет се провали и инвестиционните предложения бъдат отхвърлени, полицията скоро ще открие, че нишката от убийството на Парма не свършва с отец Даниъл, а води право към вас. Не бих се учудил, ако най-напред следователите запитат дали между вас и Парма не е имало любовна връзка. Естествено, възраженията ще бъдат напълно безполезни, тъй като ще има предостатъчно доказателства — бележки, писма с лично и крайно отвратително съдържание, открити в компютрите и на двама ви... Помислете си, ваше преосвещенство, как ще видите своето и неговото лице по страниците на вестници и списания, върху всеки телевизионен екран в цял свят... Помислете какъв жесток удар ще бъде това за Светия престол и как ще опозорите светата църква.“

Разтреперан от ужас и без изобщо да се съмнява кой е отговорен за взривяването на автобуса, Маршано мълчаливо остави слушалката. Палестрина беше навсякъде. Затягаше гайките, укрепваше своята

власт. Ефикасен, спокоен, безмилостен. Далеч по-моцнен, страховит и отвратителен, отколкото бе предполагал Маршано.

Маршано се завъртя в креслото и погледна през прозореца. Край отсрещния тротоар сивият мерцедес чакаше да го откара във Ватикана. Шофьорът бе нов, назначен от Фарел. Казваше се Антон Пилгер и имаше добродушна детска физиономия, но от пръв поглед личеше, че е човек на цивилната ватиканска полиция. Нова бе и икономката, сестра Мария-Луиза. Секретарите и началникът на деловодството също бяха подменени. От целия предишен екип оставаше единствен отец Бардони, и то само защото знаеше всички компютърни файлове и можеше лесно да се ориентира в общите данни, които споделяха с кабинета на Пиер Веген. Маршано знаеше, че щом новият инвестиционен пакет бъде одобрен, отец Бардони ще изчезне на свой ред. Той беше последният от верните му сътрудници и след неговото напускане Маршано щеше да остане съвсем сам в змийското гнездо на Палестрина.

Хари бавно се клатушкаше из тъмнината. Главата все още го болеше от удара на рикоширания куршум. Притиснал гръб към грапавата стена на тунела, той опипваше напред със здравата си ръка, търсейки тежката врата. Трябваше да изчезне отгук, преди джуджето да се завърне. Кой знае кого можеше да доведе. Приятели? Полицаи? Какво означаваха шейсет хиляди долара за уродливото същество?

Къде беше вратата? Не можеше да е чак толкова далеч. Дали пък не я бе подминал в тъмното?

Той спря. Напрегна слух. Надяваше се далечният тътен на метрото да му подсказе къде се намира.

Тишина.

Бе изцедил силите си до капка, за да се облече, да събере нещата на Дани и да напусне леговището на Херкулес. Нямахше представа какво ще прави, след като избяга навън, но все щеше да е по-добре, отколкото да стои тук и да гадае какво си е наумил Херкулес.

И отпред, и отзад цареше непрогледен мрак. Сетне изведнъж зърна в далечината светла точица. Краят на тунела. Разтърсиха го тръпки на облекчение. Отново се притисна до стената и тръгна нататък. Светлината стана по-ярка. Той ускори крачка. Закачи с крак нещо твърдо. Спря. Опипа с крак. Стомана. Релса. Надигна глава. Светлината беше по-близо. В паметта му припламна спомен за машината, която бяха използвали неговите мъчители. Не, не можеше да е това. Къде се намираше? Нима още беше в ръцете им?

После усети как земята под нозете му забуча и се разтресе. Светлината връхлиташе право към него. Внезапно разбра! Беше попаднал в действащ тунел. Насреща летяха фаровете на мотриса. Той се завъртя и побягна обратно. Светлината ставаше все по-ярка. Хари се подхлъзна с левия крак по релсата и едва не падна. Чу пронизителния вой на свирката. После бясно скърцане на стомана — водачът бе натиснал спирачките.

Внезапно нечии груби ръце го сграбчиха и той отхвъркна към стената. Зърна как на сантиметри от него прелитат ярко осветени вагони. Смаяните лица на пътниците. После мотрисата отмина и със скърцане спря петдесетина метра по-нататък.

— Да не си полудял?

Херкулес бе застанал пред него и стискаше с желязна хватка сакоето на Хари.

Из тунела отекнаха викове. Служители на метрото изскачаха от мотрисата и тичаха към тях с фенерчета.

— Насам.

Херкулес завъртя Хари и го блъсна в някакъв тесен страничен тунел. След миг го изтласка нагоре по желязна стълбичка и сам се изкатери с ловкостта на цирков артист, стискайки патериците под мишница.

Зад тях продължаваха да долитат викове. Херкулес гневно изгледа Хари, после го поведе по нов тесен тунел, задръстен с проводници и вентилационни тръби.

Почти цял километър вървяха така — Хари отпред, Херкулес плътно зад него. Накрая спряха на светло под една вентилационна шахта.

Херкулес дълго мълча и се ослушва. Накрая реши, че вече не ги преследват, и се обърна към Хари.

— Ще съобщят на полицията. После ще дойдат да претърсят тунелите. Ако открият скривалището ми, ще разберат, че си бил там. А аз ще остана без дом.

— Съжалявам...

— Е, сега поне знаем две неща. Имаш сили да ходиш, дори да тичаш. И вече не си спял.

Хари *наистина* виждаше. Не бе имал време да го осъзнае, но преди малко вървеше из мрака. После видя светлината на мотрисата и пътниците във вагоните. Не с едно око, а и с двете.

— Добре — каза Херкулес. — Свободен си.

С тия думи той смъкна от рамото си малък, здраво стегнат пакет и го подаде на Хари.

— Отвори го.

Хари зяпна, после се подчини. Размота пакета и извади отвътре черни панталони, черна риза, черно сако и бяла якичка на свещеник.

Дрехите бяха вехти, но вършеха работа.

— Ще се превърнеш в брат си, а?

Хари го гледаше и не можеше да повярва.

— Добре де, не непременно в брат си, но в свещеник. Защо не? Вече ти расте брада, променяш се... В този град, пълен със свещеници, най-доброто прикритие е да не се криеш изобщо. В джоба на панталона има неколкостотин хиляди лири. Не са много, но ще ти стигнат колкото да се поопомниш и да решиш какво ще правиш.

— Защо? — попита Хари. — Можеше да ме предадеш на полицията и да вземеш наградата.

— Жив ли е брат ти?

— Не знам.

— Той ли уби кардинала?

— Не знам.

— Ето, виждаш ли? Ако те бях предал на властите, никога нямаше да си отговориш на тези въпроси: дали брат ти е жив, дали е убиец. Как ще разбереш, ако сам не откриеш?... А не забравяй, че и теб те издирват за убийство на полицай. Тъй става двойно по-интересно, нали?

— С тия пари можеше да живееш до края на дните си.

— Само че първо полицията трябваше да ми ги даде. А аз не мога да ида в полицията, мистър Хари. Защото и аз съм убиец... А ако се споразумея с някого да съобщи вместо мен, ще вземе парите и повече няма да го видя... Ти отиваш в затвора, аз не печеля нищо... Има ли смисъл?

— Тогава защо?

— Защо ти помагам ли?

— Да.

— За да те пусна на свобода, мистър Хари, и да видя на какво си способен. Докъде можеш да стигнеш с ум и смелост. Имаш ли сили да оцелееш. Да откриеш отговор на въпросите. Да докажеш, че си невинен.

Хари го огледа внимателно.

— Но не е само това, нали?

Херкулес пак се изкатери на патериците и за пръв път Хари усети в него печал.

— Човекът, когото убих, беше богат и пиан. Опита се да ми размаже главата с тухла, защото съм грозен. Трябваше да сторя нещо и аз го сторих. Ти си красив, умен мъж. Ако използваш възможностите си, имаш шанс... Аз нямам. Аз съм грозно джудже и убиец, осъден на подземен живот... Ако спечелиш играта, мистър Хари, може би ще си спомниш за мен и ще се върнеш. Използвай парите и връзките си, за да ми помогнеш... Ако още съм жив, всеки циганин ще ти каже как да ме намериш.

В гърдите на Хари бликна топла, искрена обич. Имаше чувството, че стои пред изключителен човек. Той леко наклони глава и се усмихна на тази ирония на съдбата. Преди седмица беше по работа в Ню Йорк — един от най-младите и най-преуспяващи холивудски адвокати. Животът му изглеждаше очарователен. Стоеше на един връх и го чакаха още по-високи върхове. Седем дни по-късно някакъв невъобразим обрат го бе хвърлил в този тесен тунел над римското метро — превързан, мръсен... и търсен за убийство на италиански полицаи.

Кошмарът бе просто невероятен и в същото време реален до болка. А наред всичко това един смазан от живота човек, почти напълно лишен от надежда някога пак да бъде свободен — едно сакато джудже, което го бе спасило и излекувало, — висеше върху патериците си на сантиметри от него като ясно очертан черно-бял силует и молеше за помощ. Ако някой ден си припомни.

С тази простичка молба Херкулес бе постигнал чудо, в каквото Хари отдавна не вярваше. Просто споделяше вярата си, че ако човек пожелае, може да използва всичко спечелено и научено в този живот, за да стори нещо за другото. Чиста и честна молба, изречена без очакване някога да се сбъдне.

— Ще направя всичко, което ми е по силите — каза Хари. — Обещавам ти.

Кафене на Централната гара в Рим, 9:30

Роскани го проследи с поглед, докато се отдалечаваше към пероните и изчезваше сред тълпата. Сега щеше да си допие кафето, без да бърза. Искеше да бъде сигурен, че никой не ги е забелязал заедно.

Преди малко Енрико Чирели изглеждаше най-обикновен клиент. Взе си кафето и седна на масата, където Роскани четеше сутрешния вестник. Размениха не повече от десетина думи, но и те бяха достатъчни.

Чирели беше електротехник и едва снощи се върна от дълга командировка на север. Но си струваше човек да го изчака. Като виден член на Демократичната левица, както се бе прекръстила бившата Италианска комунистическа партия, Чирели познаваше крайно левите римски среди не по-зле от собствените си деца. И пределно ясно заяви на Роскани, че крайната левица няма нищо общо с атентата срещу кардинал Парма, взривяването на автобуса за Асизи и убийството на старши инспектор Джани Пио. Не беше напълно сигурен дали не се е появила някаква нова фракция или отцепническа групировка. Но ако имаше нещо подобно, скоро щеше да разбере.

— Grazie — каза Роскани, а Чирели мълчаливо стана и се отдалечи. Партийният водач не се нуждаеше от благодарности. Друг път Роскани щеше да му върне услугата. Когато се наложи.

Най-сетне Роскани стана и си тръгна на свой ред. Видеозаписът на Хари Адисън сигурно вече вървеше по всички италиански телевизионни канали. В деветдесет процента от страната хората бяха видели снимките на двамата братя.

Роскани нарочно стоеше настрана от шумотевицата около полицейското управление. Взе това решение, когато позвъни на Талиа в три часа през нощта, за да му съобщи, че италианската телевизия притежава видеозаписа заедно със снимка на отец Даниъл и пълни подробности за разследването на Групо Кардинале. В отговор Талиа го натовари да открие кой е изнесъл материалите. Проучването трябваше

да се води старателно и упорито. От него зависеше не само успешната дейност на Групо Кардинале, но и престижът на италианската съдебна система. При все това и двамата разбираха, че разследването ще е трудно, а резултатът най-вероятно нулев. Защото отлично знаеха, че материалите са изнесени от Роскани.

Докато пресичаше гарата и се провираше към улицата през пълноводния човешки поток, Роскани забеляза колко много униформени полицаи наблюдават всяко лице. Знаеше, че други следят летищата, автогарите и пристанищата — от Рим до Сицилия, на север по границите с Франция, Швейцария и Австрия. Знаеше още, че благодарение на вестниците и телевизията цялото население ще е нащрек.

Когато мина през стъклената врата, излезе под ярките слънчеви лъчи и тръгна към колата си, той бавно започна да осъзнава колко огромен мащаб е придобило преследването, подето от Групо Кардинале. Усети как очите му се присвиват и разбра, че също се взира в лицата наоколо. В този миг му стана ясно: не бе успял докрай да погребее личните си чувства и вълнения под маската на сдържаност и професионализъм. Те го изгаряха отвътре като разпалена жарава.

Не се знаеше дали отец Даниъл е жив или мъртъв — може би да, може би не. Но Хари Адисън се криеше някъде. Беше само въпрос на време да го разпознаят. Станеше ли това, полицаите щяха да го проследят. Тихичко да евакуират хората около него. А когато настанеше времето, най-вероятно по тъмно, един-единствен човек щеше да тръгне към него. Облечен с бронирана жилетка, въоръжен както с пушка, така и със спомени за загиналия другар.

Този човек щеше да бъде Роскани.

10 юли, петък, 9:50

В ясния юлски ден Хари Адисън излезе от метрото на спирка Манцони. С подарения от Херкулес костюм навярно приличаше на свещеник, преживял тежка нощ. Беше брадясал, с превръзка на лявото слепоочие и още една около палеца, показалеца и средния пръст на лявата ръка.

Към грубата реалност го върнаха двете снимки — неговата и на Дани — по първите страници на италианските вестници „Ил Месаджеро“ и „Ла Република“ във вестникарското павилионче до спирката. Той рязко се завъртя и тръгна в обратната посока.

Най-напред трябваше да се почисти, за да не привлича вниманието. На ъгъла отсреща забеляза малко кафене. Влезе, като се надяваше, че ще намери тоалетна, където да се измие и среши, за да има що-годе приличен вид.

Вътре имаше десетина души и никой не му обърна внимание. Барманът стоеше зад кафе машината с гръб към салона. Хари заобиколи, предполагайки, че ако има тоалетна, тя ще е в дъното. Оказа се прав, но вътре имаше някой и трябваше да почака. Той отстъпи назад, облегна се на стената до прозореца и се замисли какво ще прави сега. В този момент по тротоара отвън минаха двама свещеници. Единият беше гологлав, но другият носеше черна барета, килната наперено напред и настрани като на парижки художник от двайсетте години. Кой знае дали така бе модерно, или не, но щом един свещеник можеше да си го позволи, то защо не и втори?

Изведнъж вратата на тоалетната се отвори и отвътре излезе някакъв мъж. За миг той се вгледа в Хари, сякаш го бе разpoznал, после отмина към салона.

— Buon giorno, padre — подхвърли мимоходом човекът.

— Buon giorno — отвърна Хари след него, после влезе в тоалетната и затвори вратата. Дръпна паянтовото резе и се обърна към огледалото.

Онова, което видя, го порази. Лицето му беше изпито, бледо и далеч по-брадясало, отколкото можеше да предполага. Бе напуснал Лос Анджелис в отлична форма. Осемдесет и пет килограма при ръст сто осемдесет и пет сантиметра. Личеше, че е отслабнал доста. Не знаеше точно колко, но в черните свещенически дрехи изглеждаше съвсем крехък. Загубата на килограми и брадата го променяха значително.

След като се изми, доколкото можеше, без да намокри превръзките, той навлажни косата си и я среса с пръсти. Зад гърба му дръжката на вратата затрака.

— *Memento* — инстинктивно изрече той и изведнъж се запита дали това е точната дума.

Отвън нетърпеливо почукаха и отново разтръскаха дръжката. Той дръпна резето и отвори. Някаква жена го изгледа сърдито. Изобщо не я смуцаваше, че стои пред свещеник. Явно имаше спешна работа. Хари кимна любезно, стори ѝ път, мина през кафето и излезе на улицата.

Вече двама души бяха зърнали лицето му; и двамата не го познаха. Но по-късно — след секунди или часове — можеха да видят снимката му и да си спомнят. А щом си спомнят, да повикат полицията. Трябваше час по-скоро да се отдалечи от кафенето.

Роскани тичаше покрай линията, следван от Скала и Кастелети. Преносими прожектори огряваха тунела. Наоколо гъмжеше от униформени полицаи с бронирани жилетки и автомати. Сред група служители от метрото чакаше водачът на мотрисата, който едва не бе блъснал беглеца.

— Бяха двама. Американецът и някакъв дребен човек с патерици.

Роскани научи новината по пътя от гарата към полицейското управление. Бяха му съобщили късно, почти час след произшествието. Водачът на мотрисата се оплака, че станало в най-натовареното време. Изплашил се да не е блъснал хората, спрял и се върнал назад, но не забелязал нищо. Докладвал за случая и продължил. Едва през почивката видял в „Ил Месаджеро“ снимката на Хари и разпознал човека от тунела.

— Сигурен ли сте, че е той? — настоя Роскани.

— Мярна се само за миг в светлината на фаровете. Но съм почти напълно сигурен. Имаше някаква превръзка на главата.

— Къде може да са отишли? — обърна се Роскани към един висок и мустакат служител от метрото.

— Къде ли не. В тази част има много стари тунели, отпаднали от експлоатация по една или друга причина.

Роскани се поколеба. Спирките от двете страни на отсечката бяха затворени, а пътниците прехвърлени на автобуси под зоркото наблюдение на полицейски кордон. Но не след дълго прекъсването щеше да наруши графика на цялото метро.

— Има ли карти на тези тунели?

— Да.

— Донесете ги. — Роскани се завъртя към Скала. — Тичай в хотелската стая на мистър Адисън. Намери някоя неизпрана дреха, която е носил наскоро. Донеси я колкото можеш по-бързо.

Скала го погледна и веднага разбра.

— Искаш да пуснеш кучета.
— Да.

Хари крачеше бързо по тротоара, вече облян в пот от юлската жегата. Да избяга от кафенето не беше трудно. Ала където и да отидеше, снимката му го гледеше от всеки вестникарски щанд. Това бе не само страшно, но и някак неразбираемо, като че изведнъж се бе озовал на друга планета, където всички го търсят. Внезапно той спря, поразен от звука на собствения си глас. Минаваше край магазин за електроника. На витрината имаше десетки телевизори. От най-големите до най-малките. И всеки екран показваше него, седнал на табуретка, с тъмните очила и спортното сако, което бе оставил при Херкулес. Гласът му долиташе от малък високоговорител над входа на магазина.

*Дани, моля те да дойдеш... Да се предадеш... Те знаят всичко...
Моля те, направи го заради мен... Ела... моля те... Моля те...*

Камерата се пренесе в телевизионно студио. Седнал зад бюрото, говорителят съобщаваше новините на италиански. Хари чу да споменават за него и Дани. Показаха кадри от убийството на римския кардинал. Тълпа от полицаи, линейки, за миг се мярна Фарел, мерцедесът на светия отец светкавично се отдалечи от местопрестъплението.

Изведнъж Хари откри, че и други хора са спрели на тротоара да гледат телевизорите. Той приведе глава и се отдалечи. Виеше му се свят. Откъде бе изникнал този запис? Смътно си спомняше слушалка и нечий глас, долитащ от нея. Спомни си как повтаряше думите, после реши, че нещо не е наред, и се опита да се противопостави. Тогава го удариха и пред очите му причерня. Сега разбираше какво е станало. Похитителите го бяха измъчвали, за да разкрие къде е Дани, а след като бе станало ясно, че не знае, го бяха принудили да говори пред видеокамера, преди да го убият.

Слезе от тротоара, изчака колите да минат и прекоси улицата. Като че ли не му стигаха снимките във вестниците, а сега го показваха и по всички телевизионни екрани в страната. Може би дори по целия свят. Слава богу, че носеше тъмни очила. Те щяха да прикриват лицето му. Поне отчасти.

Отпред се появи старинна стена със сводест портал. Спомни си как на отиване за срещата с Фарел колата бе минала през подобен портал. Запита се дали не е същата стена, дали не се намира някъде близо до Ватикана. Не познаваше Рим. Преди малко просто излезе от метрото и тръгна напред. Лоша работа — кой знае дали просто не обикаляше в кръг.

С бърза крачка навлезе в гъстите сенки под свода. За момент хладният полумрак му донесе облекчение от ярката слънчева светлина и юлския пек. После стигна до другия край и отново излезе под слънцето. И за втори път застина на място.

Само на една-две пресечки от него се бяха струпали полицейски коли. Конни полицаи удържаха тълпата на разстояние. Отстрани имаше няколко линейки, журналистически коли и две подвижни телевизионни станции.

Любопитни минувачи бързаха покрай него да видят какво става и той се отдръпна, опитвайки се да разбере къде е попаднал. Виждаше само широко кръстовище на няколко улици. Виа Ла Специа. Виа Санио. Виа Магна Гречиа. И Виа Апия Нуова, на която стоеше.

— Какво става, отче? — попита младежки глас с нюйоркски акцент.

Хари трепна. Неусетно до него бе спрял хлапак с тениска, върху която имаше портрет на Джери Гарсия и надпис *краят на мъртвите*. Край момчето стоеше кръглоликата му приятелка. И двамата зяпаха развълнуваната тълпа.

— Не знам — каза той. — Съжалявам.

После се завъртя и тръгна обратно. Много добре знаеше какво става. Полицията го търсеше.

Крачеше с разтуптяно сърце, а насреща му бързаха хора. Край отсрещния тротоар отляво имаше просторна зелена морава, а зад нея голяма и очевидно старинна църква.

Хари бързо пресече улицата и тръгна към църквата. С вой на сирени прелетяха две полицейски коли, плътно една зад друга. Той продължи напред.

Отсреща бе църквата. Грамадна, древна, примамлива. Убежище от суматохата. По стъпалата се бяха струпали хора, вероятно туристи. Привлечени от шума, някои гледаха в посоката, откъдето идваше. Други разглеждаха самата църква. Какво пък, намираше се в милионен

град. Навсякъде имаше хора. Поне за малко трябваше да рискува — да се изгуби сред тях с надеждата, че няма да го познаят.

Той прекоси плочките, изкачи се по стъпалата и навлезе в тълпата. Докато си пробиваше път към огромните бронзови порти, хората почти не му обръщаха внимание.

Вътре също имаше хора, но цареше тишина. Както всички останали, Хари спря и се озърна — сега беше просто свещеник, дошъл на екскурзия и развълнуван от гледката. Централният неф пред него бе широк около петнайсет метра и пет-шест пъти по-дълъг. Сводът, украсен с позлата и скулптурни групи, се извисяваше на трийсетина метра над полирания мраморен под. През високите прозорци около купола се лееха светли лъчи. Фрески и барелефи по стените обкръжаваха дванайсет огромни статуи на апостолите. Убежището на Хари се оказваше не просто църква, а величествена катедрала.

Вляво от него група австралийски туристи вървеше покрай стената към високия олтар в дъното. Той тихичко се прилепи към тях. Вървеше бавно, оглеждаше украсата и продължаваше да се преструва на любопитен чужденец като всички останали. Досега го бе погледнала само една стара жена, а и тя се интересуваше не толкова от него, колкото от превръзката на челото му.

Засега беше в безопасност. Изплашен, объркан и изтощен сред безвремието на древната катедрала, той се унесе в неясни мисли какви хора са минавали оттук и при какви обстоятелства.

Когато се опомни, видя, че вече са стигнали до олтара и неколцина австралийци напускат групата, за да се прекръстят и да коленичат със склонени в молитва глави на скамейките пред него.

Хари последва техния пример. Целият трепереше. В очите му бликнаха сълзи и едва се удържа да не зариде. Никога не се бе чувствал тъй загубен, изплашен и сам както сега. Нямаше представа къде да отиде и какво да стори. И макар да знаеше, че е глупаво, ужасно съжаляваше, че не остана при Херкулес.

Все още коленичил, той се озърна през рамо. Австралийската група се отдалечаваше, но идваха други хора. С тях вървяха и двама пазачи. Оглеждаха тълпата. Носеха бели ризи с еполети и тъмни панталони. Трудно бе да се прецени от разстояние, но като че имаха радиостанции на коланите си.

Хари пак се обърна напред. Стой на място, каза си той. Няма да се приближат, ако не им дадеш повод. Не бързай. Мисли внимателно. Къде ще отидеш сега. Какво ще направиш.

Мисли.

Кучетата пъхтяха и опъваха каишките, които водачите им стискаха. След тях се препъваха Роскани, Скала и Кастелети. Тичешком минаха по лабиринт от мръсни, полумрачни тунели и най-сетне спряха до една вентилационна шахта точно над спирка Манцони.

Като най-дребен от тримата детективи, Кастелети свали сакото си и пролази напред по шахтата. Решетката в края се оказа разхлабена. Той я измести, подаде глава и видя подлеза, който водеше към перона.

— Оттук е излязъл — прокънтя гласът му, докато пълзеше обратно на четири крака.

— А не може ли да е влязъл? — подвижна Роскани.

— Не и без стълба.

Роскани се озърна към водачите.

— Да видим откъде е дошъл.

Десет минути по-късно пак се намираха в главния тунел и вървяха по пътя, който бе изминал Хари, след като напусна скривалището на Херкулес. Кучетата лесно откриваха миризмата с помощта на пуловера, взет от хотелската стая.

— Той е в Рим едва от четири дни... Дявол да го вземе, откъде познава тия места?

Гласът на Скала отекна от влажните стени. Яркият лъч на фенерчето му подскачаше зад водачите, които на свой ред осветяваха пътя пред кучетата си.

Изведнъж първото куче спря, вирна нос и започна да души. Другите спряха зад него. Роскани изтича напред.

— Какво има?

— Загубиха дирята.

— Как тъй? Нали стигнаха дотук. Намираме се в тунел. Как може...

Единият водач мина пред кучето си и шумно подуши въздуха. Роскани пристъпи до него.

— Какво става?

— Помиришете.

Роскани вдъхна дълбоко. После още веднъж.

— Чай. Горчив чай.

Той направи още няколко крачки и плъзна лъча по пода. Видя ги веднага, пръснати навсякъде. Чаени листенца. Стотици, хиляди. Сякаш някой ги бе ръсил с пълна шепа именно за да обърка кучетата.

Роскани взе няколко и ги приближи до носа си. После ги захвърли с отвращение.

— Цигани.

Ватикана, същият час

Маршано слушаше търпеливо как монреалският кардинал Жан Трамбле чете от дебелия папка пред себе си.

— Енергетика, стоманодобив, корабоплаване, архитектура и строителство, земекопна техника, минно строителство, машиностроене, транспорт, тежки кранове, екскаватори. — Трамбле бавно прелистваше страниците, като прескачаше имената на корпорациите и подчертаваше само с какво се занимават. — Тежко оборудване, строителство, строителство, строителство, строителство. — Най-сетне той затвори папката и вдигна глава. — Значи Светият престол вече навлиза в строителния бизнес.

— В известен смисъл да — отвърна Маршано, като се бореше да не усеща пресъхналата си уста, да не чува ехото на собствения си глас. Знаеше, че всяка проява на слабост ще бъде фатална за него. Както и за отец Даниъл.

Кардинал Мацети от Италия, кардинал Розалес от Аржентина, кардинал Бут от Австралия — всички те седяха като съдии със скръстени ръце върху затворените папки и гледаха Маршано над тях.

Мацети: „Защо трябва да изоставяме балансираните инвестиции?“

Бут: „Прекалено са тромави и неизгодни. Една рецесия в световен мащаб буквално може да ни вкара в блатото заедно с всички тези компании. Заводите спират, машините се консервират и вече не стават за нищо, освен да ги гледаме като статуи и да се чудим колко средства са глътнали.“

Маршано: „Така е.“

Кардинал Розалес се усмихна и подпря брадичка върху юмруците си.

— Икономика на бъдещето. И политика.

Маршано вдигна чашата си, отпи глътка вода и я остави.

— Именно — каза той.

Розалес: „И напътстващата ръка на Палестрина.“

Маршано: „Негово светейшество вярва, че църквата трябва да подпомага както духовно, така и материално по-бедните държави, за да заемат достойно място на растящите световни пазари.“

Розалес: „Негово светейшество или Палестрина?“

Маршано: „И двамата.“

Трамбле: „Значи ще насърчим световните лидери да подпомагат развиващите се страни в стремежа им към новия век и същевременно ще потърсим изгодата?“

Маршано: „Нека го кажем с други думи, ваше преосвещенство. Постъпваме според вярата си и се опитваме да я обогатим.“

Съвещанието се проточваше. Вече приближаваше един и половина, време за обедна почивка. А Маршано не искаше да докладва на Палестрина, че още не са гласували. Освен това знаеше, че ако сега ги изпусне без единодушно съгласие, те ще обсъдят темата на обяд. И колкото повече я обсъждат, толкова по-малко ще им харесва. Можеха дори да усетят, че в целия план се спотайва нещо нередно, да заподозрат, че ги карат да одобряват някакъв замисъл със скрити цели.

Палестрина нарочно стоеше настрана от обсъждането. Не искаше да доловят, че се меси там, където не му е работа. И макар да го презираше, Маршано знаеше колко страх и респект вдъхва неговото могъщо име.

Той измести стола си назад и се изправи.

— Време е да прекъснем. Няма да крия, че ще обядвам с кардинал Палестрина. Той ще ме попита какво е било отношението ви към въпросите, които обсъждахме тази сутрин. Бих желал да му кажа, че в общи линии сте настроени положително. Че харесват стореното дотук и с някои дребни поправки ще го одобрите в края на съвещанието.

Кардиналите го гледаха мълчаливо. Маршано знаеше, че ги е изненадал. Всъщност бе казал: „Или се съгласете с мен, или сами се разправяйте с Палестрина.“

— Е?

Кардинал Бут вдигна ръце като за молитва и се загледа в масата.

— Да — прошепна той.

Кардинал Трамбле: „Да...“

Кардинал Мацети: „Да...“

Розалес бе последен. Най-сетне вдигна очи към Маршано.
— Да — рязко изрече той, после стана и гневно напусна залата.
Маршано огледа останалите и кимна.
— Благодаря ви. Много благодаря.

Все още 10 юли, петък, 16:15

Седнала в тесния си кабинет към римското бюро на Уърлд Нюз Нетуърк, Адриана Хол гледаше за десети път видеозаписа на Хари Адисън и се мъчеше да проумее.

Бе общувала с него по-малко от три часа — вярно, изпълнени със страст и вълнение, — но в живота си бе срещала толкова много мъже, че дори и при краткото време, прекарано с Хари Адисън, можеше да е сигурна поне в едно: той не беше способен да убие полицай. Полицията обаче смяташе точно обратното и разполагаше с отпечатъците му върху оръжието. Освен това Адриана знаеше, че от колата на Пио липсва испански пистолет „Лама“, открит на мястото на взривения автобус, и полицаите смятат, че Хари го е взел след убийството на инспектора.

Тя рязко опря длани в бюрото и отблъсна стола си назад. По дяволите, не знаеше какво да мисли. В този момент зазвъня телефонът и тя поизчака, преди да вдигне слушалката.

— Обажда се мистър Васко — съобщи секретарката ѝ.

Търсеше я за трети път от два часа насам. Не бе оставил номер, на който да му се обади — бил непрекъснато в движение. Щял да я потърси пак. И ето го на телефона.

Елмър Васко беше бивш професионален хокеист, съотборник на баща ѝ от „Чикагските ястреби“ и по-късно негов колега в ръководството на швейцарския отбор. В най-добрите му дни го наричаха „Лоса“. Сега беше добродушен великан, нещо като далечен вуйчо, с когото не се бе виждала от години. Сякаш напук изникваше в Рим и я търсеше в най-неподходящия момент, когато около нея се вихреше невероятна сензация.

Рано тази сутрин Адриана се върна от Хърватска, веднага след като чу за събитията около Хари Адисън. От летището потегли право към полицейското управление и видя част от импровизираното

интервю на Марчело Талиа. Безуспешно се опита да го хване насаме, после потърси Роскани със същия резултат.

Отскочи до квартирата да се изкъпе и тъкмо си сушеше косата, когато узна за произшествието в метрото. Заряза сешоара и препусна натам с мотопеда на оператора си. Но полицията не допусна до тунела абсолютно никого от журналистите. След час тя се оттегли в студиото да обобщи фактите и да изгледа за пръв път записа на Хари Адисън. После излезе, а когато се върна, завари съобщенията от Елмър Васко. И ето че той пак я търсеше. Нямахме друг избор, освен да го изслуша.

— Елмър... Мистър Васко. Как сте? — Мъчеше се да говори весело и учтиво, макар че не ѝ беше до любезности. — Мистър Васко?...

Телефонът мълчеше и тя посегна да затвори, когато от слушалката долетя глас:

— Трябва да ми помогнеш.

— Дявол да го вземе! — ахна Адриана.

Беше Хари Адисън.

Хари стоеше в една телефонна кабина близо до малко кафене край Пиаца дела Ротонда срещу старинната кръгла сграда на Пантеона. Без никакво затруднение бе купил черна барета от едно магазинче за шапки и сега прикриваше с нея превръзката на челото си. Превързаната лява ръка държеше в джоба.

— Къде си? — Изненадата бе изчезнала от гласа на Адриана.

— Аз...

Нямаше начин да разбере дали се е върнала от Хърватска, но преди малко бе решил да рискува. Обади ѝ се, защото, след като прехвърли всички възможности, осъзна, че няма кого да потърси освен нея. Само тя знаеше какво става и само на нея смееше да се довери. Ала след като чу гласа ѝ, вече се питаше дали изобщо може да вярва на някого. Тя общуваше с полицаите, разчиташе на тях за достъп до сведения, които не би получила по друг начин; би ли се съгласила на среща с него, без да доведе и преследвачите?

Гласът ѝ прозвуча отново, този път малко по-силно.

— Хари, къде си?

Той отново се поколеба. Не смееше да проговори. Тъпата болка в тила му напомняше, че не е в най-добрата си форма.

— Ако мълчиш, няма как да ти помогна.

Няколко ученички притичаха покрай кабината със смях и закачки. Говореха на висок глас и Хари извъртя глава, за да не заглушат Адриана. В същия миг видя как двама конни карабинери бавно се задават през площада право към него. Не бързаха, просто патрулираха из района. Но все пак всички полицаи в страната го издирваха, тъй че трябваше да се пази. В случая навярно бе най-добре да стои на място, докато отминат. Той бавно се завъртя с гръб към тях и изрече в слушалката:

— Не съм убил Пио.

— Каж ми къде си.

— Умирам от страх. Знам, че италианските полицаи ще ме убият.

— Хари, къде си?

Мълчание.

— Хари, *ти сам* ме потърси. Предполагам, защото ми вярваш. Не познаваш Рим, не знаеш италиански и ако предложи да се срещнем някъде, ще трябва да разпитваш, а това може да ти навлече неприятности. Ако знаеш къде си, мога да дойда при теб. Разумно, нали?

Карабинерите приближаваха. Бяха съвсем млади. Яхнали едри бели коне. С пистолети на коланите. И не обикаляха просто така, а заглеждаха всяко лице.

— Към мен се задават конни полицаи.

— За бога, Хари, къде си?

— Аз... не знам...

Той хвърли поглед наоколо, като се мъчеше да не зяпа полицаите. Търсеше име на улица, сграда, заведение — каквото и да било, стига да му подскажеше къде се намира. И внезапно видя табела на пет-шест метра от себе си.

— Тук пише за някаква си ротонда.

— Пиаца дела Ротонда. При Пантеона ли си?

— Мисля, че да.

— Голяма кръгла сграда с колони.

— Да.

Карабинерите вече бяха почти до него. Яздеха бавно, плъзгайки погледи по оживения площад и откритите кафенета наоколо.

— Ах, мамка му! — прошепна Хари.

— Какво има?

— До мен са. Мога да пипна единия кон.

— Хари, гледат ли те?

— Не.

— Тогава не им обръщай внимание. След малко ще продължат. Когато си тръгнат, прекоси площада и мини вдясно от Пантеона. Тръгни по която и да било пресечка. Ще стигнеш до Пиаца Навона. Край фонтана в средата има пейки. Площадът винаги е оживен. Седни на някоя пейка и ще те намеря.

— Кога?

— След двайсет минути.

Хари погледна часовника си.

16:32

— Хари.

— Какво?

— Вярвай ми.

Адриана затвори. Хари остана на място със слушалка в ръката. Полицаяте още бяха до него. Ако оставеше слушалката и го забележеха, трябваше да си тръгне. А ако не затвореше, поемаше риска телефонната компания да съобщи за внезапна повреда на автомата — нещо, което при сегашното напрежение би могло да привлече вниманието на полицията. Той хвърли поглед през рамо. И сърцето му изстина.

Още двама конни карабинери бяха дошли да побърбят с първата двойка. Четирима полицаи. Само на метър от него. Той бавно остави слушалката. Не можеше да стои повече тук, без да говори, а нямаше на кого да се обади. Трябваше да стори нещо, преди някой от тях да се озърне и да го види как стои неподвижно в кабината. И той се реши. Просто излезе навън и мина покрай тях. Тръгна през площада към Пантеона.

Един от карабинерите го забеляза, дори за малко го проследи с поглед, после конят му дръпна юздите и той трябваше да усмири

животното. Когато пак се озърна, от Хари нямаше и следа.

Роскани разсеяно смачка цигарата в пепелника пред себе си, без да откъсва очи от италианския превод на факса, който му бе изпратил Талиа. Специалният агент Дейвид Харис от централата на ФБР в Лос Анджелис съобщаваше, че Байрън Уилис, старши съдружник в адвокатската фирма на Хари Адисън, е бил застрелян снощи пред дома си от неизвестен нападател или нападатели. Предполагаме мотив за престъплението — грабеж. Липсвали портфейлът, халката и ролексът му. Полицията в Лос Анджелис разследвала случая. Тепърва се чакали резултати от аутопсията.

Роскани плъзна ръка по очите си. Какво означаваше това, по дяволите? Без допълнителна информация нямаше друг избор, освен да сметне убийството за съвпадение. Но не можеше. То бе прекалено близко до тукашните събития. И все пак какъв смисъл имаше да убиват партньора на Хари Адисън? Защото е знаел нещо за Хари? Или за отец Даниъл?

Роскани натрака на компютъра си официален отговор и го прехвърли на секретарката си за превод и изпращане до Харис/ФБР/Лос Анджелис. Благодареше на ФБР за помощта и молеше да го уведомяват лично за развоя на събитията, като препоръчваше — макар да не се съмняваше, че вече го правят — да разпитат всички приятели и колеги на Хари Адисън, за да проверят дали няма някаква обща нишка, нещо известно на част от тези хора и в такъв случай да ги предупредят, че животът им е в опасност.

Тъкмо привършваше, когато телефонът иззвъня. Обаждаше се Валентина Гори, специалистка по говорна терапия, която бе довел да анализира записа на Хари Адисън. Вече го бе изгледала няколко пъти и питаше дали Роскани има време да слезе при нея.

Лицето на Хари бе застинало върху големия екран, когато Роскани влезе, стисна ръка на Валентина и я целуна по бузата.

Валентина Гори беше на петдесет и две години, червенокоса и все още много привлекателна, макар че неотдавна бе станала баба. Имаше диплома по логопедия от университета в Льовен, Белгия, през седемдесетте години бе изучавала мимика във френските театри, а след завръщането си в Италия работеше по озвучаването на чуждестранни филми, като същевременно даваше на карабинерите и полицията консултации по всички въпроси, свързани с говора. Беше израсла в един квартал с Роскани и познаваше всичките му роднини. Освен това, когато бе на двайсет и две, а той едва на петнайсет, тя му отне девствеността просто за да докаже, че не е чак такъв храбрец, за каквото се мисли. Връзката им продължаваше и досега. Освен жена му тя бе единственият човек на света, способен да му се присмее право в очите.

— Мисля, че имаш право — каза Валентина. — Изглежда, че е искал или се е *опитал* да каже нещо точно преди края на записа. Но не съм съвсем сигурна. Може би просто вдига глава.

Тя насочи дистанционното към екрана и натисна един бутон. Устата на Хари започна да се отваря и Роскани чу глухото бучене на забавения му глас. Сетне дойдоха последните думи. Хари свърши, отпусна се, после вдигна глава с рязко, несръчно движение и отвори уста. Това бе краят на записа.

— Имам чувството, че се готви да изрече: „аз“.

Раздаде се бавно съскане като въздишка на пиян великан.

Роскани впи поглед в застиналия образ на Хари.

— Какво „аз“?

— Не съм сигурна. Може би в края просто се е почувствал уморен и е въздъхнал.

— Не, мъчи се да каже нещо. Опитай пак.

И Валентина опита. По кадри. На бавен ход. С половин скорост, после с нормална. Всеки път накрая се чуваше кратко съскане и записът свършваше.

Роскани я погледна.

— Нещо друго?... Колко хиляди филми си изгледала? Сигурно имаш идеи за това, което става.

Валентина се усмихна.

— Хиляди идеи, Отело. Стотици варианти. Но мога да разсъждавам само върху онова, което виждам. И чувам. А виждаме и

чуваме уморен човек с наранена глава, който е изпълнил каквото са му наредили и иска да си почине. Може би дори да поспи.

Роскани рязко се завъртя към нея.

— Как тъй каквото са му *наредили*?

— Не знам. Просто така ми се струва. — Валентина му намигна.
— Понякога всички ние вършим каквото се иска от нас, макар да не ни е по сърце.

— Не става дума за секс, Валентина — сухо каза Роскани.

— Не. — Валентина отлично разбираше, че сега не е време да го предизвиква. — Отело, аз не съм психолог, а просто една стара чанта, която е понаучила нещо в този живот. Гледам екрана и виждам човека да говори уж откровено, но ми звучи тъй, сякаш го върши по чужда воля. Като дете, което неохотно разчиства масата, за да го пуснат на улицата.

— Мислиш, че е направил записа против волята си?

— Не ме карай да си изсмуквам от пръстите, Отело. Прекалено е трудно. — Валентина се усмихна и положи ръка върху неговата. — Пък и не е моя работа. Ти му бери грижата.

Хари я видя да се приближава. Видя как пресича Пиаца Навона с бавна крачка, отпивайки кока-кола от пластмасова чаша. Беше със светлосиня пола, бяла блуза, висока прическа и тъмни очила. Приличаше на секретарка или туристка, унесена в колебания дали да отиде на среща, или да зареже поклонника си; всъщност можеше да е каква ли не, освен журналистка, тръгнала да разговаря с най-издирвания човек в Италия. Не личеше да води полицаи.

Тя заобиколи фонтана и отегчено се озърна наоколо. После погледна часовника си и седна на една каменна пейка близо до някакъв художник, който рисуваше с акварел. Все още неуверен, Хари изчака. Най-сетне стана, хвърли подозрителен поглед към художника и тръгна напред. Описа широка дъга, приближи се изотзад и небрежно седна на метър от нея, обърнат на другата страна. За негова изненада Адриана го погледна само за миг и извърна глава. Или бе много предпазлива, или брадата и костюмът вършеха по-добра работа, отколкото предполагаше. Въпреки отчаяното положение той изпита лека възбуда при мисълта, че не го е разпознала. Приведе глава към нея.

— Би ли желала младата дама да изучука един свещеник?

Адриана стреснато завъртя глава и за миг му се стори, че ще го зашлеви. Но тя само го сгълча на висок глас:

— Ако един свещеник желае да говори мръсотии пред някоя дама, би трябвало да го стори далеч от хорските уши.

Апартамент 12, както пишеше върху протрития ключодържател, беше на най-горния етаж в една пететажна сграда на Виа ди Монторо 47, само на десетина минути път от Пиаца Навона по посока към Тибър. Както обясни Адриана, жилището било на неин приятел, който в момента отсъствал от града. След тия думи тя рязко стана и се отдалечи, оставяйки на пейката пластмасовата чаша. Ключът беше вътре.

Хари влезе във фойето, изкачи се догоре с малкия асансьор и откри апартамент 12 в дъното на коридора.

Щом влезе, той заключи вратата и се огледа. Апартаментът бе малък, но уютен, със спалня, хол, кухненски бокс и баня. В гардероба висяха мъжки дрехи — няколко спортни сака, панталони и два костюма. В скрина срещу леглото бяха сгънати пет-шест ризи, няколко пуловера, чорапи и бельо. В хола имаше телефон и малък телевизор. Нишата до прозореца бе приютила бюро с компютър и принтер.

Хари пристъпи до прозореца и предпазливо надникна към улицата. Всичко изглеждаше както преди малко. Минаваха коли, мотопеди, пешеходци.

Той свали самото си, закачи го на стола и мина в кухнята. В шкафа до мивката откри чаша и понечи да си налее вода. Но не успя. Стаята се завъртя наоколо и той едва намери сили да си поеме дъх. Преживените вълнения и умората се стоварваха изведнъж с пълна сила. Истинско чудо бе, че още е жив. А намереното убежище му се струваше истински дар от боговете.

Най-сетне той събра сили да се наплиска с вода и му поолекна. Колко време бе минало, откакто напусна Херкулес и тръгна насам? Три часа? Четири? Не знаеше. Беше загубил напълно представа за времето. Погледна часовника си. Петък, 10 юли. Пет и десет след пладне. Осем и десет сутринта в Лос Анджелис. Той въздъхна дълбоко и завъртя очи към телефона.

Не. Не можеш. Дори не си го и помисляй. ФБР сигурно вече подслушваше всичките му домашни и служебни телефони. Ако се опиташе да позвъни, след част от секундата щяха да знаят къде се намира. А дори и да се свържеше с някого, без да го засекат, каква полза? Откровено казано, с какво можеше да му помогне, който и да било, дори и Адриана? Беше затънал в ужасяващ кошмар, само че наяве. Груба, жестока реалност.

И извън няколкото квадратни метра на този апартамент абсолютно нямаше къде да отиде, без риск да го хванат и предадат на полицията. А и тук... докога щеше да е в безопасност? Не можеше вечно да стои в тази квартира.

Изведнъж от съседната стая долетя шум. Някой отключваше. Сърцето му заподскача и той се притисна към стената на кухнята. Чу как външната врата се отваря.

— Мистър Адисън — високо изрече мъжки глас.

Хари зърна сакото си насред хола. Неизвестният посетител също щеше да го забележи. Огледа се трескаво. Кухничката беше съвсем тясна, почти като килер. Нямаше друг изход, освен към хола.

— Мистър Адисън — отново отекна гласът.

По дяволите! Адриана го бе предала на полицията. И той се хвана като последен глупак. Забеляза до себе си стойка с готварски ножове. Не, изключено. Излезеше ли с нож в ръката, щяха веднага да го застрелят.

— Мистър Адисън... тук ли сте?

Човекът говореше английски без акцент.

Какво да прави? Не намираше думи за отговор. Най-добре беше просто да излезе срещу полицаите и да се надява, че Адриана или някой друг журналист е с тях. Можеше и да не го убият на място.

— Тук съм — отвърна той. — Излизам. Нямам оръжие. Не стреляйте!

Дълбоко пое дъх, вдигна ръце и прекрачи в хола.

Не видя полицейски отряд, а един-единствен тъмнорус мъж. Вратата зад него беше затворена.

— Името ми е Джеймс Итън, мистър Адисън. Приятел съм на Адриана Хол. Тя знае, че трябва да се укриете някъде и...

— Мили боже...

Итън изглеждаше някъде около петдесетте. Среден ръст, нормално телосложение. Облечен в сив костюм, раирана риза и сива вратовръзка. Ако не се броеше фактът, че е сам, на очи биеше най-вече поразителната му невзрачност. Приличаше на усърден банков служител, който редовно води семейството си в Дисниленд и всяка събота коси моравата пред къщи.

— Не исках да ви изплаша.

Смаяният Хари отпусна ръце.

— Значи апартаментът е ваш...

— В известен смисъл.

— Как тъй в *известен смисъл*?

— Не е на мое име и жена ми не знае за него.

Това бе изненада.

— Вие и Адриана?

— Вече не...

Итън погледна Хари, поколеба се, после прекоси хола и отвори шкафчето над телевизора.

— Ще пиете ли нещо?

Хари се озърна към вратата. Какъв беше този тип? От ФБР? Сигурно идваше да провери дали е сам и без оръжие.

— Ако бях казал на полицията къде сте, сега нямаше да ви предлагам пиене... Водка или уиски?

— Къде е Адриана?

Итън извади бутилка водка и наля по два пръста.

— Работя в американското посолство. Първи секретар на съветника по политическите въпроси... Извинявайте, нямам лед. — Той подаде на Хари чаша и отиде да седне на канапето. — Здравата сте загазили, мистър Адисън. Адриана реши, че си струва да поговорим.

Хари въртеше чашата между пръстите си. Беше преуморен. Грохнал. С изопнати нерви. Но трябваше да се стегне. Итън можеше наистина да е дипломат, дошъл да му помогне. А можеше и да лъже. Кой знае дали не идваше с деликатна мисия. Да не допусне изостряне на отношенията между САЩ и Италия, когато го предадат на полицията.

— Не съм убил полица.

— Значи не сте...

— Да.

— А видеозаписът?

— Измъчваха ме, после ме принудиха да говоря. Сигурно същите хора, които са го убили... След това ме изведоха... Стреляха по мен и решиха, че съм мъртъв... — Хари вдигна превързаната си ръка. — Само че аз не умрях.

Итън се облегна назад.

— Кой бяха тези хора?

— Не знам. Изобщо не ги видях.

— Говореха ли английски?

— Малко... Повече говореха на италиански.

— Значи в общи линии те убиха полица, а вас отвлякоха и измъчваха.

— Да.

Итън бавно отпи от чашата си.

— Защо? Какво искаха?

— Разпитваха за брат ми.

— Свещеникът.

Хари кимна:

— Какво искаха да узнаят за него?

— Къде е.

— И какво им казахте?

— Че не знам къде е. И дали изобщо е жив.

— Така ли е?

— Да.

Хари вдигна чашата и отпи на един дъх половината водка. После я довърши и остави чашата пред Итън.

— Мистър Итън, аз съм невинен. Вярвам, че и брат ми е невинен. И ужасно се боя от италианската полиция. Може ли посолството да ми помогне? Все *трябва* да има *някакъв начин*.

Итън дълго го гледа замислено. Накрая стана и взе чашата на Хари. Отиде до шкафчето и наля по още едно питие.

— По принцип, мистър Адисън, трябваше да уведомя посланика още щом Адриана ми позвъни. Но той от своя страна би бил длъжен да съобщи на италианските власти. Щях да измамя една добра приятелка, а вас ви чакаше затвор или нещо по-лошо... В крайна сметка и двамата губехме.

Хари го погледна озадачен.

— Какво означава това?

— Моят бизнес е информацията, а не правораздаването, мистър Адисън... Съветникът по политическите въпроси има задачата да опознае политическия климат в страната, където работи. В моя случай това се отнася не само до Италия, но и до Ватикана... Убийството на римския кардинал и взривяването на автобуса за Асизи, които според полицията са два отделни случая, засягат и двете държави. Като личен секретар на кардинал Маршано брат ви е заемал привилегировано положение в църквата. Ако има пръст в убийството на папския наместник, едва ли е действал сам. При това положение можем с право да предполагаме, че убийството не е самостоятелен акт, а част от по-широка интрига в най-висшите кръгове на Светия престол... — Итън се върна и подаде чашата на Хари. — Там е нашият интерес, мистър Адисън — във Ватикана.

— Ами ако брат ми не го е извършил? Ако няма нищо общо?

— Засега ми се налага да споделям убеждението на полицаите, че автобусът за Асизи е взривен, с цел да убият брат ви. Неизвестните извършители са вярвали, че е мъртъв, но напоследък започват да се съмняват. Боят се от онова, което знае и може да разкрие. Биха сторили всичко, за да го намерят и да му запушат устата веднъж завинаги.

— Онова, което знае и може да разкрие... — Изведнъж Хари разбра. — Значи и вие го търсите.

— Точно така — тихо каза Итън.

— Не, имам предвид точно вас. Не посолството. Не и шефовете ви. Вие лично. Затова сте тук.

— Вече навърших петдесет и една, а още съм секретар, мистър Адисън. Няма да повярвате, ако ви кажа колко пъти са ми отказвали повишение... Не искам да се пенсионирам като секретар. Затова трябва да направя нещо, след което просто няма как да не ме повишат. Например да открия някаква интрига дълбоко във Ватикана.

— И искате да ви помогна — смаяно промърмори Хари.

— Не само на мен, мистър Адисън. На себе си. Онова, което знае брат ви... единствено то може да ви спаси. Разбирате го не по-зле от мен.

Хари го гледаше мълчаливо.

— Ако още е жив, дебне го смъртна заплаха. Откъде може да знае, че записът е фалшив? Знае само едно — че го молите да се предаде... а изгуби ли всяка надежда, трябва да се довери на някого. Кой ще е този някой, ако не вие?

— Може би... Но това няма значение. Защото той не знае къде съм. Аз пък не знам къде е той. И няма от кого да науча.

— Не допускате ли, че полицията проучва най-старателно всички пътници в автобуса — и живите, и мъртвите, — за да открие какво е станало? Да разбере как е извършил подмяната... или някой друг я е извършил вместо него.

— И с какво ми помага това?

— Адриана...

— Адриана ли?

— Тя е ненадминат професионалист. Узна за вас още след пристигането ви в Рим.

Хари зарея поглед настрани. Точно затова му бе устроила клопка в хотела. Тогава той ѝ го каза в лицето и опита да се измъкне. Но тя

изкопчи каквото ѝ трябваше. През цялото време бе дебнала сензацията. Не тогавашната история, а онова, което можеше да изникне. Да, и тя като него бе ненадминат професионалист. Би трябвало да го разбере още от самото начало, защото именно това запълваше живота и на двамата им. Това... и почти нищо друго.

— Как мислите, защо Адриана ме потърси веднага след разговора си с вас? — продължаваше Итън. — Защото знаеше какво иска, какво искам аз и с какво мога да ви помогна. Знаеше, че ако разиграе умело картите, ще спечелим всички.

Хари изруга, плъзна пръсти из косата си и отстъпи настрана. После пак се обърна.

— Всичко сте обмислили. Освен една дреболия. Дори да узнаем къде е, той не може да дойде при мен, нито пък аз при него.

Итън отпи от водката.

— Можете, стига да се промените... Ново име. Паспорт. Шофьорска книжка. Ако внимавате, можете да вървите, където си искате.

— И вие ще го направите...

— Да.

Хари се втренчи в него. Разгневен, смаян, подведен.

— На ваше място бих ликувал, мистър Адисън. В края на краищата вече разполагате с двама души, които искат да ви помогнат. И знаят как.

Хари продължаваше да го гледа.

— Итън, ти си гадно, скапано копеле.

— Не, мистър Адисън. Аз съм гаден, скапан чиновник.

23:00

Хари лежеше в апартамента на Итън и се мъчеше да заспи, след като заключи вратата и за всеки случай подпря дръжката със стол. Повтаряше си, че всичко е наред. Че Итън е прав. Досега беше сам в безизходицата. Но вече разполагаше със скривалище и двама души, готови да му помогнат.

След разговора Итън излезе да донесе нещо за ядене, като посъветва Хари междувременно да се изкъпе и да промие раните си. Но да не се бръсне. Засега наболата брада го пазеше, променяше външността му.

Освен това Итън му заръча да помисли в кого иска да се превърне. Да подбере роля, която не би го затруднила при разпит — например преподавател по право; журналист от филмово списание, дошъл на почивка в Италия; начинаещ сценарист или писател, проучващ древния Рим.

— Ще си остана свещеник — заяви Хари, когато Итън се върна с пица, бутилка червено вино, хляб и кафе за утрешната закуска.

— Но нали полицията издирва американски свещеник.

— Тук е пълно със свещеници. И, предполагам, че мнозина от тях са американци.

Итън се поколеба, после кимна мълчаливо, влезе в спалнята и след малко се върна с две ризи и пуловер. Извади от едно чекмедже фотоапарат и накара Хари да застане до бялата стена. Направи осемнайсет снимки. На шест от тях Хари беше с едната риза, на шест с другата и на последните шест с пуловера.

После Итън си тръгна, като му заръча да не излиза. Обеща, че утре към пладне ще намине или той, или Адриана.

Защо?

Защо избра да остане свещеник? Беше ли го обмислил добре? Да. Като свещеник можеше по всяко време да излезе от ролята само с едно преобличане. И както сам бе казал, в Рим навярно имаше доста

американски духовници. Крий се, без да се криеш, така го посъветва Херкулес. Пред погледа на полицията. Хари бе послушал съвета и всичко мина чудесно. На няколко пъти. Веднъж дори под носа на карабинерите.

От друга страна, Итън имаше право — полицията издирваше Дани. А Дани беше американски свещеник. Свещеник, който говори английски с американски акцент, моментално попадеше под подозрение. Щом го зърнеха, хората биха се запитали дали лицето под наболата брада не изглежда познато. А и наградата... Сто милиона лири. Около шейсет хиляди долара. Кой ли не би рискувал да предизвика скандал, като повика полицията, дори и да се окаже, че е сбъркал?

И изобщо какво знаеше за свещениците? Ами ако някой духовник го заговореше? Ако някой го помолеше за помощ? Така или иначе, решението вече бе взето, снимките направени, а Итън обещавахе да го инструктира, когато донесе документите.

Свещеник.

Отвън долитаха звуците на нощния град. Виа ди Монторо беше настрани от оживените улици и нямаше чак такава шумотевица като в хотел „Хаслер“ над Испанската стълба. Но все пак звуците не преставаха. Автомобили. Бръмчене на мотопеди. Пешеходци по тротоара.

Малко по малко шумът се превърна във фон и затихна като далечна симфония на пустотата. Горещият душ, чистите чаршафи, умората от преживяното — всичко тласкаше Хари към съня, неусетно го караше да признае колко е изтощен. Може би именно затова бе избрал да остане свещеник. Просто защото бе лесно. И защото веднъж му помогна. Другото нямаше нищо общо... това, че изпитваше странното желание да разбере какъв е бил Дани. Да изпълни буквално съвета на Херкулес. Поне за известно време да се превърне в брат си.

Той затвори очи и се унесе. В полусън отново видя коледната картичка: украсената елха зад усмихнатите лица с червени качулки — майка му, баща му, той, Мадлин и Дани.

Честита Коледа от семейство Адисън.

После видението помръкна и Хари чу в тъмнината гласа на Пио. Този глас отново нашепваше онова, което бе казал в колата на път към

Рим: Знаете какво щях да си мисля на ваше място... Жив ли е брат ми? И ако да, къде се намира?

Маршано седеше сам в библиотеката пред изгасналия компютър. Книгите, които изпълваха всеки сантиметър от пода до тавана, сега му се струваха безсмислени украшения. Единствената светлина идваше от халогенната лампа върху бюрото. В светлия кръг лежеше пликът с надпис *URGENTE*, който му бяха доставили в Женева. Същият плик, който носеше във влака за Рим. Беше изслушал касетата в него само веднъж и не пожела да повтори. Сам не знаеше защо сега му хрумна да я чуе отново. Но идеята го привличаше неудържимо.

Той измъкна от едно чекмедже малък касетофон, отвори плика и зареди касетата. Поколеба се секунда-две, после решително натисна бутона. Лентата плъзна напред с тихо шумолене. И прозвуча тих, но съвършено ясен глас.

В името на Отца, и Сина, и Светия дух. Нека Бог, който просветлява всяко сърце, ти помогне да осъзнаеш греховете си и да се довериш на Неговото милосърдие.

Амин — изрече друг глас и продължи: — Благослови ме отче, защото съгреших. Много дни минаха от последната ми изповед. Ето моите грехове...

Изведнъж Маршано натисна с палец бутона **СТОП** и застина като вцепенен. Нямахше сили да слуша повече.

Една изповед бе записана тайно, без знанието на изповядващия се и свещеника. Изповядващият се грешник бе самият Маршано. Свещеникът — отец Даниъл.

Изпълнен с ужас и отвращение, тласнат от Палестрина към най-мрачните дълбини на душата си, Маршано бе подирил единственото възможно спасение. Отец Даниъл бе не само честен сътрудник и най-искрен приятел, но и изцяло отдаден на Бога свещеник. Каквото чуеше, щеше да бъде закриляно от тайната на светата изповед и нямаше да излезе извън изповедалнята.

Но ето че излизаше.

Защото Палестрина го бе записал. Без съмнение беше заръчал на Фарел да монтира електронни устройства и на други места, били те

обществени или частни — навсякъде, където би могъл да отиде Маршано или някой от другите кардинали.

Обхванат от параноя, държавният секретар се отбраняваше по всички фронтове. Очевидно напълно си вярваше, че има дарба на велик пълководец, както бе споделил с Маршано преди години. Тогава беше пиан, но съвсем сериозно и с нескрита гордост се хвалеше, че още откакто в детството си узнал за прераждането, разбрал кой е — новото превъплъщение на Александър Македонски, древния завоевател на Персийската империя. Оттогава целият му живот бил посветен на борбата за власт и именно затова се издигнал тъй високо. Нямало значение дали другите вярват, след като той бил убеден, че е истина. И в течение на годините Маршано го виждаше как малко по малко се обгръща с мантията на войнствен генерал.

Колко светкавично и брутално бе действал след записа! Маршано се изповяда в четвъртък късно вечерта, а в петък сутрин отец Даниъл потегли за Асизи — навярно да търси духовна утеха, тъй като бе потресен не по-малко от самия кардинал. Маршано ни най-малко не се съмняваше кой е решил да го спре, като унищожи автобуса и избие десетки невинни хора. В този ход на Палестрина личеше същото безмилостно пренебрежение към човечеството, както и в китайската му стратегия, същата хладнокръвна параноя, която го караше да се бои не само от хората около себе си, но дори от тайната на светата изповед, а заедно с нея и от всички църковни канони.

Би трябвало да очаква това от него. Защото вече бе видял истинското чудовище Палестрина без маска. Споменът оставаше в паметта му завинаги, като отпечатан с желязно клеймо.

На сутринта след пищното обществено погребение на римския кардинал Палестрина бе свикал все още дълбоко потресените си противници — Маршано, префекта на Епископското сдружение Жозеф Матади и генералния директор на Ватиканската банка Фабио Капици — на съвещание в личната си вила в Гротаферата край Рим. Често използваше това уединено място за „задълбочени“ разговори и именно там им бе представил за пръв път своя „Китайски протокол“.

След пристигането си тримата бяха отведени настрани от вилата в малко дворче, сгушено сред отлично поддържана зеленина. Седнал

край масичка от ковано желязо, Палестрина пиеше кафе и въвеждаше данни в портативния си компютър. Фарел стоеше зад стола му като добре школуван иконом с желязна десница. Присъстваше и трети човек — кротък и симпатичен, още ненавършил четирийсет. Беше слаб, среден на ръст, с черна коса, пронизващи сини очи и облечен — Маршано го помнеше много добре — с двуредно тъмносиньо сако, бяла риза, тъмна вратовръзка и сив панталон.

— Мисля, че не познавате Томас Кайнд — каза Палестрина, докато сядаха, и небрежно махна с ръка, сякаш представяше нов член на някакъв частен клуб. — Той ни помага да координираме „положението“ в Китай.

Маршано и днес изпитваше същата вълна от ужас и недоумение, която бе забелязал у всички останали — внезапно подвитите тънки устни на Капици; неудържимия страх в добродушните очи на Жозеф Матади, — когато Томас Кайнд се изправи и любезно ги поздрави, задържайки поглед върху всеки от тях.

— Buon giorno, монсиньор Капици... Кардинал Матади... Кардинал Маршано.

В онзи момент Маршано си спомни, че е виждал преди година Кайнд заедно с някакъв дребен китаец на средна възраст. Всъщност само го бе зърнал отдалеч, когато двамата с отец Даниъл отиваха на среща с Пиер Веген. По онова време нямаше представа кой е този човек и го запомни само заради китаеца. Но беше истински ужас да го види отблизо, да знае какво представлява и да чуе името си от устните му, докато онзи го пронизва с поглед.

А тихата наслада на Палестрина от тяхната неприкрита реакция им подсказваше недвусмислено кой и по чия заповед е убил папския наместник. Поканата да се явят във вилата беше ясно предупреждение, че ако някой от тях тайно споделя възгледите на покойния кардинал, не одобрява китайските планове на Палестрина и възнамерява да се обърне към светия отец или Кардиналския съвет, ще си има работа с Томас Кайнд. Палестрина чисто и просто демонстрираше чудовищната си наглост с това театрално представление в своя цирк на ужасите. Нещо повече, даваше ясен знак, че в най-скоро време започва войната за превземане на Китай.

А след това, сякаш не му стигаше досегашното предизвикателство, Палестрина плъзна огромна длан по буйната си

побеляла грива и им каза, че са свободни.

Пред погледа на Маршано отново изплува миниатюрният касетофон върху бюрото сред полумрачния кабинет. В своята изповед бе разказал на отец Даниъл за убийството на кардинал Парма и собственото си съучастничество в безумния план на Палестрина да завладее Китай за църквата — не само чрез подмолни машинации с инвестициите на Ватикана, но и с далеч по-ужасни методи, предвиждащи гибелта на безброй невинни китайски граждани.

Без да подозира, с тази изповед бе подписал смъртната присъда на отец Даниъл. Първия път се намеси Господ, или може би съдбата. Но след като станеше ясно, че отец Даниъл е жив, Томас Кайнд щеше да тръгне по дирите му. А от човек като Кайнд просто не можеше да се избяга. Палестрина нямаше да допусне втори провал.

Пескара, Виа Арапиетра, 11 юли, събота, 7:10

Томас Кайнд седеше зад волана на взета под наем бяла ланча и чакаше някой отсреща да отвори вратата на номер 1217, където се намираше частната санитарна компания.

Хвърли поглед към огледалото, приглади косата си и пак впи очи в отсрещната фасада. Фирмата отваряше в седем и половина. Това, че бе подранил, не означаваше, че и други ще го сторят, особено в събота сутрин. Нищо, щеше да чака. Важното е да имаш търпение.

7:15

Пред номер 1217 притича някакъв мъж по спортен екип. Седемнайсет секунди по-късно в обратната посока мина момче с колело. Улицата пак опустя.

Търпение.

7:20

Внезапно в огледалото изникнаха двама полицаи на мотоциклети. Томас Кайнд не трепна. Полицайте наближиха бавно и отминаха. Вратата отсреща оставаше затворена.

Томас Кайнд се облегна назад и отново обмисли онова, което знаеше засега — че бежова камионетка ивеко последен модел с италиански регистрационен номер PE 343552 е напуснала болницата „Санта Чечилия“ в четвъртък вечерта точно в десет часа и осемнайсет минути. Вътре имало пациент, милосърдна сестра и двама мъже, вероятно санитарни.

Според информацията, която поиска и в крайна сметка получи от Фарел, „Санта Чечилия“ беше една от осемте болници в цяла Италия, приели през последната седмица анонимен пациент. Нещо повече, единствено тук бяха приели мъж на възраст около трийсет и пет

години. И този пациент беше изписан малко след десет часа предната вечер.

След като пристигна вчера около пладне, Кайнд отиде право в „Санта Чечилия“. Една бърза обиколка потвърди подозренията му — частната болница разполагаше със система от охранителни камери, следящи не само коридорите и общите помещения, но и всички входи и изходи. Надяваше се наистина да е толкова ефикасна, колкото изглеждаше.

В канцеларията Кайнд се представи като търговски служител на миланска компания за охранителни системи и помоли да разговаря с началника на охраната.

Отговориха му, че началникът на охраната е излязъл и ще се върне едва към осем вечерта. Томас Кайнд кимна и обеща да настане отново.

Около осем и петнайсет двамата водеха учтив разговор в кабинета на началник — охраната. Кайнд делово обясни, че след взривяването на автобуса за Асизи и убийството на римския кардинал правителството се бои от нова терористична вълна. После запита дали болницата е взела допълнителни мерки за безопасност.

Учудващо младият началник на охраната най-спокойно го увери, че няма повод за тревога. Малко по-късно двамата влязоха в центъра за оперативна охрана и седнаха пред шестнайсетте монитора, предаващи изображения от камери в цялата сграда. Един от екраните привлече вниманието на Томас Кайнд. Точно това бе търсил. Камерата над изхода за линейки.

— Камерите ви работят по двайсет и четири часа в денонощието, нали? — запита той.

— Да.

— Пазите ли всичко на запис?

Началникът на охраната посочи към тясно помещение, където в полумрака блестяха червените светлини на работещи видеокасетофони.

— Ето там.

Томас Кайнд забеляза, че младежът се гордее с постижението си. Оставаше само да му изръкопляска и да използва тази слабост. Точно това и стори, като подчерта колко е впечатлен от организацията, развълнувано придърпа стола си по-напред и помоли да види как точно

работи системата за съхранение на записите. Запита дали например могат да му покажат кой е пристигнал или отпътувал с линейка в точно определен час... ами... да речем снощи около десет.

Началникът на охраната се усмихна широко и натисна няколко бутона върху централното табло. Екранът пред тях светна. В горния десен ъгъл изникна часът и датата, после се появи задният вход за линейки. Младежът превъртя малко на бърз ход, после включи на нормална скорост, когато пристигна кола. Двама санитарни излязоха и понесоха пациент навътре към болницата. Виждаха се ясно лицата както на санитарите, така и на пациента.

— Вероятно имате стопкадър — каза Кайнд. — Ако възникнат проблеми и полицията поиска да знае номера на колата...

— Гледайте — отвърна шефът на охраната.

Той превъртя лентата назад, докато линейката изчезна. После отново я върна кадър по кадър и задържа изображението, на което ясно се виждаше номерът.

— Превъзходно — усмихна се Кайнд. — Може ли да погледаме още малко?

Записът продължи и Кайнд подхвана разговор с младежа, без да изпуска от поглед цифрите в ъгъла. На екрана минаха още няколко линейки, докато най-сетне в девет и петдесет и девет се появи бежова камионетка ивеко.

— Някаква доставка ли е това? — запита Кайнд, гледайки как един едър мъж излезе от колата и се отправи към вътрешността на болницата.

— Не, частна линейка.

— А къде е пациентът?

— Изписват го. Вижте.

Лентата бързо се превъртя напред, после отново тръгна нормално, когато човекът се върна заедно с още един санитар, милосърдна сестра и бинтован пациент на носилка, над която висеше венозна система. Едрият мъж отвори вратата. Внесоха пациента в линейката. Санитарят и сестрата влязоха с него. После затвориха вратата, едрият мъж седна зад волана и потегли.

— За вас не е трудно да проверите и този номер, нали? — отново прибягна към ласкателство Кайнд.

— Разбира се.

Шефът на охраната спря записа и го върна назад. После включи на бавна скорост и накрая задържа един кадър. Номерът се виждаше съвсем ясно: PE 343552. В горния десен ъгъл имаше дата и час: 9 юли, 22:18.

Кайнд се усмихна.

— PE означава Пескара. Значи колата е местна.

— Да, на „Сервицио Амбуланца Пескара“ — гордо отвърна младежът. — Както виждате, всичко е под контрол.

С възхитена усмивка Томас Кайнд продължи да гъделичка самолюбието на събеседника си, докато получи и името на пациента — Майкъл Рурк.

Всички останали сведения му даде рекламата в телефонния указател. Фирмата за частни линейки „Сервицио Амбуланца Пескара“ се намиреше на Виа Арапиетра 1217. Освен това имаше дори снимка на нейния собственик и управител Еторе Капуто. Най-отдолу бе отпечатано работното време — от 7:30 до 19:30, почивен ден неделя.

Кайнд погледна часовника си.

7:25

Изведнъж той надигна глава. Някакъв мъж бе излязъл иззад ъгъла и се задаваше по улицата. Томас Кайнд го огледа внимателно и се усмихна. Еторе Капуто бе подранил с четири минути и половина.

Снимката в паспорта върху масата показваше Хари с брада. Самият паспорт беше стар, с омачкани и протрити корици. Издаден от Американската паспортна служба в Ню Йорк. По вътрешните страници имаше печати от английските, френските и американските гранични власти, но освен тях нищо друго не издаваше къде е пътувал собственикът, защото напоследък почти никоя западноевропейска страна не подпечатваше паспортите.

Под снимката бе отпечатано името *Джонатан Артър Роу*, роден на 18 септември 1965 г. в Ню Йорк, САЩ.

До паспорта имаше шофьорска книжка от окръг Колумбия и преподавателска карта от Джорджтаунския университет. В шофьорската книжка се посочваше адресът му: Мълди Билдинг, Джорджтаунски университет, Вашингтон. И в двата документа имаше негова снимка.

Всъщност трите снимки бяха различни — с двете ризи и пуловера на Итън. Нищо не издаваше, че са правени на едно и също място — стаята, в която се намираще — и по едно и също време, вчера вечерта.

— Ето останалото. — Адриана Хол побутна към него издут плик. — Вътре има и пари. Два милиона лири, около хиляда и двеста долара. Ако трябва, ще намерим и още. Но Итън заръча да те предупредя: свещениците са бедни, тъй че недей много да харчиш.

Хари я погледна, после отвори плика и извади съдържанието — два милиона италиански лири в банкноти по петдесет хиляди и един лист с три гъсто напечатани абзаца.

— Тук пише кой си, къде работиш, с какво се занимаваш и тъй нататък — каза Адриана. — Ще ти свърши работа, ако вземат да те разпитват. Научи всичко наизуст и унищожи листа.

Сега Хари Адисън беше отец Джонатан Роу, йезуитски свещеник и хоноруван преподавател по право в Джорджтаунския университет. Живееше в студентското градче, където преподаваше от 1994 г. Беше

израснал в Итака, Ню Йорк. Братя и сестри нямаше, а родителите му бяха починали. По-нататък следваха факти от биографията: къде е учил, кога е постъпил в семинарията, описание на Джорджтаунския университет и квартала около него — чак до такава подробност, че от стаята му се вижда река Потомак, но само през есента и зимата, когато листата са окапали.

Когато стигна до последния ред, той вдигна глава към Адриана.

— Тук пише, че като йезуит съм дал обет за бедност.

— Сигурно затова не ти е направил кредитна карта.

— Сигурно.

Хари се обърна и закрачи из стаята. Итън бе изпълнил обещанието си да му осигури всичко необходимо. Сега Хари трябваше да извърши останалото.

— Същински маскарад, нали? — обърна се той към Адриана. — Превръщам се в съвсем друга личност.

— Нямах избор. — Хари се взря в нея. На вид изглеждаше съвсем обикновена жена. Бе спал с нея, но почти не я познаваше. И ако се изключеше онзи момент в мрака, когато усети, че дълбоко в душата си тя усеща смъртта и искрено се бои от нея — дори не толкова от самата смърт, колкото от възможността животът да свърши, — всъщност бе научил за Адриана почти всичко от телевизионния екран, а не от реалната близост.

— На колко години си, Адриана? На трийсет и четири?

— На трийсет и седем.

— Добре, трийсет и седем — кимна сериозно той. — Ако можеше да се промениш, каква би станала?

— Никога не съм мислила за това...

— Хайде, опитай. Какво ще избереш?

Тя рязко скръсти ръце.

— Не искам да се променям. Харесвам се такава, каквато съм. Години наред блъсках като луда, за да стигна дотук.

— Сигурна ли си?

— Да.

— Майка? Съпруга?

— Шегуваш ли се?

Смехът ѝ бе едновременно презрителен и някак виновен, като че въпросът на Хари засягаше незараснала рана.

Той не отстъпи. Може би се държеше непочтено и грубо, но нещо го тласкаше да узнае повече за нея.

— Много жени съчетават семейството и кариерата.

— Не съм от тях — отсече Адриана и стана още по-сериозна. — Казах ти вече, обичам да спя с непознати... И знаеш ли защо? Това не само ме възбужда, но и ми дава пълна независимост. А за мен независимостта е най-важното нещо в света, защото ми позволява да работя както си знам, да върша каквото е необходимо, за да стигна до истината... Мислиш ли, че като майка бих се изправила под артилерийски обстрел, за да описвам нечия гражданска война?... Или в нашия случай — бих ли рискувала да прекарам остатъка от живота си в италиански затвор, осигурявайки фалшиви документи на един от най-издирваните хора в страната?... Не, Хари Адисън, нямаше да посмея заради децата си... Самотна съм и това ми харесва... Изкарвам добри пари, спя, с когото си поискам, посещавам места, каквито не си и сънувал, срещам се с хора, недостъпни за мнозина от най-видните политици... Това ме възбужда, а възбудата ми дава кураж да описвам фактите така, както са ги описвали някога, макар че днес никой друг не го прави... Егоизъм ли е? Не знам, по дяволите... Но не е маскарад, просто съм си такава... И ако нещо се случи, ако загубя, ще страдам единствено аз...

— И на седемдесет ли ще мислиш така?

— Питай ме, като ги навърша.

Хари продължи да я гледа. Ето значи защо имаше чувството, че телевизионните новини я разкриват по-добре от личното общуване. Просто цялата ѝ душа излизаше на екрана. Такава бе и не желаше да се променя. Владееше занаята до съвършенство. Преди седмица той би казал същото и за себе си. Няма нищо по-важно от свободата. Тя ти дава невероятни шансове, защото можеш да рискуваш. Вярваш в способностите си и играеш жестоко, на пределни скорости. Загубиш ли — това е положението... Но сега започваше да се съмнява. Може би защото вече нямаше и капчица свобода. Може би имаше цена, за която не бе подозирал. Просто и ясно... Или не чак толкова просто... А усещаше, че има и още нещо — нещо, което тепърва трябваше да опознае и разбере... Съдбата го бе подложила на изпитание, за да открие себе си...

— А сега накъде тръгвам... и кога? — чу той собствения си глас.
— С кого ще поддържам връзка... с теб или с Итън?

— С мен. — Адриана извади от чантата си малък клетъчен телефон и му го подаде. — Знам какво прави полицията и по цял ден въртя телефоните. Никой няма да забележи един разговор в повече.

— Ами Итън?

— Когато му дойде времето, ще се свържа с него... — Адриана се поколеба, после леко изви глава, както правеше пред камерите, преди да обясни нещо. — Никога не си чувал за Итън... и той не е чувал за Хари Адисън друго, освен онова, което съобщават вестниците и телевизията, плюс може би някое вътрешно сведение от посолството... И мен не познаваш. Виждали сме се само веднъж, в хотела, когато се опитах да изкопча някакви сведения.

— Ами всичко това? — Хари се приведе напред и разпръсна по масата паспорта на Джонатан Артър Роу, удостоверението от Джорджтаунския университет и шофьорската книжка. — Какво ще стане, ако вместо наляво завия надясно, право в ръцете на Групо Кардинале? Да заявя на Роскани, че винаги си нося резервен комплект документи? Той ще иска да знае как и от кого съм ги получил.

Адриана се усмихна сърдечно.

— Хари, ти си голямо момче. Вече би трябвало да знаеш кое е ляво и кое дясно... Ако още не си научил, побързай. — Тя се приведе напред, целуна го по устните и прошепна: — Не бъркай посоките, моля те.

После си тръгна. На прага се обърна и му заръча да не напуска апартамента. Обеща да се обади, ако има нещо ново.

Той видя как вратата се затвори зад нея. Чу щракването на ключалката. Бавно наведе очи към документите върху масата. За пръв път в живота си съжаляваше, че не е посещавал актьорски курсове.

Кортонa, Италия, все още 11 юли, събота, 9:30

Сестра Елена Вozo напазарува и излезе от малката бакалия на Пиаца Синьорели с голям плик пресни зеленчуци. Беше ги подбрала най-грижливо, за да направи колкото се може по-вкусна и хранителна супа. Не само за тримата мъже, които я придружаваха, но и за Майкъл Рурк. Време беше поне да опита да го нахрани. Тази сутрин бе наквасила устните му и той машинално преглътна. Но когато се опита да му предложи вода, той само я изгледа безпомощно, сякаш го товареше с непосилна задача. И все пак се надяваше, че ако му поднесе топло зеленчуково пюре, ароматът ще го изкуши да хапне. Дори една лъжичка би била по-добре, отколкото нищо, защото това щеше да е начало. А започнеше ли веднъж да се храни, Елена щеше да махне системите и да му помогне да си възвърне силите.

Марко я видя как излезе и тръгна към края на тясната калдъръмена улица, където бяха спрели колата. При други обстоятелства би отишъл да ѝ помогне за покупките. Но не и днес, не тук посред бял ден. Макар че пътуваха с една и съща кола, не биваше да ги виждат заедно в магазина или по улиците. По-късно някой би могъл да си спомни. Да, италианци бяха, но не от Кортонa — един мъж и монахиня. Вървяха заедно, напазаруваха и си тръгнаха. Защо? Какво търсеха тук? Това стигаше, за да каже някой след време: „Да, тук бяха. Видях ги.“

Изведнъж Марко видя как Елена спря, озърна се и влезе в някакво малко магазинче. Той също спря, като се питаше какво ѝ е хрумнало. Тясната уличка вляво от него слизаше стръмно надолу. От далечната равнина се изкачваха пътища към древния укрепен град на умбрийците и етруските. Марко искрено се надяваше, че не ще му се наложи пак да го превърне в крепост.

Когато отново погледна магазинчето, Елена вече излизаше. Тя му хвърли бегъл поглед и продължи към колата. След пет минути стоеше до малкия сребрист фиат, с който ги бе последвал Пиетро от Пескара.

Марко наближи, изчака да се отдалечат неколцина минувачи, после пое покупките от Елена и отключи вратата.

— Защо влезе в магазина? — запита той, докато потегляха.

— Забранено ли е?

— Не, разбира се. Просто не бях подготвен.

— Аз също и точно затова влязох.

И тя извади от плика в скута си един пакет.

Дамски превръзки.

* * *

В единайсет супата и пюрето къкреха върху кухненската печка, а Елена беше на втория етаж, в спалнята на Майкъл Рурк. За пръв път пациентът седеше в креслото, с възглавнички под ръцете. Марко бе помогнал да го настанят, после излезе да запали цигара. Лука спеше горе, в спалнята на третия етаж. Също както в Пескара той бе поел нощната смяна — седеше отвън в камионетката от единайсет вечерта до седем сутринта. На всеки два часа идваше при Елена, за да преобърнат пациента. После пак излизаше да пази.

От какво? Или от кого? Елена отново и отново си задаваше тези въпроси.

През прозореца на спалнята се виждаше как Марко пуши и обикаля по каменната стена в южния край на двора. Под стената беше пътят, а от портата в нея започваше алеята към къщата. Отсреща имаше голяма ферма и нивите се разстилаха в лятната мараня чак до хоризонта. Зад главната постройка ореше трактор, вдигайки облак прах.

Внезапно Пиетро мина през кипарисите под прозореца и тръгна към Марко. Заради горещината беше само по разкопчана риза с навити ръкави и ясно се виждаше пистолетът, затъкнат под колана му. Спря до стената и двамата с Марко размениха няколко думи. После се озърна към къщата, сякаш усещаше, че ги наблюдават.

Елена се завъртя към Майкъл Рурк.

— Удобно ли ви е така? — попита тя.

Той кимна едва доловимо. Само приведе леко глава, но все пак това бе недвусмислен отговор, далеч по-категоричен от досегашното

примигване, когато Елена стискаше пръстите му.

— Сготвила съм ви нещо. Искате ли да видим дали ще можете да похапнете?

Този път нямаше отговор. Пациентът само я гледаше, после бавно завъртя очи към прозореца. Елена се втренчи в него. Макар и превързан, с извита глава на фона на светлината, той придобиваше съвсем нов профил. Елена се поколеба, погледа го още малко, сетне мина в своята ниша.

Да, наистина бе купила от магазина дамски превръзки. Но това беше само повод. Нещо друго бе привлякло вниманието ѝ — вестникарският щанд и върху него новият брой на „Ла Република“ с грамадно заглавие: *Още се търсят избягалите убийци на кардинал Парма*. И отдолу с по-ситни букви: „Полицията проучва жертвите от взривения автобус за Асизи“.

Елена бе чувала и за двата случая, но не знаеше подробности. Естествено, в манастира се развълнуваха много от убийството на кардинала, а после дойде и вестта за взривения автобус. Но почти веднага след това я изпратиха в Пескара, където нямаше време нито за вестници, нито за телевизия. И все пак още щом зърна заглавията, тя инстинктивно ги свърза с Марко и другите двама въоръжени мъже, които охраняваха денонощно нейния пациент. И за разлика от нея явно знаеха много добре какво става.

Тази сутрин в магазина тя взе вестника и видя снимките на издирваните. Умът ѝ заработи трескаво. Автобусът беше взривен в петък. Майкъл Рурк бе катастрофирал в понеделник някъде из планините край Пескара. Във вторник сутринта ѝ наредиха да замине за Пескара. Възможно ли бе някой да е оцелял от експлозията с кома и тежки изгаряния? И дори със счупени крака? Възможно ли бе тайно да го прехвърлят за ден-два от една болница в друга или пък в частно жилище, докато уредят настаняването му в Пескара?

Тя бързо купи вестника. А после — както за да го скрие от Марко, така и да си осигури повод за влизане в магазина — взе пакет дамски превръзки и мушна двете покупки в плика при зеленчуците.

След като се прибра, тя веднага отиде в своята ниша и сложи превръзките върху лавицата, където всеки можеше да ги види. Вестника сгъна грижливо и го скри под дрехите в куфара си.

„Мили Боже — въртеше се непрекъснато из ума й. — Ами ако Майкъл Рурк и отец Даниъл Адисън са един и същи човек?“

Изми си ръцете, преоблече се и понечи да извади вестника, за да сравни дали има някаква прилика между снимката и нейния пациент. Но не успя, защото Марко я повика от стълбището. Тя отново прибра вестника, затвори куфара и отиде да види какво иска.

Сега Марко и Пиетро бяха навън, а Лука спеше. По-удобен момент нямаше да намери.

Когато излезе от нишата, Майкъл Рурк все още седеше с гръб към нея и гледаше през прозореца. Тя пристъпи по-близо, сгъна вестника и го вдигна така, че снимката на отец Даниъл да се изравни с лицето на пациента. Превръзките пречеха да прецени; освен това Майкъл Рурк беше брадясал, докато снимката показваше отец Даниъл гладко избръснат, но... челото, скулите, носът, изражението...

Ненадейно Майкъл Рурк извърна глава и погледна право към нея. Елена трепна, отскочи назад и скри вестника зад гърба си. Той за дълго се вгледа в нея и тя изпита увереност, че е разбрал какво прави. После болният бавно отвори уста.

— Во... ххо... о... дааа — дрезгаво избъбри той. — Во... о... оо... дааа...

Рим, същият час

Роскани сам не знаеше от къде на къде му бе хрумнало да зареже цигарите *точно сега*. Но в седем тази сутрин просто изгаси в пепелника недопушената цигара и категорично си каза, че вече не пуши. Оттогава насам заместваше цигарите с какво ли не. Кафе, дъвка, кифлички. Пак кафе, пак дъвка. В момента ядеше сред юлската жегашоколадов сладолед и ближеше лепкавите петна от пръстите си, крачейки през навалищата към полицейското управление. Но нито топящият се сладолед, нито никотиновият глад можеха да го откъснат от тревогата за изчезналия пистолет „Лама“ със заглушител на дулото.

Тази мисъл го споходи към полунощ и не му даде да мигне до сутринта. Още в ранни зори огледа протокола за „Преотстъпване на вещественно доказателство“, който Пио и Яков Фарел бяха подписали във фермата. С него Фарел предаваше на Пио оръжието, открито на мястото на взривения автобус. Коректно и законно. Означаваше, че пистолетът е бил у Пио и след неговата смърт е изчезнал заедно с Хари Адисън. Но това беше само стандартна полицейска дейност и нямаше почти нищо общо с тревогата, която го гризеше и досега. През цялото време бе вярвал, че испанският пистолет е бил носен от отец Даниъл и категорично доказва връзката му с испанския комунист Мигел Валера — човека, набеден за убиец на римския кардинал.

Но — ето кое го тормозеше — дали оръжието наистина имаше нещо общо с отец Даниъл? Дали не бе принадлежало на някой друг в автобуса? На някой, изпратен да го убие? Ако беше така, значи си имаха работа не с едно, а с две престъпления: опит за убийство на свещеника и взривяване на целия автобус.

23:30

Горещо и душно. Жегата не отслабваше вече цяла седмица и дори в този късен час температурата беше над двайсет и осем градуса.

Търсейки някакво облекчение, кардинал Маршано замени дебелия църковни одежди с лек памучен панталон и лятна риза, после излезе в малкото вътрешно дворче на апартамента си да подири поне лекичък нощен ветрец.

Сноп лъчи от прозореца на библиотеката осветяваше чушките и доматиите, които бе засял в края на април. Зеленчуците узряха рано и вече бяха почти готови за бране. Заради жегата. Не че беше чак толкова изненадващо. През голи обикновено е горещо. За момент Маршано си спомни с усмивка малката двуетажна къща сред нивите край Тоскана, където бе израснал с още четирима братя и три сестри. Лятната жегата означаваше две неща — дълги, изтощителни дни, когато цялото семейство работеше на полето от тъмно до тъмно... и безброй скорпиони. По два-три пъти на ден се налагаше да ги измитат от къщата и никой не си лягаше под завивките, нито пък надяваше риза, панталони или обувки, без предварително да ги изтръска. Ужилването оставяше белег, а болката не се забравяше с години. Скорпионите бяха първите Божии създания, които намрази от дън душа. Но по онова време още не познаваше Палестрина.

Маршано напълни лейката, поля зеленчуците, после я върна на място и избърса потта от челото си. Все още нямаше ветрец, а нощта като че ставаше още по-задушна.

Жегата.

Той се опита да я прогони от мислите си, но не успя, защото знаеше, че именно тя бе задействала китайския часовник на Палестрина. Всеки ден Маршано прелистваше вестниците, гледаше световните прогнози за времето по телевизията и проверяваше в Интернет, полагайки всички усилия да събере изчерпателни данни за метеорологичните условия в Азия. Знаеше, че и Палестрина върши същото. Само че държавният секретар разполагаше с далеч по-всеобхватна система за сбор на информация — най-вече, защото заради своя „Китайски протокол“ Палестрина лично бе станал запален поклонник на науката за атмосферните условия. За по-малко от година той се превърна едва ли не в експерт по компютърните метеорологични модели. Ако нямаше далеч по-важни дела, той с лекота би могъл да направи кариера като водещ италиански специалист метеоролог.

Това, което очакваше, бе продължителен период на горещо и влажно време над източните райони на Китай. Подхранвани от слънцето, микроскопичните водорасли щяха светкавично да се размножат из езерата, замърсявайки с биологични токсини основните водоизточници за околните градове и села. А щом настанеха подходящи условия и започнеше масово развитие на водораслите, Палестрина щеше да даде заповед за начало на „протокола“. Целта бе неусетно да бъдат отровени водоизточниците, тъй че вината да падне върху водораслите и неспособността на старите пречиствателни системи да отстранят замърсяването.

Смъртта на огромен брой хора щеше да предизвика небивало обществено негодувание. И държавното ръководство щеше тайно да се изплаши, че обзетите от паника провинции могат да сметнат Пекин за неспособен да се справи с водоснабдяването. Би възникнала заплахата тези области да се откъснат от централното правителство, което можеше да изправи Китай пред най-големия му кошмар — опасността да рухне, както бе станало със Съветския съюз. При подобни условия държавното ръководство би приело енергичната и съвсем дискретна препоръка на един свой стар и верен съюзник да се създаде спешно консорциум от фирми (редица от тях вече работещи по различни проекти в Китай), които незабавно да реконструират архаичната система за водоснабдяване. От каналите и резервоарите до пречиствателните станции и водоелектрическите централи.

Естествено, този стар и верен съюзник щеше да бъде Пиер Веген. А компаниите и корпорациите щяха да се контролират от невидимата сянка на Ватикана. Такъв бе планът на Палестрина: властваш ли над водата в Китай, владееш цялата страна.

А за да овладее водата, му трябваше горещо време. Днес беше горещо както в Италия, така и в Източен Китай. И Маршано знаеше, че ако не настъпи внезапна промяна на времето в Азия, след броени дни Палестрина ще даде заповед за начало на ужаса.

Докато се обръщаше да влезе в къщата, Маршано зърна на горния прозорец женско лице. Видя го само за миг, сетне то бързо се дръпна навътре. Беше сестра Мария-Луиза, новата му икономка, или по-скоро новата икономка на Палестрина, назначена тук, за да му напомня, че непрестанно е под наблюдение, че каквото и да върши, Палестрина стои зад гърба му.

След като влезе, Маршано уморено седна зад бюрото да прегледа окончателната чернова на протокола от вчерашното съвещание и новите инвестиционни планове, одобрени от Кардиналския съвет. В понеделник сутрин щеше да поднесе документа на Палестрина за подпис, И от този момент плановете ставаха обективна реалност.

Докато работеше, от дълбините на съзнанието му се надигна въпрос, който дебнеше нейде в душата му като жива твар, за да го мъчи във всеки миг на спокойствие — как бяха позволили на Палестрина да се превърне в такова чудовище и защо самият той бе тъй жалък и неспособен да стори нещо? Защо не бе потърсил лична среща със светия отец, защо не бе пратил тайна докладна записка до Кардиналския съвет, за да признае какво е станало, какво ще се случи и да помоли за помощ?

Уви, прекалено добре знаеше отговорите, защото вече стотици пъти неизменно стигаше до тях. Светият отец беше стар, вярваше безрезервно на своя държавен секретар и следователно за нищо на света не би приел лоша дума срещу него. А кой ръководеше Кардиналския съвет? Самият Палестрина. Той се радваше на всеобща почит, имаше съюзници навсякъде. Едно толкова чудовищно обвинение щеше да бъде посрещнато или с присмех, или с възмущение, а авторът му — обявен за еретик или безумец.

Борбата ставаше още по-неравна след заплахата на Палестрина да го обвини в убийството на кардинал Парма заради извратена любовна страст. Как можеше Маршано да се защити срещу подобна лъжа пред папата или кардиналите? Никак, защото Палестрина държеше картите и ги раздаваше както си искаше.

А нещата се усложняваха още повече от факта, че първоначално всичко започна от най-вътрешните кръгове във Ватикана след лична молба на папата да потърсят начин за разширяване на църковното влияние през следващия век. Много линии бяха проучени и предложени, докато най-сетне Палестрина представи своя план — нарочно окастрен от всички опасни подробности. По онова време и Маршано, и всички останали се изсмяха, смятайки това за шега. Но не беше шега. Държавният секретар говореше напълно сериозно.

За ужас на Маршано единствено кардинал Парма изказа възражение. Останалите — монсиньор Капици и кардинал Матади — кротко мълчаха. Всъщност не би трябвало да се изненадва. Очевидно

Палестрина ги бе преценил най-грижливо. Като твърд и консервативен църковник от старата школа Парма никога не би се съгласил. Но съвсем другояче стояха нещата с шефа на Ватиканската банка Капици, завършил Оксфорд и Йейл, както и с префекта на Епископското сдружение Матади, чието семейство бе едно от най-високопоставените в Заир. И двамата бяха крайно амбициозни политически играчи, неслучайно стигнали до върховете на църквата. Надарени със силна мотивация и крайна предпазливост, те имаха огромна поддръжка в църквата. А тъй като знаеха, че Палестрина няма желание да поеме пряко властта, и двамата бяха вперили погледи в папския престол; при това знаеха още, че единствено от капризите и властта на Палестрина зависи кой ще се настани там.

Маршано бе съвсем различен. Успехите си бе постигнал не само благодарение на своя блестящ ум и категоричното нежелание да се меси в политически машинации, но и защото си оставаше по душа обикновен свещеник, вярващ в Бога и църквата. Това го правеше истински „довереник“ — честен наивник, неспособен да повярва, че в съвременната църква има място за хора като Палестрина. И благодарение на това всеки можеше да го манипулира чрез искрената му вяра.

Внезапно Маршано стовари юмрук върху масата, като в същия миг се укори гневно за своята слабост и наивност, дори за дълбоката *набожност*, на която бе посветил целия си живот. Ако тази яростна, сурова самооценка беше дошла по-рано, би имал шанс да стори нещо, ала сега вече бе твърде късно. Папата бе преотстъпил почти изцяло на Палестрина контрола над Светия престол, а единственият протестен глас, гласът на кардинал Парма, мълчеше завинаги. Капици и Матади следваха своя водач с приведени глави. Палестрина бе грабнал юздите, за да подхване ужасяващ галоп, който вече не можеше и нямаше да бъде спрял. Оставаше им само да чакат смъртоносната жегга на китайското лято.

Пекин, Китай, хотел „Глория Плаза“, 12 юли, неделя, 10:30

Четирийсет и шест годишният Ли Уън излезе от асансьора на осмия етаж и тръгна наляво, търсейки стая 886, където трябваше да се срещне с Джеймс Хоули, инженер хидробиолог от Уолнът Крик, Калифорния. Зад прозорците дъждът бе спрял и слънцето надничаше през сивите облаци. Очевидно прогнозите бяха верни — предстояха няколко горещи и потискащо влажни дни.

Стая 886 беше в средата на коридора. Когато стигна до нея, Ли Уън завари вратата открената.

— Мистър Хоули — каза той. Не чу отговор и повиши глас: — Мистър Хоули.

Отново никакъв отговор. Ли Уън бутна вратата и влезе.

По цветния телевизор предаваха новини, а върху леглото беше оставен светлосив официален костюм за много висок човек. До него имаше бяла риза с къси ръкави, раирана вратовръзка и чифт боксерки. През отворената врата на банята вляво долиташе шумът на душа.

— Мистър Хоули.

— Мистър Ли — раздаде се през пликането гласът на Джеймс Хоули. — Моля за извинение. Викат ме на спешно съвещание в Министерството на земеделието и риболова. Не знам защо. Но няма значение — всичко, което ви трябва, е в горното чекмедже на тоалетната масичка. Знаем, че бързате за влака. Някой друг път ще седнем на чаша чай.

Ли Уън се поколеба, после пристъпи към тоалетната масичка и отвори горното чекмедже. Вътре имаше хотелски плик с изписани на ръка инициали Л. У. Взе плика, набързо прегледа съдържанието му, после го пъкна във вътрешния си джоб и затвори чекмеджето.

— Благодаря, мистър Хоули — изрече той към облака пара в банята, сетне бързо излезе и затвори вратата зад себе си. Съдържанието на плика наистина беше безценно, както му обещаваха. Нямахше смисъл да стои повече тук. Оставаха му само седем-осем

минути, за да напусне хотела, да притича през колите по булеварда и да се качи на влака.

Ако по някаква случайност Ли Уън се бе върнал за нещо забравено, щеше да зърне как вместо Джеймс Хоули от банята излиза дребен, широкоплещест китаец с официален костюм. Той пристъпи към прозореца, надникна надолу и видя Ли Уън да се отправя към близката гара.

Човекът обърна гръб на прозореца, бързо извади куфарче изпод леглото, прибра в него дрехите на Джеймс Хоули и излезе, оставяйки ключа на масата.

Пет минути по-късно той седеше зад волана на сребристия си опел и посягаше с една ръка към клетъчния телефон. Усмиваше се доволно. Пред широката публика Чън Ин бе известен като преуспяващ търговец на свежи цветя, но в съвсем други среди се славеше като ненадминат майстор на езиците и диалектите. Особено му допадаше да говори на английски с американски акцент — точно както би могъл да говори Джеймс Хоули, претоварен с работа, но все пак любезен хидробиолог от Уолнът Крик, Калифорния. Ако наистина съществуваше.

Кортонa, Италия, 12 юли, неделя, 5:10, 11:10 в Пекин

— Благодаря, приятелю — каза Томас Кайнд на английски.

После изключи телефона и го остави на седалката до себе си. Обаждането на Чън Ин идваше точно в уреченото време и носеше очакваните новини. Ли Уън пътуваше с документите към дома си. Не бе имало лична среща. Да, Чън Ин си го биваше. Надежден човек. Именно той бе изпълнил трудната задача да открие Ли Уън — идеална, послушна пионка, притежаваща необходимите умения и мотиви да извърши каквото ѝ се заръча и в същото време достатъчно дребна, за да могат при необходимост във всеки момент да се отрекат от нея или просто да я унищожат.

В знак на добра воля Чън Ин бе получил част от възнаграждението си предварително, а остатъка щяха да му платят, след като Ли Уън си свърши работата. После и двамата щяха да изчезнат: Ли Уън — тъй като ставаше безполезен, а не биваше да оставят следа; Чън Ин — защото би било благоразумно да напусне страната за известно време, а и парите му бяха извън Китай, по-точно в една банка в центъра на Сан Франциско.

* * *

Някъде изкукурига петел и този звук мигновено върна Томас Кайнд към непосредствената задача. В неясните лъчи на идващата зора пред него едва се мержелееше къщата. Беше настрани от пътя, оградена с каменна стена.

Томас Кайнд можеше да се вмъкне още когато пристигна малко след полунощ. Щеше да прекъсне електроснабдяването и да има предимство с очилата за нощно виждане. Но все пак би се наложило да извърши убийствата в пълен мрак. А не искаше да рискува срещу трима мъже.

Затова отби наетия мерцедес в един черен път на около километър и половина. Преоблече се в тъмнината и провери оръжията си — два деветмилиметрови валтера МРК^[1] с по трийсет патрона в пълнителите. После зачака спокойно, като си припомняше от време на време печалните събития в Пескара, когато собственикът на „Сервицио Амбуланца Пескара“ Еторе Капуто и жена му отказаха да разговарят за линейката, потеглила преди два дни от болницата „Санта Чечилия“ в неизвестна посока.

За жалост и тримата споделяха една обща черта — упорството. Капуто и жена му не искаха да говорят, а Томас Кайнд твърдо беше решил да не си тръгва без отговор. Въпросите бяха прости: кои са били хората в линейката и накъде са заминали.

Едва когато Кайнд притисна към челото на синьора Капуто двузаряден магнум четирийсет и четвърти калибър, Еторе изведнъж прояви непреодолимо желание да говори. Няма представа кой е пациентът и хората с него. Шофьорът се казвал Лука Фанари, бивш карабинер, който работел от време на време за него. Преди няколко дни Лука наел линейката за неопределен срок. Накъде е заминал — не се знаело.

Томас Кайнд притисна още по-силно магнума в главата на синьора Капуто и повтори въпроса.

— Позвъни на жена му, за бога! — извика тя.

Деветдесет секунди по-късно Капуто остави слушалката. Съпругата на Лука Фанари му бе дала адрес и телефонен номер, на който да открие мъжа ѝ, като предупреди да не ги разгласява при каквито и да било обстоятелства.

Според Капуто пациентът на Лука Фанари беше откаран на север. В частен дом. Близо до град Кортоната.

Първите отблясъци на зората светлееха из небето, когато Томас Кайнд прескочи стената и наближи къщата изотзад. Носеше ръкавици, стоманеносиви джинси, тъмен пуловер и черни маратонки. Единия валтер държеше в ръка, другият висеше на рамото му. И двата бяха със заглушители. Приличаше на командос и в момента наистина беше такъв.

Пред себе си видя бежовата камионетка, паркирана край страничната врата. Пет минути по-късно бе претърсил цялата къща. Нямаше никого.

[1] Maschinenpistole kurz — къси картечни пистолети (нем.). — Б.пр. ↑

Рим, 7:00

Преди час Хари бе видял новината по един от англоезичните телевизионни канали — снимка на Байрън Уилис, външни кадри от кантората им в Бевърли Хилс и дома на Байрън в Бел Еър. Неговият приятел, шеф и наставник бе прострелян смъртоносно, пристигайки у дома си в четвъртък вечерта. Заради връзката му с Хари и събитията в Италия полицията не бе разгласила факта веднага. Сега по случая работеше ФБР, а по-късно през деня се очакваше в Лос Анджелис да пристигнат и следователи от Групо Кардинале.

Зашеметен и обзет от ужас, Хари позвъни в службата на Адриана и ѝ остави съобщение да се свърже незабавно с Елмър Васко. Един час по-късно тя се обади от Атина. Току-що бе пристигнала от Кипър, където отразяваше сериозен сблъсък между гръцки и турски политици. Каза, че вече знаела за случая с Уилис и се опитвала да разбере нещо повече, преди да му позвъни.

— Има ли нещо общо с мен и тая гадост тук, в Италия? — попита Хари. Беше готов да се разплаче от яд и огорчение.

— Още никой не знае. Но доколкото разбрах, изглежда работа на професионалист.

— Боже мой, защо? — прошепна Хари. — Та той не знаеше нищо.

С усилие се овладя и попита докъде е стигнало издирването на брат му. Адриана отговори, че нямало промяна, полицията продължавала да тъпче на едно място.

Целият свят на Хари се сгромолясваше. Искаше му се да позвъни на Барбара Уилис, вдовицата на Байрън. Да поговори с нея, да я утеши и да сподели ужасната болка. Искаше да позвъни на старшите партньори Бил Розенфелд и Пен Бари, за да узнае какво точно е станало. Но не можеше. Нито по телефона, нито по факса, нито дори по компютърната мрежа, без риск да го засекат. Но и не можеше да седи със скръстени ръце; ако Дани бе жив, рано или късно го чакаше

съдбата на Байрън Уилис. Мигновено си спомни как кардинал Маршано настоятелно му препоръча да погребете обгорелия труп под името на брат си, а после го предупреди да не рови из тази история. Очевидно кардиналът знаеше много повече, отколкото споделяше. Ако изобщо някой имаше идея къде се намира Дани, това бе той.

— Адриана — бавно изрече Хари, — искам домашния телефонен номер на кардинал Маршано. Не официалния, а частния, на който отговаря единствено той.

— Не знам дали ще мога да го открия.

— Постарай се.

Все още 12 юли, неделя

Виа Карисими бе улица с изискани жилищни блокове и градски къщи. В едната посока стигаше до просторния парк на Вила Боргезе, а в другата до красивата сенчеста Виа Пинчана.

От девет и половина насам Хари наблюдаваше обвитата в бръшлян четириетажна сграда на номер 46; Два пъти бе набирал телефона на кардинал Маршано. И двата пъти му отговори телефонният секретар. Не остави съобщение. Маршано или отсъстваше, или проверяваше кой му звъни. И двата варианта не устройваха Хари. Не можеше нито да предаде посланието си, нито да позволи на Маршано да го задържа на телефона, докато някой друг проверява откъде се обажда. Най-доброто бе да потърпи, поне засега. Да опита по-късно с надеждата, че най-сетне кардиналът ще отговори.

Около пладне позвъни пак със същия резултат. Отчаян, той отиде да се разходи из Вила Боргезе. Час по-късно седна на една скамейка в покрайнините на парка, откъдето ясно се виждаше резиденцията на кардинала.

Най-сетне в два и петнайсет пред сградата спря тъмносив мерцедес. Шофьорът излезе и отвори задната врата. След миг се появи Маршано, следван от отец Бардони. Двамата духовници се изкачиха по стъпалата и влязоха в къщата. Шофьорът веднага седна зад волана и потегли.

Хари погледна часовника, извади от джоба си клетъчния телефон, изчака да отмине една млада двойка, после натисна бутона за повторно набиране и зачака.

— Pronto — раздаде се гласът на кардинала.

— Кардинал Маршано, името ми е отец Роу. Преподавам в Джорджтаунския университет и...

— Откъде взехте този номер?

— Бих желал да поговорим по един медицински въпрос...

— Какво?

— За допълнителната гръд. Лекарите я наричат „трето зърно“.
Мигновено настана тишина, после прозвуча нов глас.

— Говори отец Бардони. Аз съм сътрудник на кардинала. Какво мога да направя за вас?

— Монсињор Грейсън от Юридическия факултет любезно ми предостави телефонния номер на кардинала, преди да потегля за Рим. Каза, че ако се нуждая от помощ, негово преосвещенство охотно ще стори каквото му е по силите.

Хари изчака на пейката, докато видя как отец Бардони слезе по стъпалата и се зададе към него. Стана и бавно тръгна към големия фонтан, около който се бяха скупчили хора с надеждата да избягат от непоносимата жегата на неделния юлски следобед. Хари бе просто един от тях — брадат млад свещеник, търсец мъничко прохлада.

Озърна се и видя високия млад свещеник с къдрава черна коса да навлиза в парка. Вървеше небрежно, сякаш бе излязъл да се поразтъпче. Но Хари забеляза, че се опитва да го открие сред тълпата около фонтана. Държеше се като човек, който не иска да привлича вниманието. Ала все пак идваше, а това недвусмислено подсказваше, че Хари е бил прав. Дани бе жив. И Маршано знаеше къде се намира.

Хари стоеше и гледаше, полуприкрит зад децата, които се плискаха из фонтана пред него. Най-сетне отец Бардони го позна. Приблужи се и застана наблизко, гледайки настрани, към децата, които газеха с крясъци из водата.

— Изглеждате променен...

Хари наистина бе отслабнал, а още повече го променяха брадата, черните дрехи и баретата, килната върху челото.

— Искам да се срещна с негово преосвещенство.

Разговаряха тихо, гледаха децата и се усмихваха снизходително на техните лудории.

— За съжаление това е невъзможно.

— Защо?

— Просто не може... Времето му е разпределено до минута.

Хари се завъртя и го погледна в очите.

— Глупости.

Отец Бардони плъзна поглед край него.

— Мистър Адисън, на могилката зад вас има няколко конни карабинери. Вдясно, малко по-близо, са спрели двама полицаи с мотоциклети. — Той отново погледна Хари. — Вие сте един от двамата най-търсени мъже в Италия... Стига само да тръгна към полицаите и да размахам ръце... Разбирате ли?

— Брат ми е жив, отче. И негово преосвещенство знае къде се намира. Или ще ме отведе при него, или ще повикаме полицаите, които биха желали същото...

Отец Бардони се взря изпитателно в него, после зърна, че от другата страна на фонтана ги наблюдава някакъв мъж със синя риза.

— Мисля, че ще е по-добре да се поразходим...

Докато се отдалечаваха, Хари видя как човекът излезе от тълпата и ги последва на разстояние през тревата и по покритата с плочки алея.

— Кой е този? Човекът със синята риза.

Отец Бардони свали очилата, изтри ги в ръкава си и пак ги сложи. Без тях изглеждаше по-силен и енергичен. Хари неволно си помисли, че очилата всъщност не са му необходими, че ги носи само за да прикрие истинския си вид. Че може би е не толкова секретар, колкото телохранител. Или във всеки случай е замесен твърде дълбоко в опасните събития.

— Мистър Адисън... — Отец Бардони се озърна през рамо. Човекът със синята риза продължаваше да ги следва. Свещеникът рязко спря, за да му позволи да ги догони, и тихо прошепна: — Той работи за Фарел.

Минавайки покрай тях човекът кимна.

— Buon giorno.

— Buon giorno — отвърна отец Бардони. Загледа се подир него, после отново погледна Хари. — Нямате представа в какво се забърквате.

— Защо не ми кажете?

Отец Бардони пак погледна след човека със синята риза, който се отдалечаваше по алеята. Отново свали очилата и се обърна към Хари.

— Ще поговоря с кардинала, мистър Адисън. Ще му кажа, че желаете да го видите.

— Не е само желание, отче.

Отец Бардони се поколеба, сякаш опитваше да прецени волята на Хари, после пак си сложи очилата.

— Къде се укривате? — запита той. — Как да се свържем с вас?

— И аз не знам точно, отче. По-добре ще е аз да ви търся.

В края на алеята човекът със синята риза спря и се озърна. Видя как двамата свещеници си стиснаха ръцете, после отец Бардони тръгна обратно натам, откъдето бе дошъл. Свещеникът с черната барета погледа след него, после пое по друга алея.

Кастелети извади цигара от пакета пред себе си и понечи да я запали. После видя, че Роскани го гледа.

— Искаш ли да изляза?

— Не. — Роскани яростно ухапа парче морков. — Довършвай каквото имаш за казване.

И след като се озърна към Скала, той втренчи поглед в таблото за съобщения до прозореца.

Бяха в кабинета на Роскани, и тримата по ризи с навити ръкави. Детективите докладваха за резултатите от разследванията си.

Кастелети бе проследил номерата на видеокасетата с обръщението на Хари Адисън и се оказа, че е закупена от един магазин на Виа Фратина, само на пет минути път от хотел „Хаслер“.

Скала имаше задачата да провери откъде е дошла превръзката върху челото на Адисън. Беше обходил всички улички в кръг от един километър около мястото, където бе загинал Пио. В този район имаше три болници и трийсет и седем лекари. Никой от тях не бе лекувал в деня на убийството пациент с описанието на Хари Адисън. Колкото до предложението на Роскани да направят компютърно увеличение на видеокадрите, за да огледат по-добре тапетите зад Адисън, то се оказа пълен провал. Просто нямаше толкова подробности, че да изяснят шарката и да потърсят производител.

Роскани изслуша всичко това, като стискаше моркова и се мъчеше да не усеща приятния никотинов мирис откъм цигарата на Кастелети. Бяха си свършили работата, без да открият нищо полезно; често ставаше така. Далеч по-интересно беше таблото със закачени по него картончета, върху които бяха изписани имената на двайсет и три от двайсет и четирите жертви на експлозията в автобуса. До тях висяха стари и нови снимки, получени от семействата. Най-вече фотографии на онези, от които бяха останали само обезобразени трупове.

Също като Скала и Кастелети, Роскани бе гледал тия снимки стотици пъти. Виждаше ги, докато заспиваше, докато се бръснеше,

докато седеше зад волана. Ако отец Даниъл беше жив, кого бе заменил? Кого от другите двайсет и трима?

От осемте оцелели и шестнайсетте мъртви бяха идентифицирани всички, освен един — онзи, за когото първоначално смятаха, че е отец Даниъл Адисън; дори овъглените трупове бяха разпознати по зъбната картина и медицинските документи.

Единственият пропуск, жертва номер 24 — без картонче, име и фотография — бе обгорялото тяло в ковчега, смятано първоначално за отец Даниъл Адисън. То все още нямаше самоличност. По малкото оцеляло от устата бе съставена зъбна картина, но засега нямаше с какво да я сравнят. А досиетата за изчезнали личности не донесоха никакъв резултат. И все пак някой *трябваше* да е изчезнал. Бял мъж, вероятно на възраст малко под или над четирийсет. Ръст от метър и седемдесет и седем до метър и осемдесет, тегло около...

Изведнъж Роскани се завъртя към детективите.

— Ами ако в автобуса е имало не двайсет и четири, а двайсет и *пет* души? Кой би се сетил да ги брои в суматохата? Откарват живи и мъртви в две различни болници. Мобилизират допълнителни лекари и сестри. Линейките хвърчат като на пожар. Някои хора са ужасно обгорени, други с откъснати ръце и крака. Трупат носилки из коридорите. Лекарите се мъчат да поддържат що-годе някакъв ред и същевременно да спасят живота на жертвите. А представете си какво е ставало в операционните. Кой ще седне да ти брои, по дяволите? Хората не достигат за къде по-важни неща... Ами после? Почти цял ден разговори със спасителите, преглеждане на болничните картони, проверки на продадените билети за автобуса. Още един ден за окончателно установяване на самоличностите. И накрая всички — начело с нас — просто приемат общата бройка от двайсет и четири души. В онзи хаос е напълно възможно да са пропуснали някого. Ако например е бил сравнително леко ранен и просто си е отишъл сред хаоса. Или дори е имало кой да му помогне да се пръждоса. По дяволите!

Роскани стовари длан върху бюрото. През цялото време бяха гледали само с какво разполагат, а не какво липсва. Сега трябваше отново да се заемат с болниците. Да проверят всеки приет пациент през онзи ден. Да разговарят с всички лекари и санитарии. Да открият

какво е станало с онзи пострадал. Къде може да е отишъл или да са го откарали.

Четирийсет минути по-късно Роскани караше по магистралата към Фиано Романо и тамошната болница. Чувстваше се като жонгльор с прекалено много топки във въздуха, като човек, изправен пред пръсната мозайка с главозамайващ брой парченца. Изтощеният му разсъдък се мъчеше да ги отблъсне. Поне за малко да не мисли, да остави цялата работа на подсъзнанието.

Посегна нагоре и спусна сенника, за да се защити от блясъка на залязващото слънце. Господи, как му се пушеше, а в жабката имаше цял пакет. Понечи да го извади, но се опомни навреме, отвори книжната торба на съседната седалка и вместо един от морковите, които бе приготвила жена му, извади голяма бишкота. Канеше се да я захапе, когато всичко се преобърна с главата надолу.

Не бе споменал на другите за идеята си, че испанският пистолет „Лама“, намерен на мястото на експлозията, може да не е бил на отец Даниъл, а на човек, изпратен в автобуса да го убие. Защо? Защото нямаше факти, на които да се опре, а без доказателства всички размисли в тази насока бяха само прахосване на време и енергия. Но ако идеята се обединеше с предположението за двайсет и пета жертва, изникваше липсващият пътник, навярно закупил билета си в последния момент, тъй че шофьорът не е имал време да го отчете, преди автобусът да хвъркне във въздуха. Ако беше така и този човек лежеше в ковчега, ставаше напълно ясно защо никой не е дошъл да го идентифицира.

И все пак това е само предположение, възрази си той. А, от друга страна, мисълта не го оставяше на мира. Това бе нюх, предчувствие, породено от дългогодишния опит — че в автобуса наистина е имало двайсет и пети пътник, изпратен да убие отец Даниъл. А ако този човек е бил убиецът — Роскани се загледа към хоризонта, — то тогава кой е взривил автобуса? И защо?

Сян, Китай, 13 юли, понеделник, 14:30

Ли Уън запали цигара и се отдръпна, доколкото можеше от заспалия дебелак на съседната седалка. След петнайсет минути влакът щеше да спре в Сян. Слезеше ли веднъж, дебелакът повече не го интересуваеше — ако ще, да се разполага и на двете седалки. Ли Уън бе пътувал по същата линия през май и юни, само че тогава си позволи разкоша да вземе билет за експрес „Марко Поло“ — зелено-белия влак, следващ маршрута на древния Път на коприната, цели три хиляди километра от Пекин до Урумчи, столица на уйгурската провинция Синян. Китайците се надяваха този влак да примами същите разточителни пътешественици, които обичаха да се возят от Париж до Истанбул с прославения Ориент експрес.

Но тази вечер Ли пътуваше в трета класа на претъпкан влак, закъсняващ вече с почти четири часа. Мразеше пълните влакове. Мразеше шумната музика, прогнозите за времето и досадните новини, които се лееха непрестанно от високоговорителите. Дебелакът до него се размърда и заби лакът в ребрата на Ли. В същото време жената отсреща се изкашля и плю на пода, точно между краката на двама правостоящи.

Ли изблъска лакътя на дебелака и вдъхна дълбоко цигарения дим. Надяваше се в Сян да се прехвърли на малко по-спокоен влак. Чакаше го път до Хефей, където може би щеше да дремне няколко часа в запазената хотелска стая. Също както през май и юни. Също както след месец, през август. През лятото жегата стимулираше растежа на водорасли из реките и езерата, осигуряващи общинското водоснабдяване в Централен Китай. Преди време Ли Уън бе работил като асистент към Хидробиоложкия институт в Ухан, а сега беше държавен служител — контролър по качеството. Имаше задачата да следи бактериалното съдържание на водата след преминаването ѝ през водопречиствателните инсталации. И днес го чакаше същата работа. Пристигане в пет сутринта. Цял ден, може би и два, за преглед на

инсталацията и проверка на водата, после писмен отчет и препоръки до централния комитет; а след това пак на път. Сив живот, скучен, досаден и почти без събития: Поне досега.

Езеро Комо, Италия, 12 юли, неделя, 20:40

Воят на моторите заглъхна до тихо бучене и сестра Елена Возо усети как корабът на подводни криле намали скорост, щом корпусът се потопи във водата. Отпред край самото езеро се извисяваше голяма каменна вила и корабът отиваше право към нея. В полумрака видя, че от кея ги гледа някакъв човек с дебело въже в ръката.

Когато приближиха, Марко излезе от кабината на палубата. Отзад Лука и Пиетро станаха, за да разкопчечат коланите, които бяха придържали носилката по време на двайсетминутното плаване. Корабът беше голям, навярно можеше да поеме около шейсет пътници и се използваше за обществен транспорт между градовете по брега на петдесеткилометровото езеро. Но сега в салона бяха единствено те — Елена, Марко, Лука и Пиетро. И Майкъл Рурк.

Бяха напуснали къщата в Кортонна вчера, малко след пладне. Потеглиха набързо, като изоставиха почти всичко, освен лекарствата за Майкъл Рурк. Преди това някой потърси Лука по телефона. Елена каза, че той спи, но непознатият глас настоя да го събуди. Било спешно. След малко Лука се обади от апарата на горния етаж.

— Напуснете *незабавно* — чу Елена, докато посягаше да затвори телефона в кухнята. Искаше да послуша още малко, но Лука знаеше, че е там, и ѝ нареди да остави слушалката. Така и направи.

Веднага след това Пиетро потегли нанякъде с колата си и четирийсет и пет минути по-късно се върна с нова камионетка. След още толкова време вече пътуваха, изоставяйки линейката, с която бяха пристигнали.

Поеха на север по магистрала А1 до Флоренция, после продължиха към Милано, където прекараха нощта и почти целия следващ ден в някакъв апартамент в предградията. Там Майкъл Рурк хапна за пръв път — малко оризов пудинг, който Марко купи от близкия магазин. Хранеше се бавно, редувайки всяка хапка с глътка

вода, но все пак се справи, без да повърне. Засега обаче трябваше да го държат на системи.

В бързината Елена бе забравила да вземе вестника със снимката на отец Даниъл Адисън. Нямаше представа дали Рурк я бе видял да го крие зад гърба си, когато се опитваше да направи сравнение. Знаеше само едно — че все още не е сигурна. Пациентът можеше да е онзи американски свещеник, можеше и да не е. Засега усилията ѝ оставаха напразни.

Двигателите изреваха, дадоха заден ход и с леко разтърсване корабът се прилепи до кея. Елена видя как Марко метна въжето на човека отсреща. Изтръгна се от размислите и погледна Лука и Пиетро, които вече вървяха с носилката към стъпалата. В този момент Майкъл Рурк надигна глава и я потърси с очи — навярно искаше да е сигурен, че и тя идва. Все още бе извънредно слаб и можеше да издава само дрезгави гърлени звуци. Елена осъзнаваше, че от обикновена болногледачка се е превърнала в негова емоционална опора. Това бе приятно задължение и въпреки дългия си болничен опит тя неочаквано се почувства трогната както никога досега. Питаше се какво ли означава това, дали не е признак, че се променя. Питаше се и още нещо — дали би било същото, ако узнаеше, че този човек наистина е избягалият свещеник.

След малко двамата го изнесоха навън и водени от Марко, минаха по мостчето към брега. Елена тръгна след тях, слушайки как двигателите отново набират обороти. Когато погледна назад, корабът вече се отдалечаваше в мрака. Бързо набра скорост и корпусът се надигна високо, опрян върху подводните криле като грамадна тромава птица. Така и изчезна в нощта, а черните води се събраха отзад и изтриха дирята му. Сякаш изобщо не бе съществувал.

— Сестра Елена — подвижна Марко и тя ги последва по стъпалата към светлините на грамадната вила.

Рим, същият час

Хари стоеше в кухничката на Итън и гледаше клетъчния телефон върху масата. До него лежеше половин хляб и парче сирене, което бе купил в един от малкото магазини, работещи през неделния ден. Без съмнение Маршано вече знаеше за какво са разговаряли в парка с отец Бардони. И трябваше да е решил как ще постъпи, когато Хари му се обади.

Ако изобщо му се обадеше.

В паметта му отново изплува вледеняващото предупреждение на отец Бардони: „Нямате представа в какво се забърквате.“

Човекът със синята риза беше един от полицаите на Фарел и не следеше Хари, а отец Бардони. Итън категорично смяташе, че нейде на най-високо ниво в Светия престол се върти някаква мрачна интрига. Може би именно за това говореше отец Бардони, предупреждавайки Хари, че намесата му е крайно нежелателна... дори опасна. Намекваше, че е на път да преобърне лодката, в която са всички заедно.

Хари извърна очи от телефона. Не знаеше какво да стори. Ако продължеше да притиска Маршано, можеше да влоши още повече положението. Но за кого? За Маршано? За хората на Фарел? За някой друг, замесен в интригата? За кого?

Без сам да знае защо, той взе ножа, с който бе рязал хляба и сиренето. Обикновен, леко изтъпен кухненски нож. Не беше твърде внушителен, но вършеше работа. Хари го завъртя и видя как острието проблесна в светлината на лампата. После замахна и с лекота го заби в остатъка от хляба. Не даваше пет пари за каквото и да било, освен за живота на брат си. Всичко друго — Ватикана, неговата мощ, борбите и интригите — можеше да върви по дяволите.

Болница „Свети Йоан“, Виа дел Амба Арадам, 21:50

Хари бе сам в малкия параклис. Седеше на третата скамейка от олтара. Беше прибрал черната барета в джоба си и бе привел глава като за молитва. След петнайсет минути чакане вратата се отвори и близо до него седна мъж с лятна риза и кафяви джинси.

Хари погледна часовника си, после се озърна към входа. Маршано трябваше да е тук още преди двацет минути. Реши да му даде още пет минути, после да си тръгне. Едва тогава погледна отново новодошлия и смаяно осъзна, че това е Маршано. Кардиналът дълго стоя неподвижен. Мълчеше с приведена глава. Накрая той се взря в Хари и кимна към една врата вляво. После стана, прекръсти се и изчезна през вратата. В същия момент влязоха двама младежи, коленичиха пред олтара и седнаха на първия ред.

Хари бавно преброи до двацет, после стана, прекръсти се и излезе през вратата отляво. От другата страна кардиналът го чакаше сам в тесен коридор.

— Елате — каза Маршано.

Стъпките им кънтяха по протритите черно-бели плочки на пода. Кардиналът поведе Хари към някаква по-стара част на сградата. Завиха по нов коридор. Маршано отвори една врата и влязоха в друга молитвена стаичка. Беше по-тясна, сумрачна, с няколко пейки от полирано дърво и прост бронзов кръст на отсрещната стена. Отляво и отдясно имаше високи прозорци, през които се виждаше нощното небе.

— Пожелали сте да ме видите. Ето ме, мистър Адисън.

Маршано затвори вратата и се обърна така, че очите и челото му останаха в сянка. Съзнателно или не, това подчертаваше неговата власт, напомняше на Хари, че каквото и да става, Маршано все още е видна фигура в църковната йерархия. Че разполага с огромна сила и влияние.

Но Хари не можеше да си позволи колебания.

— Ваше преосвещенство, брат ми е жив и вие знаете къде се намира.

Маршано мълчеше.

— От кого го пазите? От полицията?... От Фарел?

Знаеше, че Маршано го гледа, че невидимите очи се впиват в неговите.

— Обичате ли брат си, мистър Адисън?

— Да...

— Обичате... ли... брат... си? — повтори Маршано. Този път понатъртено, настоятелно, безмилостно. — Бяхте отчуждени един от друг. От години не сте разговаряли.

— Той е мой *брат*.

— Много хора имат братя.

— Не разбирам.

— Толкова време живяхте разделени. Защо изведнъж стана толкова важен за вас?

— Просто защото го има.

— Тогава защо рискувате живота му?

В очите на Хари пламна гняв.

— Кажете къде е, и толкова.

— А мислили ли сте какво ще правите след това? — продължи Маршано, без да обръща внимание на думите му. — Ще стоите при него? Ще се криете завинаги?... Рано или късно ще разберете, че трябва да се справите с най-важното. Полицията. А когато го разберете, мистър Адисън, когато излезете на открито, и двамата ще загинете. Брат ви — заради онова, което знае. Вие — защото ще мислят, че ви е казал.

— А какво точно знае?

Маршано дълго мълча, после излезе от сянката и светлината за пръв път огря очите му. Това вече бяха очи не на църковен аристократ, а на обикновен човек, разкъсан и премазан от страх. Страх, какъвто Хари не бе и подозирал, че съществува. И това го потресе.

— Вече се опитаха да го убият. И пак се опитват. Изпратили са по дирите му изкусен ловец. — Маршано гледаше Хари право в очите. — Виа ди Монторо номер деветдесет и седем. Не си въобразявайте, че днес сте се прибрали незабелязано в апартамента. Не смятайте, че

дрехите на свещеник ще продължат да ви прикриват. Предупреждавам ви от все сърце, стойте настрани! Ако ли не...

— Къде е той? Какво *знае*, по дяволите?

— ... ако ли не, *лично аз* ще им кажа къде е. А сторя ли го, повече никой няма да чуе за него. — Маршано сниши глас и добави почти шепнешком: — Толкова голям е залогът...

— Църквата — изрече Хари и потръпна.

За миг кардиналът се втренчи в него, после рязко обърна гръб, отвори вратата и стъпките му заглъхнаха в пустия коридор.

Три часа по-късно, 13 юли, понеделник, 1:20

Роскани вдигна слушалката чисто гол, както обикновено спеше през летните жеги. Озърна се към жена си, помоли човека отсреща да изчака и навлече тънък халат. Мина на телефона в кабинета си и запали лампата на бюрото.

Простреляните трупове на мъж на средна възраст и неговата съпруга бяха открити в контейнер за смет зад частната им автомобилна фирма в Пескара. Когато роднините им се разтревожили и започнали да ги търсят, от момента на смъртта вече били минали около трийсет и шест часа. Отначало местните следователи сметнали, че става дума за убийство и самоубийство, но след разпита на приятели и близки отхвърлили тази идея. Произшествието едва ли имало нещо общо с голямото национално издирване, но за всеки случай решили да уведомят Групо Кардинале.

Пескара, 4:30

Роскани обикаляше из мястото на убийството — бараката зад „Сервицио Амбуланца Пескара“. Еторе Капуто и съпругата му имаха шест деца и бяха женени от трийсет и две години. Според местните полицаи двамата непрестанно се карали за дреболии. Вдигали шумни, яростни и енергични скандали. Но никога не вдигали ръка един срещу друг. И Еторе Капуто никога — никога! — не бил притежавал пистолет.

Изглеждаше, че синьора Капуто е била простреляна първа. От упор. После навярно съпругът бе насочил оръжието срещу себе си, защото по дръжката имаше негови отпечатащици. Пистолетът беше двузаряден магнум четирийсет и четвърти калибър.

Роскани поклати глава, отстъпи назад и кимна на една жена от техническия екип да прибере пистолета в найлонова торбичка. После напусна бараката и тръгна през паркинга към главния вход на

компанията. Въпреки ранния час зад полицейската бариера по отсрещния тротоар вече се трупаха любопитни.

Роскани мислеше за предната вечер и онова, което бяха установили след обиколката из болниците около Рим. Определено имаше шанс да излязат прави и в автобуса да е имало двайсет и пет пътник, останал извън документите. Човек, който е напуснал мястото в суматохата, а ако не е бил в състояние да върви, откарали са го с кола или — Роскани влезе в кантората и погледна рекламния календар на стената — с частна линейка.

Вътре чакаха Кастелети и Скала. Пушеха, но щом го видяха, побързаха да изгасят цигарите.

— Пак отпечатъци — натърти Роскани, докато разсейваше с длан облака тютюнев дим. — Отпечатъците на онзи испанец върху пушката, с която бе извършен атентатът. Отпечатъците на Хари Адисън върху пистолета, с който застреляха Пио. Сега си имаме работа с ясните отпечатъци на човек, който никога не е притежавал оръжие и все пак извършва убийство, а после се застрелва. Всеки път изглежда пределно ясно кой е убиецът. Знаем обаче, че в случая с кардинала не е така. А другите случаи? Ами ако убиецът е *трети* човек, който прави необходимото, за да открием върху оръжието чужди отпечатъци? Все същият трети човек. Същият „той“, „тя“ или дори „те“, които са убили римския кардинал. И Пио. И тази двамата.

— Свещеникът? — обади се Кастелети.

— Или някой друг. Нашият *трети* човек. — Роскани разсеяно лапна дъвка. — Да речем, че свещеникът е пострадал тежко и от някоя болница около Рим са го докарали в Пескара с частна линейка...

— А третият човек е узнал и е дошъл да го търси — тихо довърши Скала.

Роскани се втренчи в Скала, после грижливо сгъна хартиятката от дъвката и я прибра в джоба си.

— Защо не?

— Ако тръгнем по тази линия, може би Хари Адисън не е убил Пио...

Дъвчейки бавно, Роскани мина настрани. Огледа пода, после тавана. Видя през прозореца как червената топка на слънцето се подава над Адриатика.

— Може и да не е.

— Старши инспекторе...

Детективите се озърнаха към един от местните полицаи, вече облян в пот от утринната горещина.

— Вероятно имаме още нещо. Преди малко съдебният лекар е огледал трупа на жена, загинала при пожар снощи...

Роскани разбра още преди да му кажат.

— Не е умряла от пожара.

— Да, господине. Била е убита.

61

Рим, 6:30

Хари вървеше с приведена глава към Колизеума, без да обръща внимание на оживеното утринно движение. Сега най-важното бе да продължава напред. Само така можеше да съхрани последните остатъци от разсъдъка си. Коли. Автобуси. Мотопеди. Хора, тръгнали по лични дела, насочили най-невинно всички свои мисли и чувства към предстоящия ден. Същото бе вършил и той във всяко работно утро, преди да пристигне тук. Рутината — позната и удобна като чифт стари обувки.

Ставане в шест, един час упражнения в гимнастическата стая до спалнята, душ, закуска със стари или нови клиенти, после право в кантората, без нито за миг да се отделя от телефона, дори и под душа. Също както сега. Клетъчният телефон лежеше в джоба му. Само че вече не беше същото. Ни най-малко. Имаше телефон, но не смееше да го използва. Само за миг можеха да засекат откъде звъни и тутакси да блокират целия район.

Изведнъж от ярката слънчева светлина навлезе в плътна сянка. Вдигна очи и видя, че е пред Колизеума. После зърна нещо да помръдва наблизо и веднага спря. Застанала в подножието на древните арки, една парцалива жена зяпаше в него. След малко до нея изникна още една. Сетне трета, с бебе на ръце. Циганки.

Обърна се и видя още. Бяха поне десетина и вече го обкръжаваха. Пристъпваха бавно. Сами, по двойки, по тройки. Все жени, повечето с деца на ръце. Хари бързо се озърна назад. По улицата нямаше жива душа. Нито пазачи. Нито туристи. Никой.

Изведнъж нещо го дръпна за панталона и той наведе глава. Някаква старица повдигаше крачола му, за да огледа обувките. Той отскочи от нея. Безполезно. Моментално се появи друга жена. По-млада, ухилена, без предни зъби. Протягаше едната си ръка за милостиня, а с другата вече опипваше плата на панталона. Изглежда,

изобщо не я интересуваше, че си има работа със свещеник. После той усети докосване отзад — нечия ръка се плъзна към портфейла му.

Хари светкавично се завъртя, напипа някаква дреха и я дръпна силно. Беше сграбчил за роклята млада жена, която се разпищя оглушително. Другите боязливо отстъпиха назад, явно се чудеха как да постъпят. Хванатата жена се мяташе и пищеше, като че я колежа. Хари рязко я придърпа към себе си, тъй че лицата им се озоваха на сантиметри едно от друго.

— Херкулес — тихо каза той. — Искам да намеря Херкулес.

Джуджето седеше с една ръка върху бедрото, с другата подпираше брадичката си и втренчено гледаше Хари. Минаваше пладне и двамата бяха на една пейка в прашна градинка отвъд Тибър. По булеварда зад дърветата бучаха автомобили. Но това бе всичко; освен тях в градинката седяха само двама старци. И все пак Хари знаеше, че циганите са скрити някъде наблизо и наблюдават.

— Заради теб полицията откри моя тунел. Заради теб сега живея под открито небе. Хиляди благодарности.

Личеше си, че Херкулес е много сърдит.

— Съжалявам...

— Съжаляваш, но пак ми се домъкна. И май вместо да помогнеш, ще търсиш помощ. — Херкулес му обърна гръб. — Какво искаш?

— Да проследиш някого. По-точно двама души. Циганите ще ти помогнат.

Херкулес пак го погледна.

— Кого?

— Един кардинал и един свещеник. Хора, които знаят къде е брат ми... и ще ме отведат при него.

— Кардинал?

— Да.

Херкулес рязко измъкна патерицата изпод себе си и се надигна.

— Не.

— Ще ти платя.

— Откъде ще вземеш пари?

— Имам... — Хари се поколеба, после измъкна парите на Итън от джоба си. — Колко искаш? За теб и за циганите.

Херкулес погледна банкнотите, после вдигна очи към Хари.

— Това е повече, отколкото ти дадох. Откъде ги взе?

— Няма значение. Нали ги имам... Колко искаш?

— Повече от това. Можеш ли да намериш? — изненада се Херкулес.

— Мисля, че мога...

— Щом има кой да ти даде толкова пари, защо не го помолиш да проследи кардинала?

— Не е толкова просто.

— Защо? Не му ли вярваш?

— Херкулес, моля те за помощ. Готов съм да си платя. А знам, че парите ти трябва...

Херкулес мълчеше.

— Предния път ми каза, че не можеш да вземеш наградата, защото трябва да идеш в полицията... С тия пари ще си намериш подслон.

— Откровено казано, мистър Хари, просто не ми се ще да ни виждат заедно. Полицията те търси. Търси и мен. Калпав народ сме и двамата. Двойно по-калпав, когато се съберем... Не ми трябваш като banker, а като адвокат. Когато уредиш тая работа, обади ми се пак. Иначе arrivederci.

Без повече приказки Херкулес посегна към другата патерица. Но Хари я грабна изпод носа му. В очите на джуджето припламна гняв.

— Не ти го препоръчвам.

Хари продължаваше да държи патерицата.

— Миналия път каза, че искаш да видиш на какво съм способен. Докъде мога да стигна с ум и смелост. Дотук стигнах, Херкулес. Описах кръг и отново се озовах при теб... Опитах се, но нищо не излезе... — Гласът на Хари затихна. Той се вгледа в Херкулес, после бавно му подаде патерицата. — Не мога сам, Херкулес... Трябва да ми помогнеш.

Едва бе изрекъл последните думи, когато телефонът в джоба записука и двамата трепнаха едновременно от внезапния звук.

— Да... — предпазливо отговори Хари, като шареше с поглед из парка, сякаш очакваше обаждането да е полицейски капан. —

Адриана!

Хари бързо се завъртя и притисна с длан свободното си ухо, за да заглуши шума от колите по булеварда. Херкулес се полюшваше върху патериците и го гледаше с интерес.

— *Къде?* — Хари кимна, после още веднъж. — Добре. Да! Разбирам. Какъв цвят?... Добре, ще я открия.

Той изключи телефона, прибра го в джоба си и погледна Херкулес.

— Как да стигна до централната гара?

— Брат ти...

— Забелязали са го.

— Къде? — развълнува се Херкулес.

— На север. В едно градче край езерото Комо.

— Дотам са пет часа път с влак през Милано. Много е. Рискуваш да те...

— Няма да пътувам с влак. Оставили са ми кола до гарата.

— Кола... — Херкулес го изглежда яростно. — Тъй значи. Намери си нови приятели и вече не ти трябва.

— Трябваш ми. Нали те попитах как да стигна до гарата.

— Сам си я търси.

Хари смаяно погледна джуджето.

— Преди малко не искаше да имаш нищо общо с мен, а сега се ядосваш, защото не ми трябва.

Херкулес мълчеше.

— Щом е тъй, сам ще се справя.

И Хари се отдалечи с бързи крачки.

— Сбърка посоката, мистър Хари!

Хари спря и се озърна.

— Видя ли, все пак ти трябва.

Вятърът разроши косата на Хари. Край нозете му се надигна облаче прах.

— Добре де. Трябваш ми!

— Чак до езерото Комо!

Хари стисна зъби.

— Добре!

След миг Херкулес вече се клатушкаше към него. После го отмина и подвижна през рамо:

— Насам, мистър Хари. Това беше *верният* път!

Езеро Комо, Италия, 13 юли, понеделник, 16:30

Роскани се озърна към Скала и Кастелети, които седяха зад него, после плъзна очи покрай пилота на хеликоптера и пак се загледа през прозореца. Вече почти три часа летяха на север покрай Адриатическото крайбрежие над градовете Анкона, Римини и Равена, после на запад към Милано и накрая отново на север, за да слязат ниско над хълмовете и да минат над езерото Комо към градчето Беладжо.

Под тях белите следи на яhti и туристически корабчета прорязваха тъмносиньото езеро като шарки по празнична торта. Отляво по брега се мяркаха десетина внушителни вили, обкръжени с разкошни паркове, а отдясно хълмовете изведнъж се спускаха към водата.

Тримата все още оглеждаха опожарения апартамент в Пескара, когато се обади Талиа. Шефът на Групо Кардинале имаше спешна новина — предната вечер в една частна вила край езерото Комо бил докаран с нает кораб на подводни криле някакъв мъж, отговарящ на описанието на отец Даниъл Адисън. Капитанът на кораба бил гледал по телевизията обявите за издирване и почти не се съмнявал кого вози. Тази сутрин обаче жена му го убедила, че е длъжен да уведоми властите и да остави решението на тях.

Каква ти известна личност, помисли Роскани, докато пилотът се спускаше с остър лъв завой над водата; пет пари не даваше кого ще обвинят, стига да бяха на вярна следа. Сега само времето имаше значение.

Трупът в обгорелия апартамент беше на Джулия Фанари, съпруга на Лука Фанари — човекът, който според документите в „Сервицио Амбуланца Пескара“ бе наел линейка от убитите собственици. Синьора Фанари бе загинала още преди пожара. Убита с остър предмет, вероятно алпинистки пикел, забит в черепа от долу на горе. Изглеждаше, че гръбначният мозък е бил прекъснат с изключителна

точност, както правят биолозите, преди да пристъпят към дисекцията на жаба. *Хладнокръвно* бе мека дума. Роскани имаше чувството, че убиецът е действал едва ли не сладострастно, сякаш всеки неволен спазъм и гърч на жертвата при бавното раздиране на мозъка му е доставял наслада. Може би дори сексуална. Ако не друго, самата изобретателност на убийството подсказваше, че извършителят е изцяло лишен от представа за съвест. Истински социопат, напълно безразличен към чувствата, страданията или благополучието на хората около себе си. Човешко същество, посветено на злото още откакто се е родило. И ако този социопат беше техният предполагаем *трети човек*, Роскани можеше да елиминира местоимението „те“, защото всичко подсказваше, че убийството е извършено от един-единствен човек. Можеше да отхвърли и „тя“, тъй като, за да бъде убита по този начин Джулия Фанари, бе необходима огромна сила, което почти несъмнено доказваше, че престъпникът е мъж. А ако бе дошъл в Пескара по дирите на отец Даниъл и чрез тукашните си действия бе узнал къде са го отвели, това означаваше, че е далеч пред тях в гонитбата на свещеника.

Ето защо, докато гледаше как земята се приближава и хеликоптерът слиза сред облак прах край гъстата гора близо до езерото, Роскани се молеше на Бога раненият човек във вилата наистина да е отец Даниъл. И да са пристигнали първи — преди убиеца с пикела.

Оптическият прицел бе марка „Цайс Диавари С“ и Томас Кайнд гледаше през него как тъмносинята алфа ромео се спуска надолу по хълма откъм Беладжо. Кръстосаните нишки падаха точно върху челото на Кастелети и след леко изместване вляво хванаха Роскани по същия начин. После се мярна карабинерът зад волана, колата отмина и Кайнд се отдръпна назад. Не знаеше дали и днес да се нарича S, защото не бе сигурен дали плановите и обстоятелствата ще го доведат до целта.

S като „снайпер“. Избираше това име, когато се подготвяше физически и душевно за убийство от разстояние. За пръв път се повиши сам в елитен снайперист след първото си убийство, когато в Чили застреля фашистки войник от прозореца на една канцелария, докато войската откриваше огън по митинг на студенти марксисти.

S едно завъртане надолу и надясно той хвана в прицела командния пункт на карабинерите малко преди началото на дългата алея към разкошното крайбрежно имение, известно под името Вила Лоренци. Още малко надясно, и вече се целеше в трите полицейски моторници, спрели по на половин километър една от друга и на стотина метра навътре в езерото.

Чрез Фарел бе узнал, че Вила Лоренци принадлежи на знаменития италиански романист Ерос Барбу, който в момента пътувал из Западна Канада и не бил стъпвал във вилата от Нова година, когато организирай тук своя ежегоден бал, едно от най-изисканите събития в Европа. В отсъствието на Барбу с вилата се разпореждал някакъв чернокож южноафрикански поет на име Едуард Муи, настанен срещу задължението да наглежда сградите и да ръководи двайсетината слуги и градинари. По нареждане на Ерос Барбу полицията бе получила разрешение да претърси имението.

Адвокатите на Барбу бяха разпространили официално изявление, че нито той, нито Едуард Муи знае каквото и да било за отец Даниъл Адисън и че никой от персонала не е забелязал край Вила Лоренци да

спира кораб. Още по-малко пък да слиза човек, придружаван от четирима санитарии.

Томас Кайнд направи няколко крачки напред-назад между дърветата по хълма над вилата, после отново вдигна прицела и видя как алфата на Роскани спира до командния пункт. В същия момент откъм централната сграда се зададе Едуард Муи зад волана на моторна триколка с ремарке, напомняща донякъде стар мотоциклет „Харли Дейвид сън“.

Кайнд се усмихна. Поетът беше облечен в риза с тютюнев цвят, джинси и кожени сандали. Дългата му коса, стегната отзад на опашка, вече почваше да се прошарва по слепоочията и му придаваше вид на изтъкнат хипар или застаряващ рокер.

Роскани и Муи побъбриха за момент, после поетът отново яхна возилото си и потегли към вилата, следван от колата на Роскани и два големи камиона, претъпкани с въоръжени карабинери. Томас Кайнд не се съмняваше, че полицията ще остане с празни ръце. Но и не се съмняваше, че жертвата му е нейде там или в околностите. Значи трябваше да изчака, да огледа и чак тогава да пристъпи към действие. Важното е да имаш търпение.

Хефей, Китай, хотел „Задморски Китай“, 14 юли, вторник

Ли Уън се завъртя неспокойно в леглото. Душната жега не му даваше да заспи. След трийсет секунди пак се извъртя и погледна часовника. Половин час след полунощ. След три часа трябваше да става. След четири — да е на работа. Той отпусна глава. Тъкмо тази нощ най-много се нуждаеше от почивка, а сънят не идваше. Той се помъчи да прогони от ума си всичко, да не мисли какво ще извърши и в какво ще се превърне Хефей само двайсет и четири часа, след като смъртоносният препарат, изобретен от американския хидробиолог Джеймс Хоули, попадне в резервоара за питейна вода на градската пречиствателна станция. Никой не проверяваше водопровода за наличие на полицикличен ненаситен алкохол, а веществото нямаше вкус, цвят и мирис. Подхвърлено в пречистената вода във форма на снежна топка, след размразяването си то щеше да предизвика жестоки спазми на храносмилателната система, последвани от остър пристъп на разстройство и накрая смърт от вътрешен кръвоизлив в срок от

шест до двайсет и четири часа. Въведеното количество, пресметнато при концентрация десет части на милион в чаша питейна вода, бе достатъчно за смъртоносно отравяне на сто хиляди души.

Десет части на милион.

Сто хиляди мъртви.

Ли Уън се мъчеше да не мисли за това, но не можеше. Нейде в далечината отекна гръмотевица. Почти в същото време полъхна ветреца и завесите на отворения прозорец потрепнаха. Наближаваше буреносен фронт с вятър и топъл дъжд. До сутринта щеше да е отминал, оставяйки подир себе си кал и още по-непоносима жегата. Блясъкът на светкавица освети за миг цялата стая. Осем секунди по-късно налетя гръмотевичен тътен.

Ли Уън тревожно се надигна на лакът и хвърли поглед през стаята. В ъгъла до куфара му имаше малък хладилник. Китайските хотели рядко предлагаха стаи с хладилници, особено в по-малки градове като Хефей. Но този тук бе изключение. Именно затова Ли Уън избра тъкмо него и посочи тъкмо тази стая. В нея имаше не какъв да е хладилник, а с камера, което бе още по-важно, защото в него снощи бе замразил полицикличните „снежни топки“. Щяха да си останат там, докато тръгнеше за пречиствателната станция след около три часа.

Отново проблесна мълния. За момент неоновата фирма на хотела изгасна, после отново светна. Ли Уън окончателно се разсъни. Гледаше в мрака с разширени очи. Само това му лисваше сега — да спре електричеството.

Комо, Италия, все още 13 юли, понеделник, 19:00

Смутен и тревожен, Роскани се провираше из претъпканата, набързо оборудвана свързочна зала в централното управление на карабинерите в Комо. Десетина униформени офицери седяха зад маси с телефонни табла, още толкова се привеждаха над компютърни терминали, наблъскани къде ли не, само и само да се поберат в прекалено тясното помещение. Други карабинери тревожно обикаляха между тях с цигари и чаши кафе. Истински военен щаб, организиран преди броени часове за масово издирване на беглеца, след като във Вила Лоренци не се откри и следа от него.

Отсрещната стена бе покрита изцяло с огромна карта на района около езерото. Върху нея малки италиански флагчета отбелязваха пътните бариери, където въоръжени полицаи от Групо Кардинале спираха и претърсваха всяка кола — извънредно тежка задача при този сложен терен и множеството възможни пътища за бягство.

Беладжо се намираше в самия край на триъгълен нос, навлизащ на север в езерото. Самото езеро продължаваше на север, като същевременно разливаше дълги ръкави покрай сушата — към Леко на югоизток и към Комо на югозапад. Градчето Киасо и швейцарската граница бяха на една ръка разстояние в северозападна посока.

Заради разположението си Киасо изглеждаше най-подходящото място за бягство и натам бяха съсредоточили значителни сили, но на италианска територия имаше и други пунктове, където бегълците можеха да се укриват, докато привърши хайката. Градчетата Менаджо, Тремецо и Лено на отсрещния западен бряг. Белано, Гитана и Варена на изток. Васена и Маизано в самия триъгълник, освен тях други селища на запад.

Това бе масова и напрегната операция, засягаща почти всяко семейство и предприятие в областта; нашествието на вездесъщите медии само влошаваше положението. Журналистите тръбяха, че

предполагаемият убиец на римския кардинал ще бъде заловен всеки момент, и излъчваха на живо преследването по цял свят.

За Роскани подобни операции не бяха новост. Отлично знаеше какъв цирк се надига около тях. Но колкото ѝ добре да е организирана акция от този мащаб, самите ѝ размери я правят тромава. Новините се сипят от всички страни, решенията се взимат спешно на всички нива. Грешките са неизбежни. Под обстрел човек няма време да размисли на спокойствие, да подири логиката и ходовете, които могат да доведат до успех или провал.

Внезапен шум изотзад накара Роскани да се обърне. За момент зърна как откъм коридора тъпла журналисти обсипва с въпроси влизащите — Скала, Кастелети, капитана и двама моряци от кораба, за който се смяташе, че е докарал в Беладжо отец Даниъл и неговите санитарии. Роскани ги последва към нишата в дъното, където един карабинер дръпна завеса, за да им осигури поне малко спокойствие.

— Аз съм старши инспектор Отело Роскани. Извинявайте за безпорядъка.

Капитанът се усмихна и кимна. Беше на около четирийсет и пет години и изглеждаше в отлично здраве. Носеше двуреден тъмносин кител и панталони в същия цвят. Моряците бяха с небесносини летни ризи с пагони и тъмносини панталони.

— Искате ли кафе? — попита Роскани, забелязвайки колко са нервни. — Или цига... — Той не довърши и добави с усмивка: — Щях да ви предложа цигари, но тия дни ги отказах. Боя се, че ако запалите в тая лудница, и аз няма да издържа.

Усмихна се пак и забеляза, че тримата започват да се отпускат. Беше действал целенасочено, за да постигне търсения ефект, макар че сам се питаше дали не е казал чистата истина. Така или иначе, признанието му успокои свидетелите. Те разказаха как е протекло пътуването от Комо до Беладжо и описаха най-подробно жената и тримата мъже, придружаващи човека на носилката. Добавиха и един интересен факт. Корабът бил нает един ден преди пътуването чрез туристическо бюро в Милано по поръчка на някой си Джовани Скарсо, който твърдял, че близките на тежко ранен пациент желаят да го прехвърлят в Беладжо. Скарсо платил в брой. Едва когато корабът приближил Беладжо, един от придружителите на болния наредил да не

спират в пристанището, а да продължат на юг към кея до Вила Лоренци.

След края на разпита Роскани изобщо не се съмняваше, че хората казват истината и че пациентът, доведен във Вила Лоренци, е бил отец Даниъл Адисън. Помоли Кастелети да уточни подробностите още веднъж, след това благодари на свидетелите и като отметна завесата, мина отново в суматохата на оперативния щаб. Но не се задържа дълго.

По едно тясно странично коридорче отскочи до тоалетната, изми си ръцете и се наплиска със студена вода. И тъй като беше уверен, че при сегашното положение не е в състояние да разсъждава без цигара, той притисна два пръста до устните си и вдъхна дълбоко между тях. Поее призрачния дим, усети въображаемата възбуда на никотина и най-сетне се опита да размисли спокойно.

Днес следобед заедно със Скала, Кастелети и двайсетина карабинери бе претърсил всяка педя от Вила Лоренци. Но не откриха нищо. Никаква следа от отец Даниъл и хората с него. А не можеха и да предположат, че нейде във вилата просто е чакала скрита линейка и групата незабелязано е избягала с нея. От Вила Лоренци имаше само два изхода — централната алея и тесен служебен път. И на двете места масивните железни решетки се отваряха автоматично от вилата. Нямаше начин кола да влезе или излезе без знанието и помощта на вътрешен човек. А според Муи това не бе станало.

Естествено, въпреки цялата си привидна отзивчивост Муи можеше да ги лъже. А и не бе изключено някой друг да е помогнал за бягството на отец Даниъл, без Муи да знае. Оставаше и трета възможност — свещеникът да е още там, укрит тъй добре, че да не са го открили.

Роскани отново вдъхна дълбоко призрачния дим между пръстите си. Призори заедно със Скала, Кастелети и елитен отряд карабинери щеше ненадейно да нахълта във Вила Лоренци и да претърси отново. Този път щяха да водят кучета и нямаше да пропуснат нищо, та дори и да се наложи да разрушат цялата вила камък по камък.

— Киасо — каза Херкулес, докато се отдалечаваха от Милано по магистрала А 9.

Хари не отговори. Седеше зад волана на тъмносивия фиат, който Адриана бе оставила срещу централната римска гара с ключове, скрити под лявата задна гума. Гледаше пътя пред себе си и мислеше как да стигне до Комо, където трябваше да го чака Адриана; а след това до отвъдния бряг на езерото и градчето Беладжо, където може би се укриваше Дани.

— Киасо — чу той отново гласа на Херкулес.

Рязко завъртя глава и видя, че джуджето го гледа втренчено.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— Помогнах ли ти да стигнеш дотук, мистър Хари? Да се измъкнеш от Рим. Да излезеш на магистралата. Да потеглиш на север, а не на юг, както искаше... Без Херкулес сега щеше да приближаваш Сицилия.

— Да, чудесно се справи. Дължа ти всичко, което постигнах дотук. Но все пак не разбирам за какво говориш.

Хари рязко зави надясно зад един мерцедес. Пътешествието започваше да го изморява.

— Киасо е на швейцарската граница... Искам да ме откараш дотам. Затова дойдох.

— Значи си искал да те откарам в Швейцария? — смая се Хари.

— Търсят ме за убийство, мистър Хари.

— Мен също.

— Да, но аз не мога да се преоблека като свещеник и да мина за някой друг. Едно джудже веднага се забелязва в автобус или влак.

— Може обаче да пътува с частна кола.

Херкулес се усмихна дяволито.

— За пръв път имам такава възможност.

Хари го изгледа свирепо.

— Херкулес, това не е туристическа обиколка. Не съм тръгнал на забавление.

— Знам, опитваш се да откриеш брат си. И полицията го търси. Но пък Киасо не е много далеч от Комо. Щом сляза, веднага потегляш обратно. Нищо не губиш.

— Ами ако откажа?

Херкулес възмутено вирна глава.

— Значи си човек, на чиято дума не мога да вярвам. Когато ти дадох дрехите, помолих за помощ. Ти отвърна: „Ще сторя всичко, което ми е по силите. Обещавам ти.“

— Имах предвид адвокатска помощ, и то в Рим.

— При дадените обстоятелства смятам за по-разумно да поискам помощта още сега, мистър Хари. Само дващсет минути от твоя живот.

— Дващсет минути...

— После сме квит.

— Добре, значи сме квит.

Малко след това отминаха отклонението за Комо и мълчаливото им споразумение влезе в сила. На пет километра южно от Киасо колите взеха да намаляват скорост и да отбиват в дясното платно. После спряха. Пред Хари и Херкулес се разкри безкрайна върволица от червени светлинки. После зърнаха групата в далечината. Полицаи с бронирани жилетки и автомати вървяха насреща и надничаха във всяка кола.

— Назад, мистър Хари. Бързо!

Хари върна фиата два-три метра назад, после превключи, направи обратен завои и сред свистене на гуми подкара с пълна газ натам, откъдето бяха дошли.

— Дявол да го вземе, какво беше това? — запита той и се озърна към огледалото.

Вместо отговор Херкулес включи радиото. След като повъртя настройката, откри някакъв говорител, който бърбеше като картчница. По границата в Киасо се провежда масирана полицейска акция, преведе Херкулес. Всички коли се претърсват най-старателно. Силите на реда издирват отец Даниъл Адисън, който някак е успял да се измъкне от полицията в Беладжо и вероятно ще се опита да мине през границата в Швейцария.

— Успял да се измъкне? — Хари хвърли поглед към Херкулес. —
Означаваш ли това, че наистина са го видели?
— Не казаха, мистър Хари...

Комо, 19:40

Фиатът бе спрял край магистралата малко преди отклонението за Комо. Преди минута Херкулес помоли да отбият от пътя и Хари се съгласи. Сега седяха заедно за последен път. Меките жълти лъчи на вечерното небе изпълваха колата с топло сияние, влизащо в рязък контраст с потока от ослепителни фарове по платното.

— Полиция или не, вече стигнах до Киасо и ще е глупаво да пропусна такава възможност... Разбираш ме, мистър Хари...

— Разбирам те, Херкулес... Жалко, че не можах да ти помогна повече...

— Щом е тъй, желая ти късмет, мистър Хари. — Херкулес се усмихна, протегна ръка и Хари я стисна.

— И аз на теб...

Това бе всичко. Херкулес слезе от колата и се отдалечи. Хари го видя как пресече платното, спря отсреща и се ухили, после закуцука с патериците в падащия здрач. Отиваше към Швейцария.

Десет минути по-късно Хари паркира фиата на една пресечка край гарата и избърса с кърпичка отпечатъците си от волана и лоста за скоростите. Предпазливо излезе навън, заключи колата и тръгна в посока към езерото. Вървеше, без да бърза, като хората наоколо, опитваше да се слее с тях, да заприлича на най-обикновен свещеник, излязъл да се поразходи в топлата лятна вечер.

От време на време някой минувач му кимваше или се усмихваше. Той отвръщаше на поздрава, после незабелязано се озърташе да види дали някой не го е познал, дали не се връща да го огледа по-внимателно.

Докато пресичаше един площад, той изведнъж усети, че хората крачат по-бавно, тълпата се съгъстява. Отпред забеляза навалица около

вестникарски павилион. Когато наближи, зърна лицето на Дани в последните издания. Почти всички заглавия бяха едни и същи:

Sacerdote Frggitivo a Bellagio?

В Беладжо ли е избягалият свещеник?

Обърна гръб и побърза да се отдалечи.

Лъкатушейки по тесните улички, Хари се мъчеше да открие езерото и Пиаца Кавур. Заобиколи двама млади, които си бърбеха оживено, зави зад ъгъла и спря. Улицата отпред бе преградена с бариери. Зад тях имаше полицейски автомобили, журналистически коли и подвижни телевизионни станции. Малко по-нататък беше полицейското управление.

— Господи.

Хари изчака малко, после продължи напред, като се мъчеше да запази спокойствие. Стигна до пресечка и без сам да знае защо, зави наляво. Сигурен бе, че ще се озове пак при полицията, вестникарския павилион или дори около гарата. Но вместо това видя езерото и колите по крайбрежния булевард. Съвсем наблизо имаше табела със стрелка и надпис Пиаца Кавур.

След малко излезе на булеварда. Отдясно беше хотел „Палас“, огромна каменна сграда с препълнено кафене отпред. Оттам долиташе весела музика. Хората седяха около масите, край тях сновяха сервитьори с бели престилки. Нормални, обикновени хора, увлечени в обикновените си занимания, без да подозират каква невероятна сцена би се разиграла, ако само един от тях разпознаеше брадатия свещеник с черна барета и вдигнеше тревога. За броени секунди наоколо щеше да загъмжи от полиция. Също като в американски гангстерски филм. Настървени агенти от Групо Кардинале срещу избягалия брат на убиеца. Полицейски лампи. Хеликоптери. Тичащи карабинери с автомати и бронирани жилетки. Увеселително шоу „Залавянето на Ли Харви Осуалд“. Вижте как ще надупчат злодея от всички страни. Купете си билети, не пропускайте да сте там.

Но никой от тях не го разпозна. И Хари се отдалечи като най-обикновен минавач. Малко по-късно зави зад ъгъла и излезе на Пиаца Кавур. Точно отсреща беше хотел „Баркета Екселсиор“.

Хари натисна звънеца на стая 525 и зачака с барета в ръката. Обливаше се в пот както от нервното напрежение, така и от юлската жега. По залез-слънце температурата още не бе спаднала под двайсет и осем градуса.

Вече се канеше да позвъни отново, когато вратата изведнъж се отвори и Адриана застана пред него с мокра коса, загърната в хотелски халат и с клетъчен телефон в ръката. Хари влезе бързо и заключи вратата зад себе си.

— Пристигна — съобщи Адриана по телефона и пристъпи към прозореца да дръпне завесите.

Телевизорът работеше, но с изключен звук. Предаваха новини. Някакъв журналист говореше пред Белия дом, после се появиха кадри от британския парламент. Адриана отиде до тоалетната масичка и се приведе пред огледалото да надраска нещо в бележника си.

— Разбрано, довечера... Записах...

Тя изключи телефона и надигна глава. Хари гледаше отражението ѝ в огледалото.

— Итън ли беше? — завъртя се към него Адриана.

— Да.

— Къде е Дани, по дяволите?

— Никой не знае... — Тя неволно изви очи към телевизора. Стара журналистическа болест, вечно дебнеше да не изпусне нещо. После погледна Хари. — Роскани и хората му претърсиха под лупа една вила в Беладжо. Смята се, че е бил там само преди няколко часа... Нищо не откриха.

— Сигурни ли са, че е бил Дани, а не някой друг?

— Сто на сто, поне доколкото е възможно, без да са го видели с очите си. Роскани още е тук, в Комо. Само по себе си това означава много... — Адриана отметна зад ухото си кичур влажна коса. — Ще завриш в тия дрехи. По-добре си свали сакото. Искаш ли нещо за пиене?

— Не.

— Аз ще си наляя.

Тя пристъпи до стенния шкаф, извади шишенце коняк, изсипа го в чаша и се обърна. Хари я гледаше втренчено.

— Какво да правя сега? Как да се добера до Беладжо?

— Сърдиш ми се, нали? Заради Рим, задето забърках и Итън в тази история.

— Не, грешиш. Благодарен съм ти. Без теб и Итън никога нямаше да стигна дотук. Знам, че си имате причини да поемете риска, но все пак го поехте... А сексът просто подслади малко нещата.

— Направих го, защото така исках. Ти също. И на двама ни беше приятно... Само не казвай, че ти се случва за пръв път... Ако не водиш такъв живот, досега вече да си женен с цял куп дечурлига.

— Защо не ми кажеш просто какво се очаква от мен?

— Добре... — Адриана впи за момент поглед в него, после с чаша в ръка се облегна на тоалетната масичка. — Ще хванеш късното корабче до Беладжо. Настаняваш се в „Хотел дю Лак“ срещу кея. Имаш резервация — отец Джонатан.

Роу от Джорджтаунския университет. Ще ти дам телефонния номер на човека, който се грижи за Вила Лоренци. Името му е Едуард Муи.

— Значи да му се обадя? Защо смяташ, че знае къде е Дани?

— Защото така смята полицията.

— В такъв случай ще му подслушват телефона.

— И... какво ще чуят? — Адриана отпи глътка коняк. — Как един американски свещеник предлага услугите си просто защото е чул новините и иска да стори каквото може...

— На негово място бих си помислил, че е капан. Полицейска уловка.

— Аз също, но докато му телефонираш, той вече ще е получил факс от една книжарница за религиозна литература в Милано. Отначало няма да разбере за какво става дума — и полицаите също, ако засекат текста, защото ще прилича на реклама — но Едуард Муи е образован човек. След като поговори с теб, ще потърси отново факса, дори ако се наложи да го изрови от боклука. И тогава ще разбере.

— Какъв факс?

Адриана остави чашата, извади от вехтата пътна чанта върху леглото лист хартия и му го подаде. После сложи ръка на бедрото си и пак се облегна на масичката. От движението халатът се разтвори. Не много, но Хари зърна част от едната ѝ гръд и неясна сянка там, където краката се събираха.

— Прочети го...

Хари се поколеба, после наведе очи към листа.

Четете!

Новата книга

на отец Джонатан Роу

„БИТИЕ 4:9“

Това бе всичко. Отпечатано грижливо и чисто. Нищо повече.

— Помниш ли Библията, Хари?... Битие 4:9...

Хари пусна листа върху леглото.

— „Пазач ли съм аз на брата си?“

— Той е образован човек. Ще разбере.

— И после какво?

— После чакаме... Аз ще бъда в Беладжо, Хари. Може дори да те изпреваря. — Гласът ѝ стана мек, изкусителен. Погледна Хари право в очите. — И ще знам как да те открия... Нали се сещаш, имаш телефон в джоба. — Тя помълча. — Както... както се срещнахме в Рим...

Хари дълго мълча. Стоеше неподвижно и я гледаше. Накрая плъзна очи по тялото ѝ.

— Халатът ти е разтворен...

— Знам...

Той я облада отзад както в Рим, както ѝ харесваше. Само че този път лампите светеха и двамата бяха прави в банята. Леко приведена в кръста, Адриана бе опряла ръце на мраморната мивка. И двамата се гледаха в огледалото.

Той видя удоволствието ѝ, докато проникваше в нея. Видя го как се засилва с всеки бавен тласък. Зад нея виждаше себе си. С издадена челюст. Стегната. Все по-стегната, докато силата и бързината на

тласъците растяха. В известен смисъл бе неприлично да се гледа в лицето. Като че го вършеше сам със себе си. Но не беше така.

— Да — тихичко ахна Адриана. — Да...

С този звук собствената му същност избледня и вече виждаше само нея — как затваря очи и отмята глава, как го сграбчва с потайните си мускулчета, как засилва всеки удар и за двамата.

— Още — прошепна тя. — Още. По-силно. Да. Разкъсай ме, Хари. Разкъсай ме...

Той усети как пулсът му се засилва, как тялото ѝ до неговото става все по-горещо. И двамата лъщяха от пот. Беше както предния път. На нейното легло в Рим. Пред очите му танцуваха светли петна. Сърцето му биеше лудо. Дишането ѝ отекуваше като гръмотевица, заглушавайки плясъка от ударите на двете тела. Отново и отново. И още. Сетне тя изведнъж изкрещя и Хари видя как главата ѝ клюмна между раменете. В същия миг свърши и той. Беше като оръдеен изстрел. Без спиране, залп след залп, извън неговия контрол. После коленете му се подгънаха и трябваше да вкопчи пръсти в мивката, за да не падне. И той разбра, че не е останало нищо.

И за двамата.

Хефей, Китай, град Хефей, Провинция Анхой, водопречиствателна станция „А“, 14 юли, вторник, 4:30

Както винаги Ли Уън влезе през главния вход с тежко кожено куфарче в ръката и лична карта върху ревера. Мимоходом кимна на полузадрямалия офицер зад масата до вратата. После отвори друга врата, зави по коридора и мина покрай главната контролна зала, където една самотна служителка четеше списание, хвърляйки по някой разсеян поглед към таблото, осеяно с циферблати и индикатори за измерване на налягането, примесите, скоростта на потока, химическия състав и още редица показатели.

— Добро утро — властно подхвърли Ли Уън. Списанието веднага изчезна. — Наред ли е всичко?

— Да, господине.

Ли Уън задържа поглед върху жената, за да покаже, че тая работа със списанието не му харесва. После кимна решително, мина през отсрещната врата и по дълго стълбище слезе при филтриращата инсталация на долния етаж — дълга бетонна зала, където се извършваха последните етапи от пречистването, преди водата да постъпи в резервоара, откъдето тръгваше към градския водопровод. Инсталацията се намираше под земята и в помещението беше много прохладно след душната горещина навън.

Преди три години бяха затворили станцията за модернизация, която продължи почти шест месеца, но така и не монтираха климатици. И за това щяло да дойде ред — при строежа на новата инсталация през идното десетилетие. Все същата песен както с почти всички водопречиствателни станции в Китай. В някои, като тукашната например, бе извършена модернизация, когато Пекин най-сетне се размърда и Централният комитет отпусна средства. Малко средства, много обещания за светло бъдеще.

А всъщност на места светлото бъдеще вече идваше; осъществяваха се съвместни проекти със западни фирми — например

китайско-френската инсталация за питейна вода в град Гуанджоу на стойност сто и седемдесет милиона долара или огромният язовир „Три ждрела“ на река Янцзъ, който щеше да струва трийсет и шест милиарда долара. Но като цяло китайските водопроводи и пречиствателни станции бяха стари, тук-там дори архаични и едва кретаха с тръбите си от издълбани дънери.

А през определени сезони — както сега, в разгара на лятото, когато дългите горещи дни създаваха идеални условия за размножаване на микроскопичните водорасли, отделящи биологични токсини — пречиствателните станции просто не смогваха да се справят и отпращаха към кранчетата в китайските домове потоци зловонна речна вода.

Именно затова идваше Ли Уън — да провери качеството на водата от езерото Чао, основен водоизточник за милионния град Хефей. Вече осемнайсет години вършеше тази работа ден след ден. Осемнайсет години, без да осъзнава, че от нея може да спечели пари. Истински пари, достатъчни, за да избяга от страната и същевременно да забие нож в гърба на омразното правителство, което през 1957 г. заклеми баща му като „контрареволуционер“, когато надигна глас срещу корупцията и злоупотребите с властта в комунистическата партия. Затвориха го в трудов лагер, където почина след три години, още преди Ли Уън да тръгне на училище. Ли се прекланяше пред паметта на баща си и полагаше син овни грижи за бедната си майка, която така и не се съвзе от смъртта на своя съпруг и позора, паднал върху семейството. Избра професията на инженер хидробиолог само защото имаше склонност към науките и просто тръгна по линията на най-малкото съпротивление. Външно изглеждаше кротък и безличен, лишен от чувства и страсти. Но в душата му пламтеше ненавист и той тайно се присъедини към група тайвански съзаклятници, твърдо решили да свалят пекинския режим и да възстановят националистическото управление.

Неженен и вечно на път, той имаше само една близка приятелка — предизвикателната двайсет и пет годишна програмистка, с която се запозна преди две години на нелегално събрание. Именно тя го свърза със сладкодумния търговец на цветя Чън Ин, който веднага му допадна. Чрез връзките си в правителството Чън Ин помогна на младия хидробиолог да пътува по цял свят, да посети

водопречиствателни станции в Европа и Северна Америка, за да види как се работи в чужбина. И пак благодарение на Чън Ин се запозна с Томас Кайнд, който го отведе в една вила край Рим. Там се среща за малко с човека, чиято задача изпълняваше сега — огромен мъж в църковни одежди, чието име така и не узна, но личеше, че притежава власт и положение, за да подготви на Китай удивително бъдеще.

Тази среща промени целия живот на Ли Уън. Изминалата година бе по-вълнуваща от всичко, което познаваше досега. Най-сетне щеше да отмъсти за смъртта на баща си и то срещу солидно възнаграждение. А сетне е помощта на Чън Ин щеше да напусне страната и да започне в Канада нов живот под ново име. Година подир година щеше злорадо да гледа оттам как омразното правителство, което го бе лишило от детство, рухва бавно под ударите на пламения римски революционер.

Ли Уън остави тежкото куфарче на една дървена пейка и се озърна към вратата, през която бе влязъл. След като се увери, че е сам, той пристъпи до един от четирите неголеми квадратни отвора, през които можеше да наблюдава как помпите подават за разпределение пречистената вода. Макар и мощна, струята не беше бистра както през зимата, а мътна и зловонна — резултат от лятната горещина и растежа на водораслите в езерото Чао. Правителството не бе сторило нищо, за да подобри положението, и тъкмо на това разчиташе Ли Уън.

Завъртя се и бързо пристъпи към куфарчето. Отвори го, надяна тънки хирургически ръкавици и разпечата херметичното вътрешно отделение. В пластмасова кутия за яйца лежах шест белезникави „снежни топки“. Бяха започнали леко да се топят и повърхността им лъщеше под лъчите на лампите.

Ли Уън пак се озърна към вратата, после взе кутията и я отнесе до отворите над водния поток. Взе първата „снежна топка“, пресегна се и я пусна, усещайки как сърцето му трепва победоносно. Сетне бързо пусна останалите и ги видя как изчезват сред завихрения мътен поток.

Без да губи повече време, той се обърна, прибра кутията и ръкавиците в куфарчето и го затвори. После отново пристъпи към отворите, взе от металната етажерка едно шишенце и спокойно

започна проверка на пробата, която несъмнено щеше да отговаря на правителствените стандарти за „чистота“.

Беладжо край езерото Комо, Италия, 13 юли, понеделник, 22:40

Хари взе малката пътна чанта, която Адриана му бе дала в хотела, слезе от корабчето заедно с още неколцина окъснели пътници и тръгна по кея към улицата. Виждаше се осветената улица и отвъд нея „Хотел дю Лак“. Още минута, най-много две, и щеше да бъде там.

Пътуването от Комо — със спирки в градчетата Ардженьо, Ледзено, Лено и Тремецо — бе обтегнало нервите му до скъсване. Всеки път Хари очакваше въоръжени до зъби полицаи да нахълтат на борда и да почнат проверка. Но не се случи нищо подобно. Най-сетне след Тремецо, когато оставаше само Беладжо, Хари почна да се отпуска като другите пътници. За пръв път от много време насам не изпитваше чувството, че го дебне заплаха. Или че го преследват. Наоколо цареше тишина, нарушавана само от бученето на моторите и плисъка на водата под корпуса.

Същото спокойствие изпитваше и сега, крачейки подир другите като турист — най-обикновен пътник, слязъл от кораба в ленивата лятна нощ. Изведнъж осъзна колко е изтощен физически и духовно. Искаше му се да легне, да забрави света и да спи цяла седмица. Но едва ли бе на най-подходящото място. Намираще се в Беладжо. Насред издирването на Групо Кардинале. Сега трябваше да е по-предпазлив и бдителен от когато и да било.

— *Mi scusi, Padre*^[1].

Внезапно от сянката срещу него изникнаха двама униформени полицаи. Бяха млади, с автомати през рамо.

Първият му прегради пътя. Хари спря, другите пътници минаха отстрани и го оставиха насаме с патрула.

— *Come si chiams?*^[2] — попита полицаят.

Хари огледа единия, после другия. Вече нямаше място за колебания. Ако не искаше да се предаде, трябваше да играе ролята, която му бе определил Итън.

— *Come si chiama?*

Все още беше мършав, много по-слаб, отколкото на видеозаписа. И брадат, както на снимката в паспорта. Може би нямаше да го познаят.

— Съжалявам — усмихна се той. — Не говоря италиански.

— Americano?

Той се усмихна отново.

— Да.

— Елате насам, моля — каза на английски вторият полицаи.

Хари ги последва към осветеното място край кабинката за билети.

— Имате ли паспорт?

— Да, разбира се.

Хари бръкна във вътрешния джоб на сакото и усети паспорта под пръстите си. Все още се колебаеше.

— Passaporto — повиши глас първият полицаи.

Хари бавно извади паспорта. Подаде го на полицаия, който говореше английски. Двамата се заеха да оглеждат документа един след друг. Отсреща, само на няколко крачки, беше хотелът с препълнено кафене на открито пред него.

— Sacco.

Първият полицаи кимна към чантата и Хари му я подаде без колебание. В същия момент забеляза как пред хотела спря полицейска кола и човекът зад волана поглежда към тях. Полицаят затвори паспорта, но го задържа.

— Отец Джонатан Роу. Откога сте в Италия?

Хари се поколеба. Ако кажеше, че е бил в Рим, Милано, Флоренция или където и да било из страната, щяха да го запитат къде е отсядал. Дори да се сетеше за някой хотел, лесно можеха да проверят.

— Днес следобед пристигнах с влак от Швейцария.

Двамата полицаи мълчаливо се втренчиха в него. Хари се молеше да не му поискат използвания билет или да запитат къде точно е бил в Швейцария.

Най-сетне вторият проговори.

— Защо дойдохте в Беладжо?

— Турист съм. От години мечтая да дойда тук... И най-сетне — той се усмихна — имам тази възможност.

— Къде ще отседнете?

— В „Хотел дю Лак“.

— Късно е. Имате ли резервация?

— Поне така се надявам. Поръчах да ми запазят стая...

Полицаяте продължаваха да го оглеждат, сякаш се чудеха какво да правят. Човекът от колата също го гледаше. Моментът бе непоносимо напрегнат, но нямаше какво да прави, освен да стои и да чака решението им.

Изведнъж вторият полицай му подаде паспорта.

— Прощавайте за безпокойството, отче.

Другият му върна чантата, после двамата отстъпиха назад и кимнаха да си върви.

— Благодаря — каза Хари.

Нарами чантата и излезе на улицата. Изчака да мине един мотопед, прекоси и влезе в хотела, като знаеше много добре, че от полицейската кола все още го наблюдават.

Когато спря на рецепцията и дежурният дойде да го запише, той събра смелост да се озърне. Колата тъкмо потегляше.

[1] Извинете, отче (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Как се казвате? (Ит.) — Б.пр. ↑

Край една закътана масичка в откритото кафене на „Хотел дю Лак“ седеше красив мъж с ясносини очи. Беше малко под четирийсет, с раздърпани джинси и тънка джинсова риза. Седеше тук още откакто се смрачи, от време на време отпиваше глътка бира и гледаше минавачите.

Един сервитьор с бяла риза и черни панталони спря до него и посочи почти празната чаша.

— Ја — каза Томас Хосе Алварес-Риос Кайнд.

Сервитьорът кимна и се отдалечи.

Томас Кайнд не изглеждаше както преди. Черната му коса сега бе руса, веждите също. Приличаше на скандинавец или на застаряващ, но все още стегнат сърфист от Калифорния. Паспортът му обаче беше холандски. Фредерик Воор, търговец на компютърен софтуер, живеещ в Амстердам — така се бе регистрирал днес в хотел „Флоренция“.

Въпреки заявлението на Групо Кардинале отпреди близо три часа, че избягалият американски свещеник отец Даниъл Адисън вече не се издирва в Беладжо и че предположенията за присъствието му там вероятно са погрешни, пътищата около града си оставаха под наблюдение. Това означаваше, че полицията не се е отказала. Томас Кайнд също. Като опитен преследвач бе избрал това място, от което можеше да следи как пътниците се качват и слизат от корабчетата на подводни криле. Идеята идваше още от дните му на млад революционер и наемен убиец в Южна Америка. Узнай кого точно търсиш. Избери мястото, откъдето най-вероятно ще мине. После се зареди с наблюдателност и търпение, иди там и чакай. И както винаги това правило му помогна. От всички хора, минали тази вечер край него, най-интересен бе брадатият свещеник с черна барета, който слезе от последния кораб.

Плешивият, застаряващ носач отвори вратата на стая 327, включи нощната лампа, после сложи чантата върху поставката за багаж до нея и подаде на Хари ключа.

— Благодаря — каза Хари и бръкна в джоба си за бакшиш.

— No, Padre, grazie.

Човекът се усмихна, после се завъртя и излезе, затваряйки вратата зад себе си. Хари заключи — вече му ставаше навик — въздъхна дълбоко и огледа стаята. Беше малка, с изглед към езерото. Мебелите бяха стари, но добре поддържани. Двойно легло, стол, скрин, писалище, телефон и телевизор.

Той свали сакото и мина в банята. Пусна да се източи студената вода, после намокри врата си с длан. Когато вдигна глава, зърна лицето си в огледалото. Очите отсреща не бяха същите, които сякаш преди цяла вечност го гледаха тъй напрегнато от едно друго огледало, докато се любеше с Адриана; бяха различни, самотни, изплашени, но същевременно някак по-силни и решителни.

Той рязко обърна гръб на огледалото и се върна в стаята. Мимоходом погледна часовника.

23:10

Хари пристъпи до леглото и отвори малката пътна чанта. Вътре имаше нещо, което полицаите не забелязаха в прибързания си оглед. Лист от бележник на хотел „Баркета Екселсиор“ в Комо. С телефонния номер на Едуард Муи.

Той вдигна слушалката и след кратко колебание набра номера. Чу сигнала. Един път, два пъти. След третия някой вдигна отсреща.

— Pronto — изрече мъжки глас.

— Едуард Муи, ако обичате... Съжалявам, че ви безпокоя толкова късно.

Кратко мълчание, после прозвуча нов глас:

— Едуард Муи на телефона.

— Името ми е отец Джонатан Роу от Джорджтаунския университет. Американец съм. Току-що пристигнах в Беладжо.

— Не разбирам... — предпазливо отвърна гласът.

— Става дума за издирването на отец Даниъл Адисън... Гледах телевизия...

— Не ви разбирам.

— Сметнах, че като американски свещеник може би ще помогна там, където другите са безсилни.

— Съжалявам, отче. Нищо не знам. Цялата работа беше грешка. А сега, ако нямате нищо против...

— Аз съм в „Хотел дю Лак“. Стая триста двайсет и седем.

— Лека нощ, отче.

Щрак.

Хари бавно остави слушалката.

Миг преди Едуард Муи да прекъсне разговора, бе прозвучало едва доловимо пращане. Това потвърждаваше опасенията на Хари. Полицията подслушваше.

Беладжо, 14 юли, вторник, 4:15

Сестра Елена Вozo стоеше в централния тунел на пещерата, слушаше как водата се плиска в гранитните стени и чакаше Лука и другите да се завърнат.

Сводът над нея се издигаше поне шест-седем метра нагоре, може би и повече. А широкият коридор стигаше след около трийсет метра до канала и малкия пристан. По цялата му дължина в скалата от двете страни бяха изсечени простички каменни пейки, вече отдавна напукани и захабени от времето. На тях можеха спокойно да се настанят двеста човека. Елена се питаше дали именно с тази цел са изсечени — за да укриват множество хора. Кой и кога го бе сторил? Римляните? Потомците им или народите преди тях? Който и да я бе създал, днес пещерата, или по-точно поредицата от пещери, тъй като се преминаваше от зала в зала, беше изцяло модернизирана — с електричество, вентилация, водопровод, телефони, малка кухня и просторно централно помещение, от което се отделяха поне три апартамента с луксозно обзавеждане, разкошни бани, стаи масаж и спални. Елена бе чула, че някъде тук е и една от най-големите винарски изби в Европа.

Бяха доведени тук от любезния ерудит Едуард Муи още в неделя вечер, само няколко минути след пристигането си във Вила Лоренци. Седнал зад таблото на изящната плоскодънна моторница, Муи подкара на юг сред нощния мрак. Десетина минути се придържаше плътно към бреговата линия, после зави през едва забележима пукнатина в отвесната канара и лъкатушейки из хаоса от скали и надвиснали клони, стигна до входа на пещерата.

След като се озоваха вътре, той включи мощните прожектори на моторницата и продължи по лабиринт от канали, докато излязоха пред десетметров кей, изсечен в скалата. Там разтовариха запасите, после отнесоха Майкъл Рурк в апартамента, където бе и сега. Имаше две големи стаи — спалня, в която се настани сестра Елена, и хол,

превърнат в болнично помещение за пациента. Делеше ги великолепна баня с мраморни плочки и позлатени кранчета.

Муи обясни, че пещерата се намира в имота около Вила Лоренци и преди години била открита от нейния знаменит собственик Ерос Барбу. Най-напред му хрумнало да я превърне в огромна винарска изба, после прибавил апартаментите, като докарал, работници от имението си в Мексико. Така опазил съществуването на пещерата в тайна, особено от местните жители. На шейсет и четири години, Ерос Барбу бе не само преуспял автор, но и легендарен поклонник на Бога, чието име носеше; пещерата се бе превърнала в уютно и дискретно гнездо за еротични игри с някои от най-красивите и прочути жени на света.

Но независимо от пикантната си история, днес пещерата носеше на Елена единствено страх и самота. Още виждаше как очите на Лука се разшириха от ужас и гняв, когато го потърсиха по телефона. Жена му била измъчвана и убита, а тялото ѝ захвърлено да изгори в апартамента, където протекъл целият им брачен живот. Секунди след като остави слушалката, Лука реши да замине за погребението в Пескара и да остане там с трите си деца. Марко и Пиетро тръгнаха с него.

— Бог да ви благослови — каза им тя, докато потегляха към Беладжо, за да хванат първия кораб за Комо.

Тримата взеха единственото транспортно средство — малката моторна лодка. Сега Елена беше сама с Майкъл Рурк, който спеше в съседната стая. Молеше се от все сърце отново да чуе приближаващия звук на двигателя. Но не долавяше нищо, освен тихото плискане на водата край каменните стени.

Обърна се и тръгна към стаята си с твърдото решение да позвъни на игуменката в Сиена, да ѝ разкаже всичко и да помоли за съвет. В този момент под каменния свод отекна далечното бръмчене на двигател.

Уверена, че това са Лука и другите, тя забърза почти тичешком към кея. После видя ослепителните прожектори, чу как двигателят замлъкна и пред нея изникна изящната плоскодънна моторница. Беше Едуард Муи.

От моторницата слязоха трима. Едуард Муи заедно с мъж и жена, които Елена виждаше за пръв път.

— Мъжете си тръгнаха — побърза да съобщи тя.

— Знам.

Муи я изгледа втренчено и представи новодошлите. Двамата били отдавнашни верни служители на Ерос Барбу и идвали да наглеждат Майкъл Рурк, докато тя е в Беладжо.

— Беладжо ли? — изненада се Елена.

— Искам да се срещнете с един американски свещеник и да го доведете тук.

— Тук, в пещерата?

— Да.

Елена се озърна към мъжа и жената, после пак погледна Едуард Муи.

— Защо аз?... Защо не отидете вие?

— Защото в Беладжо ни знаят, а вас не.

Елена отново погледна мъжа и жената — Салваторе и Марта, както ги бе нарекъл Едуард Муи. Те мълчаха. Изглеждаха на около петдесет години. Салваторе бе мургав, Марта не. Вероятно това означаваше, че той работи извън вилата, а тя вътре. И двамата носеха халки, но нямаше как да разбере дали са съпрузи. Така или иначе, очите им казваха всичко. В тях имаше тревога и страх, но също така ум и твърда решителност. Щяха да сторят всичко, което им нареди Едуард Муи.

— Кой е този свещеник? — запита Елена.

— Роднина на Майкъл Рурк — тихо отвърна Едуард Муи.

— Не е вярно. — Изричайки тези думи, Елена вече бе взела решение. Не изпитваше страх, само гняв, че никой не ѝ е казал порано. Нито Лука, нито Пиетро, Марко или игуменката. — Няма никакъв Майкъл Рурк или ако има, не е онзи човек. — Тя посочи към

стаята, където спеше нейният пациент. — Той е отец Даниъл Адисън, свещеникът от Ватикана, издирван за убийството на кардинал Парма.

— Дебне го смъртна заплаха, сестро, затова е тук — спокойно изрече Едуард Муи. — Затова скрихме кой е и го преместихме тук...

— Защо го укривате?

— Помоли ни... Ерос Барбу...

— Един световноизвестен писател дава убежище на престъпник?

Едуард Муи не отговори. Елена го гледаше смаяна.

— Лука знаеше. Ами другите? Моята игуменка?

— Аз... не знам... — Едуард Муи присви очи. — Знам само, че полицията ни дебне на всяка крачка. Затова ви помолих да идете в Беладжо. Ако някой от нас отиде на среща със свещеника, или ще ни арестуват незабавно, или ще ни проследят, за да видят къде отиваме.

— Този свещеник е братът на отец Адисън. Нали?

— Предполагам.

— И искате да го доведе тук.

Едуард Муи кимна.

— По суша има друг път. Ще ви го покажа...

— Ами ако вместо това отида в полицията?

— Не сте сигурна, че отец Даниъл е убиец... А видях как се грижите за него... — Едуард Муи имаше очи на поет. Яростни, но в същото време доверчиви и искрени. — Докато е под ваша закрила, няма да го предадете.

Вила Лоренци, 6:00

Разрошен и бос, Едуард Муи излезе по халат от надзирателската къщичка, безразлично сви рамене и пусна Роскани заедно с цялата му армия — агенти от Групо Кардинале, въоръжени униформени карабинери и петима военни с кучета — да претърсят за втори път Вила Лоренци.

Отново пребродиха огромния централен палат, шестнайсетте стаи на пристройката за гости, отсрещното крило, където бяха личните покои на Ерос Барбу, мазетата и подземията. Кучетата напразно търсеха мириса на докараните със самолет дрехи от апартамента на отец Даниъл и хотелската стая на Хари Адисън.

Сетне претърсиха щателно грамадната сводеста сграда зад резиденцията, където имаше закрит плувен басейн и тенис корт, а на горния етаж — просторна бална зала с позлатен таван. После гаража за осем коли, жилищата на прислугата, двете едноетажни сервизни постройки и накрая трите декара парници.

Роскани не пропусна нито едно местенце. Крачеше в ранната горещина с разхлабена вратовръзка и разкопчана риза. Ръководеше операцията стая след стая, сграда след сграда, дебнеше реакциите на кучетата, лично отваряше гардеробите, търсеше скрити вратички, надничаше между стените, под подовите настилки — нищо не убягна от неговото внимание. А мислите му непрестанно се връщаха към убийствата в Пескара и човека с пикела. Кой можеше да е той? Вече бе пратил до централата на ИНТЕРПОЛ в Лион спешна молба да му осигурят списък на всички убийци и терористи, за които в момента се смята, че са в Европа. Списъкът трябваше да съдържа предполагаемо местонахождение и по възможност психологически портрет.

— Видяхте ли каквото ви трябваше, старши инспекторе? — запита Едуард Муи, все още по халат.

Роскани трепна и осъзна, че двамата стоят на стълбището в бараката за лодки. Навън утринното слънце хвърляше ярки искрящи

отблясъци по спокойното езеро, а долу в сумрака две кучета ръмжаха и душеха голямата моторница край кея. Водачите бяха отпуснали ремъците им, за да се движат по-свободно под бдителните погледи на четирима въоръжени карабинери.

Най-сетне кучетата загубиха интерес и лениво обиколиха кея. Единият водач погледна нагоре и поклати глава.

— Grazie, Signore — каза Роскани на южноафриканеца.

— Prego — кимна Муи, после излезе и се отдалечи към вилата.

— Свършихме — подвикна Роскани и загледа как водачите, кучетата и четиримата карабинери се изкачват по стъпалата и тръгват след Едуард Муи към централната сграда, където ги чакаха полицейските автомобили.

Роскани бавно пое след тях по алеята. Бяха претърсвали цели два часа, без да открият каквото и да било. Два часа загубено време. Е, значи грешеше. Сега му оставаше само да продължи издирването в нова посока. И все пак...

Спря и се озърна. Видя бараката за лодки и езерото зад нея. Отдясно кучетата и въоръжените карабинери вече приближаваха вилата. Едуард Муи не се виждаше никакъв.

Какво бе пропуснал?

Вляво от вилата, между нея и бараката за лодки, се намираще каменният кей с изящна балюстрада, където според свидетелите бяха свалили носилката с избягалия свещеник.

Роскани отново огледа бараката. Разсеяно плъзна пръсти към устните си и засмука призрачния дим. После, без да откъсва очи от бараката, захвърли невидимата цигара, смачка я с крак, върна се и пак влезе вътре.

От най-горното стъпало не видя нищо, освен моторницата под себе си и оборудването за поддръжка. Отсреща светлееше правоъгълен отвор към езерото. Все същото както преди.

Накрая той слезе долу и закрачи по кея покрай моторницата. От носа до кърмата. От кърмата до носа. Оглеждаше. Без сам да знае защо. После се качи на борда. Огледа вътрешността, седалките, кабината. Преди малко кучетата скимтяха, но не откриха нищо. Лодка като лодка, само си губеше времето с нея. Канеше се да скочи на кея, когато му хрумна една последна мисъл. Пристъпи към кърмата и наведе глава над двата извънбордови двигателя „Ямаха“. Коленичи,

пресегна се и предпазливо плъзна ръка по долната им част, между самия двигател и витлото.

Бяха топли.

8:00

Елена Возо пресече площада и тръгна надолу по стъпалата към езерото. От двете страни имаше магазинчета, предимно за туристи. Почти всички бяха вече отворени. Пълни с клиенти и продавачи — усмихнати, весели, радостни в новия ден.

По езерото пред нея кръстосваха лодки. Отвъд улицата в подножието на стълбата беше малкото пристанище и тя се запита дали е дошъл първият кораб, дали Лука, Марко и Пиетро са вече в Комо, или може би чакат на гарата влака за Милано. В подножието на стълбата имаше още нещо — „Хотел дю Лак“, — а тя така и не бе решила как да постъпи, когато стигне дотам.

След като Едуард Муи си тръгна с моторницата, тя заведе Салваторе и Марта при Майкъл Рурк... или по-скоро при отец Даниъл, както трябваше вече да го нарича. Той беше буден и когато влязоха, се надигна на лакът. Елена представи двамата и обясни, че са приятели, които ще го наглеждат, докато тя излезе за малко. Макар да владееше вече доста добре гласните си струни, отец Даниъл не каза нищо. Само я погледна право в очите, сякаш знаеше, че е разбрала.

— Всичко ще е наред — каза накрая тя и го остави с Марта, която бе обяснила, че има медицински познания и ще смени превръзките на болния.

После Салваторе отведе Елена в една част от пещерите, където не бе стъпвала досега. След дълго криволичене по каменни коридори стигнаха до товарен асансьор. Клетката ги понесе нагоре по широка шахта в гранита, издълбана от самата природа. Стотина метра по-горе се озоваха сред гъста гора и една пътека ги изведе до череп път. Там чакаше стара селска камионетка. Салваторе помогна на Елена да седне в кабината, после ѝ обясни как да стигне до Беладжо и точно какво да направи.

Ето че вече бе стигнала. Стоеше в подножието на стъпалата срещу „Хотел дю Лак“, а наоколо гъмжеше от полицаи. На пристана за

лодки точно пред нея имаше линейка, три полицейски коли и тълпа любопитни зяпачи. Отляво беше градинката с телефонните кабинки, откъдето трябваше да потърси в хотела брата на отец Даниъл.

— Някой се е удавил — чу тя женски глас.

Още хора бързаха по стъпалата да видят какво става. Елена погледа тълпата, после се озърна към телефона. Едуард Муи бе казал, че отец Даниъл е под нейна закрила. Но разумът я съветваше при първа възможност да отиде в полицията. Все едно дали игуменката знаеше, или не. Нито пък бе нейна работа да решава какво е сторил отец Даниъл. Нали за това има закони. Издирваха го за убийство, както и брат му. Полицаяте бяха отсреща. Трябваше само да иде при тях.

И тя го стори. Обърна гръб на телефоните и тръгна през улицата към полицаите. Когато стъпи на отсрещния тротоар, над тълпата се надигнаха шумни възгласи. Наоколо продължаваха да се стичат любопитни минавачи.

— Гледайте! — възкликна някой.

Елена видя как неколцина водолази изплуват от езерото и вадят нечие тяло. Отгоре полицаите го издърпаха върху кея. Едип побърза да закрие трупа с одеяло.

Това задъхано късче от времето, тази неуловима секунда, когато събраните хора виждат мъртвеца и мигновено притихват, накара Елена Вozo да застине на място. Изваденият от езерото бе мъж.

Лука Фанари.

Хари погледа още малко полицаите и тълпата отсреща, после обърна гръб на прозореца и се взря в телевизора. С неизменното си каскетче и яке Адриана стоеше под проливния дъжд пред седалището на Световната здравна организация в Женева. От Китай малко по малко идваха сведения за поразителна трагедия. Неофициални съобщения от град Хефей в Източен Китай говореха за тежко произшествие с общественото водоснабдяване — според слуховете досега имало десетки хиляди отровени и над шест хиляди мъртви. Агенциите Синхуа, „Нов Китай“ и Централното бюро за радиосъобщения обявяваха слуховете за безпочвени.

Хари рязко изключи звука и Адриана замлъкна. По дяволите, откъде ѝ бе хрумнало да ходи чак до Женева, за да обсъжда някакъв „безпочвен“ инцидент?

Той тревожно се озърна към прозореца. После погледна часовника.

8:20

Никакви обаждания. Нищо. Какво бе станало с Едуард Муи? Дали бе забравил за факса? А ето че и Адриана бе отпътувала за Женева. Чувстваше се изоставен. Зарязан от безразличния свят в малка хотелска стая.

Той отново се завъртя към прозореца. Край отсрещния тротоар тъкмо спираше полицейска кола. Вратите се отвориха и трима цивилни тръгнаха към кея. Сърцето на Хари изстина. Най-отпред крачеше Роскани.

— Господи.

Той инстинктивно отскочи от прозореца. Почти в същия миг на вратата се почука. Нервите му изтръпнаха. Ново почукване.

Хари изтича към леглото, отвори чантата и извади листа с телефонния номер на Едуард Муи. Скъса го на парченца, мина в

банята и ги хвърли в тоалетната. После пусна водата.

Почукването се потрети. Този път по-тихо. Не бяха властните удари на полицията. Итън, разбира се. Хари въздъхна от облекчение, после пристъпи към вратата и отключи.

На прага стоеше млада монахиня.

— Отец Роу?

Хари се поколеба.

— Да...

— Аз съм сестра Елена Возо... — Говореше английски със силен италиански акцент, но все пак съвсем разбрано.

Хари я гледаше неуверено.

— Може ли да вляза?

Хари огледа коридора зад нея. Не видя никого.

— Да, разбира се...

Той отстъпи назад. Монахинята влезе и затвори вратата зад себе си.

— Снощи сте се обадили на Едуард Муи — предпазливо каза Елена.

Хари кимна.

— Идвам да ви заведа при вашия брат.

— Не разбирам... — разшириха се очите на Хари.

— Успокойте се. — Тя усещаше тревогата и колебанието му. —

Не съм от полицията...

— Съжалявам, наистина не ви разбирам.

— Ако се колебаете... последвайте ме. Ще ви чакам в подножието на стъпалата към центъра. Брат ви е болен... Моля ви... мистър Адисън.

Напуснаха стаята заедно. Слязоха по служебното стълбище и на партера стигнаха до врата към някакъв коридор отзад.

Uscita. Изход. Стрелката сочеше в обратна посока. Хари се поколеба — много искаше да излезе отстрани, отзад, откъдето и да било, само да не е към улицата, където беше Роскани. Но стрелката бе само една и той я последва. След малко се озоваха във фойето. Можеха да излязат само през централната врата.

— По дяволите — тихо изпъшка Хари.

Около рецепцията се бяха струпали клиенти. Някакъв пълен мъж разговаряше оживено с портиера. Хари се озърна. И да имаше друг изход, не знаеше как да го намери. В този миг вратата на асансьора се отвори и отвътре излязоха две млади двойки, следвани от носача, който буташе количка, натоварена с куфари. Ако искаха да се измъкнат, сега бе най-подходящият момент.

Хари хвана Елена за ръката, изчака секунда и пристъпи точно до носача. Когато приближиха вратата, даде знак на човека да мине напред. Носачът кимна и избута количката навън. Хари и Елена излязоха плътно зад него. Заслепен от слънчевите лъчи, Хари рязко зави по тротоара и двамата потънаха сред минувачите.

— *Vuongiorno* — поздрави някакъв мъж и леко докосна шапката си. Двама млади им се усмихнаха. Те продължаваха, без да спират.

— Нагоре по стъпалата вляво — спокойно изрече Елена.

Изведнъж Хари видя Роскани да се задава откъм кея по същия път, който сам той бе изминал снощи. Полицаят вървеше бързо, другите двама го следваха по петите. Хари пристъпи по-близо до Елена, за да се скрие поне отчасти.

Вече приближаваха ъгъла и Хари видя стъпалата, за които говореше Елена. Ненадейно Роскани се озърна. Гледаше право към него. В същия миг Елена заговори на италиански. Хари нямаше представа какво казва. Но размахваше ръце напред и говореше тъй оживено, като че вършеха нещо невероятно важно. В подножието на

стъпалата тя го дръпна наляво и пое нагоре, като продължаваше да говори — вероятно му се караше, но не пропусна да се усмихне на един слизащ старец.

Сетне се озоваха сред група хора по стълбището. Провираха се през тях, отминаваха магазинчета и ресторанти. Едва на последното стъпало Хари се озърна назад. Никакви полицаи. Нито следа от Роскани. Само обикновени хора.

— Онези на кея бяха полицаи — каза Елена.

— Знам.

Хари я погледна и за пръв път се запита коя е и защо върши всичко това.

9:10

Хари натисна лоста и предавките заскърцаха пронизително. Той направи завоя, стисна зъби, превключи отново и подкара надолу по тясната уличка. Селската камионетка беше стара и раздрънкана, скоростният лост и педалът за газта едва прихващаха. С ново скърцане на предавките той заобиколи някакъв парк и излезе извън градчето.

— Разкажете за брат ми.

Той откъсна очи от пътя и се вгледа в Елена, за да разбере дали наистина знае нещо.

— Краката му са счупени, има изгаряния по главата и горната част на тялото. Претърпял е много тежка контузия. Но вече е по-добре, започва да се храни и да говори по малко. Често губи памет, което е нормално. Няма сили, но започва да оздравява. Мисля, че всичко ще бъде наред.

Дани бе *жив*! Хари неволно ахна. После осъзна напълно какво е чул. Погледна отново към пътя. Колите пред тях намаляваха скорост, спираха.

— Карабинери — каза Елена.

Хари посегна към лоста. Предавките захрущяха оглушително и той спря само на сантиметри зад една бяла ланча в колоната от автомобили, задържани за полицейска проверка.

Двама униформени карабинери с автомати на рамо проверяваха колите една по една. Други двама наблюдаваха отстрани.

Ето че магнаха на колата пред тях да продължава. Хари натисна лоста, камионетката потегли на тласъци и спря едва когато единият карабинер отскочи настрани със сърдит вик.

— Боже господи.

Карабинерите пристъпиха едновременно от двете страни.

Хари се озърна към Елена.

— Поговорете с тях. Кажете им нещо.

Карабинерите го гледаха втренчено.

И в този момент Елена скорострелно заговори на италиански. Обръщаше се едновременно към двамата полицаи, сочейки ту себе си, ту Хари, ту камионетката. Всичко свърши за броени секунди. Карабинерите бързо отстъпиха назад, козируваха и им направиха знак да продължат. Със скърцане и трясъци Хари потегли. Хвърли поглед към тях в огледалото, после се обърна към Елена.

— Какво им казахте?

— Че сме взели колата назаем и закъсняваме за погребение... Дано да не е така...

— Дано.

Хари отново погледна пътя, който започваше да се изкачва към скалистите възвишения в далечината, после инстинктивно завъртя очи към огледалото. Не видя нищо, освен полицаите и колоната спрели коли.

Хари бавно откъсна очи от огледалото и завъртя глава към Елена. Тя се взираше в пътя спокойно, дори някак унесено. Изведнъж трепна и срещна погледа му, сякаш знаеше какво се кани да запита.

— От манастира ме пратиха да се грижа за брат ви.

— Искате да кажете, че знаехте кой е?...

— Не.

— А другите от манастира?

— Нямам представа...

Хари отново се загледа в пътя. Така или иначе, сега тя знаеше кой е Дани. Знаеше и кой е Хари, но въпреки това бе поела огромен риск, за да му помогне да се измъкне от полицията.

— Ще разрешите ли да ви задам един нелеп въпрос?... Защо вършите всичко това?

— И аз се питам, мистър Адисън... — Тя погледна пътя, после пак се обърна към Хари. Кафявите ѝ очи изведнъж станаха напрегнати и пронизателни. — Трябва да знаете, че когато пристигнах в Беладжо, възнамерявах да отида в полицията. Да разкажа за вас и брат ви. И едва не го сторих, само че... тялото, което извадиха от езерото пред хотела ви, беше на един човек, който помогна на брат ви да стигне дотук... Само преди няколко часа той узна, че жена му е била убита, и веднага потегли към къщи... — Елена помълча, сякаш споменът за видяното бе толкова отвратителен, че не искаше да говори. После Хари я видя как събра сили и продължи. — Казват, че се удавил... Не знам дали е

вярно. С него имаше още двама... Не знам къде са и какво се е случило с тях... В крайна сметка... взех решение.

— За какво?

Елена се поколеба.

— За собственото си бъдеще, мистър Адисън... Бог ми възложи задачата да се грижа за вашия брат... Каквото и да е станало, Той още не ме е освободил от нея... Всъщност решението беше съвсем просто... — Елена погледна Хари, после се обърна към пътя. — Онези дървета отсреща... точно зад тях се отделя черен път надясно. Завийте по него.

10:15

Едуард Муи стоеше гол, с хавлия в ръката. Още мокър от банята.
— Кой сте вие? Какво искате?

Не бе чул вратата да се отваря и нямаше представа как русият мъж с джинси и леко яке е успял да се промъкне в апартамента му на втория етаж. Нито пък как е минал покрай полицаите от Групо Кардинале, които още дебнеха в сградата и около нея. И как изобщо е проникнал на територията на Вила Лоренци.

— Искам да ме отведеш при свещеника — тихо каза русият мъж.
Едуард Муи гневно се загърна с хавлията.

— Махайте се веднага! Иначе ще повикам охраната!

— Не ми се вярва.

Русият извади нещо от джоба на якето си и го сложи върху бялата порцеланова мивка.

— За какво ми е това?

Муи огледа предмета на мивката. Беше увит в тъмнозелена салфетка.

— Разгърни го.

Едуард Муи се втренчи яростно в непознатия, после взе салфетката и я разгъна.

— О, Господи!

Отвратително синкав. Окървавен. Подут, облепен със зелени нишки от салфетката — отрязан човешки език. Муи се задави, повърна в мивката и с ужас отстъпи назад.

— Кой сте вие?

— Шофьорът на линейката не пожела да говори за свещеника. Предпочете да се бие. — Русият го гледаше втренчено. — Ти не си побойник. По телевизията казаха, че си поет. Значи разумен човек. Затова знам, че ще изпълниш каквото искам и ще ме отведеш при свещеника.

Едуард Муи го гледаше с разширени очи. Ето значи *от кого* криеха отец Даниъл.

— Наоколо гъмжи от полицаи. В никакъв случай няма да минем край тях...

— Ще видим, Едуард Муи.

Роскани гледаше извлечения от езерото предмет — или предмети — превърнати в тежка подгизнала плетеница от кръв, плът и дрехи. Беше ги открил старият собственик на вилата, сред чиято отлично поддържана морава стояха сега, докато техниците от екипа правеха снимки, водеха записки и разпитваха свидетеля.

Кой би могъл да каже кои са били тези хора? Ала Роскани знаеше; Скала и Кастелети също. Това бяха другите — най-вероятно двама — пътници от кораба, с който отец Даниъл бе пристигнал във Вила Лоренци.

Дявол да го вземе, как му се пушеше. Роскани се замисли дали да не изпроси цигара от колегите. Но вместо това извади от джоба си шоколадова бисквита, разгъна станиола, отхапа парченце и се отдалечи. Нямаше представа през каква касапница са минали тия хора, но това беше точната дума — касапница. И беше готов да се обзаложи на запас от шоколадови бисквити за цяла година, че го е свършил човекът с пикела.

Пристъпи до водата и се загледа към езерото. Изпускаше нещо. Трябваше да се сети за нещо след тая кървава гледка.

— Майко Божия! — Роскани се завъртя и хукна по моравата към колата. — Да тръгваме! Веднага!

Скала и Кастелети тутакси зарязаха техниците и го последваха.

Роскани скочи в колата и дръпна микрофона от таблото.

— Говори Роскани. Искам Едуард Муи незабавно да бъде поставен под охрана. След малко пристигаме.

Миг по-късно Скала подкара колата в широк завой, разхвърляйки чакъл по прясно окосената морава. Роскани седеше до него. Кастелети отзад. Никой не проговори.

10:50

Хари гледаше и се ослушваше. Докато скърцащата стоманена клетка се спускаше между каменните стени, слънчевите лъчи постепенно изчезнаха и настъпи мрак. Нејде там долу беше Дани. Горѐ оставаше черният път през гората и селската камионетка, която бяха изоставили сред храсталаците в края му.

Минута. Две. Три. Чуваше се само скърцането на клетката и далечното бръмчене на електромотор. От време на време минаваха край лампи, монтирани върху скалата. В краткотрайната им светлина Хари съзираше едва доловимите очертания на женско тяло, гордо изправената шия, меката извивка на бузата и острия нос, ненадейно припламналите искрици в погледа. Сетне изведнъж нещо отклони вниманието му от Елена. Мирис на влажен мъх. Остър и удивително познат, макар че не го бе усещал от години.

За миг се пренесе в следобеда на тринайсетия си рожден ден. След училище бе излязъл да поскита сам из гората — гора с мирис на влажен мъх, точно като този, който го облъхваше сега. По онова време животът му беше жестоко объркан. За по-малко от две години двамата с Дани загубиха сестра и баща при нелепи нещастия, а майка им се омъжи повторно и ги въведе сред хаоса на чужд дом с високомерен съпруг и пет други деца. Всичко лично, включително и рождените дни, се губеше под вълната от объркване, неувереност и налучкване.

И макар че се мъчеше да го крие, Хари се луташе напосоки. Като първороден син и най-голям брат би трябвало да е глава на семейството. Но на кое семейство, когато в къщата бе заварил две по-големи момчета, които сякаш командваха навсякъде?

Поради всичко това бе станал плах. Не смееше да направи и крачка от страх, че може пак да ги сполети беда и нещата да тръгнат още по-зле. Затова почна тихичко да се отдръпва. В новото училище имаше само неколцина приятели. Усамотяваше се, четеше, гледаше телевизия, ако наоколо нямаше други, а най-често скиташе както сега.

Този ден бе особено тежък — тринайсетиият му рожден ден, след който официално се превръщаше от дете в юноша. Знаеше, че у дома няма да го посрещне празник — едва ли изобщо знаеха, че има рожден ден; най-много да получи един-два подаръка от майка си насаме в стаята с Дани, далеч от другите и малко преди часа за лягане. Разбираше, че самата тя е обърквана и не смее да изтъква децата си в това голямо семейство, пред властния съпруг. Но това само превръщаше празника в нещо потайно и забранено. Сякаш не го заслужаваше или още по-зле — сякаш изобщо не съществуваше. Затова не му оставаше нищо друго, освен да броди из гората и да убива времето, като се мъчи да не мисли за нищо. Така беше... докато видя скалата.

Полузакрита от храсталаците, тя привлече вниманието му, защото на нея имаше някакъв надпис. Заинтригуван, Хари прескочи един паднал дънер и тръгна напред, като разгръщаше вейките. Когато наближи, той видя какво е написано — големи ясни думи, надраскани с тебешир.

Аз не съм никой друг

Инстинктивно се озърна да види дали онзи, който го е написал, не стои нейде наблизо. Но не видя никого. Отново се взря в думите. И колкото повече гледаше, толкова по-силно се убеждаваше, че са тук единствено заради него. През целия следобед и вечерта продължи да си мисли за тях. Накрая, малко преди лягане, ги записа в тетрадката си. И тогава станаха само негови. Това бе неговата „Декларация за независимост“. В онзи кратък, незабравим миг той разбра, че е свободен.

Аз не съм никой друг

Той и единствено той определяше кой е и в какво ще се превърне. Твърдо реши да запази на всяка цена това право; обеща си вече никога да не разчита на другите.

И удържа на думата си.

Внезапно в лицето на Хари бликна ярка луминесцентна светлина и го изтръгна от спомените. Клетката докосна дъното на шахтата, разтърси се и спря.

Хари се озърна и видя, че Елена го гледа.

— Какво има?

— Трябва да знаете, че брат ви е отслабнал като мъртвец. Не се стряскайте, когато го видите...

— Добре — кимна Хари, после посегна да отвори вратата на клетката.

Тя го поведе бързо по тесни коридори, осветени от двете страни с изящни бронзови аплици. Следваха вградената в пода ивица от зелен атински мрамор. Таванът над тях ту се издигаше, ту рязко слизаше и неведнъж му се наложи да привежда глава.

Най-сетне след няколко остри завоя излязоха в централния коридор — широк и дълъг, с изсечени старинни пейки по цялата дължина. Елена зави наляво, мина още пет-шест метра и спря пред една затворена врата. Почука тихо, каза нещо на италиански и влезе.

Салваторе и Марта се изправиха на крака. После Хари го видя. Почти в другия край на стаята. Заспал върху леглото отсреща. Със закачена отгоре венозна система. С марлени превръзки по главата и горната част на тялото. Беше брадат като Хари. И наистина ужасяващо слаб.

Дани.

Хари бавно пристъпи до леглото и сведе очи към брат си. Не се съмняваше кой е, просто не можеше да е никой друг. Нямахше значение колко години не са се виждали, нито колко е променен. Долавяше онова особено, познато чувство, идващо още от детството. Той посегна и докосна ръката на Дани. Беше топла, но не реагира на допира.

— Синьор... — Марта пристъпи към Хари и плахо погледна Елена. — Ние... наложи се да го упоим.

Елена се завъртя стреснато.

— След като тръгнахте, той се изплаши — обясни Салваторе на италиански, гледайки ту Елена, ту Хари. — По някое време открихме, че се е смъкнал от леглото и лази към водата. Не искаше да ни изслуша. Опитах се да го вдигна, но той взе да ме удря. Страхувах се, че ако го пусна, може да се нарани... или да се удави, ако падне в езерото... Намерихме лекарства, жена ми знаеше какво да прави.

— Добре сте постъпили — тихо каза Елена, после обясни на новодошлия какво е станало.

Хари погледна към брат си и по лицето му бавно плъзна широка усмивка.

— Все същият костелив орех, а? — Той се озърна към Елена. — Кога ще се опомни?

— Колко му дадохте? — попита Елена на италиански. Марта отговори и тя отново погледна Хари. — След час, може би малко повече.

— Трябва да го измъкнем оттук.

— Къде ще го отведем? — Елена се обърна към Марта и Салваторе. — Открили са в езерото трупа на един от мъжете, които доведоха отец Даниъл.

Двамата ахнаха изплашено. Елена погледна Хари.

— Не вярвам да се е удавил. Мисля, че същият човек, който уби жена му, търси и брат ви. Затова ще е най-добре засега да стоим тук. Не знам къде другаде можем да се укрием.

* * *

Едуард Муи насочи моторницата между скалите към входа на пещерата. Щом влязоха, той включи прожектора.

Очите на Томас Кайнд блеснаха злобно в ярката светлина.

— Изгаси го!

Едуард Муи веднага дръпна ръчката и лъчът изгасна. В същия миг усети как нещо се плъзна по ухото му. Той се отдръпна със задавен вик и надигна ръка. Кръв.

— Това е бръснач, Едуард Муи... Същият, с който отрязвах езика в джоба на ризата ти.

Муи усещаше ръката си върху кормилото, долавяше как познатите скали се плъзгат от двете страни на лодката. Така или иначе, щеше да умре. Защо доведе тук този безумец? Можеше да се развика за помощ, да побегне и да разчита на случая. Но не го стори. Слепият страх го принуди да се подчинява на този човек.

Животът му бе посветен на словото и поетичното творчество. Ерос Барбу го спаси от сивото всекидневие на чиновник в Южна Африка, осигури му подслон и издръжка, за да твори. В замяна искаше от него само да се грижи за вилата, доколкото може. И малко по малко Муи започна да става известен.

А после, почти седем години след пристигането му във Вила Лоренци, Барбу го помоли за още нещо. Да защити човека, който ще пристигне с корабчето. Можеше да откаже, но не го стори. И затова сега щеше да загине.

Едуард Муи заобиколи в тъмнината една издадена скала. Сто метра. Още два завоя, и щяха да видят светлините, после кея. Водата тук бе дълбока и неподвижна. Дългият черен палец на поета бавно плъзна нагоре и натисна лостчето за аварийно изключване. Двата двигателя замлъкнаха.

Последното действие в живота на Едуард Муи бе извънредно кратко. Лявата му ръка натисна бутона на сирената. Дясната го отблъсна нагоре и настрани отвъд борда. Падайки, той усети как бръсначът плъзва по гърлото му като коприна. Все едно. Вече си бе казал молитвата.

Още при първия вой на сирената Салваторе напусна стаята на отец Даниъл и изтича по централния коридор към кея. Видя само мрачния, стихнал канал и се върна обратно.

Обясни на италиански, че трябва веднага да бягат. Освен Ерос Барбу само Едуард Муи знаеше как да мине с моторницата по лабиринта от канали. А моторницата я нямаше. Сирената беше сигнал за опасност.

Ако Муи ги предупреждаваше за полицията, властите вече щяха да са тук — Роскани и цяла тълпа агенти от Групо Кардинале, следвани от журналистите. Но след рева на сирената наоколо цареше тишина. Значи Муи бе искал да им каже нещо друго.

— Салваторе е прав. — Хари се втрени в Елена. — Трябва да бягаме. Незабавно.

— Как? Не можем да изкачим брат ви с асансьора. Дори да успеем да го пренесем дотам, клетката е прекалено тясна.

— Попитайте Салваторе дали има друга лодка.

— Излишно е да питам. Няма. Имаше една, но я взеха Лука и другите.

— Все пак попитайте. — Хари усещаше как времето им изтича. — Сал. Някаква платформа. Каквото и да е, само да можем да измъкнем Дани по вода.

Елена погледна Салваторе и преведе въпроса на Хари.

— Forse — отвърна Салваторе. — Forse.

Може би.

Дори не бе лодка, а плоскодънна алуминиева ладия, дълга около четири метра и широка метър и половина. Обикновено я влачеха зад моторницата, за да докарват продукти и да извозват боклука. Салваторе я откри при по-малкия кей край един завой на канала, стотина метра по-долу от първия. Беше подпряна на стената до дебелия врата, водеща към прославената винарска изба на Ерос Барбу. До нея имаше две весла и с общи усилия Хари и Салваторе я спуснаха на вода.

После Хари се качи да я изпробва.

Плаваше, не пропускаше вода и издържаше тежестта му. Той се наведе и намести греблата в гнездата им.

— Добре, хайде сега да го настаним.

Салваторе докара носилката и двамата я сложиха напреко на кърмата. Хари взе чантата с най-необходимите лекарства. После помогна на Елена да се качи и погледна въпросително Салваторе, но италианецът и жена му отстъпиха назад.

Ладията нямало да издържи петима души, обясни той с помощта на Елена. По скалните стени високо над водата имало знаци, сочещи изхода от тунелите. Трябвало само да се ориентират по тях и всичко щяло да бъде наред.

— Ами вие? — разтревожи се Хари.

Салваторе и Марта смятали да се изкачат с асансьора, отново преведе Елена. Щели да ги чакат с камионетката край едно заливче на юг от пещерата. Салваторе обясни на Елена как да го открият, после пак се обърна към Хари.

— Arrivederci — каза той някак виновно, сякаш ги изоставяха. После хвана Марта за ръка и двамата изчезнаха в пещерата.

Салваторе имаше право — тук-там в скалните стени над водата бяха изсечени бразди. Елена стоеше на носа и ги осветяваше с фенерче, а Хари бавно гребеше по канала.

Седеше на средата, с гръб към Елена и насочваше цялото си внимание върху греблата, опитвайки да загребва безшумно.

Изведнъж Елена изгаси фенерчето.

— Чуйте...

Хари спря с вдигнати весла и остави ладията да се носи напред. Но не чу нищо, освен тихото пликане на водата покрай отминаващите стени.

— Какво беше? — едва доловимо прошепна той.

— Аз... ето...

Този път го чу и той. Под каменния свод прокълтя далечен тътен. После заглъхна.

— Какво е това?

— Двигатели. Включиха се за няколко секунди и спряха.

— Кой може да е?

— Онзи, за когото ни предупреди Едуард Муи. Той е там нейде, в каналите... и се мъчи да ни открие...

Хефей, Китай Градска водопречиствателна станция „А“, Все още 14 юли, вторник, 18:30

Ли Уън стоеше настрани и спокойно гледаше хората, струпани около стената с датчици и циферблати за налягането, примесите, скоростта на потока и химическия състав. Нямаше представа защо още са тук. Датчиците и циферблатите не отчитаха нищо. Станцията беше напълно изключена. Нито една стрелка не помръдваше.

Джу Юбин, губернатор на провинция Анхой, просто гледаше вцепенен. До него бе застинал Моу Циин, заместник-директор по водоснабдяването и енергетиката. Гневните думи и обвиненията

избухнаха още когато се потвърди причината — езерото Чао не бе отровено нито нарочно, нито случайно от терористи или от когото и да било; нямаше и замърсяване с непречистени води от околните фабрики и стопанства; катастрофата бе предизвикана от масово размножаване на водорасли, отделящи биологични токсини. И двамата се оплакваха година подир година, че водоснабдяването е бомба със закъснител, че опасността трябва да се отстрани веднъж завинаги. Но никой не я отстрани. И сега стояха смразени пред този неописуем ужас. До спирането на градския водопровод от крановете бе текла зловонна, смъртоносна течност. Сами по себе си цифрите бяха невероятни.

Езеро Чао, водоизточник за почти един милион души. През последните десет часа: двайсет и седем хиляди петстотин и осем мъртви според официалните данни.

Още петдесет и пет хиляди в критично състояние. Все още липсваха сведения колко хора са консумирали вода в домовете си. Броят на мъртвите и болните растеше с всяка минута. И никой, дори и армейските спасителни екипи, не можеше да стори каквото и да било, освен да откарва труповете. Да чака и да брой. Както сега, пред погледа на Ли Уън.

Чуваше се само плясъкът на вода край скалите и равномерното дишане на Дани. Елена стоеше застинала на носа, Хари бе оставил ладията да се носи по течението и само я отблъскваше с ръце, за да не застърже в стената. Мъчеше се да пази тишина.

Мракът беше безкраен. Непрогледен. Хари знаеше, че двамата с Елена мислят за едно и също. Най-сетне се осмели да прошепне:

— Закрийте фенерчето с длан. Оставете съвсем тесен лъч. Насочете го към стената. Ако чуете каквото и да било, изгасете веднага.

Изчака и след малко тъничък сноп светлина плъзна по мрачната гранитна стена. Зашари по древните камъни, търсейки знаците, но не откри нищо.

— Мистър Адисън — дрезгаво прошепна Елена и Хари за пръв път усети в гласа ѝ страх.

— Продължавайте да търсите.

Той отблъсна ладията от стената, после отпусна веслата и загреба съвсем леко. Елена стискаше фенерчето с потни длани и гледаше как късчето светлина шари безрезултатно по камъка. Хари се мъчеше да не мисли, че в тъмнината са отплавали твърде далеч, а сега навлизат все по-навътре в лабиринта. Внезапно в лъча се мярнаха три изсечени черти и Елена възкликна задавено.

— Добре, всичко е наред — прошепна Хари.

Отминаха пет метра, сетне десет. Нови три чертички.

— Насочете лъча към канала.

Елена се подчини. Пещерата продължаваше все направо.

— Изгасете.

Тя веднага изключи фенерчето, после впи поглед в мрака отпред, като се молеше да зърне светлинка, подсказваща, че приближават изхода към езерото. Но не виждаше нищо. Усещаше все същия студен, влажен въздух. Чуваше само тихия звук на веслата.

Тя се прекръсти. Още едно Божие изпитание. Но този път не ставаше дума за мъже и сладострастие, а за собствената ѝ храброст, за уменията да устои и в най-непоносимите обстоятелства, оставайки твърда и вярна на своя дълг пред пациента.

— Да! И в долината на мрачната сянка ако ходя — тихо зашепна тя, — няма да се уплаша от...

— *Сестра Елена...* — прокълтя изведнъж гласът на Салваторе.

Елена подскочи. Хари застина на място с вдигнати весла, оставяйки ладията да се носи бавно напред.

— Салваторе — прошепна Елена.

— Сестра Елена — долетя отново гласът на Салваторе. — Всичко е наред. Намерих моторницата. Човекът е изчезнал.

В далечината се раздаде бучене на двигатели. Очите на Елена проблеснаха в тъмнината, когато се обърна към Хари да преведе какво е казал Салваторе.

— Сестра Елена, къде сте?

Хари веднага прибра веслата, после се вкопчи в скалната стена и задържа ладията. Спря я. Внезапно звукът на двигатели се засили. Моторницата идваше по канала към тях.

Томас Кайнд притискаше бръснача върху гърлото на Салваторе, докато моторницата бавно се носеше напред, огласяйки пещерата с бученето на двигателите. Зад тях Марта лежеше на палубата между кабината и кърмата, а от малката дупчица между очите ѝ още бликаше кръв.

Салваторе леко се извъртя, за да погледне Томас Кайнд. Отдясно лицето на русия мъж беше цялото в кръв и раздрана кожа от ноктите на Марта. Когато непознатият ги настигна малко преди асансьора, схватката бе жестока и кратка. Но все пак Марта продаде живота си скъпо и Салваторе Белсито се гордееше с нея.

Салваторе обаче не бе като жена си. Нямахше нейната храброст и ярост. Едва бе събрал кураж да лъже при двукратното нашествие на полицията във Вила Лоренци. Още по-трудно му беше да дойде в пещерата, за да се грижи за избягалия свещеник, докато монахинята търси брат му. Салваторе Белсито беше главен градинар на Вила Лоренци — кротък човечец, обичащ съпругата си и цветята. От години насам Ерос Барбу им даваше подслон и прехрана. Салваторе знаеше, че му дължи много. Но не и живота си.

— Отново — подкани го Томас Кайнд.

Салваторе се поколеба, после пак изкрещя името на Елена.

Пронизителният вик на Салваторе отекна зловещо сред гранитните стени. Беше много по-силен, много по-близък. Изведнъж го заглуши грохотът на двигатели, набиращи скорост.

— Надясно — изрече Елена зад Хари, плъзгайки тънкия лъч по знаците върху стената.

Бяха стигнали място, където тунелът рязко завиваше назад, едва ли не в обратна посока. Хари наблегна върху дясното весло с всичка сила. Лявото закачи стената на пещерата и едва не се изтръгна от

ръката му. Той изруга тихичко, олюля се, после усети как лявото весло отново се връза във водата и завоят отмина.

Превил гръб, Хари гребеше отчаяно. Дланите му кървяха, в очите му се стичаше пот. Искаше му се да спре поне за миг, колкото да откъсне бялата свещеническа якичка. Да я захвърли и да си поеме дъх.

— *Сестра Елена!!!*

Ехото от вика на Салваторе ги догони по тунела. Изведнъж ослепителна светлина озари целия канал. Хари зърна тъмната стена на завоя и разбра, че най-много след десет секунди моторницата ще я достигне и ще излезе зад тях.

Трескаво се огледа. Каналът продължаваше още двайсетина метра напред, после рязко завиваше наляво. Почти нямаха шанс да стигнат дотам, преди моторницата да изскочи иззад завоя. Няколкото издатини по стената не можеха да им предложат скривалище.

— Мистър Адисън! Вижте там! — прошепна Елена. Беше се привела и сочеше настрани.

Десетина метра напред и малко отляво Хари забеляза тъмна сянка, може би вход на пещера или подземен приток. Отворът беше висок около метър и съвсем мъничко по-широк. Може би — може би! — имаше място колкото да се промъкнат.

Зад тях двигателите забучаха още по-мощно. Хари хвърли поглед през рамо. Светлината ставаше все по-ярка. Човекът в моторницата увеличаваше скоростта. Хари се хвърли с цялата си тежест върху греблата, тласкайки ладията към отвора.

— Влизаме! — каза той, без да поглежда Елена. — Минете при него. Пазете го да не си удари главата.

За секунда той спря да гребе и усети как дрехата на Елена се плъзва край него. После отново натисна греблата. Дясното му се изплъзна и изскочи над водата. Ладията рязко зави наляво. Блъсна се в стената с метално скърцане, после отскочи назад в канала. Хари прихвана греблата по-здраво и пак се насочи към отвора.

Видя как Елена надига глава и в същия миг издълженият нос на моторницата се подаде иззад завоя. Мощният лъч на прожектора безмилостно запълзя към тях.

Хари се озърна през рамо. Бяха точно пред пещерата.

— Легнете! — нареди той.

Приведе се, прибра греблата и ладията се плъзна напред, запълвайки плътно тесния отвор. Хари видя как Елена залегна и притисна с длан главата на Дани. После надвисналата скала запълзя към кърмата.

Хари мигновено се просна по гръб. Вкопчи пръсти в каменния таван и почна да изтласква ладията все по-навътре. Към дъното на пещерата. След миг ослепителният лъч на прожектора плъзна покрай тях.

Внезапно ревът на двигателите отслабна и той затаи дъх. В следващата секунда видя моторницата. На фона на отсрещната стена се очерта в профил рус мъж с остри черти. С едната ръка държеше кормилото, другата бе под гърлото на Салваторе Белсито. Сетне отминаха бавно заедно със светлината и в малката пещера нахлуха вълнички.

Хари веднага протегна ръце към стените от двете страни, за да попречи на ладията да се удари в тях. С разтуптяно сърце надигна глава и се ослуша. Секунда. Две. Чу двигателите да спират. След миг вълните отслабнаха и настана тишина.

Томас Кайнд остави лодката да опише бавна дъга обратно в посоката, откъдето бяха дошли. Оглеждаше пещерата пред себе си — лъскавите стени с издадени остри ръбове, дълбоката зеленикавочерна вода, отразяваща лъча на прожектора в хиляди посоки.

— Седни...

Кайнд бавно отдръпна бръснача от гърлото на Салваторе и кимна към страничната скамейка. Италианецът зърна погледа на похитителя си и това му стигаше, за да се подчини безропотно. После скръсти ръце, отметна глава и заби поглед в неравния свод на пещерата, само и само да не гледа трупа на жена си, който бе донесъл дотук по заповед на Кайнд след схватката при асансьора.

Томас Кайнд се озърна към Салваторе, после бръкна в джоба на якето си и извади черна найлонова торбичка. Вътре имаше комплект слушалки. Кайнд ги надяна, заципа на яката си миниатюрен микрофон и включи шнура към апаратурата на колана си. Раздаде се тихо щракане и под пръстите му припламна червена светлинка. Той плъзна палец по настройката и в ушите му мигновено нахлуха звуци. Всичко се засилваше многократно — ехото в тунела, плясъкът на водата покрай стените. Той напрегна слух и бавно завъртя микрофона. От лявата стена към дясната.

Не чу нищо.

Отново го завъртя. От дясната стена към лявата.

Пак нищо.

Приведе се напред, изключи прожектора и в пещерата стана тъмно. После зачака. Двайсет секунди. Трийсет. Минута. Отново завъртя микрофона. От ляво на дясно. После обратно. И още веднъж.

— ... чакайте...

Той замръзна от шепота на Хари Адисън. Изчака. Нищо. Завъртя се още по-бавно.

— ... без венозните системи... — изрече също тъй тихо сестра Елена Вozo. Тук бяха. Някъде в мрака пред него.

Вила Лоренци, същият час

Роскани присви очи от ярката слънчева светлина, нахлуваща през прозорците в спалнята на Едуард Муи. Техниците продължаваха да работят в банята. Бяха открили следи от кръв по мивката и неясен отпечатък от бос крак на пода.

Никой не бе виждал поета след утринното претърсване. Нито работещите във вилата, нито десетината карабинери на стража. Никой. Муи просто беше изчезнал заедно с моторницата на Ерос Барбу.

През прозореца Роскани зърна в езерото два полицейски катера. От единия Кастелети ръководеше издирването по вода. Скала, бивш армейски командос, бе тръгнал с десет елитни карабинери да претърсва брега на юг от вилата. Предполагаха, че Муи не е тръгнал на север, защото натам беше Беладжо, където мнозина го познаваха и беше пълно с униформени полицаи. Затова Скала избра южната посока, където малките заливчета и гъстата растителност осигуряваха прикритие за моторницата както от въздуха, така и откъм езерото.

Роскани обърна гръб на прозореца и излезе от спалнята. В коридора го пресрещна куриер. Той козирува, подаде му издут плик и се отдалечи. Роскани прегледа набързо съдържанието. Върху първия лист имаше надпис *Международна полицейска организация* с познатия герб на *Интерпол* под него, а върху всяка страница бе отпечатана думата *Urgentissimo*^[1].

Отговаряха на неговата молба за информация относно предполагаемото местонахождение на всички известни терористи, а отделно прилагаха психологически портрети на наемните убийци, за които се смяташе, че са в Европа.

Стискайки страниците, Роскани отново надникна в спалнята. Видя захвърления върху леглото халат, видя техниците в банята и изведнъж усети, че са закъснели. Човекът с пикела вече бе минал оттук.

[1] Извънредно спешно (ит.). — Б.пр. ↑

Хари чу в тъмнината скърцане по камъка и разбра, че русият придърпва моторницата покрай стената обратно към тях. Откъде бе разбрал, че са тук? Как можеше да ги открие сред лабиринта от подземни канали? В краткия миг, когато моторницата мина край тях, му се стори, че Салваторе е пленник. Но дори и да не бе така, дори да бе дошъл доброволно, пак нямаше начин да разбере къде се намират. И все пак онзи ги беше открил. Сега дебнеше само на няколко метра от скривалището им.

Единственото им предимство, ако изобщо можеше да се говори за предимство, бе скалната издатина, закриваща входа на пещерата. Преди малко Елена я забеляза само защото лъчът на прожектора долиташе косо иззад завоя. Иначе щяха да я помислят просто за сянка малко над повърхността.

Звукът долетя отново. По-наблизо. Триене на дърво или фибростъкло по скалата. И пак, още по-близо. После настана тишина и Хари усети със сигурност, че моторницата е точно пред отвора — толкова близо, че от кърмата Елена би могла да протегне ръка в непрогледния мрак и да я докосне.

Хари затаи дъх. Сетивата му бяха напрегнати до предел, по нервите му пробягваха неудържими импулси, сърцето му тътнеше като тъпан. Знаеше, че Елена също чака безпомощно и се моли моторницата да отмине.

* * *

Томас Кайнд стоеше неподвижно. Бе впил пръстите на едната си ръка в грапавата стена, за да удържи моторницата, с другата притискаше слушалката към ухото си. Бавно извърташе тяло ту наляво, ту надясно, но не чуваше нищо.

Дали изобщо бяха тук? Дали не допускаше грешка, оставайки в този тунел? Микрофонът и подслушвателното устройство бяха много чувствителни. А назъбените скали и спокойната водна повърхност бяха като огромен резонатор, който разпръскваше звуците във всички посоки. Гласовете можеха да долитат от друго място. От канала, който бе напуснал преди малко, или от онзи отзад, където още не бе проверил.

Нейде в мрака съвсем близо до нея се раздаде тихо скърцане, после Елена усети полъх откъм канала. Моторницата бавно се отдалечаваше от входа на пещерата. Русият си тръгваше. Тя с облекчение се прекръсти, после прошепна в тъмнината:

— Отиде си...

— Нека изчакаме още няколко мин...

Изведнъж в мрака съвсем близо до тях прокъртя пронизителен писък.

Елена застина на място, притиснала с ужас длан върху устата си.

Писъкът се раздаде отново. Още по-силен.

— Боже господи! — прошепна Хари.

Дани се събуждаше.

Томас Кайнд натисна стартера и мощен вой огласи пещерата. Двата двигателя с мощност по двеста и петдесет конски сили се събудиха с тътен, прожекторът пламна и описа широка дъга над канала, докато Кайнд рязко обръщаше носа на моторницата в обратна посока. После той изключи двигателя, остави лодката да продължава по инерция и зашари с лъча по стените.

* * *

Хари заби пръсти в надвисналата скала и придърпа ладията още по-навътре. Над гърдите си зърна как отзад лъчът на прожектора се връща към тесния вход. Елена се бе сгушила до носилката на кърмата. Дани бе спрял да пищи. Лежеше неподвижно и дишаше тихичко както преди.

Светлината мина край отвора и продължи. В тази кратка секунда Хари успя да разгледа по-добре пещерата. Тя продължаваше още четири-пет метра, после стените ѝ рязко се сближаваха. Не се знаеше накъде води след това. Но само този път им оставаше. Ако изобщо ладията можеше да мине по него.

Томас Кайнд плъзна лъча по скалните издатини. Виждаше само назъбени камъни и сенки между тях. Но преди малко бе чул вик или нещо подобно. И сега вече не се съмняваше откъде е дошъл — някъде покрай стената в тази част на канала.

Отново завъртя прожектора и напрегна очи. Дълбоките драскотини по лицето му блестяха в ярката светлина.

Зад него Салваторе седеше вцепенен от ужас и гледаше като зрител на някаква смъртоносна игра. И наистина беше зрител. За друго просто нямаше сили.

Там!

Изведнъж Томас Кайнд видя. Надвисналата издатина, тъмният отвор под нея. По устните му плъзна жестока усмивка и той насочи моторницата натам.

Раздаде се скърцане, после глух удар и изведнъж ладията спря.

— Фенерчето. Бързо! — прошепна Хари.

Глухият тътен на двигателите се засилваше, светлината подскочаше по гранитните стени и ставаше все по-ярка, идваше право към тях. Бяха се заклезили пред входа на нов, още по-тесен тунел. С известно усилие можеха да вмъкнат ладията навътре. Но след това? Русият знаеше, че са тук, и щеше да ги изчака. А ако продължаха напред в търсене на изход от другата страна... Чудесно, стига наистина да имаше изход. Но ако нямаше — тогава какво?

Изведнъж лъчът на прожектора се насочи право към тях.

— *Зад борда! Веднага!*

Хари се хвърли напред и настрани, пипнешком сграбчи Елена за дрехата и я дръпна зад борда под град от куршуми.

Докато гребеше под водата към отсрещния край на тунела, той се озърна и видя около ладията ярък кръг жълто-зелена вода, разтърсвана от автоматична стрелба. Куршумите гризяха скалните стени, отскачаха с вой от дебелия метал на кърмата. След броени секунди щяха да продупчат алуминиевия борд и да стигнат до Дани.

Хари отново се гмурна и тласна ладията отдолу, опитвайки да я извърти, да измести Дани от смъртоносната линия.

Дробовете му бяха готови всеки момент да се пръснат. Намери опора в каменната стена, извъртя ладията и я придърпа заднишком към тунела. Изведнъж тя се закачи в нещо и дръпна Хари назад. Той заплува обратно, опря крака в подводните камъни, опита се да я освободи.

Не успя. Гърдите му изгаряха. Трябваше да си поеме въздух. Отблъсна се и изплува. Изскочи право в лъча на прожектора. За миг зърна пламъчетата около дулото. Стори му се, че вижда и лицето на човека зад тях. Спокоен. Безстрастен. Стреляше на кратки откоси.

Куршумите прелитаха около главата му, разкъсваха тънкия алуминиев нос. Половин глътка въздух. Не повече. Хари се гмурна отново.

Пак потърси опора в скалата, но този път натисна корпуса с рамо. Никакъв резултат. Опита пак. И пак. Още веднъж, и трябваше да

изплува за въздух. Усети как нещо поддаде. Дробовете му се разкъсваха, но той блъсна още веднъж. Ладията се откачи и подскочи напред. Той се хвърли след нея, тласна я. После трябваше да изплува.

Усети как главата му изскочи на повърхността. Вдъхна чист въздух. В същия миг стрелбата спря и лъчът отмина. Тунелът потъна в мрак.

— Елена... — дрезгаво прошепна Хари в тъмнината. — Елена!
— подвижна отново той, вече с тревога в гласа.

Представи си я надупчена от куршуми, просната нейде на дъното с вода в дробовете.

— Държа се за лодката... добре съм... — прозвуча задъханият ѝ глас съвсем наблизо.

— А Дани?...

— Движим се! — изплашено подвижна тя.

Хари усети, че водата наоколо изведнъж стана по-студена и ладията почна да се отдалечава от него. Бяха попаднали в подводна река и се носеха по течението.

Той заплува в мрака след ладията, като се отблъскваше с ръце от скалите. След малко я догони и се вкопчи в борда. Водата ги влачеше все по-бързо. Притиснат в капан между ладията и гранитните стени, той се бореше с напора на течението и сантиметър по сантиметър се промъкваше към кърмата.

— Елена! — изкрещя Хари през рева на водата и глухото дрънчане на алуминий по камъните.

Никакъв отговор.

— Елена!... Къде си?... Елена!

Томас Кайнд отчаяно дереше с пръсти по гърлото си. Салваторе бе много по-силен, отколкото изглеждаше. Стискаше здраво шала, взет от косата на мъртвата си съпруга. И усукваше смъртоносна примка около шията на русия. Дърпайки с всичка сила, италианецът заби коляно в кръста на Томас Кайнд.

— Bastardo^[1] — изсъска той. — Bastardo.

Кайнд изобщо не бе очаквал подобна ярост от тъй невзрачен и плах човечец като Салваторе Белсито. Но нямаше намерение да умира. Изведнъж той отпусна тяло и провисна напред. Двамата едновременно рухнаха върху палубата. С рязко движение Томас Кайнд се изтръгна от ръцете на противника, праметна се настрани и отскочи зад него. Бръсначът проблесна в ръката му. Той сграбчи италианеца за косата и дръпна главата му назад, оголвайки гърлото.

— Онова място... онази пещера, където бяха... — Томас Кайнд си пое дъх и усети как пулсът му постепенно се успокоява. — Накъде води?

Италианецът бавно извъртя очи към русия мъж, надвиснал над него.

— Никъде.

Бръсначът плъзна светкавично под носа на Салваторе. Той изкрещя, по устната му бликна червена струя.

— Накъде води?

Италианецът се задави от собствената си кръв.

— Като други... от тия тунели... Към подводна река... и после... обратно... към езерото.

— *Къде?*... На север отгук? На юг? *Къде?*

По лицето на Салваторе Белсито бавно изплува огромна, величава усмивка, която всъщност бе неговата душа.

— Няма... да ти кажа...

[1] Копеле (ит.). — Б.пр. ↑

Хари притискаше Елена между себе си и кърмата на ладията, която ги тласкаше по тесния улей сред буйни потоци вода, падаща с гръмотевичен рев все по-стръмно надолу. Непрогледен мрак. Бесен напор. Ръцете му бяха раздрани до кръв от опитите да се задържи за невидимите гранитни стени. Усещаше как Елена се бори отчаяно да удържи главата си над водата. Нямаше как да разбере дали Дани още е върху носилката, нито пък дали самата носилка е на кърмата.

И изведнъж всичко изчезна. Отдолу имаше само въздух. Чу писъка на Елена. Ладията го блъсна жестоко. Сетне паднаха. В дълбока вода. Още по-черна. Нещо го повлече надолу. Въртеше се по спирала в някакъв вихрен въртоп. После краката му докоснаха дъното и той се отблъсна, опитвайки се да изплува на повърхността.

Сам не разбра кога се озова горе. Кашляше, пъхтеше и жадно гълташе въздух. Зърна отнейде сред мрака да пада лъч светлина.

— Елена! — чу той собствения си вик. — Елена!!

— Тук съм.

Гласът ѝ долетя изотзад. Стреснат, той се завъртя и я видя да плува към него.

Изведнъж усети дъното под краката си, залитайки се повлече напред и рухна на някаква скална площадка. Едва имаше сили да диша. През гъсталака отвън прозираше искрящата повърхност на езерото. После си спомни за Елена и я видя да се изкатерва на камъка до него. Но гледаше настрани, към водата, откъдето бяха дошли. Най-сетне той се опомни и също погледна нататък. После видя и го побиха тръпки.

Дани приличаше на призрак. Блед, почти прозрачен. Измършавял като скелет. Брадясал, почти гол. С подгизнали, размотани бинтове. Лежеше само на метър-два от него и гледаше втренчено.

— Хари — изрече той. — Мили боже.

Гласът на Дани застина в неподвижния въздух на влажната пещера, а двамата братя се гледаха със смесено чувство на радост и

недоумение, че са живи и един до друг след толкова много години.

Накрая Хари стана и бързо се спусна по скалата към Дани. Напрегна се и протегна ръка.

— Хвани се.

Дани бавно посегна, пръстите им се срещнаха и Хари почна да го изтегля върху площадката. В последния момент нагази долу, за да се погрижи за счупените крака на Дани, които по някакво чудо все още бяха стегнати в сините шини.

— Добре ли си? — попита Хари, когато се изкатери обратно.

— Да...

Дани кимна немощно и опита да се усмихне, но Хари виждаше, че е изтощен до предел. Внезапно изотзад долетяха ридания. Двамата се озърнаха.

Елена седеше там, където я бе оставил Хари. Очите ѝ бяха затворени, ръцете притиснати до тялото. Цялата се тресеше от ридания на неописуемо облекчение. Опитваше се да ги удържи, но не можеше.

Хари веднага стана, предпазливо се изкатери по хлъзгавата скала и коленичи до нея.

— Няма страшно — прошепна той. После обгърна с ръце раменете ѝ и я притисна към себе си.

— Съжалявам... — избъбри тя, отпусвайки глава на рамото му.

— Няма страшно — повтори той. — *Успокой се, всички сме живи.*

Озърна се към водата и видя, че Дани го гледа, сгушен на каменната площадка. Да, бяха живи. Но за дълго ли? И какво щяха да правят сега?

Рим, посолство на Китайската народна република, Все още 14 юли, вторник, 14:30

Черният кадилак зави по Виа Брюксел покрай старинната каменна ограда около някогашния Парко ди Вила Грациоли, днес превърнат в квартал със скъпи жилищни блокове и големи частни резиденции.

Лимузината намали скорост, приближавайки паркираната на тротоара бронирана полицейска кола. Малко по-нататък имаше още една. Между тях бе входът на номер 56. Кадилакът зави и спря пред висока зелена порта. След малко двете крила плъзнаха бавно назад, лимузината влезе и портата се затвори зад нея.

Няколко секунди по-късно посланикът на Съединените щати в Италия Лейтън Мериуедър Фокс се изкачваше по стъпалата пред входа на четириетажната сграда от тухли и мрамор, в която се помещаваше посолството на Китайската народна република. Придружаваха го Никълъс Рийд, негов заместник, и съветникът по политическите въпроси Хармън Али заедно със своя първи секретар Джеймс Итън.

Вътре цареше мрачно настроение. Итън видя как Фокс се поклони и стисна ръката на китайския посланик Дзян Йоумей. Никълъс Рийд стори същото с външния министър Джоу И, а Хармън Али изчакваше да поздрави заместника му Дъй Жуй.

Темата, обсъждана във всяко кътче на просторната зала за приеми в златисто и светлозелено, беше една и съща — катастрофата в китайския град Хефей, където броят на загиналите от замърсена питейна вода бе достигнал ужасяващата цифра шейсет и две хиляди и продължаваше да расте.

Здравните власти не бяха в състояние да преценят кога и с колко жертви ще свърши всичко. Седемдесет хиляди. Осемдесет. Никой не знаеше. Пречиствателните станции бяха затворени. Докарваха прясна вода със самолети, влакове, камиони. Ала злото вече бе сторено. Армейските части бяха навлезли в града, но чудовищните размери на

бедствието ги изправяха пред невъзможност да се справят дори с най-елементарните човешки потребности при толкова много страдания и смърт. И въпреки старанията на Пекин да наложи информационно затъмнение целият свят знаеше какво става.

Лейтън Мериуедър Фокс и Никълъс Рийд бяха дошли да поднесат съболезнования и да предложат помощ. Хармън Али и Джеймс Итън — да преценят политическата страна на въпроса. По целия свят ставаше същото — високопоставени дипломати посещаваха китайските посолства, за да предложат помощ и същевременно да преценят възможните политически последствия. Въпросът, който си задаваха всички, бе дали Пекин е в състояние да опази живота на своите поданици; дали страхът, че най-обикновена глътка вода може да погуби теб, семейството ти и хиляди съседи, не би тласнал провинциите към решението да се откъснат и занапред да разчитат единствено на собствени сили. Централното правителство щеше да издържи трагедията в Хефей, но ако същото се повтореше другаде из страната — утре, идната седмица или дори догодина, — тогава щеше да се стовари гръмотевичен удар, тласкащ Китайската народна република към пълна разруха. Всички чуждестранни правителства знаеха, че това е най-страшният кошмар за Китай. Водата изведнъж се превръщаше в пагубна слабост.

Тъкмо затова, в името на човешките бедствия и страдания, дипломатите прииждаха на Виа Брюксел 56, както и във всички други китайски посолства по света. Чакаха да разберат какво ще се случи.

Итън се поклонил любезно, взел чаша чай от подноса в ръцете на млада китайка със сиво костюмче и тръгнал из препълнената зала, спирайки от време на време да се ръкува с някой познат. Като първи секретар по политическите въпроси неговото присъствие тук целеше не толкова да изрази съчувствие към китайците, колкото да прецени още кой е дошъл с други цели. Докато разговаряше със съветника по политическите въпроси от френското посолство, около входа настана раздвижване и двамата се завъртяха натам.

Гледката не изненада Итън — влизаше ватиканският държавен секретар кардинал Умберто Палестрина, облечен както винаги в простичък черен костюм с бяла якичка, а зад него се задаваха с официалните си одежди трима от най-високопоставените служители

на Светия престол: кардинал Жозеф Матади, монсиньор Фабио Капици и кардинал Никола Маршано.

Почти мигновено всички разговори стихнаха и дипломатите се отдръпнаха, за да им сторят път. Палестрина пристъпи към китайския посланик, поклони се и пое ръката му като на отдавнашен и най-скъп приятел. Нямаше никакво значение, че между Пекин и Рим почти не съществуват официални отношения. Тук беше Рим, а Рим представляваше деветстотин и петдесет милиона римокатолици от цял свят. Четиримата идваха от тяхно име и от името на светия отец. Бяха дошли да изразят своите съболезнования към целия китайски народ.

Итън се извини на френския дипломат и бавно прекоси залата, без да изпуска от поглед разговора на Палестрина и другите кардинали с посланика. Интересът му нарасна още повече, когато представителите на Ватикана се оттеглиха заедно с трима китайци.

След убийството на кардинал Парма вече за втори път Ватикана демонстративно се срещаше на обществено място с високопоставени китайски дипломати. И Итън ужасно съжаляваше, че отец Даниъл Адисън не е тук да му обясни какво означава това.

Опитвайки да запази разсъдъка си и отправяйки същевременно горещи молитви към Бога да му посочи някакъв начин за прекратяване на ужаса, Маршано влезе в малкия бледозелен кабинет и седна заедно с другите — Палестрина, кардинал Матади, монсиньор Капици, посланика Дзян Йоумей, Джоу И и Дъй Жуй.

Седнал срещу него в кресло със златиста тапицерия, Палестрина разговаряше с китайците на мандаринско наречие. Всичко в него, от нозете до погледа, изразяваше най-дълбоко съчувствие и искрена загриженост за трагедията в другия край на света. Словоизлиянията му звучаха сърдечно и откровено, сякаш искаше да каже, че ако имаше начин, би отишъл лично в Хефей да даде духовна утеха на болните и умиращите.

Китайците приемаха великодушието му с учтивост и одобрение, може би дори с благодарност. Но Маршано — а очевидно и Палестрина — разбираше, че за тях срещата не е празна формалност. Въпреки цялото си съчувствие и тревога за страдащите в Хефей те бяха преди всичко дипломати и основната им грижа бе оцеляването на правителството. Несъмнено в този миг целият свят наблюдаваше под лупа всеки ход на Пекин.

Ала как биха могли да помислят и в най-безумните си кошмари, че виновник за катастрофата не е нито природата, нито овехтялата водопречиствателна система, а този беловлас великан, седнал само на крачка от тях, за да ги утешава на собствения им език? Как да допуснат, че през последните няколко часа двама от тримата високопоставени духовници в кабинета са станали твърди привърженици на същия този виновник?

Ако досега Маршано бе хранил някакви тайни надежди — особено след като ужасът почне и реалността разкрие цялото варварство в „Протокола“ на Палестрина, — че потресението ще ги накара да се опомнят и да застанат срещу държавния секретар, тия надежди бяха смазани от поверителното писмо, което двамата лично

върчиха на Палестрина тази сутрин (след като Маршано отказа да го подпише) и в което изразяваха пълно единодушие с неговите мотиви за предприетите действия. А мотивите бяха, че Рим от години търси начини за сближаване с Пекин, но централното правителство неизменно отблъсква протегнатата десница; очевидно така ще продължи, докато това правителство държи властта.

За Палестрина позицията на Пекин означаваше само едно — китайците нямат свобода на вероизповеданието и никога не ще я имат. Следваше логичното му решение: в такъв случай той щеше да им я даде. Цената нямаше значение, мъртвите щяха да се превърнат в мъченици.

Очевидно Капици и Матади го подкрепяха безрезервно. Папският престол означаваше всичко за тях и би било глупаво да предизвикват човека, способен да ги въздигне дотам. А ужасът щеше да става все по-непоносим, защото тепърва предстоеше да бъдат отровени още две езера.

Изведнъж Маршано се изправи. Знаеше какво следва и просто не можеше да издържи отвратителното двуличие и цинизъм.

— Моля за извинение.

Палестрина трепна и изненадано вдигна глава.

— Зле ли ви е, ваше преосвещенство?

Изненадата му даде на Маршано да разбере доколко е затънал в безумието държавният секретар. Играеше ролята тъй умело, че наистина вярваше в думите си. В този момент другата му половина просто не съществуваше. Изумителен връх на самозаблудата.

— Зле ли ви е, ваше преосвещенство? — повтори Палестрина.

— Да... — тихо изрече Маршано.

За част от секундата той погледна Палестрина право в очите, разкривайки неусетно за другите цялото си презрение към държавния секретар. Сетне извърна глава и учтиво се поклони на китайците.

— Рим ще се моли за вас — каза той, след това прекоси бавно стаята и излезе, усещайки върху гърба си втрещения поглед на Палестрина.

Маршано напусна стаята сам, ала с това се изчерпваше свободата му. Протоколът го задължаваше да изчака останалите и сега в лимузината цареше тишина.

Когато зелената порта се затвори зад тях и завиха по Виа Брюксел, Маршано се загледа през прозореца. Знаеше, че след като инвестициите вече са осигурени, днешната постъпка е решила съдбата му.

Отново си мислеше за трите езера, обречени от Палестрина. Кои градове щяха да последват Хефей и кога точно — това знаеше само държавният секретар. Безумието и жестокостта на Палестрина не се поддаваха на разбиране. Проявената преди малко самозаблуда беше просто невероятна. Кога и как се бе преобразил този разумен и почтен човек? Или чудовището открай време се спотайваше в него?

Шофьорът зави и намали скоростта сред претовареното следобедно движение. Маршано усещаше присъствието на Палестрина до себе си, долавяше втренчените погледи на Капици и Матади отсреща, но се преструваше на разсеян. Мислеше за китайския banker Ян Йе, но си го спомняше не като хитър бизнесмен или непоклатимо властен член на Китайската компартия и изтъкнат съветник на председателя, а като приятел и сърдечен човек, способен само минута след догматична политическа реч да заговори за личните си тревоги относно здравеопазването, образованието и добруването на бедните по света; а сетне с ведър смях да побъбри колко хубаво би било да поканят италиански винари в Китай за обмяна на опит.

— Често ли водите телефонни разговори със Северна Америка?
— раздаде се изведнъж зад гърба му острият глас на Палестрина.

Маршано извърна глава и видя, че Палестрина го гледа втренчено. Грамадното му тяло заемаше почти половината седалка.

— Не разбирам.

— По-точно с Канада. — Палестрина не го изпускаше от поглед.
— С провинция Алберта.

— Все още не разбирам...

— 1011 403 555 2211 — изреди Палестрина по памет. — Спомняте ли си номера?

— А трябва ли?

Маршано усети как колата се люшна, докато завиваха по Виа Пинчана. Навън се мярна познатата зеленина на Вила Боргезе. Мерцедесът рязко увеличи скоростта. Движеха се към Тибър. Скоро щяха да минат на отсрещния бряг и да продължат към Ватикана. Току-що бяха отминали частния апартамент на Маршано и той знаеше, че го вижда за последен път.

— Това е номерът на хотела в Банф Спрингс. Търсен е два пъти от кабинета ви сутринта на единайсети, събота. И още веднъж същия ден следобед от клетъчния телефон на отец Бардони. Вашият личен секретар. Човекът, който замени свещеника.

— Много разговори се водят от кабинета ми. Отец Бардони работи по цял ден, както и аз, и мнозина други... Не водя сметка на всяко обаждане... — Маршано сви рамене.

— В присъствието на Яков Фарел ми казахте, че свещеникът е мъртъв.

Маршано надигна глава и погледна Палестрина в очите.

— Така е...

— Тогава кого са довели преди два дни в Беладжо, по-точно във Вила Лоренци? Вечерта на дванайсети, неделя.

Маршано се усмихна.

— Май вярвате на телевизията.

— Разговорите с хотела се проведени в събота, свещеникът е докаран във Вила Лоренци в неделя. — Палестрина се приведе пред лицето на Никола Маршано и платът на сакото му изпращя. — Вила Лоренци е собственост на писателя Ерос Барбу. Барбу е на почивка в Банф Спрингс.

— Ако питате дали познавам Ерос Барбу, ваше преосвещенство, имате право. С него сме стари приятели още от Тоскана.

Палестрина продължи да го оглежда. Най-сетне се облегна назад.

— В такъв случай навярно ще ви е тъжно да чуете, че е извършил самоубийство.

Езерото Комо, 16:30

Старата селска камионетка залиташе, подскачаше, хлъзгаше се по разбития и обрасъл горски път. Стиснал здраво волана, Хари караше към заливчето и се надяваше да завари там Елена и Дани. Бяха минали два часа, откакто се изкатери над езерото да търси колата и сега над брега падаха следобедни сенки, които напълно променяха гледката.

Пътуването бе не само бавно и трудно — беше опасно; разнебитените спирачки и протритите гуми правеха камионетката неуправляема по неравната стръмна пътека. Острите завой се редуваха един подир друг и на всеки от тях Хари имаше чувството, че ще изхвъркне към дърветата в пропастта от едната страна или езерото от другата.

От едно възвишение зърна на север цяла флотилия от трийсет-четирийсет лодки, струпани около брега под охраната на три стражеви катера и разбра, че полицията е открила пещерата. Докато навлизаше по наклона в поредния остър завой, съгледа как над канарата, която бе напуснал само преди двацет минути, изведнъж се издига в широки кръгове полицейски хеликоптер.

Колата се плъзна надолу по сипея. Хари бясно натисна спирачките и завъртя волана. Но това не помогна. Камионетката продължаваше да се свлича. Внезапно дясното предно колело хлътна в яма. Воланът се изтръгна от ръцете му. Сякаш попаднал на релси, автомобилът рязко зави, прескочи някакъв остър ръб и хлътна под дървесните корони.

Още пет минути Хари продължи да се бори, после се озова на брега. Пътят продължаваше още двацетина метра и свършваше сред дървета и храсталаци край самата вода. Хари спря на една могилка, където гъстите дървета прикриваха колата откъм езерото. Слезе и тръгна покрай водата, после пое направо през храстите, докато зърна

отпред да се тъмнее входът на пещерата. Чуваше как хеликоптерът бучи в далечината. И се молеше там да си остане.

Да си кръжи.

Пещерата, същият час

Роскани стоеше на кея и гледаше моторницата. Вътре лежах труповете на мъж и жена. Жената бе имала късмет, че онзи не е използвал бръснача — както бе сторил с мъжа до нея и с Едуард Муи, чието почти обезглавено тяло откриха да плава в канала. Едуард Муи.

— Проклятие! — изруга Роскани. — Мътните да ме вземат дано!

Трябваше да знае, че Муи е скрил свещеника. Трябваше да се върне и да го притисне още когато разбра, че двигателите са топли. Но не го стори, защото му позвъниха за мъртъвците от езерото и той замина нататък.

Той обърна гръб на кея, остави техниците да работят и се върна покрай древните каменни пейки в централния коридор към стаята, където бяха държали свещеника. Сега Скала и Кастелети стояха там до трупа на един карабинер, донесен от пещерния лабиринт — поредната жертва на човека с пикела, за когото вече знаеха, че е рус и има драскотини по бузата.

— Biondo^[1] — бе успял да избъбри умирацията карабинер с изцъклени очи, като стискаше с една ръка пръстите на Скала, а с другата дращеше немошно собствената си буза. — Graffiato^[2] — изхърка той, продължавайки да притиска пръсти към бузата си. — Graffiato.

Biondo. Graffiato. Рус. Силен. Бърз. И може би с изподрано лице, най-вероятно от ноктите на убитата, под които бяха открити парченца кожа. Тъканите щяха да идат в лабораторията за ДНК анализ. Нова технология, помисли Роскани. Но полезна само когато има заподозрян, за да вземат кръвна проба и да я сравнят.

Роскани мина покрай двамата детективи и надникна в съседната стая, където бяха открили личните вещи на монахинята. Сестра Елена Возо, двамайсет и седем години, монахиня от Францисканския орден на Светото сърце; зачислена към манастирската болница „Санта Бернардина“ в Сиена.

Докато се връщаше към централния тунел, Роскани плъзна пръсти по косата си и се помъчи да разбере какво става. На всяка крачка личеше огромното богатство на Ерос Барбу, ала хората, скрити тук — свещеник и монахиня, — както и мъртвите им защитници, не бяха богати. Защо Ерос Барбу бе разрешил да използват имението му като скривалище?

Самият Барбу вече нямаше да отговори на този въпрос. В момента канадската Кралска конна полиция разследваше предполагаемото му самоубийство на една планинска пътека над езерото Луиз край Банф. Изглеждаше, че се е прострелял с ловна пушка в устата. Ала Роскани отлично знаеше, че всъщност ще се окаже убийство, извършено без съмнение от някой колега на човека с пикела, който е знаел къде се намира Барбу и как да го открие. Бяха го убили или като наказание, задето е подпомогнал бягството на отец Даниъл, или при опит да изтръгнат от него къде се крие свещеникът. Нищо чудно да го бе сторил същият колега, който преди няколко дни уби в Калифорния шефа на Хари Адисън. И ако наистина беше така, конспирацията щеше да се окаже далеч по-широка и многостранна, отколкото изглеждаше.

В далечината кънтеше лаят на полицейските кучета, водещи отряда карабинери, който издирваше из лабиринта Елена Вozo, избягалия свещеник... и Хари Адисън. Роскани нямаше доказателства. Беше просто догадка, нищо повече. Но някак усещаше, че американецът е бил тук и е помогнал на брат си да избяга.

Инспекторът извади от джоба си начената шоколадова бисквита, разви станиола и докато я захапваше, надигна глава.

Хората в хеликоптера горе координираха действията на екипите от Групо Кардинале, които претърсваха скалната местност над пещерата. Край горния изход на асансьорната шахта бяха открили ясни човешки следи. Имаше и следи от гуми — някаква кола беше спирала там за известно време. Все още бе твърде рано да кажат дали това ще ги насочи към русия мъж или бегълците.

Каквото и да бе станало, каквото и да се случеше, едно нещо ставаше безмилостно ясно: Роскани вече нямаше работа с обикновен избягал свещеник и брат му, а с извънредно опитни хора, действащи в международен мащаб и готови да убиват без никакви скрупули. Всеки, който имаше дори и най-неясна представа къде може да бъде

свещеникът или какво точно знае, се превръщаше в беззащитна мишена.

[1] Рус (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Одраскан (ит.). — Б.пр. ↑

Когато Хари влезе в пещерата, Дани седеше самичък близо до входа, изпънал счупените си крака със сини шини от фибростъкло. Беше наметнал черното сако на Хари върху тънката болнична престилка.

Хари веднага се огледа наоколо. Къде беше Елена? Обърна се и видя, че Дани го гледа втренчено, сякаш се питаше кой е този човек. Явно бе изтощен до крайност от жестокото пътешествие по подземните канали. Състоянието му се влошаваше и Хари изпита ужас, защото не знаеше колко още може да издържи и дали му остават сили да оздравее.

— Дани, знаеш ли кой съм?

Дани само мълчеше и гледаше. Плахо, неуверено.

— Аз съм брат ти Хари.

Най-сетне Дани кимна колебливо.

— Намираме се в една пещера в Северна Италия.

Дани пак кимна, ала все тъй неуверено, сякаш разбираше думите, но не и значението им.

— Знаеш ли къде е сестрата? Монахинята, която се грижи за теб. Къде е?

Няколко секунди Дани изобщо не реагира. После бавно, мъчително извъртя очи наляво. Хари погледна натам и зърна в дъното на пещерата неголям отвор, през който се лееше слънчева светлина. Оставяйки Дани, той пристъпи натам. Елена стоеше със смъкната дреха, гола до кръста. Изненадана, тя бързо закри гърдите си.

— Извинявайте — каза Хари и отново се вмъкна в пещерата.

След малко Елена влезе напълно облечена и смутено започна да обяснява:

— Съжалявам, мистър Адисън. Дрехите ми бяха мокри. Изсуших ги на камъните заедно с вашето сако и престилката на брат ви. Той спеше, докато аз... не бях облечена...

Хари се постара да прогони с усмивка неловкия момент.

— Разбирам...

— С камионетката ли дойдохте?

— Да.

— Хари?... — прозвуча глас зад тях.

Дани бе извил глава настрани и гледаше как пристъпват към него. Беше сигурен, че вижда Хари. И Елена — нея разпозна по-лесно, защото го придружаваше от доста време. Помагаше му да се чувства свързан с реалността. Ала бе толкова слаб... Самото мислене — къде се намират, как е дошъл Хари — изискваше върховни усилия. Сетне в паметта му изведнъж изплува споменът как Хари го хваща за ръка и му помага да се измъкне от водата. След това как се спогледаха и осъзнаха, че подир толкова време отново са заедно.

— Аз... — Дани докосна челото си. — Не мисля... много... ясно...

— Няма нищо, Дани — тихо каза Хари. — Всичко ще е наред.

— Това трябваше да се очаква, мистър Адисън — сериозно изрече Елена, гледайки Дани. — Спокойно го казвам и пред отец Даниъл, защото той също трябва да разбере, че е пострадал сериозно... Състоянието му се подобряваше, но преживяното го върна назад... Според мен физически ще се възстанови... Но може да има проблеми с говора или паметта... Само времето ще покаже доколко е в състояние да си ги възвърне. — Тя се обърна към Хари. Изведнъж я обзе страх. — Далеч ли е колата? Колко път има дотам?

Хари се поколеба, после погледна Дани. Боеше се, че може да го разтревожи или изплаши, затова хвана Елена за ръката и я изведе навън, уж да покаже как е пристигнал.

Щом излязоха от тунела и заобиколиха скалите, които го прикриваха откъм езерото, Хари се завъртя към монахинята.

— Полицайте са открили пещерата. Горе над асансьорната шахта кръжи хеликоптер. Може русият да се е измъкнал оттам... кой знае? Но сега ще разберат, че Дани е жив и е бил в пещерата... — Хари се поколеба. — Там останаха вещите ви, Елена. Вече знаят коя сте... а вероятно знаят, че и аз съм бил там, защото не внимавах какво докосвам. Ще претърсят тунелите и коридорите. След като не ни открият, ще блокират цялата област. Пътят нагоре е убийствен, но ако се измъкнем, преди да стигнат дотук, преди вечерта да ме принуди да включва фаровете... тогава има надежда. Поне да стигнем до някой

главен път. Може би привечер ще успеем да минем през някой от постове като тази сутрин.

— Къде ще отидем после, мистър Адисън?

— Ако имаме късмет, до Комо и после по магистралата до швейцарската граница край Киасо.

За миг Елена се вгледа в него.

— А след това накъде, мистър Адисън?

— Не знам...

Изведнъж Хари усети, че Дани ги гледа напрегнато от пещерата. За пръв път го виждаше от разстояние и едва сега осъзна в какво се е превърнал. Измършавял, смазан. Но все тъй борбен, както го помнеше открай време. Костелив орех и често непоносим инат. Ала в момента беше безпомощен като пеленаче.

Хари рязко се завъртя към Елена. Преди да тръгнат накъдето и да било, трябваше да ѝ обясни някои неща.

— Знаете, че ме издирват за убийство на италиански полицаи. И че Дани е главен заподозрян в атентата срещу римския кардинал.

— Да.

— Трябва да разберете, че не съм убил полицаи... Какво е извършил брат ми, не знам и няма да разбера, докато не се възстанови, за да го попитам... А и тогава не знам дали ще ми каже... Но каквото и да се е случило, някой иска да го убие... Заради онова, което знае и може да каже... Затова русият, може би дори и полицията... А сега, след като знаят със сигурност, че е жив, ще преследват не само него. Ще смятат, че е разказал всичко на хората, които го придружават.

— На вас и на мен, мистър Адисън...

— Да.

— И независимо дали ни е казал, или не...

— Те няма да питат — довърши Хари.

Изневиделица над тях се стовари тътенът на хеликоптерни витла, разсичащи въздуха. Хари сграбчи Елена за ръката и я дръпна под надвисналата скала точно в мига, когато машината прелетя горе над хребета. Хеликоптерът продължи към езерото, после описа широка дъга, върна се, откъдето беше дошъл, и изчезна отвъд дърветата. Звукът на двигателя постепенно заглъхна.

Елена отново погледна Хари.

— Разбирам положението, мистър Адисън, и съм готова за всичко, което ни чака...

За момент Хари се втренчи в нея.

— Добре — каза той и влезе в пещерата при Дани.

Пред погледа на Роскани се мярна езерото, после върховете на дърветата и хеликоптерът зави към канарите. Също както правеше някога неговият баща, инспекторът бе дошъл да хвърли лично един последен поглед, сякаш с това щеше да постигне успех там, където всички други са се провалили. Но не постигна нищо. Виждаше само скали, дървета и водата далече наляво.

— По дяволите — тихичко изруга той.

Знаеше, че всички са някъде долу. Отец Даниъл, монахинята, русият с бръснача и Хари Адисън. Догадката на Роскани се оказваше вярна: американецът бе посетил пещерата. Потвърждаваха го отпечатъците върху кутия с медикаменти в стаята на отец Даниъл.

Роскани не си позволяваше да разсъждава как американецът се е изплъзнал през пръстите им и е открил езерната пещера преди тях, нито пък как е избягал от русия заедно с другите двама. Имаше положителна страна — от цялата територия на Италия издирването се съсредоточаваше само върху няколко квадратни километра. Имаше и отрицателна — преследването се раздвояваше между групата на Адисън и русия убиец, като и в двата случая полицията се сблъскваше с противници, притежаващи или изключителни умения и външна помощ, или просто невероятен късмет. Задачата на Роскани бе да сложи край на всичко това, да блокира всички възможни пътища за бягство и колкото се може по-скоро да реши нещата веднъж завинаги.

Пилотът зави на север в прииждащия здрач и Роскани зърна отпред как огромната ударна сила на Групо Кардинале — армейски части, карабинери и местни полицаи — се събира в тактическия лагер върху скалите над пещерата.

Изведнъж Роскани нареди на пилота да се насочи към оперативния щаб, разположен преди няколко часа във Вила Лоренци. Вече мислеше за следващата задача. Знаеше доста неща за монахинята и американеца, но нямаше представа кой е жестокият рус убиец с пикела. Трябваше непременно да разбере.

Воланът безмилостно се тресеше в ръцете на Хари. Каросерията подскачаше, гумите буксуваха, в чакъла по стръмния склон, камионетката пълзеше едновременно нагоре и настрани, надвисвайки застрашително на ръба, стотина метра над езерото. После чакълът свърши, гумите заораха в твърда земя и Хари върна колата към средата на пътя.

— Дотук добре...

Той се усмихна измъчено ѝ видя, че Елена се е притиснала до отсрещната врата, опитвайки се да прикрие страха си. А Дани, заклещен между тях и грохнал от изтощение, гледаше с празни очи, сякаш изобщо не осъзнаваше къде се намира. Хари сведе очи към примитивното табло на камионетката. Гориво. Оставаше им около четвърт резервоар и той просто нямаше представа докъде ще стигнат.

— Мистър Адисън, брат ви се нуждае от течности и храна. Трябва да му ги осигурим час по-скоро.

Вече притъмняваше и в далечината се появиха фаровете на колите по пътя за Беладжо. На юг шосето водеше покрай езерото Комо и Хари реши да завие натам. Не знаеше колко път има и през колко градчета ще трябва да минат. Елена също.

— Запазена ли е още традицията за църковно убежище? — запита внезапно Хари, като си спомни как храмовете векове наред са предлагали закрила на бегълците.

— Не знам, мистър Адисън...

— Ще ни подслонят ли поне през нощта?

— В Беладжо. Горе край стъпалата. Църквата „Санта Киара“. Спомням си я, защото е францисканска, а аз съм от същия орден... Ако изобщо някъде ни предложат помощ, това ще е там.

Беладжо. Идеята не му допадаше. Беше прекалено опасна. По-добре да рискуват на юг покрай езерото, където можеше още да няма блокада.

— Мистър Адисън — тихо каза Елена и наведе очи към Дани, сякаш знаеше какво мисли Хари, — нямаме толкова време.

Хари се озърна. Дани спеше с клюмнала глава. Беладжо. Елена бе права, нямаха толкова време.

Сред облаци прах и блясъка на сигнални прожектори хеликоптерът кацна на алеята пред Вила Лоренци.

Роскани изтича с приведена глава под въртящите се витла, прекоси разкошната градина и влезе в задимения хаос на оперативния щаб, разположен в балната зала на покойния Ерос Барбу. Позлата, лакирано дърво, огромни полилеи — подобно място би избрала някоя армия от нашественици и в известен смисъл бе точно така.

Докато си проправяше път през шумотевицата и отговаряше в движение на дъжд от въпроси, той се озърна към грамадната карта върху стената, на която, с флагчета бяха отбелязани контролните пунктове. Отново го обзе предишната тревога дали въпреки цялата привидна необходимост не са подхванали нещо прекалено грамадно, прекалено шумно и тронаво. Те *наистина* бяха армия, а това ги караше да постъпват и разсъждават като войници с неизбежните недостатъци и ограничения; бегълците от своя страна бяха доказали през изминалите дни, че разполагат със свободата да действат дръзко и изобретателно.

В дъното на балната зала Роскани влезе в един малък кабинет, затвори вратата и седна. Бяха го търсили по телефона — Талиа от Рим, Фарел от Ватикана и жена му.

Най-напред щеше да се обади на жена си. После на Талиа и накрая на Фарел. След това двайсет минути нямаше да приема никого. Щеше да отдели това време за себе си. Нуждаеше се от своето спокойствие. Искеше да се отпусне и да размисли. А след това да прегледа спокойно данните от ИНТЕРПОЛ, за да види дали нещо няма да му подсказва кой е русият убиец.

Беладжо, хотел „Флоренция“, 20:40

Томас Кайнд седеше пред тоалетната масичка и се взираше в огледалото. Промиването със стипца бе почистило дълбоките рани от

ноктите на Марта и донякъде ги бе стегнало, тъй че сега можеше да нанесе грима върху тях.

Днес следобед Кайнд се върна в хотела около пет часа, след като двама английски студенти го качиха на автостоп. Обясни им, че се скарал с приятелката си; тя му изподрала лицето и той просто я зарязал — довечера смятал да си замине в Холандия, а тя, ако ще, да върви по дяволите. На около километър от контролния пункт помоли да спрат под предлог, че още бил много ядосан и предпочитал да повърви. Когато студентите потеглиха, той се отдалечи, заобиколи през нивите зад някаква малка горичка и пак се върна към пътя от другата страна на патрула. След двайсетина минути стигна пеш до Беладжо.

Изкачи се до стаята си по задното стълбище, позвъни на рецепцията и съобщи, че утре напуска рано сутринта, а ако дължи още нещо, сумата ще бъде изплатена по номера на кредитната му карта. След това застана пред огледалото и реши, че е крайно време да мине под душа, а после да се преоблече. И наистина възнамеряваше да се преоблече в пълния смисъл на думата.

Приведен пред огледалото, Кайнд сложи туш върху миглите си, после добави още малко очна линия. Отстъпи назад и пак се огледа. Беше облечен със свободна бяла блуза, син ленен блейзър, бежови панталони и обувки с високи токчета. Перлена огърлица и чифт малки златни обици довършваха образа. Той затвори куфарчето, отново се взря в огледалото, после си сложи широкопола сламена шапка, метна ключовете на леглото и излезе от стаята.

Вече не беше нито Томас Хосе Алварес-Риос Кайнд от Кито, Еквадор, нито Фредерик Воор от Амстердам, а Джулия Луиз Фелпс, собственичка на кантора за недвижими имоти от Сан Франциско, Калифорния.

Хари гледаше със затаен дъх как двамата въоръжени карабинери махнаха на белия фиат да продължи към Беладжо, после огледаха следващата кола и направиха знак да мине малко напред. Отсреща други двама карабинери проверяваха автомобилите, излизаци от града. Още четирима стояха отстрани, в сянката на бронирана кола.

Още преди колите пред него да намалят ход, Хари бе видял светлините. Знаеше, че предния път двамата с Елена са имали невероятен късмет. Сега бяха трима и той не смееше да диша в очакване на най-лошото.

— Мистър Адисън...

Елена гледаше право напред. Хари видя как колата пред тях се отдалечава и осъзна, че е техен ред да минат през поста. Единият карабинер рязко махна с ръка. Хари усети как сърцето му заподскача и воланът под дланите му изведнъж плувна в пот. Карабинерът отново размаха ръка.

Хари дълбоко въздъхна и отпусна педала. Камионетката бавно плъзна напред и полицаят му направи знак да спре. Той се подчини. Карабинерите тръгнаха насреща под ослепителния блясък на прожекторите от двете страни. И двамата носеха фенерчета.

— Господи! — задъха се Хари.

— Какво има? — бързо запита Елена.

— Същият тип.

Карабинерът също забеляза Хари. Как можеше да забрави? Вехтата камионетка и свещеникът, който едва не го прегази тая сутрин.

— *Buona sera*^[1] — сдържано поздрави карабинерът.

— *Buona sera* — кимна Хари.

Карабинерът вдигна фенерчето и плъзна лъча из кабината. Облегнат на рамото на Елена, Дани спеше дълбоко, все още облечен с черното свещеническо сако на Хари.

Другият карабинер спря откъм Елена. Направи ѝ знак да свали стъклото.

Без да му обръща внимание, тя се обърна към карабинера до Хари.

— Тази сутрин ходихме на погребение — каза тя на италиански. — Помните ли ни?

— Да.

— Сега се връщаме. Отец Долгета — тя кимна към Дани, после сниши глас, сякаш не искаше да го събуди — пристигна за опелото чак от Милано. Нали го виждате колко е слаб. Беше много болен. Изобщо не биваше да идва, но настоя. И какво? Пак се разболя. Вижте го само. Трябва да си легне час по-скоро, преди да е станало още по-зле.

Карабинерът мълчаливо се вгледа в нея. Плъзна лъча върху Хари, после към Дани.

— Какво искате да направим? Да излезем и да обикаляме около колата? Да го събудим? Да изведем и него? — Очите на Елена блеснаха гневно. — Защо ни мотаете, като знаете вече кои сме?

Изотзад се раздадоха звуците на клаксони. Шофьорите от колоната ставаха нетърпеливи. Прииждаха нови коли. Най-сетне карабинерът изключи фенерчето, кимна на колегата си, отстъпи назад и махна с ръка да продължават.

[1] Добър вечер (ит.). — Б.пр. ↑

Роскани отчупи парче шоколад, сдъвка го и затвори папката от *Интерпол*.

В първи раздел на петдесет и девет страници се описваха най-подробно двайсет и седем мъже и девет жени с активна терористична дейност в Европа. Втори раздел съдържаше двайсет и осем страници за все още незаловени убийци, бродещи най-вероятно из Европа; общо четиринайсет на брой, все мъже.

Всеки от тях би могъл да взриви автобуса за Асизи. Всеки би могъл да се окаже онзи обгорял труп, смятан първоначално за отец Даниъл — човека с испанския пистолет „Лама“. Но според Роскани нито един от тях не притежаваше изобретателната, еротична и чисто садистична жестокост на изподрания рус човек с пикела и бръснача.

Отчаян, той се изруга, задето бе зарязал цигарите, после стана, отвори вратата и се озова в балната зала на Вила Лоренци. Докато вървеше през глъчката и се озърташе, той изведнъж осъзна, че преди малко е сбъркал. Да, Групо Кардинале бе цяла армия. Прекалено грамадна. Тромава. Привличаше излишно внимание. Допускаше грешки. Но при дадените обстоятелства Роскани се радваше, че разполага с нея. Никак не би желал да води тая игра сам, да разследва без чужда помощ и да се преструва като баща си, че единствено той е способен да открие решението. Сега се нуждаеше от пълно покритие на терена, от хиляди очи — зорки, бдителни, плъзнали по всяка педя земя. Само тъй можеше да затвори капана и да е сигурен, че плячката няма отново да се изплъзне.

Беладжо, църквата „Санта Киара“ 22:15

Хари седеше до Дани в тъмната кабина на камионетката и чакаше Елена. Нямахте я вече почти половин час и той усещаше как го обзема тревога.

По отсрещния тротоар вървяха със смях и шеги неколцина младежи. Единият дрънкаше на китара. Преди малко бе минал някакъв старец с две кучета. Постепенно глъчката на младежите стихна и отново настана спокойствие, ала то само подсилваше чувството за самота, тревогата и страха, че ще ги хванат.

Хари леко извърна глава и погледна Дани, който спеше до него, сгушен върху седалката. Невинен и безгрижен като дете. Искаше му се да протегне ръка, да го докосне и да обещае, че всичко ще бъде наред.

Отново се озърна нагоре към църквата, с надежда да види как Елена слиза насреща. Но видя само пустата улица и паркираните автомобили от двете страни. Изведнъж го обзе вълнение — дълбоко, бликнало от дъното на душата му. Ненадейно бе осъзнал защо е тук. За да изплати един стар дълг, да се освободи, да изпълни своята карма.

Още носеше обещанието към Дани, дадено преди години, когато се готвеше да постъпи в колежа. По онова време Дани беше по-буен от когато и да било, непрестанно си имаше неприятности у дома, в училище и с полицията. След два дни Хари трябваше да бъде в Харвард и докато си стягаше куфара в хола на долния етаж, Дани влезе при него. Беше мръсен, разчорлен, с окървавени кокалчета на дясната ръка. Озърна се към куфара, после погледна Хари и понечи да отмине мълчаливо. Хари помнеше как сграбчи Дани и го дръпна към себе си. Още чуваше собствените си тежки, натъртени думи. „Само гледай да завършиш училище, бива ли? Тогава ще дойда да те взема при себе си... Няма да те зарежа тук. Обещавам.“

И това бе нещо повече от обещание. Беше част от обета, който си дадоха преди години, след като загубиха баща си и Мадлин, а майка им се омъжи прибързано и погрешно — обета да си помагат, за да избягат от този живот, от това семейство, от този град и вече никога да не се върнат. Бяха се врекли. Веднъж завинаги. Всеотдайно, като брат пред брата.

Но по редица причини така и не устояха на думата си. И макар че никога не го споменаха — обстоятелствата се промениха и от гимназията Дани отиде направо в морската пехота — Хари знаеше, че там се крие истинската причина за дългото им отчуждение. Бе обещал, а не устоя на думата си и Дани още не можеше да му прости. Е, сега изпълняваше обещанието. Най-сетне се връщаше за брат си.

10:25

Нов поглед нагоре.

Улицата бе все тъй мрачна и пуста. Тротоарите също. Никаква следа от Елена.

Изведнъж приглушен телефонен сигнал раздра тишината. Хари стреснато хвърли поглед наоколо и се запита откъде идва звукът. После осъзна, че звъни клетъчният му телефон в жабката, където го бе оставил, преди да се върне с Елена в пещерата при Дани.

Сигналът замлъкна. После подхвана отново. Хари се пресегна, извади телефона и го включи.

— Да — предпазливо каза той, макар да знаеше, че може да го търси само един човек.

— Хари...

— Адриана.

— Хари, къде си?

Гласът ѝ звучеше предпазливо и някак странно. Не беше сърдечен или приятелски. Просто делови. Връщаше се към първоначалната сделка, която бяха сключили заедно с Итън — да разговарят с Дани преди всички останали.

— Хари?

— Слушам те.

— С теб ли е брат ти?

— Да.

— Каж ми къде си.

10:30

Бърз поглед нагоре по улицата. Все още никаква следа от Елена.

— А ти къде си, Адриана?

— Тук, в Беладжо. „Хотел дю Лак“. Същият, където все още имаш резервирана стая.

— При теб ли е Итън?

— Не. Беше в Рим, но вече пътува насам.

Изведнъж иззад ъгъла горе изникнаха фарове и поеха надолу. Моторизирани полицаи. Двама. Караха бавно и светлината на уличните

лампи блестеше по каските им, докато оглеждаха паркираните коли и тротоарите. Търсеха него и Дани.

— Хари, слушаш ли ме?

Хари усети Дани да се размърдва до него. Божичко, Дани, не сега! Не както онзи път, в пещерата.

— Кажи ми къде си. Ще дойда при теб.

Дани се размърда отново. Полицайте вече бяха съвсем наблизко. Само на няколко коли разстояние. Дори по-малко.

— Дявол да го вземе, Хари. Говори. Кажи ми къде...

Щрак.

Хари изключи телефона и се просна в тъмното върху Дани, под нивото на предното стъкло, като се молеше всичко да мине тихо. И изведнъж телефонът записука отново някъде под него. Адриана пак се обаждаше.

— Господи — изпъшка Хари.

Сигналът беше оглушителен. Гърмеше като високоговорител. Той отчаяно зашари с пръсти под себе си, опитвайки се да напипа телефона в тъмното. Но проклетата машинка бе попаднала между Дани и седалката. Той захлупи длани отгоре и се помъчи да заглуши звука с тялото си. Отчаяно се надяваше полицайте да не го чуят в тихата лятна вечер.

Сякаш след цяла вечност сигналът най-сетне замлъкна. Настана тишина. Хари искаше да надигне глава, да види дали полицайте са отминали. Но не смееше. Чуваше бесните удари на сърцето си. Тътнежът на пулса. Внезапно някой почука по стъклото. Побиха го тръпки. Сетивата му се вцепениха. Ново почукване. По-силно. Всичко бе свършено. Изпълнен с ужас и примирение, Хари вдигна глава.

Елена го гледаше през стъклото. До нея стоеше свещеник с инвалидна количка.

Привлекателна жена със син блейзър и широкопола сламена шапка седеше сама край масичка до прозореца в бара на хотел „Флоренция“. Оттук виждаше крайбрежната улица и кея, където щеше да пристигне корабът на подводни криле. Освен това виждаше как полицаите от Групо Кардинале наблюдават чакащите пътници.

Тя леко извърна гръб на клиентите в бара, извади от чантичката си клетъчен телефон и набра един номер в Милано, откъдето специално устройство прехвърли повикването към друг подобен телефон в крайбрежния град Чивитавекия, а оттам най-сетне — към един римски номер, който никой не би открил в телефонния указател.

— Si — изрече мъжки глас.

— Обажда се S — каза Томас Кайнд.

— Un momento.

Тишина. После...

— Да — обади се нов мъжки глас. Бе изменен по електронен път, тъй че да не го разпознаят. Разговорът продължи на френски.

S: „Обектът е жив. Вероятно ранен... И за жалост трябва да съобщя, че избяга.“

Мъжки глас: „Знам.“

S: „Какво ще ми наредите сега?... Ако желаете, ще се оттегля.“

Мъжки глас: „Не. Оценявам вашата решителност и ефективност... Полицаите знаят, че сте там, и ви търсят, но нямат представа кой сте.“

S: „Така и предполагам.“

Мъжки глас: „Можете ли да напуснете областта?“

S: „С малко късмет.“

Мъжки глас: „В такъв случай искам да дойдете тук.“

S: „Все още мога да преследвам обекта оттук. Въпреки полицията.“

Мъжки глас: Да, но защо, след като пеперудката се е събудила от сън и можем да я привлечем към пламъка?

Палестрина натисна един бутон върху малката кутия до телефона, после подаде слушалката на Фарел, който я взе и затвори. Държавният секретар дълго седя неподвижно, гледайки през сумрака на мраморния си кабинет към картините, статуите, лавиците със старинни книги, към многовековната история, която го обкръжаваше в резиденцията му на етаж под папските покои в двореца на Сикст V, където сега спеше светият отец, изтощен телом и духом от тежкия медицински режим, вярвайки, че съветниците му ще управляват мъдро Светия престол.

— Разрешете, ваше преосвещенство — обади се Фарел.

Палестрина се озърна към него.

— Казвай какво те тормози.

— Свещеникът. Томас Кайнд не може да го спре, и Роскани не може с цялата си огромна армия. Той е като котка със седем живота. Да, можем да му подготвим капан... Ами ако преди това проговори?

— Намекваш, че заради един човек можем да загубим Китай?

— Да. И нищо не бихме могли да сторим. Освен да отричаме категорично. Но, така или иначе, ще загубим Китай, а подозрението ще се запомни за векове.

Палестрина бавно завъртя стола си към старинния бюфет отзад и скулптурата върху него — бюстът на Александър Македонски, изваян от гръцки мрамор през пети век.

— Родих се като царски син в Македония. — Говореше на Фарел, но не откъсваше очи от бюста. — Аристотел бе мой учител. Когато навърших дваисет години, убиха баща ми и аз станах цар, обкръжен от бащините си врагове. Не след дълго узнах кои са, заповядах да ги екзекутират и като събрах верните си военачалници, тръгнах да смажа бунта, който бяха започнали... За две години станах главнокомандващ на Гърция и минах през Хелеспонт в Персия с армия от трийсет и пет хиляди гърци и македонци.

Бавно, тържествено Палестрина се завъртя към Фарел. Под този ъгъл лъчите на лампата върху бюфета зад него почти сливаха главата му с бюста на Александър. Той впи поглед в очите на Фарел и продължи. Хладни тръпки плъзнаха от плещите на полицая надолу по гръбнака. С всяка дума очите на Палестрина ставаха все по-мрачни и по-далечни, сякаш потъваше още повече в тази личност, за която вярваше, че е негова.

— Край Троя разбих четирийсет хилядна армия, като загубих само сто и десет бойци. Оттам поех на юг срещу цар Дарий и цялата персийска армия от петстотин хиляди души. Дарий избяга пред нас, изоставяйки майка, жена и деца. След това превзех Тир, Газа и преминах в Египет, откъдето властвах над цялото средиземноморско крайбрежие. Сетне дойде ред на Вавилон и остатъците от Персийската империя отвъд южните брегове на Каспийско море към Афганистан... а после завих на север в онази област, която днес се нарича Руски Туркестан и Централна Азия... Това бе — Палестрина зарея поглед настрани — през 327 година преди Христа... и почти постигнах само за три години. — Изведнъж той отново се завъртя към Фарел и унесът му изчезна. — Не се провалих в Персия, Яков. И макар днес да съм само свещеник, не ще се проваля и в Китай. — Той сниши глас и погледът му се вряза във Фарел. — Доведи ми отец Бардони. Незабавно го доведи.

Беладжо, 22:50

Елена лежеше в мрака и гледаше светлия правоъгълник, падащ от малкото прозорче високо над нея.

Намираха се в convento, малкото манастирско общежитие зад църквата. В момента тук имаше само трима или четирима свещеници, между тях отец Ренато — дребният добродушен монах, който дойде с нея до камионетката. Всички останали бяха заминали за уединение и молитви, благодарение на което можеха да разполагат с три отделни килии — две съседни за нея и отец Даниъл, и още една отсреща за Хари.

Все още съжаляваше за закъснението си и тревогите, които без съмнение бе причинила, но в онзи момент наистина нищо не можеше да стори. Отец Ренато се оказа недоверчив и омекна едва когато го свърза по телефона с игуменката си в Сиена. Но след това той охотно я придружи и изчака в сянката на църквата, докато отминат двамата полицаи.

Въведоха отец Даниъл, дадоха му чай и оризов пудинг, после го сложиха да спи. В малката манастирска кухничка отец Ренато им предложи пилешко и макарони, останали от вечерята. Сетне им показа къде ще спят и се върна в килията си, като ги предупреди, че утре свещениците ще се завърнат и дотогава трябва да са си тръгнали.

„Да си вървим... — помисли Елена, без да откъсва очи от светлия правоъгълник. — Но накъде?“

Тази мисъл разбуди в нея и още нещо — собственото ѝ чувство за свобода, или по-точно за липсата на свобода. Повратният миг бе дошъл в пещерата, когато тя не издържа на напрежението, а Хари изостави брат си и дойде да я утеши с прегръдка, макар че навярно и сам беше изтощен до изнемога. Вторият миг бе още по-изявен — когато той се завърна с камионетката и я видя да стои гола край пещерата. И сега тя виждаше случая в спомените си — забързаното му извинение и отдръпването назад към тунела — не като повод за

притеснение, а като еротично преживяване. Питаше се дали, ако не беше монахиня, той нямаше да задържи поглед малко по-дълго — в края на краищата тя бе още млада и смяташе, че има хубава фигура.

Изведнъж тя се възбуди — за пръв път от онзи ден, когато стоеше в болничната стая в Пескара и слушаше дишането на Дани. Заради нощната горещина бе свалила дрехите си и лежеше гола под чаршафите. Заедно със засилващото се чувство тя усети как в нея припламва топлина. Посегна нагоре и докосна гърдите си.

Отново видя как Хари излиза от пещерата, усети докосването на погледа му. В този момент разбра, че искрено желае да бъде жена в пълния смисъл на думата, физически и духовно; просто вече не се боеше от това желание. Ако наистина ѝ пращаше изпитание, Бог не проверяваше вътрешната ѝ сила или верността към обета за целомъдрие и покорство, а просто я подпомагаше да намери самата себе си. Да узнае коя е в действителност и каква иска да бъде. Може би тъкмо *затова* бе станало всичко. И затова Хари бе влязъл в нейния живот. За да ѝ помогне да вземе решение веднъж завинаги. Само по себе си неговото присъствие я трогваше както никога до днес. Беше нежно, свежо, успокояващо и някак пропъждаше чувството на самотна вина, което вечно изпитваше заради изкушенията. Сякаш отваряше врата и откриваше, че отвъд животът е безопасен и радостен, че няма нищо лошо в това да живее със страсти и вълнения като другите хора. Че няма нищо лошо в това да бъде Елена Возо.

Хари чу тихо почукване, после видя вратата да се открява в полумрака.

— Мистър Адисън — прошепна Елена.

Той се надигна тревожно.

— Какво има?

— Всичко е наред, мистър Адисън... Може ли да вляза? Хари се поколеба озадачен.

— Да, разбира се...

Видя как вратата се открява още малко, сетне зърна смътните очертания на женско тяло и вратата отново се затвори.

— Извинявайте, че ви събудих.

— Няма нищо...

В неясната светлина той едва различи как Елена пристъпва към леглото. Беше с монашеската си дреха, но боса и като че радостна и изплашена едновременно.

— Седнете, моля — посочи той ръба на леглото.

Елена погледна леглото и побърза пак да обърне очи към Хари.

— Бих предпочела да постоя, мистър Адисън.

— Наричай ме Хари — каза той.

Все тъй нервна, Елена опита да се усмихне.

— Хари...

— Какво има?

— Аз... взех решение и исках да споделя с теб...

Хари кимна, макар че все още не разбираше нищо.

— Аз... помниш ли, малко след като се срещнахме, аз ти казах, че Бог ми е възложил задачата да се грижа за твоя брат.

— Да.

— Е, когато приключа, смятам... — Елена помълча и Хари усети, че търси смелост да продължи. — Смятам да подам до църковните си ръководители молба да ме освободят от обета и да напусна манастира.

Хари дълго не каза нищо.

— Съвет ли търсиш? — запита най-сетне той.

— Не, просто ти съобщавам.

— Елена... — тихо каза Хари, — преди да вземеш окончателното решение, може би трябва да си дадеш сметка, че след всичко, което преживяхме, не сме в състояние да разсъждаваме трезво.

— Разбирам това. Но знам още, че преживяното ми помогна да избистря мислите и чувствата, които ме мъчат отдавна. Далеч преди да се случи всичко това... Искам просто да бъда с мъж... да го обичам във всяко едно отношение и той да ми отвръща със същото.

Хари се вгледа в нея внимателно. Дори и в неясната светлина различи решителния блясък в очите ѝ.

— Това решение е дълбоко лично...

Елена мълчеше. Хари се усмихна.

— Едно не разбирам. Защо го казваш точно *на мен*?

— Защото не знам какво ще се случи утре, а искам да съм споделила с човек, който ще разбере... и защото исках да го кажа *на теб*, Хари. — Елена впи поглед в очите му и за дълго остана така. —

Лека ноц и Бог да те благослови — прошепна най-сетне тя и излезе от килията.

Когато корабът наближи откъм притъмнялото езеро, сред пътниците на кея имаше и една елегантна, красива жена с широкопола сламена шапка.

Горе край стълбището стояха на стража четирима полицаи с бронирани жилетки и автомати. Други четирима обикаляха пристана и се взираха в лицата на пътниците, търсейки бегълците. Според проверката на документите почти всички бяха чуждестранни туристи. Великобритания, Германия, Бразилия, Австралия, Съединените щати...

— Grazie — каза младият полицай, после върна паспорта на Джулия Луиз Фелпс и с усмивка докосна ръба на фуражката си.

Отлично виждаше, че това не е нито рус убиец с издраскано лице, нито италианска монахиня, нито пък избягал свещеник или брат му. Пред него стоеше привлекателна висока американка с широкопола сламена шапка и лукава усмивка. Именно затова бе дошъл да провери документите ѝ — не защото я подозираше в нещо, а защото му се искаше да пофлиртува. И тя явно нямаше нищо против.

Корабът спря до кея и пътниците започнаха да слизат. Жената прибра паспорта в чантичката си, усмихна се още веднъж на полицая и тръгна напред. След малко дръпнаха подвижното мостче, двигателите изреваха и корабът бавно се отдалечи.

Полицаяте по кея и горе на стълбището го гледаха как постепенно набира скорост, после се издига над водата и поема през мрачното езеро към Тремецо и Лено, след това към Ледзено, Ардженьо и накрая отново към Комо. Корабът „Бетулска стрела“ бе последният за тази вечер. И като го видяха да се отдалечава, всички полицаи въздъхнаха с облекчение. Знаеха, че добре са си свършили работата. През тази смяна нито един от бегълците не бе успял да се промъкне край тях.

Рим, Ватикана, 15 юли, сряда, 0:20

Фарел отвори вратата на личния кабинет на Палестрина и младият очилат отец Бардони влезе спокойно и невъзмутимо въпреки късното повикване. Изобщо не проявяваше каквото и да било чувство. Просто се подчиняваше на висшестоящия в църковната йерархия.

Седнал зад бюрото си, Палестрина кимна към стола отпред.

— Повиках ви тук, за да узнаете лично от мен, че кардинал Маршано се разболя — каза той, докато свещеникът седеше.

Отец Бардони леко се приведе напред.

— Така ли?

— Да, тази вечер му призля тук, в моя кабинет, след като се завърнахме от китайското посолство. Лекарите се надяват да е само нервно изтощение. Но не са сигурни. Затова го държим под наблюдение.

— Къде е той?

— Тук, във Ватикана. Апартаментът за гости в кулата „Сан Джовани“.

— Защо не е в болница? — попита отец Бардони и забеляза с крайчеца на околото си как Фарел пристъпва по-близо до него.

— Защото реших да го задържа тук. И защото мисля, че знам каква е причината за това „изтощение“...

— Тоест?

— Мъчителната дилема с отец Даниъл.

Палестрина дебнеше зорко свещеника. Засега не бе забелязал реакция при споменаването на отец Даниъл.

— Не разбирам.

— Кардинал Маршано се кълнеше, че той е мъртъв. И за разлика от полицията може би все още вярва в това. Но според последните сведения отец Даниъл не само е жив, а вероятно и доста здрав, тъй като непрестанно убягва на властите. В такъв случай сигурно може и да поддържа връзка с някого... — Палестрина помълча и се втренчи в свещеника, за да е сигурен, че следващите му думи няма да бъдат разбрани погрешно. — Колко ли ще се зарадва кардинал Маршано да види отец Даниъл жив. Но тъй като той се намира под лекарски грижи и не е в състояние да пътува, остава само една възможност. Отец Даниъл да дойде или, ако се наложи, да бъде доведен при него.

В този момент отец Бардони не издържа и крадешком хвърли плах поглед към Фарел — внезапна, инстинктивна реакция, породена от желанието да разбере дали Фарел е изцяло на страната на Палестрина и одобрява задържането на Маршано. Студеният, безстрастен поглед на полицаия не оставяше и капка съмнение. Само след миг свещеникът си възвърна самообладанието и разпалено се завъртя към Палестрина.

— Да не би да намекувате, че знам къде е? И че мога да му предам вашето съобщение? Че мога някак да организирам идването му във Ватикана?

— Отваря се ковчеже — спокойно изрече Палестрина. — Излита пеперудка... Къде отива? Много хора задават този въпрос и я преследват. Ала никой не я открива, защото в последния миг тя помръдва, после отново и отново. Трудна работа, когато е болна или наранена. Разбира се, ако някой не ѝ помага... някоя добра душа, например известен писател или човек от църковните кръгове... и ако не е под грижите на милосърдна ръка, умела в тия неща. Да речем, медицинска сестра или монахиня, а може би и едното и другото... милосърдна сестра от Сиена... Елена Возо.

Отец Бардони не реагира. Просто гледаше безизразно, сякаш нямаше ни най-малка представа какво му говори държавният секретар. Вършеше го целенасочено, за да прикрие предишната грешка, ала сам знаеше, че вече е късно. Палестрина се приведе напред.

— Отец Даниъл трябва да дойде тихо. Да не разговаря с никого... Ако по пътя го заловят, да отговаря — на полицаите, на журналистите, дори на Талиа или Роскани, — че просто не помни какво се е случило...

Отец Бардони понечи да възрази, но Палестрина властно вдигна ръка и довърши с едва доловим глас.

— Разберете, че с всеки ден закъснение на отец Даниъл душевното състояние на кардинал Маршано ще се влошава... Здравето и духът му ще западат, докато дойде моментът, когато — той сви рамене — ... вече няма да има значение.

— Ваше преосвещенство. — Гласът на отец Бардони изведнъж стана рязък. — Разговаряте не с когото трябва. Изобщо нямам представа къде е отец Даниъл и как да се свържа с него.

За момент Палестрина се втренчи в него, сетне бавно го прекръсти.

— *Che Dio ti protegga*^[1] — изрече той.

Фарел веднага пристъпи към вратата и я отвори. Отец Бардони се поколеба, после стана, мина край полицая и изчезна в мрака.

Палестрина гледаше как вратата се затваря. Нима беше сбъркал? Не, в никакъв случай. Отец Бардони беше куриер на Маршано още от самото начало. Именно той бе измъкнал отец Даниъл от ръцете на лекарите след експлозията на автобуса, за да го прехвърли в Пескара. И оттогава насам насочваше всяка негова крачка. Да, отдавна го подозираха — следяха го, подслушваха телефона му, дори предполагаха, че е наел кораба в Милано. Но не можеха да докажат нищо. Само че той сгреша, поглеждайки към Фарел, и това бе достатъчно. Палестрина знаеше, че Маршано има верни поддръжници. Щом бе вярвал на отец Даниъл толкова силно, че да се изповяда пред него, значи вярваше и на отец Бардони, за да му повери спасяването на американеца. И отец Бардони би приел без колебание.

Значи нямаше грешка, Палестрина бе разговарял, с когото трябва. И не се съмняваше, че посланието ще бъде получено.

3:00

Палестрина седеше до малкото писалище в спалнята си. Беше по сандали, загърнат в ален копринен халат и с огромния си ръст имаше вид на беловлас римски император. Върху масичката пред него лежах ранните издания на пет-шест вестника от цял свят. Основната новина във всички бе продължаващата трагедия в Китай. По малкия телевизор вдясно от него предаваха репортаж на живо от Хефей. В момента показваха как пристигат камиони с войници от Китайската народоосвободителна армия. Всички бяха със защитни комбинезони, ръкавици, оранжеви респиратори и очила, за да се предпазят — както обясни облеченият като тях кореспондент — от заразата, докато помагат за отстраняването на непрестанно растящия брой трупове.

Палестрина откъсна очи от екрана и погледна към телефоните. Знаеше, че в момента Пиер Веген е в Пекин и води приятелски разговор с Ян Йе. Загрижено — и без ни най-малък намек, че идеята идва от някой друг — Веген щеше да заложи първата тухла от плана за

реконструкция на китайското водоснабдяване. Палестрина вярваше, че репутацията на швейцарския banker и отдавнашното му приятелство с председателя на Китайската народна банка са напълно достатъчни, за да запалят китайския финансист по идеята, която щеше да стигне от него право при генералния секретар на комунистическата партия.

Както и да завършеше срещата, след края на задължителните любезности Веген щеше да му позвъни. Палестрина се озърна към леглото. Би трябвало да поспи, но знаеше, че няма да може. Стана, отиде до гардероба и облече обичайния си черен костюм с бяла якичка. След малко напусна апартамента.

Нарочно слезе на партера със служебния асансьор, оттам мина незабелязано през една странична врата и се озова в мрачния парк.

Може би цял час броди насам-натам, унесен в мисли, без да забелязва нищо наоколо. По централната алея на Квадратната градина към алеите на Горския кът и после обратно, като спря за момент край скулптурата Fontana dell'Aquilone — Фонтан на орела, изваяна през седемнайсети век от Джовани Вазанцио. Самият орел в горната част на фонтана — хералдически символ на рода Боргезе, от който произхождаше папа Павел V — напомняше на Палестрина нещо съвсем различно, един безкрайно дълбок и личен символ. Връщаше го към древна Персия и предишното му битие, разтърсваше цялото му съществуващо както нищо друго на този свят. От него черпеше сила. А от тази сила се раждаше твърдост, убеждение и увереност, че каквото върши, е правилно. Известно време орелът го държа в плен на обаянието си, след това го освободи.

Палестрина замаяно се отдалечи в мрака. Малко по-късно мина край двата сателитни предавателя на Ватиканското радио и продължи през безкрайната зелена морава, поддържана от цяла армия градинари, през вековни горички и по пътеки покрай изящни морави. Покрай магнолии и бугенвиллии. Под борове и палми, дъбове и маслини. Край грижливо подрязани живи плетове, продължаващи сякаш километри наред. Тук-там го изненадваха струйки вода, разпръсквани от автоматичните нощни системи, които се подчиняваха единствено на часовника.

Сетне една мисъл го накара да се обърне. В неясната предутринна светлина Палестрина наближи жълтата тухлена сграда на

Радио Ватикана. Отвори вратата, изкачи се по вътрешните стъпала на кулата и излезе на кръглата тераса около върха.

Подпрял тежки лакти върху каменния парапет, той стоеше и чакаше денят да изгрее над римските хълмове. Оттук се виждаше почти целият град — ватиканският дворец, катедралата „Свети Петър“ и по-голямата част от парка на Ватикана. Обичаше това място и то неслучайно му внушаваше чувство за безопасност в тежки мигове. Кулата се намираше върху хълм, встрани от самия Ватикан, и поради това бе удобна за отбрана. От кръглата външна площадка се виждаше като на длан кой идва насам; по-добра наблюдателница за бранителите не можеше да съществува.

Чувството може и да беше нелепо, но го спохождаше все често. Особено в светлината на мисълта, която го бе довела тук — забележката на Фарел, че отец Даниъл е като котка със седем живота, че заради един-единствен човек може да загуби Китай. До днес отец Даниъл беше просто досадна пречка, гнояща язва, която трябва да се изреже. Ала фактът, че е успял да се изплъзне и продължава да се изплъзва както от Томас Кайнд, така и от хората на Роскани, засегна една дълбока и ужасяваща струна в душата на Палестрина — тайната му вяра в съществуването на мрачен, езически пъкъл, обитаван от тайнствени и порочни духове. Не се съмняваше, че именно тези духове са виновни за внезапния пристъп на треска и жестоката смърт, прекъснала предишния му живот като Александър едва на трийсет и три години. Ако сега пак те насочваха отец Даниъл...

— Не! — високо изрече Палестрина, после напусна своята наблюдателница и слезе към парка.

Вече никога нямаше да си позволи да мисли за духовете. Те не съществуваха, бяха само плод на въображението му, а той нямаше да му разреши да го погуби.

[1] Господ да те пази (ит.). — Б.пр. ↑

Хефей, Китай, 15 юли, сряда, 11:40

Бюрокрацията, объркването и собствената му длъжност на инспектор по водоснабдяването дълго не позволяваха на Ли Уън да напусне станцията. Накрая той просто излезе, оставяйки зад гърба си гъмжилото от спорещи политици и учени. Сега вървеше по улицата, като стискаше с едната ръка тежкото куфарче, а с другата притискаше кърпичка към носа си в безуспешно усилие да пропъди вонята на гниещи трупове. Крачеше ту по платното, ту по тротоара. Промъкваше се между линейки, аварийни коли и тълпи от изплашени, объркани хора, бързащи да се измъкнат от града, търсещи роднини и близки или просто чакащи с ужас да усетят първите стомашни болки, които щяха да им подсказват, че уж безопасната вода, която са пили, също се е оказала отровна.

След още една пресечка Ли Уън мина край хотел „Задморски Китай“, където бе оставил багажа си. Сега там беше областният щаб за борба с бедствието; само за няколко часа властите заеха целия хотел, като изхвърлиха гостите и струпаха вещите им във фоайето и дори въвн, на тротоара. И да имаше време, Ли Уън не би влязъл там. Прекалено много хора можеха да го познаят, да разпитват, да го забавят. А в момента не биваше да си позволи нито минута закъснение.

Опитвайки се да не забелязва ужасените човешки лица наоколо, той приведе глава и се отправи към железопътната гара, където дълги колони от автомобили чакаха да превозят пристигащите с влак войски.

Облян в пот, той се провираше с тежкото куфарче през гъмжилото от войници и военна полиция. Всяка крачка ставаше потрудна от предишната. Изнемощялото му четирийсет и шест годишно тяло едва издържаше на напрежението от последните дни, непоносимата жегата и вездесъщото зловоние на гниещи трупове, което вече пропиваше всичко. Най-сетне той стигна до багажното отделение и взе протрития куфар, който бе оставил тук след пристигането си в

понеделник сутринта. Вътре бяха необходимите химикали за приготвяне на още „снежни топки“.

Двойно по-натоварен, Ли Уън си проби път през чакалнята и след петдесетина метра стигна до перона, вече задръстен от бегълци. След петнайсет минути трябваше да пристигне неговият влак. Войниците щяха да слязат, бегълците да нахлуят във вагоните. Като държавен служител той имаше запазено място и от сърце се радваше на този късмет. Поне за малко можеше да поседне и да се отпусне. Пътуването до Уху щеше да продължи около два часа, после трябваше да се прехвърли на влака за Нандзин, където смяташе да пренощува. Там щеше да си почине и да се наслади на стореното, на отмъщението срещу омразното правителство, което преди години уби баща му и го лиши от детство.

И заедно с насладата на отмъщението да чака заповедта за тръгване към следващата си цел.

Беладжо, щабът на Групо Кардинале, Вила Лоренци, 15 юли, сряда, 6:50

Разгърден и без сако, Роскани огледа балната зала. Дежуреха само шепа полицаи — поради временното затишие около полунощ бе пратил най-важните сътрудници да поспят горе на втория етаж, където бяха разпънати сгъваеми легла. Други все още продължаваха издирването. Кастелети излетя с хеликоптера в ранни зори, а преди него Скала потегли към пещерата с двама водачи на кучета, тъй като смяташе, че не са я претърсили както трябва.

В два след полунощ Роскани бе помолил по телефона да му изпратят още осемстотин войници, после си легна. В три и петнайсет отново беше на крак. Изкъпа се и пак облече същите дрехи, които носеше от два дни. Към четири сутринта реши, че на всички им е дошло до гуша.

Точно в шест обявата бе предадена по местното радио и телевизия, прочетоха я и всички свещеници на ранните литургии. След два часа, в осем сутринта, италианската армия щеше да претърси всички къщи в околността. Думите бяха прости и ясни: бегълците са тук и ще бъдат открити, а всеки, който ги е подслонил, ще се смята за съучастник и ще понесе съответните последствия.

Този ход на Роскани бе нещо повече от заплаха. Целеше да подлъже бегълците, че може би имат шанс, ако избягат преди крайния срок. Именно затова армейските части и полицаите от Групо Кардинале заеха позиции трийсет минути по-рано; мълчаливо дебнеха и изчакваха с надеждата някой да изскочи от скривалището си и да побегне.

6:57

Роскани се озърна към изящния стенен часовник в стил рококо над празния подиум за оркестъра. После погледна как мъже и жени,

седнали зад компютрите и телефонните пултове, пресяват информация, координират оперативните действия на Групо Кардинале. Накрая отпи глътка студено сладко кафе и излезе навън, хвърляйки през рамо последен поглед към разкошната бална зала.

Нямаше полъх на вятъра, езерото не трепваше. Докато слизаше към водата, Роскани се озърна към внушителната вила. Как може да се живее в такава къща, с подобен невероятен стил — това бе загадка за човешкия ум, особено ако човекът е полицай. И все пак той отново се зачуди какво ли ще е да влезе поне за малко в този живот. Да го поканят на танци, да послуша музика и може би дори — той се усмихна — да се отдаде на упадъчни страсти.

Мъглявото видение избледня, когато Роскани закрачи по чакълестата алея покрай езерото и пак се замисли за досието от *Интерпол*, което не даваше и капчица информация за русия убиец с пикела и бръснача. Почти в същия миг той усети силен дъх на полски цветя. Ароматът бе остър, почти неприятен и мигом го пренесе четири години назад, във времето, когато бе зачислен към отдел „Антимафия“, за да разследва поредица от мафиотски убийства в Сицилия. Заедно с още неколцина следователи стоеше сред полето край Палермо и оглеждаше трупа на местен селянин, проснат по очи в канавката. Беше същото ранно утро както сега, из чистия и свеж въздух се носеше същият остър, завладяващ аромат на диви цветя. Когато преобърнаха трупа и видяха, че гърлото е прерязано от ухо до ухо, следователите възкликнаха едновременно. Всички знаеха кой е убиецът.

— Томас Кайнд — изрече Роскани и го побиха студени тръпки от глава до пети.

Томас Кайнд. Изобщо не бе помислил за него. Вече над три години терористът тънеше в сянка и предполагаша, че е напуснал занаята, че е убит или живее сравнително спокойно в Судан.

— Господи!

Изведнъж Роскани се завъртя и хукна към вилата. Беше седем и четирийсет сутринта. До началото на претърсването оставаха точно двайсет минути.

Беладжо, кеят на ферибота, същият час

Хари гледаше как въоръжените карабинери разпитват мъжа и жената в черната ланча пред тях. Накараха мъжа да излезе и да отвори багажника. След като не откриха нищо, пропуснаха колата да мине. Докато ланчата се качваше на ферибота, полицаите пристъпиха към тях.

— Започва се — тихо прошепна Хари през оглушителния тътен на пулса си.

Петимата седяха в бяла камионетка форд със спретнат надпис на двете врати: „Църква «Санта Киара»“. Караше отец Ренато, Елена седеше до него. Хари, Дани и съвсем младичкият отец Наталини бяха отзад, в каросерията. Елена беше със строго сиво костюмче, масивни очила и стегната на кок коса. Свещениците носеха както винаги черни дрехи с бели якички. Дани също бе сложил очила и двамата с Хари бяха в черно като спътниците си. Дълги черни палта, закопчани догоре, и черни бомбета на главите. Приличаха на равини и тъкмо това бе целта им.

— Познавам ги — тихо каза отец Ренато на италиански, когато карабинерите пристъпиха от двете страни на кабината. — Buon giorno, Алфонсо. Здравей, Масимо.

— Отец Ренато! Buon giorno. — Алфонсо беше грамаден и страховит на вид, но се усмихна широко, когато позна камионетката, отец Ренато и после отец Наталини. — Buon giorno, Padre.

— Buon giorno — усмихна се отец Наталини, седнал до Дани.

През следващите деветдесет секунди Хари имаше чувството, че сърцето му всеки момент ще спре, докато отец Ренато и полицаите бърбеха на италиански. От време на време долавяше по някоя позната дума.

Това с равините бе идея на Хари. Като на кино. Нелепа до безумие. Докато седеше със затаен дъх и с ужас очакваше карабинерите изведнъж да ги изкарат навън, както бяха сторили с

мъжа от ланчата, той се запита откъде бе измислил тая проклета глупост. И все пак трябваше час по-скоро да предприемат нещо, след като призори Елена дотича в килията му с отец Ренато и съобща, че нейната игуменка им е уредила скривалище отвъд границата, в Швейцария.

С разрешение на началниците си отец Ренато се съгласи да им помогне, но нямаше представа как. Точно тогава, докато се обличаше, Хари разсеяно надникна в огледалото, зърна брадатата си физиономия и помисли, че Дани също е брадясал. Идеята бе смахната, но можеше и да успее, след като вече два пъти се бяха изплъзвали с блъф от полицейски проверки. Освен това отец Ренато и отец Наталини бяха не просто свещеници, а местни хора и се познаваха с всички, включително и с полицаите.

И, разбира се, животът в Лос Анджелис щеше да му помогне. Хари бе католик, но във филмовата индустрия човек на всяка крачка среща евреи. От години го канеха на еврейски празници, безброй пъти бе обядвал в ресторантчето на Нат и Ал, същински оазис за евреи артисти и сценаристи; редовно водеше свои клиенти при близките им в еврейските квартали. Неведнъж се бе изненадвал от приликата между еврейската шапчица ярмулка и шапчиците на католическите свещеници, от еднаквите им черни одежди. И ето че за добро или зло двамата с Дани се бяха превърнали в гостуващи равини от Израел, тръгнали на обиколка из Италия да разширят диалога между евреи и християни. Елена стана тяхна екскурзоводка и преводачка от Рим. Молеше се само за едно — някой да не ги заговори на иврит.

— Fuggitivo^[1] — рязко изрече единият от карабинерите и Хари моментално се върна към действителността.

— Fuggitivo — кимна отец Ренато и изстреля сбит, пламенен отговор на италиански.

Очевидно и двамата карабинери бяха напълно съгласни, защото отстъпиха едновременно, козируваха и му направиха знак да продължи.

Хари погледна Елена, после видя как отец Ренато превключва на скорост. Камионетката плъзна напред. Изкатери се по моста и излезе на палубата. Зад тях полицаите пристъпиха към следващата кола. Хари видя как накараха хората да излязат и поискаха документите им, докато други карабинери яростно претърсваха колата.

В камионетката никой не смееше да помръдне. Десет мъчителни минути чакаха мълчаливо, докато се качи и последната кола и фериботът потегли на път.

По врата и под мишниците на Хари се стичаше пот. Още колко пъти щеше да им се размине? Докога щеше да им помага късметът, ако тяхното изобщо можеше да се нарече късмет?

Първа точка от плана им бе фериботът, който потегли за Менаджо в седем и петдесет и шест, точно четири минути, преди армейските части да започнат масирано претърсване на целия полуостров, и петнайсет минути, след като полицаите бяха открили камионетката на Салваторе Белсито. Малко преди шест сутринта отец Наталини я паркира на цял километър от „Санта Киара“, после грижливо избърса всички отпечатъци и побърза да се върне към църквата.

Точка втора, прехвърлянето от Италия в Швейцария, щеше да е по-трудна, дори невъзможна, тъй като отец Ренато и отец Наталини не познаваха никого от хората на Групо Кардинале по граничните пунктове. Спаси ги само това, че отец Наталини бе израснал в селцето Порлеца над Менаджо и познаваше като петте си пръста тесните криволичещи пътища нагоре през хълмовете към Алпите; пътища, които им позволиха да заобиколят блокадата на Групо Кардинале при Отия и в десет и двайсет и две сутринта безпрепятствено да навлязат в Швейцария.

[1] Беглец (ит.). — Б.пр. ↑

Ватикана, кулата „Сан Джовани“, 11:00

Маршано стоеше край стъклената врата, единствен източник на светлина в стаята и единствен изход, освен заключената и строго охранявана врата към коридора. Зад него като всевиждащо око примигваше телевизионният екран, чиято гледка вече не бе в състояние да понася.

Естествено, можеше да изключи телевизора, но не го стори и нямаше намерение да го стори. Палестрина твърде добре разбираше тази черта от характера на Маршано и именно затова нареди да оставят грамадния телевизор, когато под негово ръководство премахнаха от апартамента всичко, освен най-необходимото — легло, маса, стол, — и напълно го изолираха от сградата.

Броят на мъртвите в Хефей надхвърли шейсет хиляди и продължава да расте. Никой не е в състояние да прецени докъде ще се стигне.

Гласът на кореспондента звучеше отчетливо зад гърба му. Нямаше смисъл да гледа екрана. Щеше да види все същата цветна диаграма, с която на всеки кръгъл час показваха броя на загиналите, сякаш следяха изборни резултати.

Най-сетне Маршано отвори вратата и излезе на малкото балконче. Лъхна го свеж въздух и за щастие гласът откъм телевизора стихна.

Той се вкопчи в железния парапет и затвори очи. Сякаш ако престанеше да вижда, нямаше да е толкова ужасно. В мрака го посрещна друго видение — студентите, съзаклятнически лица на кардинал Матади и монсиньор Капици, които го гледаха бездушно от местата си в лимузината на връщане от китайското посолство. После видя как Палестрина взе телефона, спокойно потърси Фарел и се вторачи в Маршано. А след това се раздадоха тихите думи на държавния секретар...

— На кардинал Маршано му прилоша в колата. Пригответе за него стая в кулата „Сан Джовани“.

Вледеняващият спомен накара Маршано изведнъж да отвори очи и да осъзнае къде се намира. Отдолу го гледаше някакъв градинар. Човекът позяпа още малко, после пак се захвана на работа.

Колко ли пъти, запита се Маршано, бе идвал в кулата да посети видни чуждестранни гости, отседнали в разкошните апартаменти? Колко пъти бе поглеждал от градината долу като онзи работник към тази странна платформа, върху която стоеше сега, без да усети как зловещо изглежда? Навярно стотици.

Увиснало на дванайсет метра височина като трамплин за скокове, това балконче бе единственият отвор в цялата цилиндрична стена. Изход към нищото. Обкръжено от тънък железен парапет, то бе широко малко повече от половин метър и се разпростираше само на педя-две встрани от вратата. Над него отвесната стена продължаваше още около десет метра до издадените апартаменти по-горе. Те закриваха гледката, но Маршано знаеше, че са почти на върха, а над тях е кръглата тераса и назъбената корона на кулата.

Казано с други думи, нямаше път нито нагоре, нито надолу или настрани, тъй че балкончето просто беше излишно. Освен като място, от което да вдишваш римския въздух и да се възхищаваш на зелените ватикански градини. Нищо повече. Всичко друго в това уединено кътче на Ватикана бе обгърнато със здрави, високи стени, построени през девети век, за да удържат варварите отвън или пък, както сега, да удържат хората вътре.

Маршано бавно отлепи длани от парапета и отново се върна към затворническата стая, в чийто център се бе превърнал телевизионният екран. Видя върху него каквото виждаше цял свят: Хефей, Китай — предаване на живо от хеликоптер над езерото Чао, после ужасяваща поредица изгледи от въздуха към безброй грамадни циркови шатри, издигнати из градските паркове, фабричните дворове и пущинаците извън града; а гласът на кореспондента зад кадър обясняваше, че това са... импровизирани морги за мъртъвците.

Изведнъж Маршано изключи звука. Щеше да гледа, но нямаше сили да слуша; непрестанните коментари ставаха непоносими. Те сякаш изброяваха до най-дребна подробност личните му престъпления — извършени, повтаряше си той в отчаян опит да запази разсъдък,

само защото Палестрина го държеше като заложник чрез неговата любов към Бога и църквата.

Да, беше виновен. Също като Матади и Капици. Тримата бяха оставили Палестрина да извърши това чудовищно зверство. И още по-лошо — ако изобщо можеше да съществува нещо по-лошо — Маршано знаеше, че в момента Пиер Веген обработва умело Ян Йе. А китайският банкиер, когото познаваше като благ и чувствителен човек, несъмнено изпитваше ужас от това отмъщение на обезумялата природа срещу човека. Той щеше да настоява по всички възможни начини пред своите ръководители от комунистическата партия да се вслушат в предложението на Веген за незабавна реконструкция на китайската водоснабдителна и пречиствателна мрежа. Но дори ако приемеха да се срещнат с Веген, политиците щяха да искат време. Време. А време нямаше. Палестрина вече насочваше своите диверсанти към второто езеро.

Лугано, Швейцария, Все още 15 юли, сряда, пладне

Елена почти не бе поглеждала Хари, откакто му помогна да облекат Дани и да го качат в колата. Хари се питаше дали не е смутена от снощния разговор в неговата килия. Сам той бе изненадващо развълнуван и продължаваше да се вълнува. Елена беше умна, красива, храбра и грижовна жена, открила внезапно собствената си същност и търсеца свобода да я изрази. А начинът, по който се бе появила — боса в мрачната му килия, — не оставяше ни най-малко съмнение, че желае именно той да ѝ помогне. Уви, още в онзи момент Хари разбра, че не му е времето и не бива да мисли за това. Имаше далеч по-неотложни задачи. И сега — докато слизаха откъм северните възвишения и завиваха покрай езерото към Лугано по Виале Кастаньола, през река Касарате и нагоре по Виа Серафино Балестра към малката триетажна къщичка на Виа Монте Ченери 87 — той нарочно насочи мислите си към онова, което им предстоеше.

Очевидно не можеха все така да бягат от място на място като подгонени престъпници и да се надяват, че все някой някак ще им помогне. Дани се нуждаеше от сигурен и безопасен подслон, където да отпочине и да се възстанови, докато бъде в състояние да разкаже на Хари за убийството на римския кардинал. И още по-важно — нуждаеха се от могъща правна закрила. Хари знаеше, че това са двете му най-належащи задачи.

* * *

— Пристигнахме ли? — глухо запита Дани, когато отец Ренато дръпна ръчната спирачка и изключи двигателя.

— Да, отче Даниъл — усмихна се отец Ренато. — Слава Богу.

Докато слизаше, Елена видя как Хари я погледна за миг, после дръпна страничната врата и се обърна към отец Наталини, който

изнасяше инвалидната количка. През цялото пътуване отец Даниъл почти не проговори, само гледаше през стъклото. Елена бе сигурна, че е изтощен от събитията през последните четирийсет и осем часа. Трябваше да го нахранят и да го оставят да спи колкото се може повече.

Елена се отдръпна настрани и загледа как Хари и отец Наталини настаниха Дани в количката, после го пренесоха до хола на втория етаж. От снощния разговор бе останало не толкова чувство на срам, колкото някакво необяснимо стеснение. В забързания си емоционален изблик пред Хари бе разкрила повече, отколкото искаше или поне отколкото се полагаше, преди да е освободена от обета. Ала нямаше как да върне изреченото обратно. Въпросът бе какво да прави сега. Именно затова през целия ден не посмя да го погледне или да каже нещо повече от най-необходимото. Просто не знаеше как.

Изведнъж от една врата на горния етаж се появи домакинята.

— Влизайте, влизайте — подкани ги Вероника Вакаро и се отдръпна да им направи път.

След като влязоха, тя веднага затвори вратата и огледа всички един по един, сякаш искаше да ги прецени. Дребна, темпераментна жена на средна възраст, Вероника бе скулпторка и художничка, говореща бързо на някаква поразителна смес от френски, английски и италиански. Ненадейно тя погледна отец Ренато.

— Mercì. Сега трябва да си вървите. Capisce?^[1]

Не им предложи да си починат, да отскочат до тоалетната или поне да пият по чаша вода. Не, двамата с отец Наталини трябваше да си вървят.

— Кола от църква в Беладжо да спре пред частен дом в Лугано? Все едно да викнете полицаите и да им обясните къде сте.

Отец Ренато се усмихна и кимна. Вероника имаше право. А когато двамата с отец Наталини тръгнаха към вратата, Дани изненада всички. Рязко надигна глава и придвижи количката, за да им стисне ръцете.

— Grazie. Grazie mille^[2] — каза той с искрена благодарност, разбирайки какво са рискували, за да ги доведат тук.

После свещениците си тръгнаха. Вероника каза, че ще приготви нещо за ядене, мина покрай големите абстрактни скулптури в слънчевата стаичка и изчезна зад вратата в дъното.

— Отец Даниъл трябва да си почине — каза почти веднага Елена. — Ще попитам Вероника къде да го настаним.

Хари я проследи с поглед как излиза през същата врата. Погледа още малко, после се обърна към Дани. Брадати, облечени в черно и с черни шапчици на главите, двамата изглеждаха точно както се искаше — като равини.

Досега Хари се сдържаше, искаше да даде на брат си време да оздравее физически и духовно. Но след внезапната благодарност на Дани към свещениците бе започнал да подозира, че той далеч не е толкова замаян, колкото изглежда. И сега, насаме с него, усети прилив на гняв. Не искаше по някакви неизвестни мотиви Дани да го държи в неведение. Вече бе преживял твърде много заради него. Идваше време истината да излезе наяве, каквато и да е тя.

Изведнъж Хари смъкна шапчицата и я пъкна в джоба си.

— Ти ме повика, Дани. Остави съобщение в телефонния ми секретар... Помниш ли?

— Да...

— Беше ужасно изплашен от нещо. Няма що, страхотен начин да кажеш „здрасти“ след толкова много години... особено пък на запис... От какво се боеше?

Дани бавно плъзна поглед по лицето му.

— Ще те помоля за една услуга.

— Каква?

— Изчезвай оттук незабавно.

— Да изчезна оттук ли?

— Да.

— Само аз? Без теб?

— Ако не го направиш, Хари... ще те убият...

— Кой по-точно? — Хари се втренчи в брат си.

— Не питай, върви си. Моля те.

Хари рязко вдигна глава и се озърна из стаята. После отново погледна Дани.

— Може би трябва да ти напомня онова, което не помниш или не знаеш... Издирват и двама ни като убийци, Дани. Тебе за...

— ... убийството на римския кардинал, а теб за това, че си застрелял един римски детектив — довърши Дани. — Успях незабелязано да надникна във вестника...

Хари се поколеба в търсене на най-подходящите думи. Накрая просто запита:

— Ти ли уби кардинала, Дани?

— Ти ли уби ченгето?

— Не.

Дани го погледна право в очите.

— И аз не съм.

— Полицията разполага с множество доказателства, Дани... Фарел ме отведе в твоя апар...

— Фарел? — прекъсна го Дани. — Ето значи откъде идвали доказателствата...

— Какво искаш да кажеш?

Дани дълго мълча, после извърна глава. Отдръпваше се, искаше да подчертае, че е казал твърде много и повече няма да проговори.

Хари пъхна ръце в джобовете си и се обърна към скулптурите на Вероника. Накрая отново се завъртя.

— Бил си във взривен автобус, Дани. Всички те смятаха за загинал... Как се измъкна?

— Не знам... — поклати глава Дани.

— Не само си се измъкнал — настоя Хари. — Пъхнал си в нечие чуждо сако своя паспорт, очилата и ватиканското удостоверение...

Дани мълчеше.

— Автобусът е пътувал за Асизи. Помниш ли?

В очите на Дани пламна гняв.

— Аз... често ходя в Асизи.

— Тъй ли?

— Да!... Хари, изчезвай без повече приказки. Незабавно. Докато можеш.

— Дани... не сме разговаряли от години. Не ме пъди точно сега. — Хари придърпа стола си по-наблизо и го яхна с лице към облегалката. — От кого се боеше, когато ми се обади?

— Не знам...

— От Фарел?

— Не знам, казах ти...

— Знаеш, Дани — тихо изрече Хари. — Затова се опитаха да те убият в автобуса. Затова русият те преследваше до Беладжо и после из пещерата.

Дани сведе очи и поклати глава.

— Някой те е измъкнал от болницата и те е прехвърлил в Пескара. Замесил е игуменката от Сиена... Тя пък е замесила Елена... тъй че сега и нейният живот струва колкото нашия...

Изведнъж Дани избухна.

— Тогава я отведи със себе си.

— Кой ти помогна, Дани?

Дани продължаваше да мълчи.

— Кардинал Маршано ли беше? — настоя Хари.

Дани тутакси вдигна глава и очите му пламнаха яростно.

— Откъде знаеш за кардинал Маршано?

— Срегнах се с него, Дани. Неведнъж. Той ме предупреди да стоя настрана. Да не те търся. Преди това се мъчеше да ме убеди, че си мъртъв. — Хари млькна за малко, после пак настоя. — Маршано беше, нали? Той е организирал всичко...

Дани се втренчи в брат си.

— Нищо не помня, Хари. Как съм ти се обадил. Защо съм отивал в Асизи. Кой ми е помогнал. Нищо. Нула. Нищичко. Никакъв спомен. Ясно ли е?

Хари се поколеба, но не отстъпи.

— Какво става във Ватикана?

— Хари — промърмори Дани с отпаднал глас, — плюй си на петите, преди да те гръмнат.

[1] Разбирате ли? (ит.) — Б.пр. ↑

[2] Благодаря. Хиляди благодарности (ит.). — Б.пр. ↑

Докато хеликоптерът рязко се издигаше над сивите квартали на Милано и завиваше на югоизток към Сиена, Роскани изобщо не чу приглушения вой на витлата; цялото му съзнание бе приковано към току-що получения факс от Интерпол. Повечето от сведенията вече му бяха известни.

„Томас Хосе Алварес-Риос Кайнд.

Психологически портрет от Интерпол: Един от най-опасните терористи в света. Придобил известност с убийството на полицай от френския отдел за борба с тероризма. Извънредно жесток. Беглец, издирван по множество обвинения. Да бъде задържан при първа възможност. Крайно опасен.

Престъпления: Убийство, отвличане, бомбени атентати, взимане на заложници, отвличане на самолет.

Националност: Еквадор.“

Роскани прелисти факса в скута си.

„Характеристика: Майстор на дегизировката. Владее множество езици, по-специално италиански, френски, испански, арабски, фарси, английски. Абсолютен индивидуалист. Работи сам. Въпреки това разполага с широки връзки в терористичните кръгове по цял свят.

Други: Самозван революционер.

Последен известен адрес: Хартум, Судан.

Допълнителни коментари: Изключителен социопат. Наемен убиец. Срещу щедро заплащане е готов да приеме всяка поръчка.“

Това беше официалният психологически портрет. Най-отдолу бе добавено на ръка:

„Няма сведения субектът да е напускал Судан.

По ваша молба френското разузнаване проучва въпроса.

При положителен резултат ще ви уведомим незабавно.“

— Аз мога да ви го кажа още сега — промърмори Роскани, докато сгъваше тънкото досие и го оставяше на съседната седалка. — Не е в Судан, а в Италия.

Той измъкна от джоба си голяма бишката в целофаново пликче, стегнато с ластиче. Извади я и ухапа разсеяно, както би запалил цигара. Мислено се завръщаше в миланската морга, където бе влязъл преди половин час.

Трупът на Алдо Чанети, двайсет и шест годишен моден дизайнер, беше открит в килера за инструменти на дамската тоалетна до една бензиностанция на магистрала А 9 между Комо и Милано. Гърлото му беше прерязано и раната натъпкана с тоалетна хартия. Четири часа по-късно намериха новото тъмнозелено БМВ на Чанети край хотел „Палас“ в Милано.

— Томас Кайнд — заяви Роскани, когато видя трупа.

Разследването можеше да докаже, че греша, но не му се вярваше убиецът да е друг, освен човекът с пикела и бръснача. Някак бе успял да се изплъзне от хайката на Групо Кардинале и да се добере от Беладжо до Милано, пътем убивайки Чанети. А накъде бе тръгнал след Милано? Или още се криеше там?

Но далеч по-сериозен беше въпросът защо се е върнал в Италия наред разгара на полицейската хайка, когато също тъй лесно можеше да премине в Швейцария, а оттам да потегли накъдето си иска. Защо? Какво толкова го влечеше в Италия, та да поеме подобен риск?

Лугано, Швейцария, 14:00

Хари придърпа стол за Елена.

— Благодаря — каза тя, без да го поглежда.

Масата бе сложена за двама — диня, пастърма и малка гарафа червено вино. След като преди малко нахраниха Дани и го настаниха да спи на горния етаж, Вероника ги изведе на терасата, окичена с разцъфнали бугенвиллии. Покани ги да похапнат, после бързо влезе и двамата останаха сами за пръв път от снощи, когато Елена бе дошла в килията на Хари.

— Какво е станало между теб и брат ти? — запита Елена, докато Хари седнаше срещу нея. — Карали сте се. Усетих го по реакцията ви, когато влязох.

— Нищо особено... Братска работа, нали разбираш... Не бяхме разговаряли от години...

— На твое място бих разговаряла за полицията. И за убийството на римския...

— Но не си на мое място, нали? — рязко я прекъсна Хари. Не искаше да споделя с нея какво е станало между него и Дани. Поне засега.

За момент Елена го изгледа втренчено, после посегна към ножа и вилицата. Лек ветрец разпиля косата ѝ и тя вдигна ръка да я намести.

— Извинявай. Не биваше да избухвам така... Просто има неща, които...

— Трябва да хапнете нещо, мистър Адисън...

Елена гледаше право в чинията си. Отрязва парче диня, взе резенче пастърма, после съвсем бавно остави приборите и надигна глава.

— Искам... да ви се извиня за неуместното поведение снощи...

— Ти просто каза каквото чувстваше — тихо отвърна Хари.

— Но *за мен* беше неуместно и съжалявам.

— Виж какво...

Вместо да довърши, Хари скочи от стола, прекоси терасата и се загледа над покривите с оранжеви и бели керемиди, които слизаха към града и Луганското езеро.

— От каквото и да се нуждаеш, каквото и да изпитваш или — той се озърна към нея — ... каквото и да изпитвам аз, в момента не му е времето. — Гласът му омекна. — Казах си го, сега го повтарям пред теб. Затова избухнах преди малко. Затънали сме до шия и трябва да се измъкнем. Вероника е чудесна жена, но тук не сме в безопасност.

Роскани сигурно вече знае, че ни е изтървал. Лугано е твърде близко до италианската граница. Не след дълго швейцарската полиция ще плъзне навсякъде. Ако Дани можеше да върви, сигурно нямаше да е чак толкова зле, но...

Изведнъж Хари млъкна.

— Какво има?

— Спомних си нещо... — Погледът му се замъгли. — Днес е сряда. В понеделник един мой приятел слезе от колата в Комо и тръгна пеш насам, към Лугано. Пътят не е много дълъг, но и нямаше да му е лесно, защото полицията го търси, а той е сакат и ходи с патерици. — Той отново погледна Елена. — И все пак тръгна. Усмихна се и тръгна, защото вярваше, че може и искаше да живее свободно... Той е джудже. Казва се Херкулес... Господи, дано да успее.

Елена се усмихна сърдечно.

— И аз му го желая...

Хари дълго я гледа, сетне отново извърна очи към града. Нарочно остана с гръб към Елена, защото едва удържаше внезапния изблик на чувства. Кой знае защо, изведнъж всичко се бе стоварило върху него накуп — че е открил Дани жив, че е с Елена, че си спомня как Херкулес храбро се люшка в здрача край Комо, тласкан от неимоверна жажда за живот — жаждата да живее пълноценно до старини.

До този момент никога не бе осъзнавал колко изключителни могат да бъдат хората. Не бе оценил и истинската красота на Елена. За него тя беше по-чиста, по-привлекателна и по-истинска от всяка друга жена. Може би първата истинска личност, която познаваше или си позволяваше да опознае от детството си насам. И ако не внимаваше, всичките му възражения щяха да идат на вятъра, защото щеше да се влюби безумно в нея. А това можеше да ги погуби.

Ненадейно дрънченето на звънец откъм коридора го изтръгна от унеса. Той се завъртя да погледне. Елена също. След кратко мълчание звънецът се обади отново. Някой стоеше долу на прага.

След секунда Вероника влезе и отиде при домофона. Натисна бутона, каза няколко думи, изслуша отговора, после включи автомата и пусна човека в къщата.

Хари и Елена я последваха в коридора.

— Кой е?

Вероника се озърна.

— Един човек търси брат ви — тихо каза тя и отиде да отвори вратата към стълбището.

— Та кой може да знае, че е тук?

Хари чу скърцането на стъпалата. Един човек, може би двама. Мъж — жена би стъпвала по-леко. Кой идваше? Русият? Капан, подготвен от свещениците в Беладжо. За да осигурят на убиеца място за действие далече от Роскани. Или пък бяха сключили сделка с швейцарската полиция и сега някой детектив идваше да провери. Защо не? Свещениците са бедни, а за бегълците все още даваха солидна награда. И ако на тях им бе забранено, то Вероника преспокойно можеше да вземе парите и да ги раздели тайно с двамата си съучастници.

Хари погледна през рамо Елена и кимна към горния етаж. След миг тя изтича по стъпалата при Дани. Стъпките отекваха все по-силно. Човекът вече приближаваше площадката. Хари прекрачи покрай Вероника, за да залости вратата.

— Всичко е наред — спря го тя.

После неизвестният излезе на площадката. Сам, обгърнат в сянка. Не беше русият — друг мъж, по-висок, с джинси и тънък пуловер. Той прекрачи прага. И Хари видя черната къдрава коса, познатите черни очи зад очилата с черни рамки.

Отец Бардони.

Светата майка Кармела Фенти беше дребничка монахиня на шейсет и три години. Очите ѝ искряха от добродушно веселие, ала същевременно в тях се долавяше дълбока загриженост. Седнала в своя тесен, скромен кабинет на втория етаж в сиенската болница „Санта Бернардина“, тя изливаше тази загриженост пред Роскани, както вече бе сторила пред полицаите от Сиена; разказваше му как привечер на 6 юли, понеделник, ѝ се обадила сестра Мария Купини, администраторка на францисканската болница „Санта Чечилия“ в Пескара, за да съобщи, че един ирландец без приятели и роднини е претърпял тежка автомобилна катастрофа. Страдал от контузия, изгаряния и други сериозни травми. Персоналът не достигал, та искала да попита дали майка Фенти не може да ѝ помогне.

Разбира се, майка Фенти помогнала. И не узнала нищо повече, докато не дошли да я потърсят от полицията. Нямала навика да поддържа връзка със сестрите, изпратени в други болници.

Роскани: „Познавате ли се лично със сестра Купини?“

Майка Фенти: „Не.“

Роскани: „Майко Фенти (Роскани помълча, вгледа се в игуменката и продължи), сестра Купини каза на полицаите в Пескара, че изобщо не е разговаряла с вас. Освен това каза и болничните регистри го потвърждават, че не знае подобен човек да е приет в болницата «Санта Чечилия». Призна обаче, че без нейно знание е бил приет пациент с неустановена самоличност, който останал около седемдесет и два часа под грижите на външни санитарии. Странно, но никой не знае как и от кого е приет.“

Майка Фенти: „Старши инспекторе, не познавам медицинската практика в болницата «Санта Чечилия». Знам само каквото ми казаха и досега напълно го вярвах.“

Роскани: „Позволете да добавя, че полицията в Пескара не разполага със сведения за сериозна автомобилна злополука през онзи период от време.“

Майка Фенти: „Знам само каквото ми каза една францисканска сестра и нямаше как да не ѝ повярвам. (Тя отвори чекмеджето си и извади бележник с протритата подвързия. Прелисти няколко страници и побутна бележника към Роскани.) Това са записи за личните ми телефонни разговори. Тук (тя посочи с пръст в средата на страницата) ще видите, че са ме потърсили на шести юли в седем и десет вечерта, а разговорът е приключил в седем и шестнайсет. Отдясно е записано името. Сестра Мария Купини. Администраторка на болницата «Санта Чечилия» в Пескара. Както виждате, записано е с химикалка. Нищо не съм поправяла.“

Роскани кимна. Вече бе видял същите сведения в документацията на телефонната компания.

Майка Фенти: „Ако жената, с която разговарях, не е била сестра Купини, защо се е представила за нея?“

Роскани: „Защото някой човек с добри познания за болничните процедури е искал да намери медицинска сестра, която да се погрижи за избягалия свещеник отец Даниъл Адисън. Тази сестра се е оказала вашата монахиня Елена Вozo.“

Майка Фенти: „Ако сте прав, старши инспекторе, то къде е тя? Какво е станало с нея?“

Роскани: „Не знам. Надявах се вие да знаете.“

Майка Фенти: „И аз не знам.“

За момент Роскани се втренчи в нея, после стана и пристъпи към вратата.

Роскани: „Ако не възразявате, света майко, бих желал още един човек да ме изслуша.“

Роскани отвори вратата и кимна на някого в коридора. След миг на прага се появи карабинер. До него стоеше мъж на възрастта на майка Фенти с гордо изправена, побеляла глава. Беше облечен е кафяв костюм, бяла риза и вратовръзка. И макар че се опитваше да изглежда спокоен и силен, личеше, че е разтревожен, дори изплашен.

Роскани: „Майко Фенти, това е Доменико Вozo, бащата на сестра Елена.“

Майка Фенти: Познаваме се, старши инспекторе. Buon pomeriggio, Signore^[1].

Доменико Вozo кимна и седна на стола, придърпан от карабинера.

Роскани: „Света майко, казахме на синьор Возо какво се е случило според нас с дъщеря му. Че сега тайно се грижи някъде за отец Даниъл, но я смятаме по-скоро за жертва, отколкото за съучастница. Все пак бих желал и двамата да разберете, че я заплашва сериозна опасност. Някой се опитва да убие свещеника и вероятно ще унищожи всички около него. А този човек е не само много умел, но и крайно жесток.“

Роскани погледна Доменико Возо и в този миг изведнъж се промени изцяло — беше баща, знаещ много добре как би се чувствал, ако Томас Кайнд дебне някое от неговите деца.

Роскани: „Не ни е известно къде се намира дъщеря ви, синьор Возо, но убиецът може и да е по-добре осведомен. Ако знаете къде е тя, моля ви да ми кажете. Заради нея...“

Доменико Возо: „Нищо не мога да кажа. От все сърце бих желал да знам къде е.“ (Той стрелна умолителен поглед към майка Фенти.)

Майка Фегти: „И аз не знам, Доменико. Вече казах на старшия инспектор. (Тя погледна Роскани.) Ако чуя, ако чуе, която и да било от сестрите, вие пръв ще научите. (Тя се изправи.) Благодаря ви за посещението.“

Майка Фенти знаеше къде е Елена. Доменико Возо — не. Така си мислеше Роскани двайсет минути по-късно, седнал зад бюрото в една от канцелариите на полицейския участък в Сиена. А майка Фенти отричаше. Макар да знаеше, че бащиното сърце се къса от тревоги.

При цялото си веселие и любезност тази жена бе опитна, хитра и твърда като кремък. Толкова твърда, че би допуснала гибелта на Елена Возо, за да защити онзи, комуто се подчиняваше. А че се подчиняваше някому, нямаше и капка съмнение, защото въпреки високия си църковен пост далеч не бе тъй могъща, че да организира всичко сама. Една игуменка от Сиена не би посмяла да предизвика едновременно и католическата църква, и цялата италианска държава.

Макар да бе сигурен, че безименният пациент от болницата в Пескара трябва да е отец Даниъл, Роскани знаеше, че сестра Купини ще се преструва докрай на недоразбрала, защото майка Фенти ѝ бе отредила тази роля. Очевидно майка Фенти решаваше всичко. А тя нямаше да отстъпи. Следователно трябваше час по-скоро да я заобиколят.

Роскани се облегна назад и отпи глътка студено кафе. Точно в този момент му хрумна идея... или поне възможност.

[1] Добър ден, господине (ит.). — Б.пр. ↑

Международен влак 55, 16:20

Джулия Луиз Фелпс се усмихна кокетно на мъжа отсреща, после извърна глава към прозореца на първокласното купе и загледа как сред полята и нивите изникват първите градски къщи. Само за няколко километра откритата равнина отстъпи място на жилищни блокове, складове, фабрики. След петнайсет минути Джулия Фелпс, или по-точно Томас Кайнд, щеше да пристигне в Рим. После да хване такси от гарата до хотел „Мажестик“ на Виа Венето. И след няколко минути още едно такси. През Тибър към бившия пансион, а сега хотел „Амалия“ на Виа Джерманико — малък, уютен и дискретен. И най-важното — съвсем близо до Ватикана.

Само една част от маршрута му бе създала известни неприятности — убийството на младия дизайнер, когото срещна на корабчето и си измоли да го придружи до Милано, когато разбра, че от Комо смята да продължи с кола. Пътуването трябваше да е кратко и без произшествия, но изведнъж тръгна на зло, защото младежът започна да подхвърля шеги за некадърните полицаи и тяхната неспособност да заловят бегълците. Взе да се взира прекалено сериозно в дрехите, широкополата шапка и тежкия грим, прикриващ драскотините по лицето на Томас Кайнд. После шеговито подметна, че някой от бегълците би могъл да се облече като него. Убиец в женски дрехи, способен да се промъква незабелязан под носа на полицията.

Преди време Томас Кайнд навярно би пренебрегнал с лека ръка подобно подмятане. Но не и в сегашното си душевно състояние. Всъщност почти нямаше значение, че дизайнерът може да се превърне в опасен свидетел; решителна се оказа неудържимата убийствена страст, която пламна в Кайнд още при първия намек за опасност. И мощната еротична наслада, свързана с нея.

Някогашното смътно, едва доловимо чувство бе нараснало неимоверно през последните седмици; то започна с убийството на римския кардинал, ставаше все по-страстно и трескаво с деянията му в

Пескара, Беладжо и пещерата. Колко души беше убил?... Седем за броени часове. Един след друг, един след друг.

И сега, докато влакът навлизаше в Рим, той отчаяно жадуваше за още. Сетивата, нервите на цялото му същество изведнъж го тласнаха неудържимо към мъжа на отсрещната седалка. Човекът се усмихваше, флиртуваше, но не вършеше *съвършено нищо*, което да го заплаши по какъвто и да било начин.

Господи, трябваше да престане!

Той рязко изви глава и пак се загледа през прозореца. Беше болен. Ужасно. Душевноболен. Може би дори луд. Но беше не кой да е, а Томас Хосе Алварес-Риос Кайнд. С кого да говори, по дяволите? Къде на този Божи свят би могъл да потърси помощ, без да го сграбчат и да го хвърлят в затвора? Или още по-лошо — да видят колко е слаб и да го обсипват с насмешки до края на дните му.

— Roma Termini — изскърца металически глас от високоговорителя.

Влакът намали скорост, навлезе в гарата и хората наставаха да свалят куфарите си от багажниците. Джулия Луиз Фелпс не успя да го стори — усмихнатият мъж отсреща побърза да ѝ помогне.

— Благодаря — женствено изрече Томас Кайнд с американски акцент.

— Prego — отвърна мъжът.

Сетне влакът спря и двамата се разделиха. Една прощална усмивка. Всеки тръгна по своя път.

Лугано, Швейцария, същият час

Хари почука на вратата на спалнята, после отвори и влезе заедно с Елена. Дани седеше сам на ръба на леглото и напрегнато гледаше малкия телевизор върху старинната масичка.

— Къде е отец Бардони? — запита Хари.

Бяха минали над два часа, откакто свещеникът се качи да разговаря с Дани. Най-сетне на Хари му омръзна да чака. Искаше лично да поговори с Бардони.

— Замина си — отвърна Дани, без да откъсва очи от телевизора.

— Закъде?

— Връща се в Рим.

— Значи дойде чак от Рим и веднага си тръгна? Просто така.

Дани не каза нищо. Продължаваше да се взира в телевизора. Предаваха на живо от Китай. Сега в Хефей беше нощ и цареше зловещо мълчание. Журналистите гледаха мълчаливо. Мълчаха и въоръжените войници с очила, маски и защитни комбинезони, които ги удържаха зад бариерите. На фона на черното небе в далечината се виждаха червеникавооранжеви сияния. Думите бяха излишни. Поблизките кадри — недопустими. Спасителите изнемогваха и за да се предотврати разпространението на епидемии, бе заповядано да се пристъпи към масово изгаряне на телата. В долния десен ъгъл на екрана имаше малка диаграма.

Загинали според последните сведения: 77606

— Боже мой... — ахна Дани.

За пръв път чуваше какво става в Китай. Бе открил случайно, когато след излизането на отец Бардони включи телевизора новини около полицейското преследване.

— Дани... — обади се Хари зад него.

Изведнъж Дани грабна дистанционното от ръба на леглото и го насочи към телевизора.

Щрак.

Екранът изгасна.

Дани погледна Хари, после Елена.

— Бихте ли ни оставили насаме, сестро? — тихо изрече той на италиански.

— Разбира се, отче...

Елена хвърли бърз поглед към Хари, после излезе. Щом бравата щракна, Дани се завъртя към брат си.

— Кардинал Маршано е болен. Трябва да се завърна в Рим...
Нуждая се от помощта ти.

— В Рим? — изненада се Хари.

— Да.

— Защо?

— Казах ти вече.

Хари свирепо изгледа брат си. Ето че пак се връщаха към предишния разговор, когато Дани изключи напълно.

— Не, нищо не си ми казал, освен че кардинал Маршано е болен.

— Знаеш, че не бива да говоря за това...

— Добре, щом не бива. Да опитаме друга тема... Как разбра отец Бардони, че си тук?

— От игуменката на Елена...

— Добре. Продължавай.

— Какво да продължавам? — глухо попита Дани. — Трябва да стигна до Рим, това е... Не мога да вървя. И до тоалетната не мога да ида без чужда помощ...

— Тогава защо не тръгна с отец Бардони?

— Той трябва да бърза. Ще хване самолет от Милано... а аз едва ли мога да мина през аерогарата, нали, Хари?

Хари плъзна длан по устните си. Явно Дани си бе възвърнал не само паметта, но и старото упорство.

— Дани, показват снимките ни по телевизията. И всички вестници ги поместват. Колко крачки според теб ще успеем да направим в Италия?

— Щом се измъкнахме, значи можем и да се вмъкнем.

Хари се вгледа в брат си, опитвайки се сам да открие отговора, който не получаваше.

— Преди малко ме предупреди да бягам, докато съм жив. Сега настояваш да се пъкна в устата на вълка. Какво ти стана?

— Преди малко не знаех какво е положението.

— И какво е положението?

Дани не отговори.

— Нещо става във Ватикана — настоя Хари. — Какво, по дяволите?

Дани продължаваше да мълчи.

— Маршано искаше аз и всички останали да повярваме, че си мъртъв — упорито продължи Хари. — Пазеше те... Каза ми: „И двамата ще загинете. Брат ви — защото знае. Вие — защото ще допуснат, че ви е казал.“ А сега можеш да прибавиш и Елена... Ако искаш да заложи своя, твоя и нейния живот, тогава кажи и останалото, дявол да те вземе.

— Не мога... — прошепна Дани едва чуто.

— Кажи ми причината — повиши глас Хари. Беше твърд, дори груб в стремежа си да получи отговор.

— Аз... — Дани се поколеба.

— Искам да знам причината, по дяволите.

За дълго настана тишина, сетне Дани проговори.

— В твоя бизнес, Хари, му казват адвокатска тайна. В моя го наричат изповед... Разбра ли сега?

Хари се вцепени. Изобщо не бе помислил за изповед.

— Маршано се е изповядал пред теб?

— Не съм казал кой и какво е изповядал, Хари. Просто ти обясних защо... не бива да говоря.

Хари му обърна гръб и се загледа през прозорчето в дъното. Искеше поне веднъж като възрастни да са на една и съща страна. Искеше Дани да му повярва дотолкова, че да разкрие истината. Но сега бе ясно, че просто не може.

— Хари — тихо каза Дани, — кардинал Маршано е пленник във Ватикана. Ако не отида, ще го убият.

Хари се завъртя.

— Кой го държи?... Фарел?

— Ватиканският държавен секретар. Кардинал Палестрина.

— Защо? — ахна Хари.

Дани съвсем леко поклати глава.

— Не мога да ти кажа...

Изведнъж Хари се върна до леглото.

— Искат да разменят теб срещу Маршано. Това е сделката, нали?

— Да... Само че няма да стане. Двамата с отец Бардони ще измъкнем кардинала. Затова Бардони се върна сам — за да подготви почвата, а и защото не можехме да поемем риска да ни заловят заедно.

Хари го изгледа смаяно.

— Ще измъкнете Маршано от Ватикана? Двама души, при това единият сакат, срещу Фарел и държавния секретар? Дани, тръгваш не просто срещу две могъщи личности, а срещу цяла държава.

Дани кимна.

— Знам...

— Ти си луд.

— Не... Просто съм последователен. Обмислям всичко докрай... Можем да го направим... Не забравяй, че съм бил морски пехотинец. Знаем някои фокуси...

— Не — отсече Хари.

Дани се надигна.

— Какво „не“?

— Не и точка! — натърти Хари. — Вярно, преди години не се върнах да те взема от Мейн, но сега изплатих дълга си — от Ню Йорк до Рим, Комо, Беладжо, та чак дотук, където и да сме в момента... Е, най-сетне имам тая възможност... и смятам да те измъкна час по-скоро. Никакъв Рим. Женева... Ще се опитам да стигнем дотам и да се предадем на Международния червен кръст. Ако вдигнем шум, надявам се това да ни осигури известна защита.

Хари рязко пристъпи към вратата. Хвана дръжката и се озърна към Дани.

— Пет пари не давам за нищо друго, братко мой, просто *нямат намерение* пак да те губя... Нито заради Маршано, нито заради Светия престол, Фарел, Палестрина или когото и да било... — Гласът на Хари заглъхна. — Няма да те дам на тях, както дадох Мадлин на леда...

Той се втренчи в Дани, за да види дали е разбрал. После отвори вратата и прекрачи навън.

— Винаги съм бил същият! — впи се в гърба му като нож гласът на Дани.

Хари застина на място. Когато се обърна, Дани го гледаше право в очите.

— Тринайсетият ти рожден ден. Видя го изписан с тебешир върху една скала сред гората, когато се връщаше от училище все по същия заобиколен път. Никога не ти се прибираще у дома, особено през онзи ден.

Хари усети как коленете му омекват.

— Значи *ти* си го написал...

— Това беше подарък, Хари. Друго нямах какво да ти дам. Трябваше да повярваш в себе си, защото само това ни оставаше. И ти повярва. Избяга с моя подарък. Изгради живота си върху него. И свърши страхотна работа... — Погледът на Дани танцуваше изпитателно по лицето му. — Да стигна до Рим е по-важно от всичко друго, Хари... Сега аз се нуждая от подарък... И само ти можеш да ми го дадеш.

Сякаш цяла вечност Хари стоя неподвижно. Дани бе бръкнал в тестето, за да извади единствения останал коз. Най-сетне Хари пристъпи назад и затвори вратата.

— Как, по дяволите, ще стигнем до Рим?

— Ето...

Дани взе от нощното шкафче голям плик и изтърси отвътре две дълги бели пластини с изписан върху тях черен номер scv 13.

— Номер за ватиканска кола, Хари. Дипломатически. От най-първите. Никой няма да спре кола с такъв номер.

Хари бавно надигна глава.

— Каква кола? — попита той.

17:25

С равините беше свършено, пак идваше ред на свещениците. Отново в ролята на отец Джонатан Артър Роу от Джорджтаунския университет, Хари вървеше по оживените улици на Лугано и търсеше сивия мерцедес, който отец Бардони трябваше да е паркирал на Виа Томазо, малко над железопътната гара.

Следвайки указанията на Вероника, той се изкачи със зъбчатата железница до Пиаца дела Стационе, после прекоси гаровия площад и влезе в чакалнята. Стараейки се да не гледа хората, той вървеше с приведена глава през тълпата пътници и търсеше откъде да прекоси коловозите, за да стигне до стъпалата нагоре към Виа Томазо. Мислеше как да стигнат до Рим, без да ги хванат. И какво да прави с Елена. Затова се оказа съвсем неподготвен за гледката, която го посрещна зад един вътрешен ъгъл в чакалнята.

От тълпата насреща му изведнъж изникнаха шестима униформени полицаи, бързаци към току-що спрелия влак. Но го стреснаха не толкова полицаите, колкото техните спътници — трима затворници с вериги и белезници. Вторият от тях, точно срещу Хари, бе Херкулес. С белезниците изглеждаше почти невъзможно да ходи с патерици, но все пак някак се справяше. Сетне той видя Хари и погледите им се срещнаха. В същия миг Херкулес извърна очи, да не би полицаите да забележат човека сред тълпата и да се зачудят откъде познава затворника. После цялата група отмина и Херкулес заедно с другите изчезна във влака.

След малко Хари видя през стъклото как един полицай поема патериците на джуджето и му помага да се настани на седалката. Устреми се натам през навалищата покрай вагона. Херкулес го видя отдалеч и бързо поклати глава, после се загледа настрани. Прозвучаха гаровите камбанки.

Влакът напусна перона с швейцарска точност. Отиваше на юг, към Италия.

Замаян, Хари се завъртя и продължи да търси стъпалата към Виа Томазо. Всичко бе траяло не повече от шейсет секунди. Преди малко Херкулес изглеждаше блед и примирен, докато видя Хари, сетне изведнъж се преобрази в опита си да го предпази. Макар и само за миг бе намерил отново цел в живота.

Сиена, Италия, полицейското управление, 18:40

И докъде бе стигнал в крайна сметка? Да държи между пръстите незапалена цигара. После от време на време да я пъха за минута-две в ъгълчето на устните си. Но по-нататък няма да стигне, зарече се Роскани. Каквито и тревоги или разочарования да го тормозеха, нямаше да драсне кибрита. За всеки случай той измъкна тържествено от джоба си кутийката, извади клечка, после изсипа останалите в пепелника, драсна клечката и я пусна върху тях. За момент го обзе съжаление, после бързо грабна разпечатките от телефонната компания. Тук бяха подредени по дати и часове всички разговори с кабинета на майка Фенти от взривяването на автобуса за Асизи до днес. Общо тринайсет дни.

Двамата полицаи за свързка в коридора видяха как Роскани изведнъж се завъртя към телефона и набра някакъв номер. Изчака малко, после каза нещо и затвори. Стана и закрачи из стаята, като ту вадеше цигарата от устата си, ту отново я захапваше. Внезапно телефонът иззвъня. Той се хвърли назад и грабна слушалката. Кимна, надраска нещо на късче хартия, подчерта го, отвърна с две-три думи и затвори. Половин секунда по-късно захвърли цигарата в кошчето за боклук, взе хартийката и пое към вратата.

— Някой от вас да ме откара до хеликоптерната площадка —
подхвърли той, излизайки в коридора.

Първият полицай вече бе скочил от стола си и вървеше след него.

— Къде отивате?

— В Лугано, Швейцария.

Лугано, същият час

В ранния мрак на дъждовната привечер един тъмносив мерцедес с ватикански номер и двама свещеници на предната седалка напусна Лугано. Отмина хотелите покрай езерото и пое на запад към магистралата, която стигаше на юг до Киасо и оттам навлизаше в Италия.

Седнала отзад, Елена гледаше как Дани упътва Хари по картата в жълтеникавата светлина на лампичката над огледалото. Между двамата братя имаше напрежение. Виждаше го, усещаше го. Не знаеше точно каква е причината, а и Хари не спомена нищо, само и предложи да остане, но тя отказа. Където отидеха братята, там щеше да е и тя. Каза го недвусмислено, напомняйки, че е милосърдна сестра, а отец Даниъл все още остава под нейните грижи. Нещо повече, отиват в Италия, а тя е италианка и това — ако Хари случайно не помни — им е помогнало неведнъж. И когато Хари се усмихна едва забележимо на нейната дързост, стана ясно, че ще потеглят заедно.

Малко преди магистралата Дани внезапно посегна нагоре, изключи лампата и се смъкна по седалката. Сега Елена виждаше само Хари.

Осветен от мътния блясък на таблото, той прикова цялото й внимание. Напрежението на пръстите му върху волана. Стоманеният му поглед, взрян в пътя отпред. Той излъчваше все по-силна тревога с поклащането си ту напред, доколкото му позволяваха коланите, ту назад плътно до облегалката — тревога не заради колата, а заради крайната цел. Очевидно Рим никак не му допадале.

— Добре ли си? — тихо запита Хари.

Едва сега Елена забеляза, че я гледа в огледалото.

— Да...

Погледите им се срещнаха мълчаливо.

— Хари — прозвуча ненадейно гласът на Дани през равномерно трокане на чистачките.

Хари веднага откъсна очи от Елена и се загледа в пътя. Колите пред тях намаляваха скорост. На фона на дъждовното нощно небе изникна характерният розово-бял блясък на живачни лампи.

Дани напрегнато вдигна глава.

— Италианската граница.

Елена видя как Хари впи пръсти във волана. Той натисна спирачката. После пак я погледна и за миг очите им се срещнаха.

Пекин, 16 юли, четвъртък

Малко след един часа през нощта черната лимузина на Пиер Веген навлезе в резиденция Джуннанхай, където живееха най-високопоставените управници на Китай. Пет минути по-късно мрачният председател на Китайската народна банка Ян Йе въведе швейцарския си колега в просторния хол на У Сян, генерален секретар на комунистическата партия.

Генералният секретар се изправи да посрещне Веген, сърдечно стисна ръката му и представи шестимата членове на политбюро, които чакаха да изслушат предложението; сред тях бяха министрите на строителството, комуникациите и вътрешните работи. Искаха да знаят всичко — как ще се постигне, в какъв срок и колко ще струва.

— Благодаря за гостоприемството, господа — започна Веген на китайски. След като изказа своите съболезнования към присъстващите, към цялата страна и особено към хората от Хефей, той започна да излага препоръките си за извънредно бърза и впечатляваща реконструкция на водоснабдяването в страната.

Ян Йе седна отстрани и запали цигара. Дълбоко потресен и изтощен от ужасните събития, той се надяваше хората в тази стая да разберат, че планът на Веген е жизненоважен за националната безопасност и националните интереси. Надяваше се да превъзмогнат своята гордост и политическа упоритост заедно с недоверието към Запада и да започнат работа в максимално съгъстени срокове — преди трагедията да се повтори.

Имаше и още нещо, съвсем лично. За него не се говореше, ала всички китайци, които знаеха за инцидента, се бояха от питейната вода, особено ако идва от езеро; и въпреки цялото си могъщество Ян Йе не се отличаваше от останалите. Само преди три дни жена му бе заминала с десетгодишния им син на гости при роднините си в крайезерния град Уси. Преди няколко часа той й позвъни, за да я увери, както уверяваха цялото общество, че трагедията в Хефей е нещастна

случайност и над качеството на питейната вода в страната се упражнява най-строг контрол. Че правителството се кани да вземе мерки и ако послушат неговия съвет, водоснабдяването на цял Китай ще бъде модернизирано в най-кратки срокове. Но с обаждането целеше най-вече да поговори с жена си, да разсее нейните страхове и да ѝ каже, че я обича. Тайно се надяваше да е прав, трагедията в Хефей да се окаже нещастна случайност.

Ала дълбоко в душата си знаеше, че не е така.

Рим, Ватикана, 15 юли, сряда, 19:40

Палестрина стоеше до прозореца в библиотеката си и гледаше към тълпите, които все още изпълваха площада Свети Петър, за да се насладят на красотата му в последните часове на деня.

Обърна се и огледа кабинета. От бюфета зад писалището мраморната глава на Александър се вираше във вечността и Палестрина усети неволна завист към нея.

После той рязко прекрачи към бюрото, седна и взе телефонната слушалка. Освободи линия, натрака един номер и зачака, чувайки как обаждането автоматично се прехвърля от Рим към Милано, после към Хонконг и най-сетне стига до Пекин.

Бръмченето на клетъчния телефон събуди Чън Ин от дълбок сън. На третия сигнал той вече бе скочил от леглото и стоеше гол сред тъмната спалня над магазина за цветя.

— Да — каза той на китайски.

— Имам поръчка за утринна доставка в страната на рибата и ориза — изрече на същия език електронно изменен глас.

— Разбирам — отвърна Чън Ин и изключи телефона.

Палестрина остави слушалката да се плъзне на място, после бавно извъртя стола и отново погледна мраморното лице на Александър. Бе използвал приятелството на Пиер Веген с Ян Йе — чрез небрежни въпроси за живота, роднините и приятелите на банкера, — за да избере второто езеро. Плодородната област с мек климат и

процъфтяваща индустрия, наричана „страна на ориза и рибата“, беше на юг от Нандзин — само няколко часа път с влак за отровителя Ли Уън. Езерото се наричаше Тайху. Градът — Уси.

Хари се взираше в огледалото и усещаше как мерцедесът послушно ускорява, оставяйки контролния пункт далеч назад. В нощта все още се виждаше сиянието на живачните лампи, червените светлини на спрели автомобили, скупчените армейски камиони и бронирани полицейски коли. Това беше най-сериозната проверка досега — на два часа път след Милано. За разлика от Киасо, където просто им магнаха да минават, тук трябваше да спрат и от двете страни се приближиха въоръжени войници. Но внезапно един офицер посочи номера на колата, озърна се към свещениците отпред и бързо направи знак да продължават.

— Ама че си дръвник, братче — ухили се Дани, когато бяха на безопасно разстояние и отново ги обгърна мрак.

— Защо? — изненада се Хари. — Само защото му кимнах да благодаря?

— Да, само защото му кимна да благодариш. — Дани погледна Елена и пак се усмихна. — Ами ако му беше скимнало да ни спре? Тогава?

Хари се озърна към него.

— Тогава щеше да му обясниш цялата проклета история и защо отиваме в Рим. Току-виж, пратили и войската с нас...

— Войската няма да влезе във Ватикана, Хари... Нито италианската, нито която и да било...

— Тъй де — кисело промърмори Хари. — Тая работа е само за теб и отец Бардони.

Дани кимна.

— Да, само за мен и отец Бардони.

Рим, квартал Трастевере, църквата „Сан Кризоньо“, 16 юли, четвъртък, 5:30

Палестрина слезе от задната седалка на мерцедеса и закрачи през мъглата. Един от хората на Фарел вървеше пред него, хвърляйки подозрителни погледи из пустата улица. Той прекоси тротоара, отвори вратата на църквата, после се отдръпна и ватиканският държавен секретар влезе сам.

Под кънтящия свод Палестрина пристъпи към олтара, прекръсти се и коленичи да се помоли до единствения човек в църквата — жена в черно с молитвеник в ръцете.

— Много време мина от последната ми изповед, отче — каза тя, без да го поглежда. — Мога ли да се изповядам пред вас?

— Разбира се.

Палестрина пак се прекръсти и стана. После двамата с Томас Кайнд тръгнаха към мрачните очертания на изповедалнята.

*Лугано, Швейцария, къщата на Виа Монте Ченери 87, Все още
16 юли, четвъртък, същият час*

Ясно утро след дъжд

Роскани се спусна по стъпалата и излезе на улицата. Беше брадясал, грохнал и костюмът му приличаше на хармоника. Чувстваше се толкова изтощен, че едва намираше сили да мисли. Но най-вече се чувстваше ядосан и уморен да слуша лъжи, особено от жени, които поне на вид изглеждат съвсем почтени. Първо майка Фенти, а сега в Лугано художничката Вероника Вакаро, атеистка на средна възраст, която се кълнеше, че не знае нищо за бегълците.

На полицейската хеликоптерна площадка в Лугано го посрещна старшият следовател, който пръв бе разговарял с Вероника Вакаро. Описа му целия разпит и резултата от обиска на дома ѝ. Не бяха открили никакво доказателство, че къщата е била посещавана по време на краткото отсъствие на синьора Вакаро. Съседите обаче твърдяха, че вчера около пладне са видели за малко пред входа бяла камионетка с някакъв надпис. А две момчета разказваха, че снощи извели кучето на разходка под дъжда и на излизане забелязали отпред сива кола — мерцедес, гордо заяви по-голямото. Но когато се върнали, вече я нямало. Колкото до синьора Вакаро, тя си имаше желязно алиби: била излязла на туристически поход из Алпите да скицира пейзажи и се прибрала броени минути, преди да нахълта полицията.

Калпава работа. Също Кастелети и Скала, които бяха приключили разследването в Беладжо с разпита на целия персонал на църквата „Санта Киара“ начело с енорийския свещеник монсиньор Жан-Бернар Далбуз, французин по рождение. Крайният резултат от изтощителните разпити бе, че всички единодушно отричаха някой да ги е търсил по клетъчен телефон от Сиена в 4:20 предната сутрин. И, естествено, никой не знаеше, че въпросният телефон е регистриран на името на майка Фенти.

Лъжци. Всички лъжеха. Защо?

Ето, това подлудяваше Роскани. Всички тези хора рискуваха да попаднат за дълги години в затвора. Ала никой от тях не проговори. Кого или какво прикриваха?

Роскани обърна гръб на къщата на Вероника и се отдалечи по улицата. Кварталът бе тих, хората още спяха. Езерото в далечината също беше спокойно и от това разстояние изглеждаше гладко като стъкло. Какво търсеше тук? Улики, които другите са пропуснали? Пак ли се правеше на булдог като баща си? Трябваше ли да обикаля в кръг, додето не намери някакъв отговор? Или инстинктивно усещаше, че тук му е мястото? Като магнит, привлечен към гвоздеа в куп стърготини. Той отхвърли мисълта и си каза, че е излязъл просто на чист въздух. После извади от джоба си омачкан пакет, захапа незапалена цигара и тръгна обратно към къщата.

Само след пет крачки го видя. Лежеше край пътя под един надвиснал храст и затова не бе подгизнал съвсем от снощния дъжд. Голям плик от дебела хартия с отпечатък на автомобилна гума. Роскани захвърли цигарата, наведе се и го взе. Вероятно го бе подхванала мокра, гума и след няколко оборота бе отхвъркнал настрана. По повърхността му личаха издатини, сякаш вътре бе имало нещо плоско и твърдо.

Роскани се върна към къщата, влезе и завари Вероника Вакаро — все още ядосана от разпита и досадното присъствие на полицията — да седи в кухнята по халат. В едната си ръка държеше чаша кафе, с другата барабанеше по масата, сякаш това можеше да прогони натрапниците веднъж завинаги. Роскани любезно помоли за сешоар.

— В банята е — каза тя на италиански. — Защо не вземете да се изкъпете? А пък ако ви се спи, леглото ми е на ваше разположение.

Роскани лекичко се усмихна на Кастелети, после мина край него, взе сешоара от банята и се зае да суши плика.

Застанал зад него, Кастелети гледаше как Роскани изглади плика върху ръба на мивката и започна да драска по него с молив, както децата копират монети в тетрадките си. Малко по малко взе да изплува образът на онова, което бе съдържал пликът.

Изведнъж Роскани спря.

— Боже господи.

Върху плика пред тях се очертаваше номерът на дипломатически автомобил. scv 13.

— Ватикана — промърмори Кастелети.
— Да — Роскани се озърна към него. — Ватикана.

Рим

Беше малко преди пет сутринта и до разсъмване още имаше време, когато Дани направи знак да спрат пред номер 22 на Виа Николо V — стара, добре поддържана триетажна кооперация с клонести дървета пред нея. След като заключиха мерцедеса, Хари и Елена изкачиха Дани с малкия асансьор до последния етаж, където той измъкна връзка ключове от плика, който отец Бардони му бе дал в Лугано. Избра един от тях и отключи просторния апартамент с изглед към задния двор.

Изтощен от дългото пътешествие, Дани веднага си легна. Хари огледа набързо стаите, после предупреди Елена да не пуска никого, освен него и излезе.

Както му бе заръчал Дани, той откара мерцедеса на няколко пресечки от кооперацията, където свали ватиканските номера и сложи предишните. После остави ключовете вътре, затвори вратата и се върна, прикривайки номерата под самото си. След петнайсет минути отново беше на Виа Николо V 22 и се изкачваше с асансьора към апартаментата. Наближаваше шест сутринта, след малко повече от половин час трябваше да пристигне отец Бардони.

Цялата работа не му допадаше. Беше чисто безумие да смятат, че отец Бардони и Дани в сегашното му състояние ще измъкнат Маршано от Ватикана. Но Дани бе решил твърдо, а вероятно и отец Бардони споделяше неговото решение. За Хари това означаваше само едно: Дани щеше да се опита и да загине — очевидно такъв беше планът на Палестрина. Нещо повече, ако Фарел бе лепнал на Дани атентата срещу римския кардинал и ако го вършеше по заповед на Палестрина, излизаше, че сам Палестрина е организирил убийството. А Маршано знаеше за това, иначе нямаше да е пленник. Ставаше ясно, че изповедта е била на Маршано. Значи убивайки Дани, Палестрина щеше да унищожи единствената улика срещу себе си.

А на кого можеше да го каже Хари? На Роскани? На Адриана? На Итън? И какво да им каже? Разполагаше само с догадки. А и да имаше доказателства, Ватикана беше суверенна държава и не се подчиняваше на италианските закони. Следователно никой извън Ватикана не разполагаше с пълномощия да предприеме каквото и да било. И все пак — тъкмо това терзаеше Дани — ако не стореха нещо, Маршано щеше да загине. Затова Дани бе готов на всичко, дори с цената на живота си.

— Мамка му — тихичко изруга Хари, докато заключваше вратата на апартамента зад себе си.

И той бе загазил колкото Дани, по дяволите. Не само защото му беше брат, но и защото бе обещал, че няма да го загуби както Мадлин под леда. Дявол да го вземе, защо трябваше да дава такива обещания пред брат си?

Внезапно Елена пристъпи към него и прекъсна мислите му.

— Рядко съм идвала в Рим и не бях сигурна къде е това място...

— Какво?

— Ще ти покажа.

Тя го поведе към широкия прозорец в края на хола. Бледата зора разкриваше онова, което не бяха забелязали в мрака на идване — изглед към висока стена от жълти тухли. Отвъд нея отдясно тънеха в гъста сянка някакви неясни сгради, а отляво се виждаха дървесни корони, като че зад стената имаше просторен парк.

— Не разбирам... — промърмори Хари, леко учуден от възлението на Елена.

— Това е Ватикана, мистър Адисън... или поне част от него.

— Сигурна ли си?

— Да, обикаляла съм из парка точно отсреща.

Хари отново погледна, търсейки нещо познато, което да го ориентира къде се намират спрямо официалния вход на Ватикана и площада Свети Петър. Не успя. Канеше се да попита Елена, когато изведнъж го побиха тръпки; онова, което бе смятал за хоризонт, се оказваше огромна сграда, все още обгърната в сянка, но най-отгоре вече огряна от слънцето. Гледаше право към катедралата „Свети Петър“.

— Господи — тихо въздъхна той.

Не само бяха стигнали в Рим живи и здрави, но и разполагаха с апартамент на крачка от затвора на Маршано.

За миг Хари притисна чело към стъклото и затвори очи.

— Уморен си, Хари...

Гласът на Елена бе тих и гальовен, като на майка с болно дете. Тя още беше с вдигната коса и костюма, който ѝ намериха свещениците. Но Хари с изненада разбра, че за пръв път вижда в нея жената, а не монахинята.

— Аз поспях в колата, но ти не си мигнал — каза Елена.

— Тук има още една спалня... Трябва да дремнеш... поне докато дойде отец Бардони.

— Да... — започна Хари.

И изведнъж осъзна, че има още един сериозен проблем. Елена. Рискованото начинание на Дани и отец Бардони внезапно се очертаваше съвсем отчетливо и той не искаше Елена да вземе участие в него.

— Родителите ти са живи, нали?... — запита той предпазливо.

Елена приведе глава настрана и го изгледа също тъй предпазливо.

— Какво общо има това със съня?

— Къде живеят?

— В Тоскана...

— Колко път има дотам?

— Защо?

— Важно е...

— Горе-долу два часа с кола. Минахме оттам по магистралата.

— А баща ти сигурно има кола.

— Защо?

— Има ли кола? — повиши глас Хари.

— Естествено.

— Искам да му позвъниш и да го повикаш в Рим.

Изведнъж Елена пламна цялата. Облегна се на стената и предизвикателно скръсти ръце.

— Няма да го повикам.

— Ако тръгне още сега, Елена — натърти Хари, сякаш за да заглуши възраженията, — може да пристигне до девет. Най-късно в девет и половина. Кажи му да спре пред сградата и да остане в колата.

Когато го видиш, слизаш долу, сядаш при него и потегляте незабавно. Никой няма да разбере, че си била тук.

От възмущение Елена пламна още по-силно. Как смееше да й говори така? Тя си имаше чувства и гордост. И за нищо на света нямаше да моли тъкмо *баща си* да я прибере като сконфузена гимназистка, прелъстена и изоставена в големия град.

— Съжалявам, *мистър Адисън* — настръхна тя, — но мой дълг е да се грижа за отец Даниъл. И ще остана до него, докато не ме освободят официално от това задължение.

— Нищо по-лесно, *сестра Елена* — озъби се Хари. — Официално ви освобож...

Жилите по шията на Елена изпъкнаха застрашително.

— Само... от моята... игуменка!

Настана оглушителна тишина. Двамата се гледаха втренчено. Изобщо не осъзнаваха, че това е първата им любовна свада... и че един от влюбените току-що е тропнал с крак. Ала така и не се изясни кой ще отстъпи пръв.

Тряс! Вратата на кухнята се отвори и изтрещя в стената.

— Хари!...

Дани нахълта яростно през вратата. Очите му бяха разширени от тревога. Въртеше колелата с две ръце, а в скута му лежеше клетъчен телефон.

— Не мога да се свържа с отец Бардони. Той ми даде три номера. Единият е на клетъчен телефон, който носи винаги със себе си. Опитах и трите! Не отговаря!

— Не изпадай в паника, Дани.

— Хари, той трябваше да е тук преди петнайсет минути! Ако пътуваше насам, щеше поне да отговори!

Хари зави зад ъгъла и тръгна по Виа дел Парионе. Часовникът му показваше седем и двайсет и пет, почти час след времето за среща в апартамента. В движение той извади клетъчния телефон и отново опита номера.

Пак нищо.

Здравият разум му подсказваше, че отец Бардони просто е закъснял по една или друга причина. Нямахме защо толкова да се тревожат. Отпред се появи номер 17, където живееше отец Бардони. Дани бе казал, че отзад имало тясна уличка и в дъното ѝ — стара дървена порта към задния вход на сградата. Ключът бил скрит вляво от вратата, под саксия с червено мушкато.

Хари зави по уличката, мина около двайсет метра и видя портата. Отвори я и прекоси малко дворче, покрито с чакъл. Саксията беше на място. Под нея лежеше ключ.

Апартаментът на отец Бардони също беше на най-горния етаж и Хари бързо се изкачи до него по задното стълбище. Все още вярваше, че не е станало нищо особено и закъснението на отец Бардони ще се обясни по най-прост начин. Но дълбоко в себе си изпитваше онова, което бе накарало Дани да нахълта през кухненската врата. Ужас.

Стигна до най-горната площадка, зави по тесен коридор и спря пред вратата на отец Бардони. Дълбоко пое дъх, пхна ключа в ключалката и се опита да го завърти. Нямахме нужда. Вратата беше отключена и веднага поддаде.

— Отче...

Никакъв отговор.

— Отец Бардони...

Хари прекрачи в мрачното антре. Пред него имаше малък хол. Също като хола на Дани — обзаведен само с най-необходимото. Отдясно започваше тесен коридор. Имаше врата отстриани и още една в дъното. И двете бяха затворени. Той въздъхна, хвана дръжката на първата и отвори.

— Отче.

Зад вратата имаше спалня. Тясна, с малко прозорче в дъното. Леглото беше разтребено. На нощното шкафче до него имаше телефон. Нищо повече. Хари се завъртя да излезе и в този момент забеляза на пода до леглото клетъчен телефон, който отец Бардони носел „винаги със себе си“.

Изведнъж Хари усети собственото си присъствие. Долавяше нещо ужасно нередно, сякаш не биваше да е тук. Той излезе от спалнята и безкрайно бавно се завъртя към другата врата. Какво имаше там? Цялото му същество крещеше да си тръгне веднага. Да избяга. Да стори каквото и да било, но да не отваря онази врата. Но не можеше.

— Отец Бардони — повтори той.

Тишина. Хари извади кърпичката си и обви с нея дръжката на вратата.

— Отец Бардони — повиши глас той, за да е сигурен, че ще го чуят.

Никакъв отговор. Хари усети как по горната му устна се стича пот. Сърцето му биеше лудо. Бавно завъртя дръжката. Вратата щракна и се отвори. Той видя протритата бяла теракота на пода, после мивката и края на ваната. Побутна с лакът вратата докрай.

Отец Бардони седеше във ваната. Гол. С широко отворени, втренчени очи.

— Отче.

Хари пристъпи напред. Кракът му закачи нещо. На пода лежах очилата с черни рамки. Хари отново погледна към ваната. В нея нямаше вода.

— Отче — задавено прошепна той, като че се надяваше да получи отговор.

Не му хрумваше нищо друго, освен че свещеникът е искал да се изкъпе, но е получил сърдечен удар или нещо подобно, преди да пусне водата. Още крачка напред.

— О, Боже!

Сърцето на Хари подскочи в гърлото и той бързо отстъпи назад с разширени от ужас очи. Лявата китка на отец Бардони беше отрязана. Почти нямаше кръв. Просто ръката свършваше изведнъж като пречупен клон.

Милано, същият час

Роскани зърна отдолу пистите на аерогара Линате и в същия момент усети, че хеликоптерът бързо се спуска. Откакто бе напуснал Лугано, информацията го затрупваше като лавина и продължаваше да пристига. На задните седалки Кастелети и Скала се редуваха да говорят по радиостанцията и да водят записки.

Роскани стискаше листа, който бе очаквал — кратък, но многозначителен факс от централата на *Интерпол* в Лион. Текстът гласеше:

„Френското разузнаване установи, че Томас Хосе Алварес-Риос Кайнд не е в Хартум, Судан, както се смяташе досега. Настоящото местонахождение неизвестно.“

Роскани светкавично бе наредил римският щаб на Групо Кардинале да разпрати заповед за арестуване до всички полицейски централи в Европа. Освен това снимката на Кайнд бе пусната по световните медии заедно с информацията, че престъпникът се издирва от Групо Кардинале във връзка с убийството на римския кардинал и взривяването на автобуса за Асизи. Роскани се сети за автобуса още щом в паметта му изплува името на Кайнд. Това бе негов типичен трик, известен на разузнавателните централи по цял свят. Използваше го редовно, когато можеше да си позволи някой друг да свърши работата вместо него. Стар и простиък ход, наречен „убий убиеца“ — оставяш човека да изпълни задачата, после незабавно се отърваваш от него, тъй че да няма доказателство кой го е наел.

Това обясняваше испанския пистолет „Лама“, открит край изгорения автобус. Кайнд бе изпратил в автобуса наемник, който да премахне отец Даниъл. След това бе взривил самия автобус, за да

унищожи убиеца заедно с всички следи. Само че поради закъснение на убиеца целият план се бе провалил. Но пистолетът и експлозията сочеха недвусмислено към Томас Кайнд.

А сега с информацията, която Скала и Кастелети получаваха от Милано, полицията движеше следствието към бърза развързка. Модният дизайнер Алдо Чанети, намерен убит на магистралата Комо — Милано, бе пътувал с последното корабче от Беладжо. Свидетели твърдяха, че разговарял с жена със сламена шапка — един млад полицаи от Беладжо дори си спомни, че имала американски паспорт — и двамата слезли заедно на кея в Комо.

Междувременно полицията в Милано претърсваше квартала около хотел „Палас“, където бяха открили тъмнозеленото БМВ на Чанети. Недалеч от мястото бе централната миланска гара. Съдебните, лекари определиха часа на убийството между два и три през нощта. И след напрегнат разпит на всички железничари, работили от два до пет тази нощ, полицията откри една добродушна касиерка на средна възраст, която си спомняше, че малко преди четири сутринта е продала билет на жена с широкопола сламена шапка. Пътувала за Рим.

Жена ли? Никаква жена, беше Томас Кайнд.

Двигателите изреваха, хеликоптерът леко подскочи и кацна. Вратите се отвориха, тримата полицаи приведоха глави под витлата и изтичаха по бетона към наетия реактивен самолет, който щеше да ги откара до Рим.

— Що се отнася до дипломатическия номер scv 13, това, което си мислехме, се оказа вярно — извика тичешком Кастелети. — Малките номера обслужват папата и най-високопоставените кардинали. Няма лично зачислени автомобили. В момента мерцедесът с номер scv 13 е на поправка извън Ватикана.

Църквата. Ватикана. Рим.

Роскани чу грохота на реактивни двигатели, усети как облегалката го притиска, докато самолетът се устремяваше по пистата. След двайсет секунди бяха във въздуха и колесникът с глух шум се прибра в корпуса. Онова, което бе започнало като разследване по убийството на римския кардинал, описваше пълен кръг и се връщаше към самото начало.

Роскани разхлаби колана, измъкна последната цигара от смачкания пакет, прибра го в джоба си, захапа цигарата и извърна лице към прозореца. Долу слънцето проблясваше тук-там по езерца и сгради, сякаш цяла Италия се приличаше под безоблачното небе. Древна страна. Прекрасна, но вечно разтърсвана от безкрайни скандали и интриги на всички нива. Дали някоя страна бе успяла да се отърси от това? Не му се вярваше. Но той беше италианец и страната там долу бе негова. А като полицаи имаше задължението да налага законите и да се грижи за правосъдието.

Отново видя Джовани Пио, негов приятел, партньор и кръстник на децата му, да лежи в колата си облян в кръв, с простреляно лице. Видя надупченото от куршуми тяло на римския кардинал и обгорелите останки от автобуса за Асизи. Спомни си касапницата в Пескара и Беладжо. И се запита що е правосъдие.

Да, престъпленията бяха извършени на италианска земя, където той имаше властта да ги накаже. Но зад стените на Ватикана нямаше никакви пълномощия. И щом бегълците попаднеха отвъд тях, можеше само да предаде доказателствата на главния прокурор Марчело Талиа. От този момент правосъдието преставаше да е негово. Щеше да попадне в ръцете на политиците. И в крайна сметка всичко щеше да свърши дотам. Отлично си спомняше как в началото на разследването по убийството на римския кардинал Талиа предупреди за „деликатната същност на цялото следствие и възможните политически усложнения между Италия и Ватикана“.

С други думи, ако пожелаеше, Ватикана можеше да убива безнаказано.

Първата мисъл на Хари бе да се върне при изоставения мерцедес, да разбие стъклото, да вземе ключовете и да измъкне Елена и Дани от апартамента.

— Мъртъв е. Осакатили са го — каза той на Дани по клетъчния телефон. — Един Господ знае какво им е казал. В момента може да идват право към вас!

Той изскочи от тясната пресечка зад сградата и едва намери сили да забави крачка, за да не привлича вниманието. Тръгна обратно натам, откъдето беше дошъл.

— Хари — тихо изрече Дани. — Просто се успокой и ела. Отец Бардони не им е казал нищо.

— Откъде знаеш, по дяволите?

— Просто знам...

След по-малко от трийсет минути Хари влезе в сградата. Внимателно огледа фоайето, озърна: се към асансьора и после тръгна по стълбището, защото му се стори по-безопасно от тясната кабина.

Когато влезе, Дани и Елена го чакаха в хола. Той усети напрежението във въздуха. Отначало всички мълчаха. Сетне Дани махна с ръка към прозореца.

— Искам да погледнеш навън, Хари.

Хари се озърна към Елена и пристъпи натам.

— И какво виждам?

— Проследи стената наляво — каза Дани. — В далечината ще видиш върха на кръгла тухлена кула. Това е кулата „Сан Джовани“, където държат кардинал Маршано. Той е в централната стая от другата страна, приблизително на половината височина. Има стъклена врата към малка тераса. Това е единственият отвор в стената.

До кулата имаше около четиристотин метра и Хари ясно виждаше нейния връх — висока, кръгла кула със зъбери, изградена от

същите жълти тухли, както и стената на парка.

— Вече няма кой друг да го направи, освен нас — тихо каза Дани.

Хари бавно се завъртя.

— Ти, аз и сестра Елена — добави Дани.

— Да направим... какво?

— Да измъкнем кардинал Маршано.

Вълнението на Дани отпреди малко, когато не можеше да се свърже с отец Бардони, беше изчезнало. Свещеникът бе мъртъв; те трябваше да продължат.

Хари поклати глава.

— А, не. Без Елена.

— Аз го искам, Хари.

Елена го гледаше право в очите. Нямахте и капка съмнение, че говори съвсем сериозно.

— Разбира се, че искаш. Защо не? — Хари се завъртя към Дани.
— И тя е смахната като теб.

— Освен нас няма кой, Хари... — тихо каза Елена.

Хари рязко пристъпи към Дани.

— Защо си толкова сигурен, че тук сме в безопасност... че отец Бардони не им е казал?... Видях го, Дани. Ако бях аз, щях да им кажа каквото искат.

— Трябва да ми повярваш, Хари...

— Не става дума за теб, а за отец Бардони. Нямам чак толкова вяра.

Дани мълчаливо се вгледа в брат си; когато най-сетне заговори, сякаш искаше да убеди Хари, че в думите му се крие някакъв по-висш смисъл.

— Тази сграда принадлежи на собственика на една от най-големите фармацевтични компании в Италия. Трябваше само да чуе, че кардинал Маршано се нуждае от тиха квартира за няколко дни, и я осигури без излишни въпроси...

— Какво общо има това с отец Бардони?

— Хари, кардиналът е един от най-обичаните хора в Италия... Погледни как му помагаха й какъв риск поеа. Аз... — Дани се поколеба, после продължи: — Аз станах свещеник, защото след морската пехота бях точно толкова безпомощен и объркан, колкото и

преди нея... Когато пристигнах в Рим, изпитвах същото чувство... Сетне срещнах кардинала и той ми показа, че в мен има толкова много живот, за който не съм подозирал. През изминалите години той ме напътстваше, насърчаваше ме да открия собствените си убеждения в религията и живота... Църквата, Хари, стана мое семейство... а кардинала обичам като баща... Същото е с отец Бардони. Ето защо не е проговорил...

Отец Бардони не бе проговорил въпреки инквизициите. Потресен и трогнат, Хари зарови пръсти в косата си и извърна глава. Срещна погледа на Елена. Очите ѝ бяха нежни, любящи, говореха, че разбира какво казва Дани... и знае, че има право.

— Хари...

Резкият глас на Дани го накара да се завърти. Едва сега забеляза включения телевизор.

— Има и още нещо... Дори и да не вярвах преди, убийството на отец Даниъл го потвърди... Знаеш ли какво става в Китай?

— Трагедия, хиляди мъртви. Не знам точно. Напоследък май нямах много време за телевизия. Накъде биеш, по дяволите?

— Спомни си Беладжо, Хари. Докато чакахме в камионетката сестра Елена да се завърне. Потърсиха те по телефона... Аз се събудих... Чух те да споменаваш две имена.

Адриана и Итън.

— И какво от това?

— Адриана Хол. Джеймс Итън.

Хари бе едновременно изненадан и озадачен.

— Тези хора ми помогнаха да стигна до теб. Откъде ги знаеш?

— Няма значение. Важното е да се свържеш с тях час по-скоро.

— Изведнъж Дани премести количката към брат си. — Трябва да спрем онова, което става в Китай.

— Какво да спрем? — запита с недоумение Хари.

— Те отравят езерата, Хари... Един път вече го сториха... Остават още две...

— Какво говориш? Кой отравя езерата? Не чух много, но доколкото знам, това е природно бедствие.

— Не е — бързо каза Дани, после се озърна към Елена и отново към Хари. — Това е част от плана на Палестрина... Ватикана да завладее Китай.

Хари усети как косата му настръхва.

— Чул си го в изповедта, нали?...

— Да, чух го в изповедта...

Елена се прекръсти и тихо ахна.

— Майко Божия...

— Преди малко У Ен Ен предаде сборен репортаж за Хефей — продължи натъртено Дани. — В осем часа, две минути и двайсет секунди показаха кадри от водопречиствателната станция — знам точното време, защото погледнах часовника си. В тези кадри видях лицето на човека, който или разпространява отровата, или е наясно кой го върши.

— Откъде знаеш? — прошепна Хари. Никога не бе виждал брат си тъй напрегнат.

— Видях го миналото лято в една вила край Рим. Беше там с още един човек и чакаше Палестрина. Малцина китайци биват канени във ватиканските резиденции. Адриана Хол може да върне записа и да открие кадъра. Човекът е нисък, стои отляво и държи куфарче. Кажи й, когато го открие, да предаде незабавно кадъра на Итън.

— Той пък какво общо има, по дяволите? Някакъв си дребен чиновник в посолството.

— Хари, той е римският резидент на ЦРУ.

Хари се слиса.

— Какво?

Дани не трепна.

— Отдавна съм в Рим, Хари... Често работя на такива дипломатически нива, където нещата се знаят... Кардинал Маршано ме е водил на места, за които хората и не подозират...

Хари и Елена разбираха терзанията на Дани. Обвързан от тайната на светата изповед, той рискуваше душата си, разкривайки какво е чул. Ала бе заплашен животът на хиляди хора и трябваше да стори нещо. И за да го стори, трябваше да повярва не в църковните канони, а в Бога.

Без да откъсва поглед от Хари, Дани отдръпна количката си назад.

— Искам сега да излезеш от сградата. Потърси най-напред Адриана Хол, но от уличен телефон. След това позвъни на Итън от друг автомат. Предай му каквото ти казах и добави, че Адриана ще

намери кадъра. Нека съобщи на китайското разузнаване... да открият човека с куфарчето. Подчертай, че всяка секунда е съдбоносна. Иначе онези в Пекин ще има да отговарят за още стотици хиляди мъртъвци...

Хари се поколеба за миг, после посочи настрани.

— Тук има телефон, Дани. Защо сам не кажеш на Итън?

— Той не бива да знае къде сме...

— Защо?

— Защото все още съм американски гражданин, а заплахата срещу Китай засяга националната ни сигурност. Той ще иска да изкопчи от мен още сведения и не би се спрял пред нищо... Дори ако трябва нелегално да арестува и трима ни... А ако го стори — гласът на Дани спадна до изтощен, дрезгав шепот — ... кардинал Маршано ще умре.

Елена видя изражението на Хари. Видя го как дълго се взира в брат си, докато накрая бавно кимна.

— Добре.

Разбра, че дълбоко в сърцето си Хари смята всичко това за грешка, дори за безразсъдство. Но преди малко го бе видяла как безусловно приема сърдечната близост на Дани с кардинал Маршано и как разбира защо трябва на всяка цена да го спасят.

Приемайки плана, Хари не само доказваше колко много обича брат си, но и че може би за пръв път от детството насам имат една обща цел: да се промъкнат в свещения град, да спасят пленника от кулата и да избягат живи. Това бе благородно, старомодно, безумно и неимоверно трудно дори с помощта на отец Бардони. Но той бе мъртъв и неговият товар падаше изцяло върху плещите на Хари. Елена го усещаше как се мъчи да размишлява, да определи къде се намират и накъде да тръгнат. Изведнъж Хари я погледна, после отвори вратата и излезе, все още облечен като свещеник.

Пекин, Китай, резиденция Джуннанхай, Все още 16 юли, четвъртък, 15:05

Ян Йе преживя този ден в ужас. Първите сведения от Уси започнаха да пристигат малко преди десет сутринта. Само за петнайсет минути в Четвърта народна болница бяха регистрирани десетки тежки пристъпи на колики, разстройство и повръщане. Почти по същото време дойдоха подобни съобщения и от Първа и Втора народна болница. Около единайсет и половина Болницата по китайска медицина започна координирани действия срещу епидемията. Седемстотин регистрирани случая, двеста седемдесет и един мъртви. Властите незабавно спряха водоснабдяването и вдигнаха по тревога целия медицински и полицейски персонал. Градът бе на косъм от паниката.

В един часа следобед вече имаше дваисет хиляди отровени. Единайсет хиляди четиристотин и петдесет от тях — мъртви. Между жертвите бе тъщата на Ян Йе и двама от нейните братя. Само толкова бе успял да узнае. За съпругата и сина си не знаеше нито къде са, нито дали са живи или мъртви. Дори гръмовитата намеса на генералния секретар не помогна в издирването. Отново повикаха Пиер Веген в резиденция Джуннанхай.

Сега, малко след три, все още без никаква вест за близките си, мрачният и дълбоко потресен Ян Йе седна със своя швейцарски приятел край масата, зад която седяха У Сян и още десет сурово навъсени членове на политбюро. Разговорът бе кратък и делови. Споразумяха се швейцарският банкер да организира консорциума от компании според предишното си предложение и незабавно да започне грандиозен десетгодишен проект за всеобхватна реконструкция на китайското водоснабдяване и енергетика. Залагаха изцяло на две неща: бързина и ефективност. Китай и целият свят трябваше да узнаят, че Пекин все още държи юздите и прави всичко възможно, за да съхрани здравето и благоденствието на своя народ.

— Кога можем да сключим договора? — тихо запита накрая У
Сян.

Хари се обади на Адриана и Итън от улични телефони на няколко пресечки един от друг. Разговорите бяха кратки и ясни. Да, потвърди Адриана, знаела за кой репортаж става дума. Да, можела да намери кадрите. Да, нямало проблем да ги копира за Итън. Но защо? Какво толкова важно има в тях? Вместо отговор Хари настоя да побърза, като добави, че ако сметне за необходимо, Итън ще ѝ обясни. После благодари и затвори, докато тя крещеше отсреща: „Дявол да те вземе, къде си?“

С Итън се оказа малко по-трудно. Той разтегляше разговора, разпитваше го дали е с брат си и откъде се обажда. А Хари знаеше, че засича телефонната връзка.

— Мълчи и слушай — грубо го прекъсна Хари, после описа подробно видеорепортажа и обясни, че са предвидени за отравяне три езера в Китай; че виновникът е китаецът с куфарчето на кадрите от хефейската водопречиствателна станция; че китайското разузнаване трябва да бъде уведомено незабавно и че Адриана вече издирва записа.

— Откъде знаеш?... Кой стои зад отравянето?... Каква е причината?

Последните въпроси на Итън бяха откровени. А Хари отговори, че просто предава каквото му е казано.

След това, както преди малко с Адриана, просто остави слушалката, отдалечи се и не спря да върви. Зави по Виа дела Стационе Ватикана — най-обикновен самотен свещеник, крачещ покрай ватиканските стени. Над него се издигаха арки — може би на акведукт, докарвал преди векове вода. Надяваше се скоро да види онова, което представляваха днес — релси, водещи към масивната порта и отвъд нея към ватиканската гара.

„С влак“ — бе казал Дани, когато Хари попита как двамата с отец Бардони са смятали да измъкнат Маршано от Ватикана. В днешно време гарата и релсите се използвали рядко. Само от време на време минавал италиански товарен влак за по-големи доставки. Някога

папата пътувал с влака от Ватикана към Италия. Но тази епоха била отминала. Останали само портата, гарата, релсите и един ръждясал товарен вагон на отклонението към късия задънен тунел в края на линията. Само Господ и бетонните стени знаели откога вагонът стои там.

Малко преди да потегли от Рим за Лугано, отец Бардони се обадил на началник-гарата и казал, че кардинал Маршано, макар и болен, не желае повече да вижда вагона и настоява да бъде махнат незабавно. Не след дълго един от железничарите позвънил да съобщи, че точно в единайсет часа в петък сутринта ще дойде локомотив да го откара.

Това бил целият план. Когато вагонът потеглел, кардинал Маршано щял да бъде в него. Просто и ефикасно. Тъй като обаждането идвало от обикновен железничар, отец Бардони не се съмнявал, че работата ще мине като едно от многото делнични задължения. Охраната щяла да се намеси само колкото да пропусне локомотива — пак обикновен разговор между дребни служители, твърде светски, за да стигне до кабинета на Фарел.

Сега Хари вървеше по хълма към горния край на акведукта. Не спираше, гледаше право напред. Когато стигна горе, той се обърна. Ето я главната линия, извита наляво, с лъснали от дългата употреба релси, ето и ръждясалия двоен коловоз право към стените на Ватикана.

Хари погледна назад, където главната линия водеше към гарата Сан Пиетро. Разполагаше с десет минути да стигне дотам, да се огледа и да реши дали ще влезе. Ако размислеше, можеше да си тръгне, преди да пристигнат. Но още когато се обади по телефона, знаеше, че няма да го стори. В десет и четирийсет и пет имаше среща с Роскани на гарата.

Ватикана, кулата „Сан Джовани“, същият час

— Искали сте да ме видите, ваше преосвещенство.

Масивната фигура на Палестрина изпълваше почти изцяло рамката на вратата.

— Да.

Маршано отстъпи назад и Палестрина влезе. Един от хората с черни костюми прекрачи след него, затвори вратата и застана на стража до нея. Беше Антон Пилгер, вечно усмихнатият ведър младеж, който само преди няколко дни караше колата на Маршано.

— Исках да поговорим на четири очи — каза Маршано.

— Както обичате.

Палестрина вдигна грамадната си десница и Пилгер изведнъж изпъчи гърди, после се завъртя на пети и излезе — движение не на полицай, а на военен.

Маршано дълго се вира в Палестрина, сякаш се мъчеше да проникне отвъд очите му. После бавно вдигна ръка и посочи мълчащия телевизор. Кадрите върху екрана повтаряха ужасите в Хефей. Конвой от камиони с части на народоосвободителната армия. Тълпи по тротоарите от двете страни. Камерата се насочва към репортер със защитно облекло. Звукът е изключен, но той очевидно се опитва да обясни какво става.

Лицето на Маршано бе станало пепеляво.

— Уси е второто езеро. Искам да бъде последно. Искам да отмените следващото.

Палестрина се усмихна сърдечно.

— Светият отец питаше как сте, ваше преосвещенство. Искаше да ви посети. Казах му, че сте много слаб и засега ще е по-добре да си почивате.

— Стига толкова смърт, Умберто — прошепна Маршано. — Вече съм в ръцете ти. Прекрати този ужас в Китай. Прекрати го и ще ти дам каквото искаше от самото начало...

— Отец Даниъл? — Този път Палестрина се усмихна снизходително. — Ти ми каза, че бил мъртъв, Никола...

— Не е. Ако го помоля, ще дойде. Отмени последното езеро и върши с нас каквото си искаш... Ще отнесем в гроба тайната на твоя „Китайски протокол“.

— Много благородно, ваше преосвещенство. Но за жалост твърде късно във всяко едно отношение... — За момент Палестрина хвърли поглед към телевизора, после пак се обърна. — Китайците капитулираха и вече молят за договор... И все пак... — добави Палестрина със замислена усмивка — във войната няма път за отстъпление. — Той помълча, за да подчертае, че всякакъв спор е излишен, после продължи: — Колкото до отец Даниъл, излишно е да го викате. Той пътува към вас. Може би дори вече е в Рим.

— Невъзможно! — извика Маршано. — Откъде може да знае, че съм тук?

Палестрина пак се усмихна.

— Отец Бардони му каза.

— Не! Никога! — Маршано бе пламнал от гняв и възмущение. — Той никога не би издал отец Даниъл.

— Но все пак го стори, ваше преосвещенство... В крайна сметка се увери, че аз съм прав, а вие и римският кардинал грешите. Че бъдещето на църквата струва повече от живота на един-единствен човек, независимо за кого става дума... ваше преосвещенство... — Усмивката на Палестрина изчезна. — Не се съмнявайте, отец Даниъл ще дойде.

Маршано не бе мразил никого през живота си. Но сега мразеше пламенно, с неподозирана сила.

— Не ви вярвам.

— Вярвайте в каквото си искате...

Палестрина бавно плъзна ръка в джоба на черното си сако и извади торбичка от черно кадифе.

— Отец Бардони ви праща пръстена си за доказателство...

Той остави торбичката върху писалището до Маршано, погледна го право в очите и тръгна към изхода.

Маршано не забеляза кога е излязъл Палестрина. Не чу как се затваря вратата. Очите му бяха приковани в черната кадифена торбичка. Бавно я взе с треперещи ръце и дръпна шнурчето.

Градинарят отвън рязко вдигна глава, стреснат от нечовешкия писък.

10:42

Роскани вървеше сам. Утрото беше топло и ставаше все погорещо. Отпред се издигаше гарата Сан Пиетро. Преди малко Роскани бе слязъл от колата, а Скала и Кастелети продължиха напред. Трябваше да дойдат поотделно и от различни посоки — единият малко преди Роскани, другият веднага след него. Имаха заповед да се оглеждат за Хари Адисън, но да реагират само ако побегне. Идеята бе Роскани да действа спокойно насаме с беглеца, да създаде колкото се може по-непринудена обстановка; но, от друга страна, двамата да заемат такива позиции, че ако Адисън се опита да побегне, неминуемо да попадне на единия или другия. Не водеха подкрепления. Така бе обещал Роскани.

Хари Адисън поведе играта умело. В десет и двацет позвъни в полицейското управление и каза само:

— Името ми е Хари Адисън. Роскани ме търси.

След това продиктува номер на клетъчен телефон и затвори. Нямаше никакво време да проследят обаждането.

Пет минути по-късно Роскани му позвъни от мястото, където бе отишъл незабавно след кацането в Рим — апартамента на убития отец Бардони.

Роскани: „Обажда се Роскани.“

Хари Адисън: „Трябва да поговорим.“

Роскани: „Къде сте?“

Хари Адисън: „На гарата Сан Пиетро.“

Роскани: „Останете там. Идвам при вас.“

Хари Адисън: „Роскани, елате сам. Променен съм, няма да ме познаете. Видя ли полицаи, веднага си тръгвам.“

Роскани: „Къде точно ще бъдете?“

Хари Адисън: „Не се безпокойте, аз ще ви намеря.“

Роскани пресече улицата и наближи гарата. Спомни си как бе искал да тръгне срещу Хари Адисън. Сам, с пушка в ръце. Да го убие

заради Джани Пио. Но нещата се преобръщаха с главата надолу и ставаха невъобразимо сложни.

Ако Хари Адисън наистина чакаше на гарата, щеше да бъде извън Ватикана, на италианска територия. Може би същото се отнасяше и до отец Даниъл. Все още имаше надежда Роскани да се намеси, преди всичко да попадне в ръцете на Талиа и политиците.

Хари видя как Роскани влезе, прекоси чакалнята и спря отвън на перона. Сан Пиетро бе малка, служебна гаричка край криволичещата през Рим железопътна линия. Наоколо имаше само няколко души. Озърна се и забеляза един мъж със спортно сако, може би цивилен полицай. Но човекът бе влязъл малко преди Роскани, тъй че кой знае...

Хари излезе през другата врата, заобиколи отстрани и тръгна по платформата от другия край. Тътреше се като уморен свещеник, очакващ влака; свещеник, който нарочно бе пъхнал фалшивите си документи под хладилника в кухнята на апартамента на Виа Николо V. През отворената врата видя как в чакалнята влиза още един мъж. Беше разгърден, но носеше спортно сако като другия.

Най-сетне Роскани го забеляза.

Хари спря на три метра от него.

— Разбрахме се да дойдете сам.

— Сам съм.

— Не, водите още двама.

Това беше само догадка, но Хари не се съмняваше, че е познал. Единият още стоеше в чакалнята, другият бе излязъл на перона и гледаше право към тях.

Роскани се втренчи в Хари.

— Дръжте ръцете си тъй, че да ги виждам.

— Нямам оръжие.

— Изпълнявайте.

Хари леко разпери ръце. Чувстваше се ужасно неловко.

— Къде е брат ви? — запита Роскани с глух, напълно безизразен глас.

— Не е тук.

— Къде е?

— На едно място... В инвалидна количка. Краката му са счупени.

— А иначе добре ли е?

— В общи линии.

— С него ли е сестрата? Елена Вozo.

— Да.

Когато Роскани изрече името на Елена, Хари цял се разтърси от вълнение. Прав беше, като каза, че ще я разпознаят по вещите в пещерата. А сега знаеше, че я смятат за съучастница. Не искаше да я замесва, но, така или иначе, вече беше замесена и нищо не можеше да се промени.

Той се озърна през рамо. Другият мъж също бе излязъл на перона. Стоеше на разстояние като първия. По-назад група млади туристи бърбеха и се смееха. Но полицаите бяха най-близо.

— Повярвайте ми, Роскани, не ви трябва да ме прибирате. Поне засега.

Полицаят продължаваше да го гледа втренчено. Беше силен и извънредно целенасочен. Точно както го помнеше от първата среща.

— Защо ме повикахте?

— Казах ви, трябва да поговорим.

— За какво?

— Как да измъкнем кардинал Маршано от Ватикана.

Колата се движеше по оживените обедни улици. Хари и Роскани бяха отзад. Кастелети караше, Скала седеше до него. Минаха покрай Тибър, после пресякоха на отсрещния бряг, добраха се до Колизеума, продължиха покрай руините на Палатина и древния Циркус Максимус, после надолу към Световното изложение — пълна обиколка на Рим, най-добрият начин да поговорят незабелязано.

И Хари наистина говореше непрестанно, опитвайки се да изрази всичко просто и ясно.

Единственият човек, каза им той, който може да разкрие истината за убийството на римския кардинал, за убийството на Джани Пио и вероятно за взривяването на автобуса, е кардинал Маршано, държан в изолация и под смъртна заплаха от кардинал Палестрина.

Обясни им, че го знае от брат си отец Даниъл Адисън. Нищо друго. Просто откровение между двама братя. Но това представлява само частичка от истината; цялата истина с пълни подробности била разкрита от Маршано в изповед пред отец Даниъл, тайно записана от Палестрина.

Заради тази изповед Палестрина наредил отец Даниъл да бъде убит; а още преди това, за да шантажират Маршано, Яков Фарел подхвърлил фалшиви улики срещу отец Даниъл като убиец на римския кардинал. А по-късно, когато Палестрина усетил, че отец Даниъл още е жив, вероятно пак той чрез Фарел поръчал убийството на Пио. Трябваше да е така, защото веднага след това отвлякоха Хари и чрез мъчения искаха да узнаят от него къде е отец Даниъл.

— Значи тогава са направили записа с молбата към брат ви да се предаде — тихо каза Роскани.

Хари кимна.

— Още не бях на себе си след мъченията. Сложиха ми слушалка и казваха какво да говоря.

Роскани дълго мълча. Просто седеше и гледаше американеца.

— Защо? — запита накрая той.

Хари се поколеба.

— Защото има и още нещо. Още една част от изповедта на Маршано...

Роскани рязко се приведе напред.

— Каква част?

— Свързана с бедствието в Китай.

— Китай? — Роскани килна глава настрани, сякаш се мъчеше да проумее. — Искате да кажете масовото отравяне?

— Да...

— Че какво общо имаме ние с това?

Тъкмо тази реплика чакаше Хари. Въпреки цялата обич на Дани към Маршано беше чисто безумие да си мисли, че ще го освободи само с помощта на Елена и Хари. Но ако се включеше и Роскани, имаха шанс. Нещо повече — извън всички тези истории за обич и вяност — истината бе, че само свидетелството на кардинал Маршано можеше да оправдае Дани, Елена и Хари. Затова бе дошъл тук. Затова пое риска да позвъни на Роскани.

— Каквото и да ви говоря, старши инспекторе, това ще са само твърдения без никаква стойност... А като свещеник брат ми изобщо няма правото да говори... Маршано е човекът, който знае всичко...

Роскани рязко се облегна назад и измъкна от джоба си смачкан пакет цигари.

— Значи обръщаме се към кардинал Маршано, той официално ни разкрива онова, което едва е посмял да каже на изповед, и всичко е уредено.

— Може би — каза Хари. — Напоследък положението му доста се е променило.

— От негово име ли говорите? — бързо запита Роскани. — Твърдите ли, че *наистина* ще направи разкрития? С имена и факти.

— Не, не говоря от негово име. Само казвам, че той знае, а ние не... И никога не ще узнаем, ако не го измъкнем оттам, за да му дадем тази възможност.

Роскани се облегна назад. Брадясал, с омачкан костюм. Беше сравнително млад, но изглеждаше по-стар и по-уморен, отколкото при първата им среща.

— Полицаяте са блокирали цялата страна — тихо каза той. — Снимката ви редовно се появява във вестниците и по телевизията. За

вас предлагат солидна награда. Как успяхте да се доберете от Рим до езерото Комо... и обратно.

— Както ме виждате, с тези дрехи... Във вашата страна много уважават свещениците. Особено католическите.

— Имали сте помощници.

— Да, някои хора проявиха милосърдие.

Роскани погледна оръфания пакет, после бавно го смачка в юмрука си.

— Нека ви кажа една истина, мистър Адисън... Всички улики са срещу вас и брат ви... Да допуснем, че ви повярвам. Но смятате ли, че ще ви повярва и друг? — Той махна с ръка към предната седалка. — Скала? Кастелети? Италианският съд? Хората от Ватикана?

Хари гледаше полицая право в очите. Знаеше, че трепне ли в този миг, всичко ще изглежда лъжа.

— Нека *и аз* да ви кажа една истина, Роскани. Нещо, което знам само аз, защото бях там... През онзи ден, когато убиха Пио, Фарел ме потърси в хотела. Негов шофьор ме откара в полето, близо до мястото, където избухнал автобусът. Там заварих и Пио. Две деца бяха намерили обгорял пистолет. Фарел искаше да го видя. Намекна, че принадлежал на брат ми. Притискаше ме да кажа къде е Дани. Само че по онова време дори не знаех дали е жив, или не...

— Къде е сега пистолетът? — запита Роскани.

— Не е ли у вас? — изненада се Хари.

— Не.

— Беше в найлоново пликче, в багажника на Пио...

Роскани мълчеше. Седеше и го гледаше с безизразно лице. Но в мозъка му всичко кипеше. Да, това бе истина. Как можеше Хари Адисън да знае за пистолета, ако не е бил там? И личеше, че се изненада искрено, когато разбра, че пистолетът не е в полицията. А и всичко друго, което казваше, съвпаднаше с догадките на Роскани — от липсващия пистолет стъпка по стъпка нагоре към интрига на най-високо ниво във Ватикана. А думите му отговаряха и на въпроса защо толкова много хора са укривали и защитавали отец Даниъл, защо са лъгали заради него — защото така бе помолил кардинал Маршано.

Влиянието на Маршано беше огромно. Тосканско селянче с корени дълбоко в италианската пръст, човек от народа, спечелил като свещеник обич и възхищение много преди да се издигне в църквата.

Несъмнено, когато подобен човек помоли за помощ, ще я получи без въпроси и без приказки.

А Палестрина като зловец архитект на всичко това — замесен по някаква своя причина в масовата гибел на китайска земя — и като видна фигура в световната дипломация, несъмнено разполагаше с контакти, които да го свържат с международния терорист Томас Кайнд.

Нещо повече, кардинал Маршано държеше кесията на Светия престол — тъкмо от такива несметни финансови средства би имал нужда Палестрина, за да реализира някаква своя безумна амбиция.

Хари усещаше как Роскани преценява чутото и се колебае дали да повярва. И знаеше, че за да го спечели, за да го има безрезервно на своя страна, трябва да му даде още нещо.

— Един свещеник, който работеше за кардинал Маршано, дойде в Лугано, където се криехме — каза Хари, без да откъсва очи от Роскани. — Помоли брат ми да се завърне в Рим. Кардинал Палестрина заплашил, че в противен случай ще убие Маршано. Затова свещеникът дойде да ни каже. Нае Мерцедес, осигури ни ватикански номера и място, където да се укрием след пристигането... Тази сутрин отидох в неговия апартамент. Беше мъртъв. С отрязана лява ръка... Ужасно се изплаших и избягах... Ще ви дам адреса, можете...

— Знаем, отец Бардони.

— Какво знаете? — настоя Хари. — Че отец Бардони открил брат ми жив сред хаоса в болницата след експлозията на автобуса? Да, открил го и го откарал със собствената си кола. Отвел го при свой познат лекар извън Рим и му осигурил грижи, докато уреди настаняване и охрана в Пескара... И това ли знаете, старши инспекторе? — Той се вторачи в Роскани, изчака полицаят да проумее чутото и довърши по-меко: — Казвам ви истината и за всичко останало.

Кастелети зави обратно към Тибър.

— Мистър Адисън, знаете ли кой е убил отец Бардони? — попита Роскани.

— Досещам се. Русият мъж, който се опита да ни убие в Беладжо.

— Знаете ли кой е?

— Не...

— Познато ли ви е името Томас Кайнд?

Името бе като удар с нож.

— *Томас Кайнд?*

— Виждам, че знаете кой е...

— Да — каза Хари.

Все едно да го питат знае ли кой е Чарлс Мансън. Томас Кайнд бе не само един от най-нашумелите, жестоки и неуловими престъпници в света. За някои хора беше и най-романтичният. Почточно за „някои“ в Холивуд. През последните месеци се готвеха четири големи проекта за филми и телевизионни сериали с главен герой Томас Кайнд. Хари го знаеше от първа ръка, защото бе съставил договори по два от тях — в единия за режисьор, в другия за изпълнител на главната роля.

— Дори брат ви да не бе прикован за количката, положението му е крайно опасно... Когато реши, Кайнд е много изобретателен в търсенето на хора. Доказа го в Пескара, в Беладжо, а сега и тук, в Рим. Съветвам ви да ни кажете къде е отец Даниъл.

Хари се поколеба.

— Ако арестувате Дани, положението му става още по-опасно. Разбере ли Фарел къде е, веднага ще убият Маршано, после ще пратят някого срещу Дани, както и да го пазите. Може би Кайнд, може би някои друг...

Роскани се приведе напред, без да откъсва очи от Хари. — Ще положим всички усилия да не го допуснем.

В съзнанието на Хари засвети червена лампичка. Усети, че дланите му лепнат и по устната му се стича пот.

— Какво означава това?

— Означава, мистър Адисън, че няма ни най-малко *доказателство* в подкрепа на вашите думи. За сметка на това разполагаме с достатъчно улики, за да обвиним вас и брат ви в убийство.

Сърцето на Хари подскочи в гърлото. Роскани се канеше да го арестува. Не биваше да допусне това.

— Значи ще стоите със скръстени ръце докато убиват най-важния свидетел?

— Не мога да сторя *нищо*, мистър Адисън. Нямам пълномощия да изпращам хора на ватиканска територия. А дори и да имах, нямам право да арестувам някого там... — По думите на Роскани и техния

тон личеше, че вярва на Хари. Или поне му се ще да вярва. — Ако поискаме да екстрадират някого... Маршано, кардинал Палестрина или Фарел... няма да стане. В Италия съдията е длъжен да докаже вината на заподозрения „извън всяко съмнение“. Задачата на следователя, моята задача — той махна с ръка напред — и на Скала, Кастелети и другите, е да събираме доказателства за прокурора Талиа... Но доказателства няма, мистър Адисън, следователно нямаме и повод да действаме... А без повод да обвиним *Ватикана*? — Гласът На Роскани заглъхна. — Вие сте адвокат, сам разбирате.

През цялото време той не откъсна очи от Хари. И Хари виждаше в тях всичко: гняв, безсилие, болезнено разочарование, чувство за личен провал. Роскани се бореше сам срещу себе си и своето служебно положение.

Хари бавно извърна очи от Роскани, видя Скала и Кастелети и усети, че изпитват същите чувства. Бяха стигнали до задънена улица. Политиците и юристите прегазваха правосъдието. Сега можеха да действат само доколкото им позволява полицейският устав. Тоест да преследват него, Елена и Дани.

В този момент Хари разбра, че всичко отново опира до него. Трябваше да намери някакъв изход, иначе всички бяха загубени. Той, Дани, Елена и Маршано.

Без да бърза, Хари се завъртя към Роскани.

— Пио и римският кардинал... Убийствата в Беладжо и на други места... Всички престъпления са извършени на италианска земя...

— Да — кимна Роскани.

— Да допуснем, че разполагате с кардинал Маршано. Да допуснем, че той проговори пред вас и прокурора за тези престъпления. И посочи имена и причини. Достатъчно ли ще е за екстрадиране?...

— Пак ще е невероятно трудно.

— Но може да стане.

— Да. Само че не разполагаме с кардинала, мистър Адисън. И няма как да стигнем до него.

— А ако аз мога?

— Вие?

— Да.

— Как?

Скала се завъртя на седалката. Кастелети вдигна очи към огледалото.

— Утре сутрин точно в одинайсет служебен локомотив влиза във Ватикана, за да изкара стар товарен вагон... Отец Бардони организира това, за да се опита да измъкне Маршано... Може би ще намеря начин да осъществя плана му. Ще ми трябва и вашата помощ. Но тук, извън стените на Ватикана.

— Каква помощ?

— Защита за мен, брат ми и сестра Елена. Осигурена от вас тримата. Никой друг. Не искам Фарел да разбере... Дайте ми дума, че няма да арестувате никого, преди да свършим. Ще ви отведе до мястото, където се крием.

— Карате ме да наруша закона, мистър Адисън.

— Вие искате истината, старши инспекторе. Аз също...

Роскани се озърна към Скала, после отново към Хари.

— Продължавайте, мистър Адисън...

— Утре, когато локомотивът изкара вагона от Ватикана, последвайте го. Ако всичко е наред, двамата с Маршано ще бъдем вътре. Отвеждате ни обратно при Дани и сестра Елена. Оставете кардинала насаме с Дани и чакате, докато бъде готов да проговори. После се връщате с прокурора.

— Ами ако реши да мълчи?

— Тогава споразумението отпада и ще извършите каквото ви повелява дългът.

Роскани дълго седя с вкаменено лице и Хари се питаше дали няма да отхвърли молбата му. Най-сетне той заговори.

— Моята част е лесна, мистър Адисън... Но сериозно се съмнявам за вашата. Не е въпросът само да натоварите някого във вагона. Първо трябва да го измъкнете от там, където се намира, и тогава ще имате работа с Фарел и хората му. А нейде наоколо, е и Томас Кайнд.

— Брат ми е бил морски пехотинец — изрече тихо Хари. — Той ще ми каже какво да правя.

Роскани знаеше, че това е безумие. Знаеше, че Скала и Кастелети мислят същото. Но ако самите те не тръгнаха заедно с Хари — а това бе невъзможно, защото хванеха ли ги, щеше да избухне жесток политически скандал, — можеха само да стоят настрана и да му

желаят успех. Залагаха всичко на карта, при това една от най-слабите. Но с друга просто не разполагаха.

— Добре, мистър Адисън — тихо каза той.

Хари усети как го изпълва облекчение, но се помъчи да скрие чувствата си.

— Още три неща — каза той. — Първо, трябва ми пистолет.

— Знаете ли как да си служите с него?

— Стрелкови клуб „Бевърли Хилс“. Шестмесечен курс по самоотбрана. Един от клиентите ми го уреди.

— Друго?

— Въже. Дълго и здраво, за да издържи двама души.

— Стават две. А третото?

— При вас има един затворник. Докараха го с влак от Лугано. Обвинен е в убийство, но при справедлив процес, ще се разкрие, че е било самоотбрана. Нуждая се от помощта му. Искам да го освободите.

— Кой е той?

— Едно джудже. Казва се Херкулес.

— Апартамент За — каза Хари.

— Добре — кимна Роскани и Хари излезе от колата.

Постоя още малко, докато колата на полицаите се отдалечи, после влезе в сградата. Нямахше път назад. Роскани знаеше къде се намират, сега трябваше да го каже на Дани.

— Адриана Хол уведомена. Итън уведомен. Точно както...

— И полицията уведомена.

Дани яростно завъртя количката. Мина в другия край на хола и с безсилен гняв се загледа през прозореца.

Хари не помръдна. Гледаше брат си и не знаеше какво да направи. Елена положи ръка на рамото му.

— Моля те, Хари, остави за по-късно...

Искаше ѝ се той да отиде в спалнята и да си почине. Долавяше как гласът му загрубява, виждаше в очите му умората от вълненията през последната седмица и знаеше, че е на ръба. Беше се върнал да им разкаже за телефонните разговори и за срещата си с полицаите. За помощта, която не можеха да им окажат. Разказа им за заплахите на Роскани и за сключеното споразумение. За Херкулес. За Томас Кайнд. Но Дани сякаш бе чул само онова, което искаше — че когато се върнат с Маршано, ще ги чака главният прокурор. Като че кардиналът е някакъв шпионин или военнопленник, готов незабавно да сподели какво знае за неприятеля.

— Дани... — Хари се отдръпна от Елена и пристъпи към брат си. Умората правеше гласа му още по-настоятелен. — Разбирам гнева ти и уважавам твоите чувства към кардинала. Но, за бога, погледни трезво и разбери, че единствен Маршано стои между нас и затвора. Ако той не проговори пред полицията и прокурора, всички ние — Хари стрелна поглед назад — ... включително и Елена отиваме на топло за много дълго време.

Дани бавно се завъртя и погледна брат си.

— Кардинал Маршано няма да погуби църквата, Хари — каза той спокойно и тихо. — Не би го сторил за теб, за мен, за сестра Елена, нито дори заради себе си.

— Ами... заради истината?

— Дори и заради нея...

— Може би грешиш.

— Не греша.

— Тогава, Дани — гласът на Хари бе станал също тъй тих и спокоен, — смятам, че можем само да се опитаме да го измъкнем жив и здрав, а после да оставим решението на него... Честно ли е така?

След дълго мълчание Дани най-сетне прошепна:

— Честно е.

— Добре... — Изведнъж Хари усети как умората го надвива и се обърна към Елена. — Къде да си легна?

Ватикана, кулата „Сан Джовани“, същият час

Кардинал Маршано седеше на стола и като замаян гледаше от метър и половина екрана на телевизора. Звукът все още беше изключен. В момента предаваха реклами. Анимация. Той изобщо не осъзна какво предлагат.

В другия край на стаята лежеше кадифената торбичка, която му остави Палестрина. И чудовищният предмет в нея доказваше — сякаш изобщо имаше нужда от доказателства, — че държавният секретар окончателно е потънал в бездната на безумието. Неспособен дори да погледне нагам, камо ли да я докосне, Маршано помоли да я махнат, но Антон Пилгер само застана на прага и заяви, че нищо не бивало да се внася или изнася без изрична заповед, а такава нямало. След това добави, че съжالياва, и затвори вратата. Шумът на ключалката отекна като гръмотевица в ушите на кардинала.

Изведнъж върху телевизионния екран се появи карта на Китай с обозначения за градовете Уси и Хефей.

По данни от 22,20 ч пекинско време:

Уси, Китай — жертви: 1700

Хефей, Китай — жертви: 87553

Веднага след това камерата се прехвърли в Пекин. Репортерът стоеше на площад Тянанмън.

Маршано посегна за дистанционното.

Щрак

Репортерът говореше на италиански. Предстояло важно съобщение във връзка с трагедиите в Хефей и Уси. Предполагало се, че става дума за незабавна и всеобхватна реконструкция на инфраструктурите в китайската енергетика и водоснабдяване.

Щрак.

Устните на репортера продължиха да мърдат беззвучно. Маршано остави дистанционното. Палестрина бе победил. И все пак въпреки тази победа оставаше още един град, още едно масово отравяне. Що за дяволска упоритост?

След като знаеше какво става, след като знаеше какво ще се случи тепърва, Маршано затвори очи и от все сърце съжали, че отец Даниъл *не бе умрял* от експлозията на автобуса, та никога да не узнае какъв ужас е породило гнусното безсилие на Маршано и неговото бездействие срещу Палестрина. Съжали, че сам не е умрял, вместо сега да бъде убит от наемниците на Фарел, когато се сетеха за него — вече напълно излишен след станалото в Китай.

Маршано се озърна. През стъклената врата се лееха примамливо слънчевите лъчи на ранния следобед. Освен съня и молитвите тази врата бе единствената му утеха. От нея можеше да погледне към ватиканските градини и да види един пасторален свят, изпълнен с красота й покой. Той пристъпи натам, дръпна завесите и загледа през стъклото как слънчевите лъчи пронизват дървесните корони, обсипвайки земята с великолепна плетеница от светлина и сянка. След малко щеше да обърне гръб на вратата, за да коленичи до леглото си и да моли — както правеше често през последните дни — Бог да му прости ужаса, за чието създаване бе помогнал.

Мислейки за молитвите, той понечи да тръгне назад, когато изведнъж цялата прелест пред погледа му изчезна. Онова, което видя на нейно място, потресе душата му. Беше го виждал стотици пъти, ала никога с такава погнуса, както сега.

Двама мъже вървяха към него по парковата алея. Единият беше грамаден на ръст, облечен в черно. Другият — много по-стар и по-дребен, в бели одежди. Първият бе Палестрина. Човекът в бяло до него бе светият отец Джакомо Печи, папа Лъв XIV.

Докато двамата вървяха напред, Палестрина говореше и оживено жестикулираше. Сякаш в света нямаше нищо друго, освен радост. А до, него папата както винаги се поддаваше доверчиво на обаянието му. И поради това оставаше напълно сляп за истината.

Когато двамата наближиха, Маршано усети как студени тръпки избиха по плещите му и плъзнаха като леден дъх надолу по гръбнака. За пръв път видя с неописуем ужас кой е всъщност този scugnizzo, това

безпризорно хлапе от Неапол, както сам обичаше да се нарича Палестрина.

Нещо повече от надарен, обичан и безкрайно убедителен политик. Нещо повече от човек, достигнал със собствени сили до второто по могъщество място в римокатолическата църква. Дори нещо повече от порочно, обезумяло и параноично същество, дало тласък за едно от най-зловещите масови убийства в човешката история. Усмихнатият, червендалест, беловлас великан, който крачеше из шарената сянка на райските градини заедно с омаяния свети отец, бе самият мрак, цялостно и всеобхватно въплъщение на злото.

20:35

— Мистър Хари! — избъбри Херкулес, когато Хари отвори и Роскани му кимна да влезе.

Слисаното джудже се люшна навътре с патериците, следвано от Роскани, Скала и Кастелети.

Кастелети заключи вратата и остана до нея, а Скала хвърли поглед към Дани и Елена, после тръгна да обиколи апартамента.

— Въжето, което искахте, е отвън, в коридора — каза Роскани.

Хари кимна, после погледна Херкулес, който висеше на патериците си пред Кастелети, зяпнал от недоумение.

— Заповядайте, моля, седнете... Това е брат ми, отец Даниъл, а това е сестра Елена — каза той на Роскани и Херкулес. Говореше тъй спокойно, сякаш бяха канени на приятелска, вечеря.

Все тъй изумен, Херкулес последва Хари през стаята. Нямаше ни най-малка представа какво става тук. Знаеше само, че ненадейно го измъкнаха от килията в Централния затвор и му казаха, че го местят другаде. Петнайсет минути по-късно пътуваше през Рим с тъмносиня алфа ромео, седнал до главния полицай на Групо Кардинале.

— Чисто е — каза Скала, като влезе отново в хола и погледна Роскани. — От кухнята има изход към задното стълбище. Заключено е с резе. Ако някой се опита да се промъкне през покрива, ще трябва да счупи стъклото и да вдигне доста шум.

Роскани кимна, после огледа изпитателно Дани и се обърна към Хари.

— Херкулес е записан за прехвърляне в друг затвор. Има някакво объркване с документите... Искам го тук утре по същото време.

— Утре по същото време можете да приберете всички ни — каза Хари. — Какво стана с пистолета?

Роскани се поколеба, после рязко кимна на Скала. Скала разкопча сакото си, измъкна изпод колана полуавтоматичен пистолет и го подаде на Хари.

— Деветмилиметров парабелум калико. Шестнайсет заряда в пълнителя — каза той на английски със силен акцент. После извади от джоба си и втори пълнител.

— Серийните номера са изличени — безизразно изрече Роскани. — Ако ви хванат, не помнете откъде го имате. Споменете ли какво е станало тук, ще отричаме твърдо, а на процеса ви чакат невъобразими неприятности.

— Срещали сме се само веднъж, старши инспекторе — отвърна Хари. — Когато ме прибрахте от аерогарата... Другите изобщо не са ви виждали.

Роскани плъзна поглед из стаята. Огледа Херкулес. Елена. После Дани и накрая Хари.

— Утре — каза той — товарният вагон от Ватикана ще бъде откаран на едно отклонение между гарите Трастевере и Остиензе. Временно ще го оставят там. През цялото време ще се движим след него. Когато локомотивът тръгне, идваме ние. Колкото до останалото... Съветвам ви да избягвате Фарел и хората му на всяка цена. Твърде много са и имат отлична връзка.

Роскани извади от вътрешния си джоб снимка 12x18 и я подаде на Хари.

— Това е Томас Кайнд преди три години. Не знам дали ще ви свърши работа, защото той променя външността си, както ние си сменяме дрехите. Чернокос, рус, мъж, жена... говори поне шест езика. Ако го видите, стреляйте, без да се замисляте. И продължавайте, докато умре. После бягайте. Нека Фарел да обере лаврите. — Роскани огледа стаята. — Отвън през цялата нощ ще има един от нас.

— Мислех, че ни вярвате...

— За в случай, че Томас Кайнд открие къде сте...

Хари кимна.

— Благодаря — искрено каза той.

Роскани отново огледа останалите.

— *Buona fortuna* — каза той и се обърна към Скала и Кастелети.

След миг вратата се затвори зад тримата полицаи.

Buona fortuna. Късмет.

Уси, Китай, 17 юли, петък, 3:20

Блясък!

Ли Уън изкриви лице от ослепителната лазерна светлина и се помъчи да отдръпне глава. Груба ръка го блъсна обратно.

Блясък! Блясък! Блясък!

Нямаше представа кои са тези хора. Нито пък къде се намира. Или как го бяха открили, докато се промъкваше към гарата през ужасената тълпа. Просто се мъчеше да напусне града след трескав спор с ръководството на водопречиствателната станция. Пробите, които бе взел на разсъмване, показваха тревожна концентрация на токсини от синьо-зелени водорасли — също като в Хефей. И той им го каза. Но единственият резултат от неговото предупреждение бе масово струпване на местни политици и здравни инспектори. Докато приключат със споровете и спрат водоснабдяването от езерото Тайху, бедствието вече беше в разгара си.

— Признай! — заповяда някой на китайски.

Груби пръсти отметнаха назад главата на Ли Уън и той видя над себе си лицето на офицер от Народоосвободителната армия, но веднага разбра, че не е само това. Този човек беше от Министерството на държавната сигурност.

— Признай! — повтори офицерът.

Изведнъж тласнаха лицето на Ли Уън към купчина листове, пръснати по масата пред него. Той се вгледа. Това бяха формулите, които получи в пекинския хотел от американския хидробиолог Джеймс Хоули. Носеше ги в куфарчето си, когато го арестуваха.

— Рецепти за масово убийство — изрече гласът зад него. Ли Уън бавно надигна глава.

— Нищо не съм направил — каза той.

Рим, 16 юли, четвъртък, 21:30

Скала седеше и гледаше как жена му играе на карти с майка си. Децата му — на една, три, пет и осем години — спяха. Имаше чувството, че от месеци не си е бил у дома, и искаше да остане тук. Просто да слуша, как бърбят жените, да усеща мириса на апартамента и да знае, че децата му са в съседната стая. Но не можеше. В полунощ трябваше да смени Кастелети пред апартамента на Виа Николо V и да изчака, докато Роскани пристигне в седем сутринта. После можеше да поспи три часа, преди да се срещнат в десет и половина, за да проследят как служебният локомотив влиза във Ватикана — и сетне излиза — през грамадната желязна порта в непристъпните стени.

Канеше се да иде в кухнята и да свари кафе, когато телефонът иззвъня. Тон бързо вдигна слушалката.

— Sì.

— Хари Адисън е в Рим... — изрече гласът на Адриана Хол.

— Знам...

— Брат му е с него.

— Аз...

— Къде са, Сандра?

— Не знам...

— Знаеш, Сандра, не ме лъжи. Не точно сега, след толкова много години.

Толкова много години... Скала си спомни времето, когато Адриана бе млада репортерка, току-що пристигнала в Рим. Готвеше се да пусне репортаж, след който кариерата ѝ щеше да хвъркне до небесата, но така би провалила следствието на Скала по едно тежко убийство. Той я помоли да изчака и тя неохотно се съгласи. Заради това стана *fidarsi di* — достойна за доверие. И той ѝ вярваше, години наред ѝ подхвърляше вътрешна информация, а тя от своя страна подпомагаше полицията със сведения. Но този път бе различно. Прекалено много неща бяха заложени на карта. И Господ нямаше да ги спаси, ако медиите узнаеха, че полицията помага на братята Адисън.

— Съжалявам. Не разполагам със сведения... Късно е, разбери...
— тихо каза Скала и затвори телефона.

22:50

Седяха край кухненската маса и слушаха Дани. Около нарисуваната от него скица на Ватикана имаше чаши кафе, бутилки минерална вода и остатъци от пицата, която Елена бе отишла да купи.

— Тук е целта. Тук е мисията — каза Дани за двайсети път. Не говореше като свещеник, а като елитен морски пехотинец. Кулата, е тук, гарата тук.

Дани отново заби пръст в схемата на Ватикана и огледа поред Хари, Елена и Херкулес, за да се увери, че следят и разбират всеки ход. Като че им говореше за пръв път.

— Тази висока стена — продължи той — отива на югоизток покрай тесен павиран път, който, започва от кулата и продължава около шейсет метра. Отдясно е оградата — Дани махна с ръка настрани, — същата, която виждате през прозореца. — Той надигна глава и отново огледа лицата около масата. — От края на стената започва чакълеста алея през дърветата, която ще ви изведе до Виале дел Коледжо Етиопико, булеварда на Етиопския колеж. Оттам надясно стигате до ниска стена и сте почти на гарата. Всичко зависи от точността. Не бива да измъкнем Маршано твърде рано, защото ще имат време да завардят навсякъде. Но трябва да напуснем кулата и да сме във вагона, *преди* да отворят портата в единайсет за локомотива. Това означава, че той трябва да е извън кулата в десет и четирийсет и пет, а до десет и петдесет и пет да е във вагона. Не по-късно, защото началник-гарата или някой от хората му ще дойде да види дали портата не заяжда. А сега — Дани отново плъзна пръст по скицата, — да речем, че излизате от кулата, но по някаква причина... хората на Фарел, Томас Кайнд, природно бедствие или каквато и да била друга причина... не можете да продължите покрай стената. Тогава тръгнете направо през градината. След неколкостотин метра ще видите друга кула, това е Радио Ватикана. Щом я видите, завийте надясно. Пак ще излезете на Виале дел Коледжо Етиопико, а оттам до стената пред

гарата. Продължете около трийсет метра покрай нея. Дотогава вече ще сте на нивото на релсите. Товарният вагон е точно там, между гарата и тунела. Прекосете релсите и минете от другата страна на вагона, за да не ви виждат откъм булеварда. Оттатък има само още един коловоз и стена. Отворете вратата — а това може да ви затрудни, защото е стара и ръждясала — и се качвайте вътре. Затворете. И чакайте локомотива... Някакви въпроси?

Дани отново огледа всички около масата и Хари неволно се възхити на неговата твърдост, прецизност и съсредоточеност. Предишната меланхолия бе изчезнала безследно. Спокойно би могъл да изпише върху челото си: „Малцина, но горди“.

— Отивам да пикая — каза Херкулес, грабна патериците и се изниза от стаята.

Едва ли бе време за веселие, но Хари се усмихна. Такъв си беше Херкулес. Грубоват, забавен и изцяло отдаден на работата, каквато и да е тя. Преди малко, още щом си излязоха полицаите, Херкулес го бе погледнал с недоумение и бе изтърсил:

— Туй пък чудо какво е?

А Хари сериозно, му обясни пред Елена и Дани, че кардинал Маршано е задържан насила от заговорници във Ватикана и ще бъде убит, ако не го измъкнат. Трябва опитен човек да се промъкне до кулата незабелязано. Надяват се този човек да е Херкулес и затова са подготвили въжето. Накрая Хари го предупреди, че ако се съгласи, рискува живота си.

За една цяла безкрайна секунда Херкулес се бе взирал с вкаменено лице в пустотата. После ги бе огледал един по един. И накрая лицето му бе цъфнало в усмивка от ухо до ухо.

— Кой живот? — бе попитал той с блеснали очи.

И в този момент стана един от тях.

23:30

Скала излезе от апартамента си, хвърли бърз поглед наоколо и се отпрати към невзрачен бял фиат. Огледа се още веднъж, седна зад волана, включи двигателя и потегли.

След миг на две пресечки зад него от тротоара се отлепи тъмнозелен, форд. На волана седеше Итън, до него Адриана Хол. Завиха след Скала наляво и прекосиха Тибър по Понте Субличо. На север, покрай десния бряг, потокът от коли стана по-оживен. След няколко минути Скала зави на запад и веднага пое пак на север.

— Не рискува да го проследят... — промърмори Итън и вмъкна форда зад един сребрист опел, спазвайки почтително разстояние от фиата на Скала.

Фактът, че италианският детектив тъй внезапно отказа да даде сведения на Адриана, доказваше категорично, че става нещо изключително важно и тайно. Не бе типично за него да я държи в неведение — нали сам той й бе съобщил за предполагаемото присъствие на отец Даниъл в Беладжо часове преди това да стане известно. Значи преди няколко дни все още я смяташе за част от екипа. Сегашните му увъртания се вплитаха в наниза от светкавични събития, подсказващи, че тайнствената интрига във Ватикана отива към развързка.

Итън и Адриана бяха обсъдили всичко.

Внезапната и загадъчна болест на кардинал Маршано, видян за последен път във вторник да напуска китайското посолство напълно здрав. Въпреки общите си усилия и двамата не стигнаха по-далеч от официалното комюнике, че кардиналът е болен и за него се грижат лекарите на Ватикана.

Ненадейното завръщане в Рим на Роскани, Скала и Кастелети.

Убийството тази сутрин на отец Бардони, личен секретар на Маршано. Все още пазено в тайна.

Пак тази сутрин — обаждането на Хари Адисън от улични телефони в района около Ватикана, за да ги предупреди какво става в Китай. Двата реагираха незабавно и в резултат само след няколко часа тайно бе заловен и разпитан някой си Ли Уън, инспектор по водоснабдяването.

И отново тази сутрин — изненадващо съобщение за подозренията, че в Италия се е появил известният терорист Томас Кайнд, срещу когото Групо Кардинале издава общонационална заповед за арестуване.

Изведнъж пред тях Скала рязко зави наляво, след две пресечки надясно, после отново наляво и даде газ. Адриана видя как Итън лекичко се усмихна и го подгони. Сменяше скорости, ускоряваше, забавяше, влагаше цялото си умение на професионален шпионин. До тази вечер двамата с Адриана трябваше да седят и да чакат с надеждата, че Хари Адисън ще ги отведе при отец Даниъл. Сега полицията им правеше тази услуга. Защо, каква игра се върти — това не знаеха, но след като бедствието в Китай изглеждаше свързано с интригата във Ватикана, двамата бяха сигурни, че стоят пред прага на някакво потресаващо разкритие.

— Ще берем ядове с тия полицаи.

Итън намали скоростта. Скала рязко зави в една мрачна улица между жилищни блокове.

Адриана не каза нищо. Знаеше, че при други обстоятелства и по друго време Итън би викнал двама-трима от италианските си агенти да отвлекат отец Даниъл. Но не пред полицията, не и днес, когато Студената война бе отдавна отминала, а ЦРУ се гърчеше под хладния бдителен поглед на целия свят, начело с Вашингтон. Не, можеха само да продължават, както и досега — да чакат, да наблюдават и да дебнат какво ще се случи. И да се надяват, че нещо ще им помогне да сварят, отец Даниъл насаме.

17 юли, петък, 0:10

Облян в пот, Палестрина се събуди от собствения си вик. Бе протегнал ръце в мрака да прогони незнайната твар. Вече втора нощ духовете на сенките идваха в съня му. Много бяха и носеха тежка, нечиста завивка, за да го обгърнат — а той знаеше, че завивката ще го зарази с болест, същата болест, която вече веднъж го бе убила под името Александър.

Едва след няколко секунди той осъзна, че го е събудил не само ужасният сън, но и сигналът на телефона до леглото. Изведнъж звъntenето спря, после подхвана отново, а върху таблото примигваше лампичката на номер, известен само на един-единствен човек, Томас Кайнд. Палестрина бързо вдигна слушалката.

— Имаме неприятности в Китай — спокойно изрече Кайнд на френски, като се мъчеше да не стресне Палестрина. — Ли Уън е арестуван. Взех мерки да уредя въпроса. Не бива да се грижите за нищо, освен за предстоящите дела.

— Merci — избъбри слияният Палестрина и затвори.

Изведнъж го разтърсиха тръпки и съвсем реален студ проникна дълбоко в него. Духовете не бяха сън. Истински бяха и идваха все по-близо. Ами ако се случеше още нещо, ако Кайнд не успееше „да уреди въпроса“ и китайците узнаеха всичко? Напълно възможно — в края на краищата Томас Кайнд не бе успял да убие отец Даниъл.

Внезапно го прониза нов ужас — отец Даниъл бе оцелял неслучайно, а защото духовете изпращаха него и брат му. Те се наричаха Смърт и имаха среща с Палестрина. Нещо повече, както нощната пеперуда лети към пламъка, така и Палестрина ги привличаше към леговището си.

0:35

Хари отвори вратата на кухнята и светна лампата. Пристъпи към масата и грижливо провери дали зарядното устройство влива живот в плоските батерии на клетъчните телефони. Имаха два телефона — онзи, който завариха в апартамента, и онзи, който му бе дала Адриана. Сутринта, преди да потеглят за Ватикана, Дани щеше да вземе единия, Хари другия. Чрез тях щяха да поддържат връзка в акцията за спасяване на Маршано. Оставаше да се надяват, че при толкова много туристи и служители във Ватикана за Фарел ще е трудно, почти невъзможно да следи всеки разговор, дори ако знае за тяхното присъствие.

След като се увери, че устройството работи, Хари изгаси лампата и тръгна обратно по коридора.

— Би трябвало да поспиш.

Елена стоеше на прага на стаята си — точно срещу спалнята, която споделяха Хари и Дани. Беше облечена с тънка памучна нощница. Откъм хола в края на сумрачния коридор долиташе мощното хъркане на Херкулес, заспал върху дивана.

Хари пристъпи по-близо.

— Не искам да идваш с нас — тихо каза той. — Тримата с Дани и Херкулес ще се справим.

— Херкулес си има задача. Някой трябва да вози отец Даниъл с количката, а ти не можеш да бъдеш на две места едновременно.

— Елена... опасно е, всичко може да стане...

Светлината на нощната лампа в стаята прозираше през нощницата ѝ. Отдолу нямаше нищо. Тя пристъпи към него и Хари видя как заоблените ѝ гърди се надигат и спадат при всяко вдишване.

— Елена, *не искам* да идваш — натърти той. — Ако нещо се случи...

Елена леко притисна устата му с пръсти. Почти в същия миг пръстите плъзнаха надолу и тя докосна устните му със своите.

— Имаме настоящето, Хари — прошепна тя. — Каквото и да се случи, все още имаме настоящето... Не го изпускай, обичай ме...

1:40

Дани пак погледна часовника върху нощното шкафче. Бяха минали петнайсет минути. Нямаше представа дали е задрямал през това време. Току-що Хари дойде да си легне. Преди повече от час бе отишъл да провери батериите. Кой знае къде се бе губил толкова дълго. Сигурно при Елена.

Още от Беладжо усещаше как между него и нея се трупа напрежение и знаеше, че рано или късно то трябва да избухне. Монашеското расо нямаше значение. Когато Елена дойде да се грижи за него в Пескара, Дани почти веднага разбра, че не е от жените, способни да се задоволят с тихия, самовгълбен манастирски живот. Дори и в най-дивите си фантазии не би очаквал тя да се влюби тъкмо в брат му. Но сегашните обстоятелства — той се ухили в мрака — далеч надхвърляха най-безумните му фантазии. Да, безумни — усмивката му внезапно посърна — и ужасно, ужасно трагични. Пред погледа му отново изплува човекът с пистолета в автобуса за Асизи. Отново усети експлозията. Спомни си огъня, писъците, хаоса, премятането на автобуса. Спомни си как инстинктивно скочи и натъпка документите си в джоба на убиеца. Изведнъж този спомен отмина и той вида Маршано зад телената решетка на изповедалнята, чу измъчения му глас: *Благослови ме отче, защото съгреших...*

Дани рязко се завъртя, притисна глава върху възглавницата и се помъчи да прогони останалото. Но не можеше. Помнеше всичко дума по дума.

Адриана се размърда от шума и надигна глава. Итън излезе от колата, приглади бежовото си лятно сако и тръгна по тротоара към автомобила на Скала. Тя го видя как заобиколи светлото петно под една улична лампа, без да откъсва очи от мрачния силует на отсрещния жилищен блок, после изчезна в сенките. Адриана веднага погледна

оранжевата светлинка на часовника върху таблото и се зачуди колко време е спала.

2:17

След малко Итън се върна и седна до нея.

— Там ли е Скала? — запита тя.

— Седи в колата и пуши...

— Тъмно ли е в коридора?

— Тъмно е. — Итън се вгледа в нея. — Заспивай. Ако стане нещо, ще разбереш.

Адриана се усмихна.

— По едно време си мислех, че те обичам, Джеймс Итън...

Итън пак се загледа към сградата.

— Не обичаше човека, а службата...

— И човека, и службата, поне отначало.

Адриана придърпа тънкото джинсово яке и се сгуши на седалката. Дълго гледа как Итън наблюдава сградата, докато накрая се унесе.

Пекин, Китай, все още 17 юли, петък, 9:40

— Джеймс Хоули. Американски, инженер хидробиолог — каза Ли Уън на китайски. Обливаше се в пот, а устата, му бе пресъхнала. — Той... той е от Уолнът Крийк, Калифорния. Даде ми указанията. Аз... аз... не знаех какво представлява. Мислех... че е нов тест... за про... проверка на токсичните примеси...

Човекът с армейска униформа отсреща зад грубата дървена маса бе същият, който преди шест часа във Уси искаше от Ли Уън да си признае. Същият, който му сложи белезници, придружи го с военния реактивен самолет до Пекин и после до тази ярко осветена бетонна сграда във военната база, където кацнаха.

— Няма никакъв Джеймс Хоули от Уолнът Крийк, Калифорния — тихо каза военният.

— Не, има. Трябва да има. Аз не съм измислил формулите. Той ми ги даде.

— Повтарям... няма никакъв Джеймс Хоули. Това вече е проверено по документите, които ни даде.

Ли Уън усети как дробовете му се изпразват и изведнъж, осъзна, че през цялото време са го правили на глупак. Ако планът се провалеше, само той щеше да плаща.

— Признай!

Ли Уън бавно надигна глава. Зад мъжа отсреща имаше видеокамера и червената светлинка подсказваше, че всичко се записва. А зад камерата видя лицата на пет-шест униформени войници — военни полицаи или още по-зле, хора от Министерството на държавната сигурност.

Накрая той кимна и като гледаше право в камерата, разказа как бе пуснал „снежните топки“ — смъртоносния, неуловим полицикличен ненаситен алкохол — в системата за водоснабдяване. Надълго и с пълни научни подробности обясни формулата, за каква цел е била създадена и колко души се е очаквало да загинат.

Когато свърши и избърса с длани потта от челото си, двама от униформените изведнъж пристъпиха напред. След миг го вдигнаха на крака и го помъкнаха през вратата към полумрачен бетонен коридор. Преди да изминат десетина крачки, от едно отклонение те застигнаха от изненада. В следващия миг човекът пристъпи напред. Държеше пистолет със заглушител. Очите на Ли Уън се разшириха. Човекът беше Чън Ин. Той плъзна пръст върху спусъка и стреля от упор.

Тататата! Тататата!

Ли Уън се сгърчи, отхвъркна назад и кръвта му оплиска стената.

Чън Ин погледна войниците, усмихна се и понечи да тръгне обратно. Изведнъж усмивката му се превърна в гримаса на ужас. Първият войник вдигаше автомата си. Чън Ин отскочи назад.

— *Не!* — изкрещя той. — *Не, вие не разбира...*

Той се завъртя и хукна към изхода. Отекна приглушен тътен като звук от миньорски пистолет. Първите куршуми завъртяха Чън Ин, последните пръснаха черепа му точно над дясното око. Също като Ли Уън, той издъхна още преди да се сгромоляса на пода.

Рим, 4:15

Хари бе влязъл в банята, за да се отърве най-сетне от брадата. Поемаше голям риск, тъй като щеше да разкрие лицето си, познато на всички от телевизията и вестниците. Но нямаше избор. Дани твърдеше, че не бил виждал във Ватикана нито един брадат градинар.

Херкулес седеше до кухненската маса и гледаше как над чашата горещо черно кафе в ръцете му се вдига пара. Срещу него Елена мълчеше, без да докосва кафето си.

Преди петнайсет минути Херкулес бе излязъл от банята — толкова рядък лукс и удоволствие, че посвети над половин час на бръсненето и горещата вана. И когато Хари излезеше, щяха да имат още нещо общо помежду си. Не само да тръгнат към вражеските земи като дръзки и доблестни кръстоносци, но и да го сторят гладко избръснати. Дреболия може би, ала тази дреболия напомняше униформата на някакво тайнствено братство и безкрайно ласкаеше самолюбието на Херкулес.

* * *

Скала видя как вратата на сградата се отвори и двамата излязоха на тротоара. Хари изглеждаше точно като свещеник, тръгнал за ранна литургия. С една-единствена разлика — дългото намотано въже, праметнато през рамото му. Край него джуджето се люшкеше върху патериците си с мощни, сръчни движения на гимнастик.

Напускаха Виа Николо V; Скала ги видя как завиха през мрака наляво и продължиха покрай ватиканската стена на запад, към кулата „Сан Джовани“. Беше пет без двайсет сутринта.

Итън — седнал зад волана на форда с нощен далекоглед в ръката — също ги видя да излизат. Две неща го озадачиха: джуджето и дългото намотано въже.

— Хари и джудже — обади се Адриана.

Беше съвсем будна и ги зърна ясно в секундата, когато минаха под една улична лампа, преди да изчезнат в мрака.

Итън остави далекогледа.

— Но отец Даниъл го няма, а Скала не си мръдна и пръста.

— За какво им е въже? Мислиш ли, че...

— Отиват да измъкнат Маршано — довърши Итън. — А полицията кротува.

— Нищо не разбирам.

— И аз.

По мрачната улица изтрополи камион, натоварен с дърва. После отново настана тишина. Хари и Херкулес излязоха от прикритието си зад ъгъла на ватиканската стена.

— Знаеш ли за какво са тия дърва, мистър Хари — прошепна Херкулес. — Целият град е пълен с пещи за пица. Пица — Той болезнено примижа. Изведнъж подаде патерицата си на Хари и се завъртя към стената. — Повдигни ме.

Хари се озърна към улицата, после хвана Херкулес за кръста и го вдигна към тесния корниз, който минаваше някъде на половината височина. Херкулес протегна ръце и успя да се вкопчи в ръба. След миг вече балансираше върху корниза.

— Първо патериците. После въжето.

Хари подаде патериците над главата си, после метна въжето. Херкулес го сграбчи, изтръска един-два метра, прехвърли примка през рамото си и пусна свободния край.

Хари хвана и усети, че въжето е здраво изпънато. Отгоре Херкулес се усмихна и му махна с ръка. След десет секунди Хари се озова на корниза до него.

— Може да не ме бива в краката, мистър Хари, но иначе съм като гранит, а?

— Така си е — отвърна Хари с лека усмивка.

— Тръгнахме да търсим истината. А на света няма по-благородна цел, нали, мистър Хари? — Херкулес впи поглед в Хари и от очите му бликна болката на цял един живот. После бързо вирна глава и погледна към върха на стената. — Повдигни ме пак, мистър Хари. Този път ще е по-сложно. Облегни гръб на стената и гледай да пазиш равновесие, иначе и двамата ще се озовем долу.

Хари притисна гръб към стената и заби пети в тесния каменен корниз.

— Давай — прошепна Хари.

Усети как Херкулес го хвана за раменете и се изтегли нагоре. Навитото въже изшумоля по гърдите му, парализираните крака на Херкулес го удариха по лицето и тежестта изчезна. Хари бързо се озърна нагоре. Херкулес бе коленичил върху стената.

— Патериците — каза той.

— Как изглежда? — запита Хари, докато ги подаваше.

Херкулес провря ръка през патериците и надникна във ватиканския парк. Само на трийсет метра от тях кулата се извисяваше над няколко дървета. Наведе глава и видя как Хари му махна.

— Успех.

— Ще се видим вътре — намигна Херкулес.

Сетне Хари го видя как намота въжето около една издатина на стената, прихвана по-здраво патериците и изчезна отвъд ръба.

Хари се поколеба за секунда, после отново огледа улицата и скочи. Падна, претъркаля се и веднага стана. Изтупа се, придърпа черната барета над челото си и тръгна по Виале Ватикано обратно натам, откъдето бяха дошли. Пистолетът на Скала беше под колана му. В джоба си усещаше тежестта на клетъчния телефон. Сградите отпред се очертаваха като черни силуети на фона на просветляващото небе.

6:45

С късо подстригана черна коса, облечен в черен костюм и бяла риза като агент на Фарел, Томас Кайнд оглеждаше Рим от терасата около купола на катедралата „Свети Петър“. Преди два часа бе узнал, че в Пекин всичко е приключило. Двете задачи, свързани с Ли Уън и Чън Ин, бяха изпълнени. Първата — от неподозиращия Чън Ин. Втората струваше доста по-скъпо, но пък бе извършена в най-кратък срок от един агент на севернокорейската тайна полиция със солидни връзки в китайското Министерство на държавната сигурност. Отведоха Ли Уън за разпит на едно военно летище край Пекин. Срещу тлъст подкуп часовият остави вратата отворена и се престори на разсеян, докато влизаше Чън Ин. А Чън Ин свърши работата, очаквайки, че ще го оставят да си отиде. Точно тогава се намеси още един подкупен агент и всичко приключи.

Оставаше само въпросът с отец Даниъл и хората около него. По заповед на Палестрина и с благословията на Фарел вчера Кайнд бе прекарал почти целия ден с петима от ватиканските мъже в черно, подбрани лично от техния шеф. На пръв поглед нямаше никаква разлика между тях и останалите членове на елитната швейцарска гвардия. Бяха католици и швейцарски граждани, но приликата свършваше дотук. Докато всички други бяха преминали с отличие обучението си в швейцарската армия, в досиетата на тези петима пишеше просто: „притежава военен опит“. И ако някой се разровеше из документите, щеше да разбере защо. Всички бяха наети лично от Фарел за телохранители на Палестрина. Трима бяха прогонени от френския Чуждестранен легион преди изтичането на задължителния петгодишен договор. Другите двама бяха започнали като малолетни престъпници, имаха по няколко присъди, преди да постъпят в швейцарската армия и да бъдат изхвърлени от нея — единият за побой, другият заради опит за убийство. Вторият беше Антон Пилгер. И петимата бяха приети в охраната през последните седем месеца, тъй че

Кайнд се питаше дали Палестрина не е предвиждал възникването на сегашния проблем и необходимостта от подобни хора. Така или иначе, той прие избора на Палестрина, срещна се с хората, раздаде им снимки на братята Адисън и обясни плановете си.

Единствената цел на братята, обясни той, е да освободят кардинал Маршано. Затова трябваше да охраняват кулата от разстояние и да ги оставят да наблизат както си искат. Щом влезеха, капанът щеше да се затвори. Щяха да застрелят братята, да натоварят труповете в багажника на откраднатата кола и да ги откарат някъде извън Рим, където да бъдат открити след ден-два — убити от неизвестен извършител.

От височината на купола Томас Кайнд се вгледа в празния площад под себе си. След час хората щяха да тръгнат насам. Тълпата, дошла от цял свят да посети това древно и свято място, щеше да се сгъстява с всяка минута. Помисли си колко е странно, че тук се чувства далеч по-спокоен, откъснат от лудостта и отчаянието. Дали пък наистина катедралата нямаше някакво духовно излъчване?

А може би просто му помагаше разстоянието, както и фактът, че само организира убийството. И той се замисли, че ако спре да убива, ако напълно престане, може и да оздравее. Мисълта го ужасяваше, защото с нея най-сетне признаваше, че е болен, безнадеждно пристрастен към убийствата. Но както при всяка болест или пристрастяване, първата стъпка в лечението бе да признае истината пред себе си. А тъй като нямаше как да подири помощ от професионалист, трябваше сам да си бъде лекар и да предпише необходимата терапия.

Той надигна глава и плъзна поглед по далечните брегове на Тибър. Планът, който изложи на петимата, беше делови и съвсем простичък, но пък и не ставаше дума за трета световна война, тъй че при дадените хора и обстоятелства щеше да свърши работа. Сега оставаше само да дебнат и да чакат кога ще дойдат братята.

И тогава Кайнд щеше да направи първата крачка към изцелението: да ръководи плана, докато другите изпълняват.

Из кухнята се носеше звън на стъкло и смесен мирис на ром и бира. С глухо бълбукане Елена Возо изля в мивката последното шише малцово пиво „Морети“. После пусна водата, изплакна бутилката и заедно с другите четири я сложи на масата до Дани.

Пред него имаше голяма керамична купа с улейче на ръба. Вътре бяха смесени поравно две прости кухненски съставки — деветдесетпроцентов сладкарски ром и зехтин. На масата вдясно от него лежаха ножици и кутия самозалепващи се найлонови пликчета. Малко по-настрани се виждаше готовото производство — десет нарязани платнени салфетки, напоени със сместа и навити на плътни тръбички. С мазните си пръсти Дани грижливо ги подреждаше в пликчетата и залепваше ръбовете. Бяха общо четирийсет на брой — десет пликчета, по четири тръбички във всяко от тях.

След като свърши, той се избърса с книжна салфетка, после взе бирените бутилки и ги подреди пред себе си. Вдигна купата и предпазливо напълни шишетата с останалата смес.

— Нарези още една салфетка — каза той на Елена, без да прекъсва работата. — Ще ни трябва пет фитила, дълги около петнайсет сантиметра.

— Добре.

Елена взе ножиците и погледна часовника над печката.

* * *

Роскани рязко дръпна незапалената цигара от устата си и я смачка в пепелника на таблото. Ако бе закъснял само секунда, щеше да посегне към запалката. Озърна се към Кастелети, после към огледалото и накрая към широкия булевард отпред. Движеха се на юг по Виале ди Трастевере. През цялата безсънна нощ Роскани не бе

изпитвал такава тревога, както сега; мислеше си колко му липсва Пио и колко би искал сега да са заедно.

За пръв път през живота си беше напълно объркан. Нямахше представа дали постъпват правилно. Там беше магията на Пио — той би погледнал цялата работа от съвсем друг ъгъл и биха обсъдили нещата, докато накрая открият приемливо за всички решение. Но Пио го нямаше и ако искаха да намерят решение, трябваше да го търсят сами.

С оглушително скърцане на гуми Роскани рязко зави надясно, после още веднъж. Отляво се появиха релси и той разсеяно подири с поглед локомотива. Но не го видя. После колата свърна по Виа Николо V и наближи белия фиат на Скала, паркиран в края на улицата срещу номер 22.

— Роскани и Кастелети — каза Адриана, когато синята алфа ромео спря зад фиата.

Вратата на предната кола се отвори, Скала излезе и тръгна към алфата. Размени няколко думи с хората вътре, после се върна във фиата и потегли.

— Вършат всичко строго по план — каза Итън. — Хари Адисън излиза преди два часа и не се връща. Сега изниква Роскани. Сигурно чака следващия ход на отец Даниъл, за да е сигурен, че всичко върви без произшествия...

Откъм пейджъра на Итън долетя остро писукане. Той веднага вдигна малката радиостанция и я включи.

— Да...

Послуша малко и Адриана видя как челюстта му се стяга.

— Кога?

Челюстта му се стегна още повече и Адриана чу скърцане на зъби.

— От наша страна нито дума, нищо не знаем... Да, точно така.

Той рязко изключи радиостанцията и се загледа в пустотата.

— Ли Уън си е признал отравянето на езерата. Няколко минути по-късно бил убит от нападател, застрелян на свой ред от охраната. Удобно, нали? Чий почерк ти напомня?

Адриана изтръпна.

— На Томас Кайнд...

Итън отново се завъртя към сградата.

— Не знам какво си въобразява Роскани, но пусне ли ги да търсят Маршано във Ватикана, няма да се размине без трупове, особено ако Томас Кайнд дебне някъде там.

— Джеймс — обади се изведнъж Адриана. Бе забелязала с крайчеца на окото си някакво движение.

Притиснал до ухото си клетъчен телефон, Роскани излезе от колата и се огледа. Кастелети излезе след него и тръгна по тротоара. В

отпуснатата си ръка стискаше пистолет и оглеждаше внимателно всяка сграда като агент от тайните служби.

Роскани каза нещо по телефона, кимна, озърна се и махна с ръка на Кастелети. Двамата бързо се върнаха в алфата.

В същия момент вратата на номер 22 се отвори и млада жена с джинси и тъмни очила изкара под яркото утринно слънце инвалидна количка, в която седеше брадат мъж. Жената носеше през рамо калъф за видеокамера, мъжът държеше също такъв калъф в скута си.

— Дявол да го вземе, *той е* — ахна Адриана. — Жената сигурно е Елена Вozo.

Раздаде се скърцане на гуми и алфата на Роскани внезапно потегли. Стрелна се към отсрещния тротоар, рязко зави, изравни се с двамата и намали скоростта. Нямаше съмнение, че ги придружава, докато крачеха бавно по тротоара към Ватикана, сякаш бяха туристи, излезли на ранна разходка.

— Господи, смятат да ги охраняват чак до площад Свети Петър.

С едната ръка Итън завъртя ключа, а с другата вече дърпаше скоростния лост. Бавно отлепи зеления, форд от тротоара и подкара надолу по Виа Николо V. Задъхваше се от безсилен гняв; ако не искаше да предизвика международен инцидент, можеше само да държи алфата под око.

От Ларго ди Порта Каваледжери завиха към Пиаца дел Сан Уфицио, на един хвърлей камък от южната колонада и входа на площад Свети Петър. Роскани инстинктивно се озърна към огледалото. На двайсет-трийсет метра зад тях едва пълпеше зелен форд. Отпред седяха двама. Онзи отдясно усети погледа му и бързо наведе глава. После Роскани видя как Елена насочва количката наляво, към колонадата. Отново се озърна към огледалото. Фордът продължаваше да пълзи подир него. После изведнъж зави надясно, ускори и изчезна.

Итън отмина стремглаво няколко пресечки, после бързо зави наляво, още веднъж наляво и излезе на Виа дела Кончилиационе. Стрелна се покрай един туристически автобус, свърна остро в дясното платно и закова форда на спирката за таксите точно срещу площад Свети Петър.

След миг двамата с Адриана изскочиха от колата и без да слушат гневните крясъци на някакъв таксиметров шофьор, хукнаха през оживената улица към площада. Отчаяно се врязаха в тълпата от туристи, търсейки жената с количката. Ненадейно ги стресна автомобилен клаксон. Откъм площада насреща им се задаваше микробус. Върху предницата му бе изписано Musei Vaticani — Ватикански музей. Под надписа имаше син кръг с бяла количка — международният символ на инвалидите. Двамата бързо се отдръпнаха настрани. За част от секундата Адриана зърна отец Даниъл на предната седалка до прозореца. После микробусът изскочи на улицата и отмина мястото, където бяха оставили форда.

* * *

На петдесет метра от тях Хари пресичаше площада заедно с тълпите, устремени към базиликата. Беше накривил черната барета като същински разбойник. Носеше под колана си пистолета на Скала, а за всеки случай бе взел и документите, които го представяха като отец Джонатан Роу от Джорджтаунския университет. Под свещеническите дрехи беше облечен с дочен панталон и работна риза.

Хари стигна до стълбището, изкачи се сред навалищата и спря. Отпред вече се бяха струпали неколкостотин души, чакащи да отворят портата на базиликата. Часът бе осем и петдесет и пет. Портата се отваряше в девет. Точно два часа, преди да дойде локомотивът. Хари

приведе глава, дълбоко си пое дъх и зачака. Молеше се само за едно — някой да не го разпознае.

Херкулес клечеше в бойниците на древната крепостна стена, увенчаваща кулата „Сан Джовани“. Беше от обратната страна на площадката, пет-шест метра под островърхия керемиден покрив.

Трябваша му почти три часа, за да се изкатери дотук педя по педя, под прикритието на утринните сенки. Когато най-сетне достигна върха и пролази към скривалището си, беше жаден и грохнал от умора, но се намираше на точното място, в точното време.

Долу виждаше двама от хората на Фарел да се спотайват в храстите край входа на кулата. Други двама чакаха зад живия плет отвъд алеята. Вратата точно под него изглеждаше неохранявана. Херкулес нямаше представа още колко от мъжете в черно дебнат в кулата. Един, двама, двайсет, нито един? Ясно бе само онова, което предсказа Дани — онези ще се крият отстрани като паяци, чакащи плячката слепешком да връхлети право в тяхната мрежа.

Дани! Херкулес се ухили. Харесваше му да нарича свещеника по име като мистър Хари. Така се чувстваше част от семейството, в което би желал да живее. И смяташе, че поне засега, поне днес, наистина е така. Това бе важно за него. Уродливо джудже, изоставено от родителите си почти веднага след раждането, той беше винаги сам, приемаше живота такъв, какъвто бе и отказваше да се признае за негова жертва. Ала ето че изведнъж закопня за човешка близост. Това го изненада, защото никога не бе подозирал каква болка носи копнежът. И разбра едно: независимо от външността си той бе много по-близък с другите хора, отколкото предполагаше. Хари и Дани го бяха взели със себе си заради онова, което само той можеше да извърши, и така за пръв път в неговия живот му дадоха цел и достойнство. Повериха му своя живот, живота на Елена и дори на истински кардинал. Каквото и да се случеше, той нямаше да ги подведе за нищо на света.

Херкулес примижа срещу слънцето и огледа тесния път, по който щяха да тръгнат към гарата. Точно отсреща, зад храстите, където се

криеха двамата с черни костюми, беше площадката за кацане на папския хеликоптер. В обратната посока отвъд дърветата се издигаше другата кула — Радио Ватикана. Той погледна часовника си.

9:07

Дани и Елена влязоха през главния вход на Ватиканския музей. Придружаваха ги още три двойки с инвалидни колички: американско семейство в напреднала възраст — мъжът с бейзболно каскетче на „Ел Ей Доджърс“ непрекъснато гледаше Дани и шапката му с емблемата на нюйоркските „Янки“, сякаш го бе разпознал или пък просто му беше писнало от музеи и искаше да побъбри за бейзбол; жена му, пълничка и любезно усмихната, буташе количката; баща и син на около дванайсет години с шинирани крака, вероятно бяха французи; жена на средна възраст и друга, с побеляла коса — навярно майка и дъщеря, може би англичанки, но не можеше да се каже със сигурност, защото възрастната жена се държеше ужасно грубо с по-младата.

Един по един минаха да си купят билети, после служителят заръча да изчакат асансьора, който ще ги изкачи на втория етаж.

— Спри тук. По-близо до вратата — кресна побелялата англичанка на дъщеря си. — Чудя се защо настоя да облечеш тази рокля, като знаеш, че не ми харесва.

Елена намести по-удобно калъфа за камера и се озърна към Дани. Калъфите бяха най-обикновени, пластмасови, каквито носят мнозина туристи, но вместо камери и касети вътре имаше цигари и кутии кибрит; запечатани найлонови торбички с памучните намотки, напоени със смес от ром и зехтин; и накрая четирите бирени бутилки — по две във всеки калъф — с прикачени фитили и пълни със същата смес.

Раздаде се звън, лампичката светна и вратата на асансьора се отвори. Изчакаха да излязат няколко души, после влязоха в кабината, при което белокосата жена побърза да изпревари останалите.

— Ние най-напред, ако не възразявате.

Нямаше кой да възрази, тъй че Елена и Дани останаха последни и трябваше да се сместят пред другите, с гръб към вратата. Ако бяха първи, втори или дори трети, Дани навярно би видял Итън и Адриана

как прекрачват покрай билетното гише и ги забелязват миг преди вратата да се затвори.

Хари бавно вървеше през базиликата, прикрит зад група канадски туристи. За момент спря заедно с тях пред Пиета на Микеланджело. После се отдръпна от канадците към средата на катедралата, огледа небрежно вътрешността на величавия купол и накрая отправи поглед към папския олтар с разкошния балдахин, сътворен от Бернини.

След това тръгна сам, както му бе заръчал Дани.

Зави надясно, мина покрай изповедалните кабинки и след като огледа бегло статуите на светците Микеле Арканджело и Петронила, стигна до паметника на папа Клемент XIII. Веднага зад него имаше издатина. Без да бърза, Хари я заобиколи и видя декоративна драперия, закачена сякаш върху плътна стена.

Озърна се, но никой не го следеше. Бързо мина в тесния коридор зад драперията и продължи по него до вратата в дъното. Отвори я, спусна се по няколко стъпала до още една врата и излезе на открито. В очите му блесна яркото слънце над ватиканските градини.

9:25

9:32

Елена отвори аварийния изход, подпря вратата с крак и сложи лепенка на езичето на бравата, за да не се заключи зад нея.

Щом като се увери, че всичко е наред, тя излезе под слънчевите лъчи и остави вратата да се затвори. Досле тръгна напред, озъртайки се през рамо към втория етаж на сградата, където преди малко бе оставила Дани в коридора пред мъжката тоалетна, близо до входа на Сикстинската капела. След няколко минути щеше пак да се върне при него.

Тя намести ремъка на калъфа, бързо пресече тясното дворче и се озова сред отлично поддържани алеи, тревни площи и декоративни

храсти — един от множеството входиове към парка на Ватикана. Отпред и отдясно беше двойното стълбище към Фонтана на Светото тайнство.

Бързо, но предпазливо Елена се отправи към стъпалата, хвърляйки от време на време неуверен поглед наоколо. Ако някой я спреше, щеше да каже просто, че е излязла през някаква врата от музея и не знае къде се намира.

Изкачи се по дясното стълбище, наближи фонтана и видя от дясната си страна висок бор, под който имаше множество декоративни саксии. Отново хвърли объркан поглед наоколо, сякаш наистина се беше загубила. После извади от калъфа черна найлонова чантичка и я пъкна зад саксиите край дънера. Изправи се, огледа още веднъж парка и пое обратно по същия път — през дворчето и през вратата, като на влизане откъсна лепенката от езичето. Остави вратата да се затвори и тръгна по стъпалата към втория етаж.

9:40

Дани предпазливо откряна вратата на кабинката и надникна навън. Двама мъже стояха до писоарите, трети си чоплеше, зъбите пред огледалото. Той отвори по-широко, избута количката до изхода на тоалетната и се опита да излезе. Вратата не помръдна. Някой напъваше да влезе от другата страна. Дани се озърна. Мъжете още си стояха на място. Никой не го гледаше.

— Хей! — подвикна някой иззад вратата.

Дани се отдръпна и стисна калъфа, готов да го хвърли срещу противника.

Вратата се отвори и в тоалетната влезе още един мъж с инвалидна количка — американецът с бейзболното каскетче от микробуса. Той спря на прага и двамата се спогледаха.

— Ама ти наистина ли си падаш по янките? — лукаво се ухили старецът. — Май си смахнат.

Дани надникна през рамото му. По коридора течеше непрекъснат човешки поток. Къде беше Елена? Действаха строго по график. Отвън Хари сигурно вече пресичаше парка, за да потърси чантичката.

— Просто обичам бейзбола. Колекционирам шапки. — Дани се отдръпна назад. — Минете насам, че да изляза.

Онзи не помръдна.

— Кой отбори харесваш? Хайде де, дай да си побъбрим. Казвай сега. Коя лига, Американската или Националната?

Изведнъж Елена се появи в коридора зад стария запаляно. Дани сви рамене.

— След като сме във Ватикана, би трябвало да кажа, че харесвам най-много падретата... Извинявайте, трябва да тръгвам.

Старецът се усмихна широко.

— Дадено, мой човек, няма да те задържам.

Той избута количката си навътре към тоалетната и Дани излезе. Елена го подкара по коридора. Внезапно Дани сграбчи колелата с две

ръце.

— Спри.

В другия край на коридора Итън и Адриана Хол бързо крачеха през тълпата и се оглеждаха. Търсеха някого.

Дани се озърна през рамо към Елена.

— Обръщай и карай назад.

Ако наблизко имаше и телефонна кабина, Хари би се почувствал като супермен. Но телефонна кабина нямаше. Само ниска стена с гъст храсталак зад нея, точно срещу пътя, по който бе дошъл от катедралата. Прикрит в шубраците, той смъкна свещеническите дрехи и остана по дочен панталон и работна риза.

След като скри дрехите, Хари загреба шепа суха пръст и я разхвърля по гърдите и краката си. После излезе от храсталака, изчака един малък черен фиат да мине по тясното пътче и тръгна напред. Отчаяно се надяваше да прилича на градинар — поне колкото да не му обърнат внимание.

Решително закрачи покрай късата затревена ивица и излезе на алеята пред Фонтана на Светото тайнство. Хвърли поглед наоколо, за да се ориентира, после тръгна по дясното стълбище. Горестра и пак се озърна. Не видя никого. Точно както бе казал Дани, отпред имаше бор с декоративни саксии под него. Докато крачеше натам, хладнокръвието изведнъж го напусна. Усети собственото си дишане, ускорения пулс, натиска на пистолета под колана.

Вече беше до саксиите под дървото. Тревожно се озърна и коленичи. Ръката му докосна найлонов плат и той въздъхна от облекчение. Това означаваше не само че Дани и Елена са били тук, но и че благополучно са доставили багажа, който бе решил да не носи със себе си, за да не предизвика подозрения в катедралата.

След още един поглед наоколо той стана и отстъпи в сянката на дървото. Разкопча ризата, препаса отдолу чантичката и пъкна пистолета под нея. После отново се закопча, но остави ризата отвън, за да прикрива издутината. Обърна се и слезе по стълбището. Цялата работа бе отнела не повече от трийсет секунди.

9:57, Кулата „Сан Джовани“, същият час

Раздаде се жестокото прецраковане на ключалка, после вратата на апартамента се отвори и влезе Томас Кайнд. От коридора зад него надничаше Антон Пилгер. Той остана на място, докато Кайнд пресичаше стаята.

— Buon giorno, ваше преосвещенство. Разрешете.

Маршано безмълвно се отдръпна назад. Кайнд внимателно огледа стаята, после мина в банята. След малко излезе и пристъпи към стъклената врата. Отвори я и излезе на малкото балконче. Подпря се на парапета, огледа градините долу, после вдигна глава към отвесната тухлена стена под покрива.

Най-сетне Кайнд влезе отново, затвори стъклената врата и за момент се вгледа в Маршано.

— Благодаря, ваше преосвещенство — каза той.

После бързо прекоси стаята, излезе и затвори вратата зад себе си. Маршано потръпна от звука на ключалката. Вече не можеше да понася злоещото ѝ стържене.

Извърна глава и се зачуди защо убиецът идва за трети път през последните двайсет и четири часа, като при всяко посещение върши точно едно и също.

— Когато стигнеш вратата в края, завий надясно — каза Дани, докато Елена го тласкаше през Папската стая, последното помещение от покоите на Борджиите.

Елена никога не го бе виждала толкова напрегнат и тревожен. Онова рязко обръщане в коридора пред тоалетната преди малко, настоятелният му глас сега. Вече не ставаше дума за напрежение от предстоящата задача. Това беше страх.

Отвъд вратата тя зави надясно и подкара количката по дълъг коридор. Близо до средата отляво имаше асансьор.

— Спри тук — каза Дани.

Спряха до вратата на асансьора и Елена натисна бутона.

— Какво има, отче? Станало е нещо... какво?

За секунда Дани се загледа как наоколо хората минават от зала в зала, после рязко вдигна очи.

— Итън и Адриана Хол са дошли да ни търсят в музея. Всеки момент могат да ни открият.

Изведнъж вратата на асансьора се отвори. Елена подхвана количката, но ненадейно иззад тях долетя познат глас:

— Ние най-напред, ако не възразявате.

За втори път се сблъскваха с белокосата жена и дъщеря ѝ. Дани неволно се зачуди дали над онзи микробус не е тегнело някакво проклятие.

— Не и този път, мадам. Съжалявам.

Дани изгледа жената свирепо, а Елена побърза да го вкара в асансьора.

— Какво нахалство... — задъха се жената. — За нищо на света не бих пътувала в един асансьор с вас, сър.

— Благодаря.

Дани се приведе напред, натисна един бутон и вратата се затвори под носа на жената. Докато кабината слизаше, той бръкна в джоба си и

извади ключовете, които отец Бардони му бе дал в Лугано. Избра един, пъхна го в ключалката под таблото и завъртя.

Елена видя как асансьорът подмина партера и продължи надолу. Когато спряха, вратата се отвори към зле осветен сервизен тунел. Дани извади ключа и натисна бутона за блокиране на кабината.

— Добре. Сега наляво и после надясно по другия коридор.

След петнайсет секунди пресичаха просторна машинна зала с вентилационното оборудване на музея.

10:10

Мраморен под, платнени покривала върху малките дървени скамейки, полукръгъл мраморен олтар с бронзово разпятие, таван от цветно стъкло. Личният параклис на светия отец.

Колко пъти бе идвал тук Палестрина? Да се моли насаме с папата или с още неколцина избрани гости. Крале, президенти, държавници.

Но за пръв път светият отец го канеше ненадейно да се помолят. Когато влезе, завари папата седнал на бронзовия си трон пред олтара със сведена за молитва глава.

Чувайки стъпки, светият отец се озърна. Посегна, хвана ръцете на Палестрина и го огледа с напрегнати, тревожни очи.

— Какво има? — попита Палестрина.

— Денят не е добър, ваше преосвещенство — прошепна папата едва чуто. — Мъчи ме лошо предчувствие. Страх и ужас тегнат в сърцето ми. Призори тази тревога кацна на рамото ми и оттогава не ме напуска. Не знам какво е, но вие сте част от него, ваше преосвещенство... част от този незнаен мрак... — Папата се поколеба и погледна Палестрина в очите. — Кажете ми какво е...

— Не знам, ваше светейшество. За мен денят е ясен, топъл и слънчев.

— Тогава се помолете с мен, дано да греша, дано да е само мимолетна заблуда... Молете се за душите ни...

Папата стана от трона и двамата коленичиха пред олтара. Палестрина наведе глава и послушно подхвана след папа Лъв XIV словата на общата им молитва. Ала знаеше, че каквото и да изпитва светият отец, страховете му са безпочвени.

Вярно, в предутринните часове сам той се бе пробудил с неописуем ужас от кошмара за духовете и тяхната болест, тъкмо когато Томас Кайнд позвъни да му каже какво е станало с Ли Уън. Но изведнъж като по чудо всичко бе тръгнало гладко.

Преди по-малко от час Пиер Веген го уведоми по телефона, че въпреки разкритието за умишлено отравяне на езерата — според официалното китайско съобщение „извършено от душевноболен инспектор по водоснабдяването“ — Пекин е решил да осъществи плана за масова реконструкция. С този жест правителството целеше да успокои и обедини изплашената нация, като в същото време покаже на целия свят, че държи страната под контрол. Следователно въпреки всичко „Китайският протокол“ на Палестрина беше реалност и нямаше връщане назад. Освен това Томас Кайнд бе изпълнил обещанието си — след смъртта на Ли Уън и Чън Ин вече нямаше никакъв шанс да се открие нишката между Рим и Китай. И пак сигурната десница на Томас Кайнд скоро щеше да изпише последната глава, премахваща последната опасност от разкритие. Тук, във Ватикана, както нощната пеперуда лети към пламъка. Отец Даниъл и брат му не се наричаха Смърт и не бяха изпращани от духовете; бяха просто досадна подробност, която трябваше да се премахне.

Значи светият отец грешеше. Върху рамото му бе кацнала не сянката на смъртта на Палестрина, а само душевните недъзи на един боязлив старец.

10:15

Хапейки тревожно юмрука си, Роскани гледаше как локомотивът бавно се задава по релсите. Беше стар, раздрънкан и някогашната му яркозелена боя едва личеше под дебел слой мазни сажди.

— Подранил е — обади се Скала от задната седалка.

— Подранил, закъснял, все тая — отсече Кастелети. — Нали е тук.

Седяха в синята алфа на Роскани, паркирана край пътя между гарата Сан Пиетро и отклонението към ватиканската порта. Когато зеленият локомотив наближи, чуха метално скърцане на спирачки и боботещата машина забави ход. След малко пропълъзя покрай тях. После спря. Спирачът скочи долу и изтича напред до разклонението. Видяха го как отключи ръчната стрелка, после дръпна стоманения лост, който изместваше релсите. След малко размаха ръка към локомотива. Дизелът забръмча, пусна облак син дим и машината бавно тръгна към разклонението. Когато навлезе достатъчно, човекът долу отново даде знак за спиране. Върна стрелката в предишното положение и се качи на локомотива.

Скала се приведе над предната седалка.

— Ако влязат сега, целият график ще се скапе.

Кастелети поклати глава.

— Няма да влязат. Това е Ватикана. Ще седят и ще чакат портата да се отвори точно в единайсет. Нито един италиански железничар не би рискувал да подрани или закъснее. Току-виж, папата взел, че се ядосал.

Роскани се озърна към Кастелети, после отново загледа локомотива. Все повече се тревожеше от постъпките си. Може би прекалено силно желаше да раздаде правосъдие и си беше внушил, че братята Адисън могат да му го поднесат на тепсия. Но колкото повече мислеше за това, толкова по-ясно разбираше, че всички са полудели. А най-много самият той, че го допусна. Братя Адисън можеха и да си

мислят, че са готови за онова, което ги чака, но всъщност не бяха. Та те тръгваха срещу тайните служби на Фарел, а отгоре на всичко нейде там дебнеше Томас Кайнд.

Уви, твърде късно бе поумнял. Вече се започваше.

10:17

Дани бе напуснал количката и седеше на пода, подвил неловко шинираните си крака. Пред него беше разстлан дебел слой омачкани вестници. Той сложи отгоре последната платнена намотка, напоена със смес от ром и зехтин. Осемте тампона бяха разположени на около двацет сантиметра един от друг, точно под главния въздухопровод на музейната вентилационна система.

— Урра! — промърмори си Дани. Урра!

Урра — готови за убиване. Страшният крясък на древните келти, който бе станал боен вик на морските пехотинци. Той излиташе от дъното на душата, носейки едновременно възторг и ужас. Дотук всичко бе само подготовка. Сега се започваше. Мислено Дани вече превключваше скоростите, самонавиваше се и в главата му оставаше единствено боецът.

— Урра — тихичко повтори той, после се озърна през рамо.

До мивката зад него Елена чакаше с очукана кофа в ръка. Вътре имаше десетина мокри парцала.

— Готова?

Тя кимна.

— Добре тогава.

Дани погледна часовника, драсна клечка кибрит и докосна с нея тампоните един по един. Те мигновено пламнаха, пуснаха облак кафяв мазен дим и подпалиха вестниците. Дани се извъртя настрани, грабна още смачкани вестници и ги хвърли отгоре. След секунди лумна истинска клада.

— Сега! — каза той.

Елена дотича веднага. Присвивайки очи от горещината и пламъците, двамата измъкнаха мокрите парцали от кофата и ги проснаха върху огъня.

Пламъците изгаснаха почти незабавно. Вместо тях се надигна гъст облак кафеникаво — бял пушек, устремен към вентилационната

система. Дани кимна доволно, отдръпна се и Елена му помогна да се настани на количката. Той вдигна глава към нея.

— Продължаваме.

10:25

Хари спря в плътната сянка на боровете североизточно от Музея на каретите и изчака да отmine един градинарски електрокар. После излезе, като дърпаше с ругатни заялия цип на чантичката под ризата си. Най-сетне ципът поддаде и той извади найлоновата торбичка. Измъкна един от мазните тампони, после пак затвори торбичката и я прибра в чантичката.

Видя как в далечината двама пазачи с бели ризи вървят покрай катедралата „Свети Петър“ към Ufficio Generale di Vigilanza — полицейското управление на Ватикана. Едва сега осъзна, че то е само на стотина метра от гарата.

— Господи — промърмори той.

Бързо коленичи, струпа купчина сухи борови иглички, сложи тампона отдолу и го запали. Мигновено лумнаха пламъци. Той преброи до пет и затрупа огъня с още няколко шепи иглички. Пламъците веднага се превърнаха в дим. Когато отново взеха да се подават огнени езичета, Хари грабна наръч мокри листа изпод наскоро поливания жив плет.

В този момент чу първия вой на сирени откъм ватиканските музеи. Той пусна мокрите листа върху огъня, изчака да се надигне пушек, после хвърли поглед наоколо и бързо закрачи нагоре към централната алея на Горския кът.

Елена гледаше право напред и чакаше асансьора да спре. Мъчеше се да не чува сирените, да не мисли за паниката и за щетите — „нищо сериозно“, уверяваше я отец Даниъл, — които пушекът може да нанесе на безценните съкровища на изкуството. После осъзна, че асансьорът е спрял и вратата се отваря. В кабината нахлу мирис на дим, пронизителен звън и вой на пожарни сирени.

— Да вървим! — подкани я Дани.

Тя избута количката в коридора. Изведнъж се озоваха сред тълпа изплашени туристи, подкарвани към изхода от пазачи с бели ризи.

— Вратата в дъното — каза Дани.

— Добре — отвърна Елена.

Докато тласкаше количката през глъчката и гъстеещия пушек, тя усети как адреналинът плъзва по вените ѝ. Кой знае защо, изведнъж си спомни как Хари я погледна безмълвно, докато двамата с Херкулес напуснаха апартамента в предутринния здрач. В този поглед нямаше страх или тревога, а обич. Дълбока, бездънна, просто нямаше думи да я опише, освен че съществува, че е към нея и никога няма да я напусне, каквото и да се случи.

— Оттам — каза внезапно Дани.

Напрегнатият му глас я върна към настоящето. Следвайки указанията му, тя изтласка количката през навалищата към някакъв вътрешен двор. Наоколо сирените заглушаваха крясъците на хората, изскачащи от безброй врати. Видя как Дани отваря калъфа и вади три тампона, после три кибритени кутии със защипани под капачите цигари вместо фитили.

— Натам.

Дани посочи три големи контейнера за смет по на двацет метра един от друг.

Вече всички отворени врати и прозорци бълваха дим. Отвсякъде изскачаха крещящи, изплашени хора.

Дани пхна кибритените кутии в тампоните.

— По-бавно — каза той, когато наближиха първия контейнер.

Елена забави крачка. Дани поднесе запалена клечка кибрит към първата цигара, изчака да види дали е пламнала, озърна се и пусна тампона в контейнера.

— Давай.

Минаха до следващия контейнер и повториха операцията. После до третия.

Зад тях първата цигара догоря до кибритените главички. Те избухнаха с тихо фучене и подпалиха сместа от ром и зехтин. След броени секунди гореше целият контейнер.

— Пак вътре — изкрещя Дани през воя на сирени и алармени звънци.

Елена завъртя количката към най-близката врата, откъдето продължаваха да се леят тълпи заедно с облаци гъст дим.

Видяха как горе по ръба на покрива тичат пет-шест *vigili del fuoco* — ватикански пожарникари — с каски, брадви и импрегнирани якета. Търсеха пламъци, значи още не бяха открили откъде идва пушекът. Един от тях спря, посочи с ръка надолу и извика нещо. Другите също спряха и се загледаха. Елена разбра, че и останалите контейнери са пламнали.

Вече бяха пред самата врата.

— Scusu! Scusi!^[1] — изкрещя Елена и се вряза в тълпата.

По някакво чудо неколцина се отдръпнаха, колкото да им сторят път. След миг бяха вътре. Елена изтласка количката към един вътрешен коридор, забърза с човешкия поток по него и видя как отец Даниъл вади клетъчния телефон от джоба на ризата си.

— Хари... къде си?

— На хълма. Номер две гори.

Хари подтичваше през гъстата борова горичка към североизточния край на градината. Мъчеше се да не мисли, че всичко върви успешно, и то само с усилията на трима души. Планиране, изненада и лична решителност, неуморно им бе повтарял Дани — това е тайната на всяка успешна партизанска акция. Засега изглеждаше, че е прав.

На петдесет метра пред себе си зърна кулите на Радио Ватикана. Отдясно, малко по-надолу по хълма, иззад живия плет започваше да се надига дим. Зад него буйно димеше първият огън.

— Няма вятър, Дани — каза той. — Всичкият пушек ще се разстила наоколо.

— Сега трябва да приближаваш клапаните — долетя от телефона гласът на Дани.

— Точно така.

Хари заобиколи един жив плет и се озова пред голяма извита тръба, която излизаше от земята. Приличаше на контролен клапан за цялото водоснабдяване. Но според Дани не беше така — просто междинен кран, остарял и излязъл от употреба. Ако между инженерите по поддръжката нямаше ветерани, вероятно никой не подозираше за

съществуването му. И все пак, ако го затвореха, щеше да остави без вода всички сгради надолу, включително катедралата „Свети Петър“, музеите, Ватиканския дворец и административните сгради.

— Открих ги. Два крана един срещу друг.

* * *

Елена извъртя количката обратно и я издърпа надолу по стъпалата. Пушекът ставаше все по-гъст.

— Много ли са ръждясали? — попита Дани и се разкашля.

— Не знам — изпраця гласът на Хари от телефона.

Елена спря на площадката и отвори своя калъф. Закашля се, избърса сълзящите си очи, после извади две влажни кърпи и ги разгъна. Притисна едната върху носа и устата на Дани и я върза зад тила. След като стори същото и за себе си, подкара количката към скулптурната галерия Киарамонти. Бюстът на Цицерон, Херакъл със сина си, статуята на Тиберий, колосалната глава на Август — всичко тънеше в гъст облак дим, а изплашените туристи тичаха едновременно в двете посоки из дългата, тясна галерия. Всички търсеха изход.

Дани се приведе над телефона.

— Хари...

— Първият е готов... Вторият...

— Затвори го веднага!

— Мъча се, Дани...

Хари стисна зъби. Вторият кран беше ръждясал и трябваше да напъне с все сила. Изведнъж кранът поддаде, Хари залитна настрани и раздра върху тръбата кокалчетата на юмука си. Телефонът отхвъркна на три метра от него.

— Мамка му!

С кърпите върху лицата приличаха на бандити от Дивия запад. Елена извъртя количката настрани, дръпна я заднишком и едва не се блъсна в пет-шест японски туристи, които тичаха, хванати за ръка, и крещяха задавено като всички останали. През един от тесните

прозорци зърна как на двора нахлуват въоръжени мъже с барети и сини ризи.

— Отче — тревожно възкликна тя.

Дани погледна натам.

— Швейцарската гвардия — каза той и отново се приведе над телефона, докато Елена тласкаше количката напред. — Хари...

* * *

— Хари...

— Какво?...

Смучейки окървавения си юмрук, Хари се наведе да вдигне телефона.

— Какво става, Хари?

— Спрях скапаната вода, разбра ли?

Когато стигнаха края на галерията, Дани вдигна ръка. Елена спря. Отпред имаше затворена врата към по-долното помещение — Galleria Lapidaria, Галерия на надписите. Вътре не се виждаше жива душа.

За пръв път бяха сами. Суматохата, паниката, тълпите се отдалечаваха в обратна посока.

— Пристъпвам към трети огън — раздаде се от телефона гласът на Хари. — Вие измъкнахте ли се?

— Още две спирки.

— Бързайте, по дяволите.

— Отвън пристигна Швейцарската гвардия.

— Зарежете последните спирки.

— Зарежем ли ги, сам ще се справяш с Фарел и Швейцарската гвардия.

— Тогава не говори, а действай.

— Хари... — Дани се озърна. През стъклото видя как гвардейците надяват противогази. До тях стояха пожарникари с кислородни апарати и брадви. — Итън е някъде тук. И Адриана Хол е с него.

— Как, по дяволите...

— Не знам.

— Боже господи, Дани, майната му на Итън. Измъквай се час по-скоро!

[1] Извинете (ит.). — Б.пр. ↑

— Това е диверсия. Искат да отклонят вниманието ни.

Застанал на пътя край кулата, Томас Кайнд говореше по малката радиостанция и гледаше как над ватиканските му зей се издига дим. В далечината виеха сирените на пожарни, прииждащи от цял Рим.

— Какво ще правите? — долетя гласът на Фарел.

— Не смятам да променям плановете си. И вие не би трябвало да го правите.

Томас Кайнд рязко прекъсна връзката и се обърна към кулата.

Клекнал в скривалището си, Херкулес омотаваше последните възли на въжето и гледаше отвисоко как Томас Кайнд се връща към кулата, разговаряйки по радиото в движение. Мъжете в черно продължаваха да се крият зад храстите.

Херкулес изчака Томас Кайнд да отмине кулата. После върза патериците с парче въже, праметна ги на гръб, изкатери се на стената, постоя малко така и завъртя над главата си края на въжето, натежал от масивни възли. Издаден напред, почти увиснал във въздуха, той запрати въжето нагоре към покрива.

Краят закачи нисък парапет от ковано желязо, изплъзна се и падна надолу. Херкулес отново хвърли поглед наоколо. В далечината над ватиканските сгради се виеха облаци дим. Сиви струи пълзяха и над хълмчето отвъд дърветата.

Той се надигна, отново размаха въжето и го хвърли. Краят пак не се задържа. Херкулес изруга и опита отново.

При петия опит въжето най-сетне се заплете горе и той изпробва дали ще издържи тежестта му. Издържа. Широко усмихнат, Херкулес намести патериците на гръба си и започна да се катери покрай стената на кулата. След няколко секунди изчезна отвъд ръба на червено-белия керемиден покрив.

— По дяволите! — изпъхтя задавено Итън.

Изправен до горния прозорец на Галерията с гоблените, той притискаше кърпичка към устата си и оглеждаше със сълзящи очи двора, търсейки инвалидни колички сред масовото бягство. Вече бе зърнал двама инвалиди, но не и онзи, който му трябваше. В тая адска суматоха просто нямаше начин да разбере къде са се запилели отец Даниъл и монахинята.

Пушек, кашлица, сълзи, безумие — нищо не пречеше на Адриана да говори като картечница по клетъчния си телефон. Отвън имаше два екипа на телевизията — единият в „Свети Петър“, другият край входа на ватиканските музеи. Още два бяха на път, а се очакваше всеки момент да пристигне и хеликоптер „Скайкам“ от адриатическото крайбрежие, където бе снимал учение на италианския военен флот.

Изведнъж Итън я дръпна, грабна телефона от ръката ѝ и го затули с длан.

— Заръчай да търсят брадат мъж в инвалидна количка, придружен от млада жена — каза той, като я гледаше право в очите. — Кажи, че е заподозрян за пожара, или измисли нещо друго. Ако засекаат такъв човек, да го следят с камерите и незабавно да ти съобщят. Добере ли се Кайнд пръв до него, всичко е свършено.

Адриана кимна и той ѝ върна телефона.

Хапейки устни от болка в краката, Дани се изкатери нагоре по количката и с цяла тежест натисна рамката на прозореца. Отначало не стана нищо. Сетне прозвуча остър пукот. Старата рамка не издържа и зад открянатия прозорец се разкри дворът Белведере. Пожарната беше точно отсреща, а ъгълът неудобен за хвърляне. И все пак...

Той отвори калъфа и извади едната бирена бутилка със стърчащ от гърлото къс фитил. Погледна Елена. Зад влажната кърпа се виждаха само очите ѝ.

— Добре ли си?

— Да.

Дани отново погледна прозореца, после вдигна бутилката и поднесе към фитила запалена клечка кибрит.

Облегна се назад и преброи до пет.

— Урра! — изръмжа той и метна бутилката през отворения прозорец.

Раздаде се звън, от строшеното шише бликна запалителна смес и по алеята и храстите под прозореца плъзна огнена стена.

— Другата страна — бързо каза той, затваряйки прозореца.

Три минути по-късно втората бутилка избухна върху чакъла край Триъгълния двор — засега най-близкото попадение до папския дворец. И също като първата разпръсна огнена пелена по земята и околните храсти.

В кабинета на Фарел цареше истински ад. Шефът на пожарникарите настояваше по телефона да разбере какво става и тъкмо крещеше, че навсякъде водата едва църкала, когато пред пожарната избухна първата бомба. Тонът му моментално се промени. Терористично нападение ли е това, или не? Няма намерение да праща хората си срещу въоръжени терористи. Това било работа на Фарел.

Фарел напълно разбираше и вече бе пратил всички черни костюми към музея, за да помагат на въоръженото поделение от Швейцарската гвардия. При кулата остави само шестима, включително Томас Кайнд и Антон Пилгер.

В този момент избухна втората бомба.

Повече не биваше да рискува. Можеше да са братя Адисън, но можеше и да не са те.

— Водата си е твой проблем, шефе. — Фарел плъзна потна длан по бръснатото си теме и дрезгавият му глас стана още по-глух. — Охраната и швейцарците ще изведат посетителите на сигурно място. Аз имам само една грижа. Сигурността на светия отец. Нищо друго няма значение.

С тия думи той остави слушалката и тръгна към вратата.

Херкулес видя как пламна четвъртият огън на Хари. После видя и самия него как изскочи от пушека, изтича към кулата и изчезна зад редица стари маслинови дървета.

Херкулес пристегна въжето с двоен възел към железния парапет около върха на кулата, после го пусна през пръсти, пролази по стръмните керемиди до ръба и надникна надолу. На пет-шест метра под себе си зърна малката тераса пред стаята на Маршано. А до земята имаше още десетина метра. Лесна работа, ако не те обстрелват.

Отвъд пътя пламна нов огън. После още един. Гъстият дим затули слънцето и всичко наоколо се обля в кървава светлина.

Изведнъж ясното утро притъмня. Огньовете на Хари, пушекът откъм музея и абсолютното безветрие за броени минути превърнаха Ватиканския хълм в някакъв призрачен, мъглив, почти невидим пейзаж — задушлива зловеща пелена, из която се рееха безплътни, безформени силуети, и бе невъзможно да видиш каквото и да било на повече от два-три метра.

Откъм земята до Херкулес долетя задавена кашлица. За секунда димът се разкъса и той видя как двамата в черно бързо отстъпват на малко по-чист въздух в скривалището на колегите си.

В същото време видя как един силует притича през пътя към гарата и изчезна сред високите храсти от другата страна. Херкулес смъкна патериците, размаха ги над главата си и пролази нагоре на колене. След миг Хари подаде глава. Херкулес посочи с патериците отвъд пътя, където се бяха събрали четиримата в черно. Хари му махна с ръка, после димът отново го скри. Петнайсет секунди по-късно там, където беше стоял, изригна яркочервен пламък.

10:38

Застанали до синята алфа, Роскани, Скала и Кастелети гледаха пушека и слушаха сирените, огласящи половината Рим. От полицейската радиостанция долитаха трескави разговори между полицейските и пожарните служби на Рим и Ватикана. Чуха как лично Фарел нарежда да пратят хеликоптер за папата, но не на площадката зад ватиканския парк, а върху покрива на папските покои.

Почти в същия момент от дизела на локомотива изскочи облаче синкав дим. После второ и зелената машина запълзя към портата във ватиканската стена. Можеше да евакуират папата или дори целия Ватикан, но заповедта си беше заповед. Нали релсите не горяха и никой не бе наредил да се връщат. И железничарите поеха напред, за да откарат час по-скоро вехтия товарен вагон.

Изведнъж Роскани се завъртя към детективите.

— Някой да има цигари?

— Я стига, Отело — сръза Скала. — Нали ги отказа, не бива пак да започваш.

— Не съм казал, че ще запаля — сърдито отсече Роскани.

Скала се поколеба. Разбираше безпокойството на Роскани.

— Тревожиш се за цялата история, и най-вече какво ще стане с американците.

Роскани се вгледа в него.

— Да — каза той, леко кимна и се отдалечи. Повървя още малко край релсите, после спря и се загледа как локомотивът пълзи към ватиканската стена.

10:40

В сянката на един жив плет близо до кулата беше паркирана черната ланча, с която трябваше да изнесат извън Ватикана труповете на братята Адисън.

Необезпокояван от пушека, Томас Кайнд седеше зад волана. Още от самото начало на пожара бе разбрал, че братята идват. Първо помисли огъня за отвличаща маневра, но когато пламнаха нови огньовете и се спусна димна завеса, той осъзна, че насреща му е излязъл противник с отлично военно обучение. Знаеше, че отец Даниъл е опитен стрелец от елитните части на американската морска пехота, но точните и ефикасни действия подсказваха нещо повече — че свещеникът е обучен в някоя още по-специална част за саботажи в тила на противника. В такъв случай трябваше да е минал подготовка при командосите от флота, способни да извършат с шепа хора работата на цял полк и разчитащи преди всичко на отделната личност.

Братята Адисън се оказваха далеч по-изобретателни и опасни, отколкото бе предполагал. Сякаш в отговор на тази мисъл Хари Адисън внезапно се стрелна през живия плет точно пред него и изчезна в пушека около кулата.

Първата мисъл на Томас Кайнд бе незабавно да изтича след Хари и да го убие. Вече посягаше към дръжката на вратата, когато се опомни. Реакцията му не само нарушаваше всички правила на стратегията, но беше и неудържима, изпълнена с дива страст. Познатото старо чувство го ужаси. Точно за него бе мислил, когато си призна, че е болен и трябва да се откъсне от убийствата.

Имаше други хора, на които им плащаха за това. Те чакаха да свършат работата. Трябваше само да ги повика и да не се замесва. Тогава всичко щеше да бъде наред.

Томас Кайнд посегна към радиостанцията.

— Тук S — изрече той вече официалното си кодово име. — Обект 2, облечен в цивилни дрехи, приближава кулата. Изчакайте да

влезе и го ликвидирайте незабавно.

Скрит сред гъстата растителност в подножието на кулата, Хари погледна нагоре през пушека. Едва различи силуета на Херкулес. Джуджето отново посочи храстите, където се бяха събрали хората на Фарел. Хари му махна с ръка, измъкна пистолета и тръгна напред. След миг се озова до масивната стъклена врата, бутна я и прекрачи навътре. Отново затвори, дръпна резето и хвърли бърз поглед наоколо. Малко фоайе, тясно стълбище, миниатюрен асансьор.

Той се озърна към вратата, натисна бутона на асансьора и зачака кабината да пристигне. Влезе вътре и щракна лостчето за блокиране. После хвана пистолета за дулото, замахна като с чук и лостчето се изкърти. Асансьорът беше извън строя.

Хари изскочи навън, погледна още веднъж към входа и хукна нагоре по стълбището.

Беше на половината път, когато чу как долу блъска вратата. След секунди щяха да разбият стъклото и да го подгонят.

Погледна нагоре. След десетина стъпала стълбището рязко завиваше надясно. Бързо се изкатери дотам, спря на ъгъла и изведнъж изскочи, готов за стрелба. Нищо. Празното стълбище продължаваше още двайсетина стъпала към следващия етаж.

Изведнъж отдолу долетя трясък на стъкло. После вратата отхвъркна навътре и той зърна как двама мъже в черно се втурват към стълбището с пистолети в ръце. Хари отскочи зад ъгъла и спря. Пъхна пистолета под колана си, отвори чантичката и измъкна бирената бутилка, пълна с ром и зехтин. Чу тропота на преследвачите по стъпалата.

Той драсна клечка кибрит, докосна фитила на шишето и отброи: едно... две. Изведнъж изскочи иззад ъгъла и хвърли бутилката в краката на първия преследвач. Шумът от строшено стъкло и бученето на пламъците заглъхнаха сред изстрелите. Град от куршуми обсипа стъпалата, стените и тавана около Хари. После стрелбата секна. Замениха я човешки писъци.

— Този път няма да имаш късмет — излая някой отгоре със силен акцент.

Хари се завъртя, изтегляйки в движение пистолета изпод колана си. По стъпалата слизаше познат силует в черен костюм. Млад, нетърпелив, смъртоносен. Антон Пилгер. Стискаше грамаден пистолет и слагаше пръст на спусъка.

Хари вече стреляше. Продължи да натиска спусъка и Антон Пилгер сякаш се впусна в танц на място, стреляйки към стъпалата до краката си. Върху лицето му бе застинало изражение на неописуема изненада.

Най-сетне коленете му се подгънаха и той рухна по гръб на стълбището. Откъм радиостанцията в джоба му долетя пращане. Но това бе всичко. В настаналата мъртвешка тишина Хари разбра, че и друг път е чувал този глас. Изведнъж проумя защо Пилгер говореше за късмет. Веднъж вече се бе опитал да го убие. В канала след инквизициите, преди срещата с Херкулес.

Хари се наведе, взе радиостанцията на Пилгер и тръгна нагоре като замаян. Едва сега осъзнаваше защо е тук, защо върши всичко това. Защото обичаше брат си и защото брат му се нуждаеше от помощ. Нямахме друга причина.

10:45

Когато ключът изщрака в ключалката, Маршано се притисна до стената. Беше чул стрелба в коридора. Звън на стъкло и писъци. Молеше се за две неща едновременно. Да е дошъл отец Даниъл. И да не е той.

После вратата се отвори с трясък и на прага застана Хари Адисън.

— Всичко е наред — тихо каза той и заключи вратата зад себе си.

— Къде е отец Даниъл?

— Чака ви.

— Навън има хора.

— Все пак ще се измъкнем.

Хари се озърна, видя банята и изтича към нея. След малко излезе с три мокри кърпи.

— Вържете това на лицето си.

Той подаде едната кърпа на Маршано, после бързо пристъпи до стъклената врата и я отвори. В стаята нахлу гъст облак дим. И в същия миг от небето се спусна невероятно видение.

Маршано едва не подскочи. На балкона стоеше дребно човече с огромна глава и намотано въже около великанския гръден кош.

— Ваше преосвещенство — усмихна се Херкулес и почтително склони глава.

Радиостанцията на Томас Кайнд хвана съобщението едновременно с клетъчния телефон на Адриана, включен към радиовръзката между екипите.

— Не знам дали на някой му пука, но портата на железопътната линия е отворена и към Ватикана се задава локомотив.

Говореше пилотът на хеликоптера, току-що навлязъл от юг над територията на Ватикана.

— Скайкам, сигурен ли си?

— Категорично.

Адриана бързо завъртя глава към Итън.

— Железопътната порта е отворена, към нея се приближава локомотив.

Итън зяпна.

— Господи... ето как ще измъкнат Маршано!

— Скайкам, дръж камерата върху локомотива. Дръж го! — чу Томас Кайнд думите на Адриана, после връзката прекъсна.

Той рязко въртна ключа и двигателят заработи. Никой от хората в кулата не се обаждаше. Повече не можеше да изчаква, трябваше да разбере какво е станало. Дръпна лоста, изкара колата заднешком от чакълестата алея и подкара по тесния път край кулата. Натискаше газта докрай и се мъчеше да различи нещо през дима и падащата пепел. Изведнъж край стъклото прелетяха храсти. Колата с трясък закачи едно дърво, отскочи и хлътна настрани в някакъв жив плет. Кайнд нямаше представа кога е излязъл от пътя. Яростно даде заден ход. Двигателят изрева, раздаде се свистене на гуми. Колата се разтресе, но не помръдна. Той отвори вратата и видя, че колелата се плъзгат в размазаните листа като по лед.

Томас Кайнд изруга на родния си испански, изскочи навън и кашляйки от дима, побягна към гарата.

10:48

Сред гъстия дим Дани и Елена се измъкнаха през една аварийна врата на партера в Апостолическата библиотека.

— Наляво — долетя изпод кърпата гласът на Дани и Елена зави по тесния път към градините.

— Хари — тревожно изрече Дани по телефона.

Тишина.

— Хари, чуваш ли ме?

От другия край долетя тихо съскане, сякаш линията беше отворена. После...

ЩРАК!

Връзката прекъсна.

— По дяволите! — изруга Дани.

— Какво има? — попита Елена. Изведнъж я обзе страх за Хари.

— Не знам...

Скупчени на терасата, Хари, Херкулес и Маршано мълчаливо се взираха надолу през пушека.

— Сигурен ли си, че са там? — обърна се Хари към Херкулес.

— Да, до самата врата.

Докато се спускаше от покрива към терасата, Херкулес бе видял двама от мъжете в черно да заемат позиции до вратата. Но сега не можеха да ги различат сред гъстия дим.

Изведнъж Хари измъкна от джоба си радиостанцията на Антон Пилгер и я подаде на Херкулес.

— Разкарай ги.

Херкулес пое радиостанцията, включи я и намигна на Хари.

— Спуснаха се с въже покрай кулата! — тревожно изрече той на италиански. — Отдалечават се към хеликоптерната площадка!

— Va bene^[1] — изпраща отговорът.

— Площадката! Площадката! — подвикна Херкулес за всеки случай, после изключи радиостанцията.

Под тях се раздаде шум и зърнаха как двамата агенти се отдалечават тичешком от кулата.

— Сега! — възкликна Хари.

— Ваше преосвещенство — каза Херкулес.

Въжето заподскача като живо в ръцете му; той прехвърли примка през раменете на Маршано, после стегна още една около кръста му. След миг Херкулес балансираше върху парапета, а Хари помагаше на Маршано да се прехвърли. После праметна въжето през стоманената тръба, стисна здраво и като отстъпи назад, започна да спуска двамата към земята.

— Мистър Хари! — долетя най-сетне отдолу гласът на Херкулес.

Въжето се отпусна, после отново се обтегна и Хари разбра, че Херкулес го изпъва. Хвана парапета, прехвърли се и започна да слиза. В същия миг прокънтят изстрел. Куршумът разкъса въжето наполовина и Хари прелетя като камък пет метра, преди въжето отново да се закачи за парапета. Само след миг то се скъса окончателно и Хари падна на земята.

Претъркаля се и стреснато надигна глава, защото нейде наблизко отекна крясък. Край храстите Херкулес бе вкопчил железните си пръсти в шията на един от хората в черно.

— Внимавай! — изкрещя Хари.

Джуджето не виждаше, че онзи държи пистолет. И дулото пълзеше нагоре към слепоочието му.

— *Пистолет!* — изкрещя Хари отново, скочи на крака и се хвърли напред.

Херкулес напъна с ръце и в същия момент избухна оглушителен изстрел. Раздаде се страховит писък и двамата рухнаха.

Хари и Маршано дотичаха едновременно. Агентът лежеше неподвижно, с ужасяващо изкривена глава. Херкулес бе паднал по гръб и кръвта заливаше половината му лице.

— Херкулес! — Хари бързо коленичи до него. — Боже господи — прошепна той, опипвайки шията му за пулс.

Внезапно Херкулес отвори едното си око и надигна ръка да избърше кръвта от другото. После примига и седна. Още веднъж

забърса кръвта с длан. Отстрани на лицето му се проточваше дълга кървава бразда, обградена от бяло барутно изгаряне.

— Не могат да ме убият — каза той. — Не е толкова лесно.

В далечината изсвири локомотив. Херкулес напипа патерицата и се изправи. Въпреки кръвта в очите му танцуваха искри.

— Локомотивът, мистър Хари! Локомотивът!

[1] Добре (ит.). — Б.пр. ↑

Адриана излезе от сградата и видя как Итън изчезва сред дима по пътя зад катедралата.

— Скайкам, какво става с локомотива? — кресна тя тичешком по телефона.

Изкачи се по хълма и хукна през тревата към кметството на Ватикана. След три-четири минути щеше да стигне до гарата.

Елена дръпна Дани под едно дърво край църквата „Сан Стефано“ и изчака хеликоптерът да се отдалечи. Той отмина, после изведнъж зави назад към гарата.

В същия момент избръмча телефонът на Дани.

— Хари...

— Маршано е с нас. Какво става с локомотива?

Елена чу гласа на Хари и сърцето ѝ заподскача. Беше жив, поне засега.

— Хари, има въздушно покритие — каза Дани. — Не знам чие. Мини от другата страна, покрай Радио Ватикана и Етиопския колеж. Дотогава вече ще съм наблизко и ще разбера какво става.

10:50

— Стойте тук! — кресна Роскани на Скала и Кастелети.

Завъртя се и хукна покрай релсите след опушения зелен локомотив, който вече минаваше през портата и потъваше в надвисналата димна завеса.

За момент Скала и Кастелети зяпнаха от изненада. Досега Роскани бе пристъпвал малко по малко край линията, но внезапната му реакция ги свари напълно неподготвени. Изведнъж двамата се втурнаха подир него. Но след десетина метра спряха. Роскани бе стигнал портата и тичешком изчезна в полумрака.

Двамата стояха и гледаха. Имаха чувството, че целият Ватикан гори или е под артилерийски обстрел.

Внезапно право над тях прелетя с рев хеликоптер от италианската армия. В същото време по радиото изпраща гласът на Фарел, който заповядваше на хеликоптера на У Ен Ен незабавно да напусне въздушното пространство на Ватикана.

— По дяволите — изруга Адриана, като чу заповедта.

Над нея двигателите на хеликоптера нададоха още по-силен вой и Скайкам започна да се отдалечава.

— Остани на юг от стената — извика тя по телефона. — Когато локомотивът излезе, не го изпускай!

Кой знае защо, локомотивът бе спрял веднага след влизането. Роскани бързо пресече релсите и изтича надясно зад гарата. Кашляйки, просълзен от дима, той разкопча сакото си и измъкна деветмилиметровата берета. После тръгна към кулата, като се мъчеше да различи нещо наоколо. Вършеше беззаконие, но вече не даваше пет пари за закона. Майната му. Беше взел това решение още в момента, когато тръгна край релсите след локомотива и видя как грамадната порта се разтваря. Само това му трябваше — отвор в стената — и той се втурна натам, без да мисли, подчинен единствено на пламналото вълнение и на чувството, че *трябва* да направи *нещо*.

И сега, докато се бореше с дима, сълзите и задушаването, той се молеше от все сърце да не се е загубил, да стигне до братята Адисън преди убийците на Фарел или Томас Кайнд.

Стиснал картечния пистолет, Томас Кайнд тичаше напред, вършеше очи и се мъчеше да не кашля от лютивия дим. И бездруго едва виждаше, а от кашлицата му ставаше още по-зле.

Той изтича през тревата, прескочи някакъв жив плет и изведнъж спря. Нямаше представа къде се намира. Сякаш караше ски сред виелица. Напред, назад, нагоре, надолу — всичко беше еднакво.

Далеч наляво виеха сирени. Горے, също отляво, долиташе тътен на витла — вероятно армейският хеликоптер кръжеше, преди да се

спусне над папския дворец. Кайнд измъкна радиостанцията и заговори на италиански.

— Тук S. Приемам.

Тишина.

— Тук S — повтори той. — Приемам.

Притискайки влажните кърпи върху лицата си, Херкулес, Хари и Маршано бързаха по тесния път към Радио Ватикана. От малката радиостанция под колана на Херкулес долетя гласът на Томас Кайнд.

— Кой е? — попита Маршано.

— Според мен някой, с когото е по-добре да си нямаме работа — отвърна Хари. Нещо му подсказваше, че трябва да е Томас Кайнд.

Закашля се и погледна часовника.

10:53

— Ваше преосвещенство — бързо каза той. — Разполагаме с пет минути, за да минем край Етиопския колеж и да стигнем до га...

— Мистър Хари! — внезапно извика Херкулес.

Хари се озърна. Само на два метра от тях сред дима стоеше мъж в черен костюм. В двете си ръце стискаше по един грамаден револвер. Той пристъпи напред. Беше висок, младолик, с чуплива коса. Невероятно приличаше на Клинт Истуд в ролята на Мръсния Хари. Последният човек на Томас Кайнд.

— Остави пистолета долу — заповяда той на английски със силен френски акцент. — Колана също.

Хари бавно се приведе и остави пистолета на земята, после разкопча чантичката и я пусна до него.

— Хари... — долетя гласът на Дани от клетъчния телефон. — Хари!

В този момент се случи нещо, което изненада всички. Полъхна ветрец и леко разсея дима. В същия миг се раздаде далечната свирка на локомотива, минаващ през портата. Човекът в черно изведнъж се усмихна. Влакът идваше, но тия тримата нямаше да го хванат.

Беше дреболия, съвсем кратък миг, но Херкулес чакаше тъкмо това. С едно светкавично движение той прехвърли цялата си тежест

върху лявата патерица и запокити дясната.

Човекът в черно извика от изненада, когато патерицата блъсна дясната му ръка и изби револвера. Но веднага се опомни, завъртя другия револвер към Хари и натисна спусъка. В този момент Херкулес се хвърли напред. Хари видя как револверът подскочи в ръката на агента, чу оглушителния изстрел. После Херкулес се стовари върху противника и двамата рухнаха на земята.

Пръстите на Хари напипаха пистолета. Сетне всичко се разпадна на отделни проблясъци. Части от секундата. Късчета. Мигове. Ярост. Бяс. Вече бе прелетял напред и падаше върху човека в черно. Лакът около шията му. Дърпаше го от Херкулес. Насочваше дулото на пистолета към главата му. Сетне изведнъж врагът се изтръгна от хватката.

След миг той сграбчи Хари с две ръце за косата, дръпна напред и с всички сила блъсна глава в челото му. Хари зърна ослепителна мълния, сетне пред очите му причерня. След секунда зрението му се възвърна, но пистолетът вече беше в ръката на агента, само на педя от лицето му.

— Мамка ти! — изрева онзи и натисна спусъка.

Отекна оглушителен изстрел. Тутакси последваха още три. Главата на агента избухна като в забавен кадър. После тялото му се изви и той рухна по гръб. Пистолетът се търкулна на тревата.

Хари се завъртя.

Роскани слизаше по хълма, продължавайки да се цели с беретата, сякаш вярваше, че мъртвецът може пак да се надигне.

— Хари, локомотивът! — долетя като през мъгла гласът на Дани.

Хари стана и пристъпи срещу идващия Роскани. Понечи да каже нещо, но изведнъж застина, втренчен към върха на хълма.

— Внимавай! — изкрещя той.

Роскани се завъртя. Надолу тичаха двамата агенти, които Херкулес бе отпратил към хеликоптерната площадка. Бяха на трийсет метра и бързо се приближаваха през дима.

Роскани се озърна към Херкулес. Лицето му бе посивяло. Притискаше длан към корема си и наоколо се разливаше кърваво петно.

— Изчезвайте! — изкрещя Роскани, после се завъртя и падна на коляно.

Първият му куршум улучи предния агент в рамото и го отхвърли назад. Другият продължи да тича.

Хари чу изстрели зад гърба си. Докато се навеждаше да вдигне Херкулес, наоколо засвистяха куршуми. Изведнъж си спомни за Маршано.

— Ваше преосвещенство... — започна той и надигна глава.

Не видя никого. Маршано беше изчезнал.

Роскани лежеше в тревата. Първият агент бе паднал по гръб на петнайсет метра от него и стенеше. Пет метра по-близо вторият лежеше по корем с широко разтворени безжизнени очи и от дупката между тях бликаше кръв.

С надеждата, че са били само двама, Роскани се претъркаля и погледна надолу, където преди малко бяха Хари и Херкулес. Видя само сиви валма. Вместо да се разсейва, пушекът ставаше все по-гъст.

Той предпазливо стана, огледа се и пристъпи към мъртвеца. Взе пистолета му, пъкна го под колана си и тръгна към другия, който продължаваше да стене.

10:55

— Дани — долетя по телефона тревожният глас на Хари. — Къде сте?

— Близо до гарата.

— Качвайте се във вагона. Херкулес е ранен, нося го.

Елена спря. Бяха стигнали края на дърветата и стояха зад един жив плет срещу ватиканското кметство. Точно отпред беше гарата, а вдясно от нея се виждаше част от товарния вагон. После отекна свирка и по релсите бавно се зададе омазнен зелен локомотив. Изведнъж машината спря и от гарата излезе човек с побеляла коса. Той записа нещо в бележника си, вероятно номера на локомотива, после се изкачи вътре.

— Не знам дали Херкулес ще издържи.

Елена се озърна към Дани. И двамата усещаха в гласа на Хари страх, болка, отчаяние.

— Дани — долетя отново гласът на Хари. — Маршано изчезна.

— Какво?

— Тръгна сам. Не знам накъде.

— Къде бяхте, когато изчезна?

— Близо до Радио Ватикана. В момента минавам край Етиопския колеж... Елена, трябва да се погрижиш за Херкулес.

Елена се наведе към телефона.

— Ще те пресрещна, Хари. Само внимавай...

— Дани... Роскани е тук. Томас Кайнд също. Сигурен съм, че знае за влака. Пази се.

— Не мърдай! — заповяда Роскани, стиснал беретата с две ръце.

Когато пристъпи по-близо, той различи ясно проснатия агент. Лежеше по гръб с подгънат крак и затворени очи. Окървавените пръсти на едната му ръка бяха отпуснати върху гърдите; другата не се виждаше. Очевидно нямаше скоро да стане.

От далечината долетя локомотивна свирка. Само секунди след първия сигнал. Роскани извърна глава и се опита да различи нещо през пушека. Хари и Херкулес сигурно вече вървяха натам. Може би и Маршано, отец Даниъл и Елена Вozo. Значи беше напълно възможно натам да отива и Томас Кайнд.

Инстинктът го накара да се обърне. Раненият агент се беше надигнал на лакът и стискаше пистолет. Двамата стреляха едновременно. Роскани усети жесток удар. Десният му крак се подгъна и той загуби равновесие. Превъртя се, падна по корем и стреля отново. Излишно — първият куршум бе пръснал черепа на човека в черно. Хапейки устни, Роскани се изправи и с вик падна отново. По крачола на бежовия му панталон се разширяваше червено петно. Беше прострелян в дясното бедро.

Цялата сграда се тресеше от рева на двигателите.

— *Va bene* — изпраця глас от радиостанцията.

Фарел кимна и двама швейцарски гвардейци с автоматични пушки и маскировъчни комбинезони отвориха вратата към покрива. Те изскочиха навън и Фарел ги последва, стиснал здраво ръката на светия отец.

Навън стояха още десетина въоръжени гвардейци. Фарел изтича покрай тях към армейския хеликоптер, увиснал до ръба на терасата.

Пред отворената му врата стояха двама офицери и двама агенти в черно.

— Къде е Палестрина? — попита папата и се озърна, очаквайки държавният секретар да го чака до хеликоптера.

— Той каза, че ще ви настигне по-късно, ваше светейшество — излъга Фарел. Нямаше представа къде е Палестрина. От половин час не бе чувал нищо за него.

— Не.

Изведнъж светият отец спря пред отворената врата на хеликоптера и погледна Фарел в очите.

— Не — повтори той. — Няма да ме настигне. Аз знам и той знае.

С тези думи Джакомо Печи, папа Лъв XIV, обърна гръб на Фарел и агентите в черно му помогнаха да влезе в хеликоптера. После заедно с двамата италиански офицери се качиха след него. Вратата се затвори, Фарел отстъпи назад и махна с ръка на пилота.

Грохотът се засили, изви се вихър и гвардейците се приведоха, докато машината литваше към небето. Пет секунди, десет. После изчезна.

Маршано бе видял високата фигура сред дима в същия миг, когато Херкулес хвърли патерицата срещу агента. Видя как грамадният силует се изкачва по хълма право към кулата на Радио Ватикана. В този миг осъзна, че няма да се качи на влака. Въпреки отец Даниъл, въпреки Хари Адисън и онова странно, изумително джудже тук го чакаха други дела. Дела, с които можеше да се справи единствено той.

Палестрина вече не носеше простия черен костюм със скромна бяла якичка; беше облечен с одеждите на кардинал. Черно расо с червени ширити и червени копчета, червен пояс на кръста, червена шапчица на главата. Върху гърдите му висеше верига с тежък златен кръст.

По пътя насам той спря за малко край Фонтана на орела. Откри го лесно въпреки пушека. Но за пръв път не усети около славния хералдически символ на рода Боргезе онзи ореол, който винаги го докосваше тъй дълбоко и лично, от който черпеше сила, смелост и твърдост. Гледката пред очите му не таеше магия, не разбуждаше както друг път потайния дух на царя завоевател. Виждаше просто древна статуя на орел. Скулптура. Украшение върху фонтан. Нищо.

Палестрина въздъхна, закри уста с длан от ужасния лютив пушек и пое към единственото убежище.

Докато се изкачваше нагоре по хълма, той усети тежестта на огромното си тяло. Усети я още по-силно, когато отвори вратата и пое по тясното мраморно стълбище към горните етажи на Радио Ватикана. И още по-силно, когато с разтуптяно сърце и изгарящи дробове се хвърли напред, за да коленичи на черния мраморен под пред олтара на Спасителя в малкия параклис край празните апаратни.

Празно. Пусто.

Също като орела.

Радио Ватикана бе негова крепост. Сам я избра. Оттук щеше да командва отбраната на своето царство. Оттук щеше да оповести на целия свят величието на Светия престол. А Светият престол щеше да бъде по-силен от всякога, щеше да държи в здрава десница издигането на нови епископи, правилата за поведение на свещениците, светите тайнства на кръщенето и брака, създаването на нови църкви, семинарии, университети. А в идния век към него щеше да заприижда малко по малко — селце подир селце, град подир град — ново паство, обединяващо една четвърт от световното население. И Рим отново щеше да се превърне в център на най-могъщата религия на земята. А каква огромна финансова сила щеше да черпи от властта над енергетиката и водоснабдяването в тази страна — власт, определяща на свой ред кой, кога, къде и какво ще строи или отглежда. В изумително кратък срок една изстинала стара идея щеше да стане нова и дълговечна само защото Палестрина бе имал мъдростта да я съзре и пресътвори. *Roma locuta est; causa finita est.* Рим каза, въпросът е приключен.

Само че нищо не беше приключено. Ватикана бе под обсада, в пламъци. Сам светият отец съзря мрака. Орелът на Боргезите вече не помагаше. И Палестрина разбра, че е бил прав за отец Даниъл и брат му. *Наистина* ги изпращаха духовете на пъкъла; пушекът, който създаваха, бе изпълнен с тъма и болест — същата болест, която уби Александър. Значи не светият отец грешеше, а Палестрина: онова нещо, кацнало върху папското рамо, не бе душевен недъг на един боязлив старец, а наистина сянката на смъртта.

Изведнъж Палестрина надигна глава. Допреди малко си бе мислил, че е сам. Не беше. Нямаше смисъл да поглежда назад. Знаеше кой стои там.

— Молете се с мен, ваше преосвещенство — тихо изрече той.

Зад него стоеше Маршано.

— За какво да се моля?

Палестрина бавно стана и се обърна. Погледна Маршано с блага усмивка.

— За спасение.

Очите на Маршано се разшириха.

— Бог се намеси. Отровителят бе заловен и убит. Трето езеро няма да има.

— Знам.

Палестрина пак се усмихна, после бавно се завъртя към олтара, коленичи отново и се прекръсти.

— След като вече и вие знаете, молете се с мен.

Палестрина усети как Маршано пристъпи зад него. Изведнъж изпъшка. Пред очите му блесна ослепителна, невиджана светлина. Почувства как ножът се впива точно под шията му. Между плешките. Усети с каква сила и ярост натискат ръцете на Маршано.

— Няма трето езеро — изкрещя Палестрина.

Той напрегна гърди и отчаяно размаха назад огромните си ръце, за да докопа Маршано. Но не можеше.

— Ако не днес, то утре. Утре ще откриеш начин да сътвориш нов ужас. После още един. И още един.

В съзнанието си Маршано виждаше само немия ужас върху едно лице, показано в близък план по телевизията броени секунди преди идването на Хари Адисън. Лицето на стария му приятел Ян Йе, докато го водеха към колата след вестта, че съпругата и синът му са починали в Уси от отравяне с питейна вода.

Маршано гледеше с невиджащ поглед разпятието над ослепително бялата коса на Палестрина и усещаше в ръцете си изящия нож за хартия; бавно, с цялата си сила го тласкаше все по-надълбоко в тялото, което се мятеше и подскачаше като някакво морско чудовище, опитващо се да избяга. Боеше се да не изпусне хлъзгавата дръжка от дланите си, обагрени с кръвта на държавния секретар.

После чу как Палестрина изкрещя, разтърси се още веднъж под ножа и застина. Маршано въздъхна до дъното на дробовете си, пусна дръжката и залитна назад. С окървавени длани. С разтуптяно сърце. Вцепенен от ужас пред собственото си деяние.

— Аве Мария, Майко Божия — безсилно зашепна той, — моли се за нас, грешните, днес и в часа на смъртта ни...

Изведнъж усети, че не е сам и се обърна.

Фарел стоеше на прага зад него.

— Прав бяхте, ваше преосвещенство — тихо каза полицаят и затвори вратата. — Утре той щеше да открие ново езеро... — Фарел плъзна поглед към Палестрина и дълго стоя така, преди пак да се обърне към Маршано. — Сторихте каквото трябваше да се стори. Аз

нямах тази смелост... Както сам казваше, той беше безпризорно хлапе, scugnizzo... нищо повече.

— Не, доктор Фарел — каза Маршано. — Той беше мъж и кардинал на Светата църква.

10:58

Задъхан и потен, Итън стоеше до задния ъгъл на гарата и се мъчеше да не кашля от пушека. Лекият ветреца отпреди малко почти не го облекчи, само поразчисти въздуха колкото да види как Хари Адисън се задава отдясно по тревистия склон, носейки в прегръдките си джуджето, с което бе излязъл от апартамента на Виа Николо V. От време на време подтичваше, после пак продължаваше ходом в сянката на крайпътните дървета.

На петдесет метра пред Итън зеленият локомотив пълзеше към стар и ръждясал товарен вагон. Не се съмняваше, че бегълците смятат да изчезнат с него. Той се озърна покрай ръждивите релси към отворената порта в стената на Ватикана. После завъртя глава и подири с поглед отец Даниъл. Ако успееше да го открие, щеше да го измъкне през портата — ако трябва, дори и на гръб.

Итън заобиколи гарата и излезе на релсите с гръб към отворената порта. От перона началник-гарата гледаше как локомотивът се приближава към вагона. Този старец щеше да създаде проблеми, както и двамата железничари. Но тия проблеми бяха цвеле в сравнение с онова, което видя отдясно. Адриана се появи изневиделица на тревистия хълм и изтича да пресече пътя на Хари Адисън и джуджето.

Итън видя как Хари рязко спря. Как изкрещя нещо на Адриана — сигурно да се маха. Но това не помогна. Тя продължи напред, достигна го и продължи заедно с него, гледайки ту джуджето, ту Хари. Говореше нещо, а Хари Адисън бързаше надолу към релсите, без да я слуша.

— По дяволите — тихо изруга Итън и отново потърси с поглед отец Даниъл.

— Адриана, изчезвай оттук! Не знаеш какво правиш, скапанячка такава! — изкрещя Хари, залитайки под тежестта на Херкулес.

— Идвам с теб, това правя, скапаняк такъв.

Вече бяха в подножието на хълма. Почти до релсите. Хари видя зеления локомотив опрян в стария товарен вагон. Обърнати с гръб към тях, спирачът и машинистът скачваха вагона.

— Брат ти е вътре, нали? Железничарите не знаят, но той е вътре.

Хари не чуваше. Продължаваше да върви и се молеше железничарите да не погледнат назад. Херкулес изпъшка и Хари сведе очи към него. Джуджето се опита да се усмихне.

— Когато локомотивът спре, циганите ще чакат... Не ме давай на полицаите, мистър Хари... Циганите ще ме погребат...

— Никой няма да те погребва.

Изведнъж железничарите се изправиха и тръгнаха към локомотива.

— Готвят се да потеглят!

Хари притисна Херкулес до гърдите си и хукна към релсите. Адриана не изоставаше.

Стигнаха след десет секунди. Пресякоха коловоза отзад и изтичаха покрай вагона.

Очите на Хари сълзяха, дробовете му изгаряха от пушека и умората. По дяволите, къде бяха Дани и Елена? Какво бе станало с Роскани?

Стигна до вратата и спря. Беше открехната.

— Дани. Елена...

Никакъв отговор.

Изведнъж локомотивът изсвири. Чуха как дизелът набира обороти. Над машината бликна облаче черен дим.

— Дани... — отново подвижна Хари.

Мълчание.

Локомотивът изсвири отново. Хари погледна часовника.

Точно 11:00

Нямаха време, трябваше незабавно да се качат във вагона.

Хари се озърна към Адриана.

— Качвай се. Ще ти го подам.

— Добре...

Тя опря длани в пода на товарния вагон и се отхвърли нагоре. После се завъртя и Хари положи Херкулес в ръцете ѝ.

Докато Адриана се мъчеше да го повдигне, джуджето се закашля и лицето му се изкриви. Сетне тя го пое здраво и Хари скочи след нея в полумрачния вагон. Изведнъж Адриана застина на място.

Томас Кайнд беше право пред тях. До него стоеше Елена с разширени от ужас очи. Дулото на картечния пистолет сочеше към главата ѝ.

11:04

Подпрял лакти върху капака на синята алфа, Скала се взираше през бинокъла към далечната порта. Виждаше само плавния завой на релсите отвъд стената и част от гарата. Нищо друго. По-нататък всичко тънеше в плътен дим въпреки подухващия ветреца.

Отпред Кастелети стоеше на половината път към портата и също гледаше гарата. През воя на сирени бяха чули изстрели и макар да знаеха, че са длъжни да изчакат тук, за да последват локомотива, и двамата едва се удържаха да не хукнат подир Роскани. Но отлично разбираха, че не могат. Оставаше им само да чакат и да наблюдават.

— Вие имате пистолет, мистър Адисън. Дайте ми го, ако обичате. Хари се поколеба; Кайнд притисна картечния пистолет под ухото на Елена.

— Знаете кой съм, мистър Адисън... Знаете и какво ще направя...

Говореше съвсем спокойно, с лека усмивка.

Хари бавно бръкна под колана си и издърпа пистолета.

— Оставете го на пода.

Хари се подчини и отстъпи назад.

— Къде е брат ви?

Хари погледна Елена.

— И аз бих искал да знам...

— Тя също не знае — каза Томас Кайнд все тъй спокойно.

Преди малко Елена тичаше сама към вагона, когато Кайнд изскочи насреща, сграбчи я и запита къде е отец Даниъл. Тя отвърна предизвикателно, че не знае. Свещеникът е тръгнал в една посока, тя в друга. Милосърдна сестра е. Братът на отец Даниъл води ранен човек към вагона. И тя отива там, за да му помогне.

Точно в този миг, когато стискаше Елена за ръката и виждаше как в очите ѝ ужасът се бори с яростната решителност, Томас Кайнд изведнъж пак изпита дивия напор на неудържимата страст. Усещаше вкуса му, долавяше чувствената възбуда. И тогава разбра, че с бягството от порока е свършено.

— Ще открием брат ви, мистър Адисън. — Гласът на Томас Кайнд бе тих и студен като лед.

Хари почти не го чу. Цялото му внимание бе насочено към Елена; гледаше я, мъчеше се някак да я успокои и същевременно търсеше начин да я изтръгне от ръцете на Кайнд.

Ненадейно в отворената врата на вагона изникна човешка фигура. Итън.

— *Vigili del fuoco*^[1] — властно изрече той на италиански. — Какво правите тук?

Играеше ролята майсторски. Изобщо не гледаше Томас Кайнд, а се обръщаше към всички едновременно, като че не забелязваше пистолета в ръцете на терориста.

— Тръгваме на пътешествие — любезно се усмихна Кайнд.

Автоматичният колт на Итън сякаш изникна от въздуха. Движението бе професионално, точно и отмерено до милиметър — за изстрел между очите.

Томас Кайнд дори не мигна. Кратък откос от картечния пистолет улучи Итън под носа и го изхвърли през отворената врата сред гейзер от кръв и късчета кост.

Елена застина от ужас. Кайнд притисна устата ѝ с длан.

Адриана стоеше като вкаменена. Досега изобщо не бе реагирала. Херкулес лежеше на пода между четиримата и не смееше да си поеме дъх. Знаеше онова, което отлично разбираха всички — ако Кайнд натиснеше спусъка още веднъж, с тях бе свършено.

[1] Противопожарна охрана (ит.). — Б.пр. ↑

— Адриана...

От клетъчния телефон в джоба на Адриана изведнъж долетя далечният глас на пилота от Скайкам.

— Адриана... спрели сме на височина четиристотин и петдесет метра, малко извън стените на Ватикана. Влакът още не тръгва. Да го чакаме ли?

— Пуснете жените... — повтори Хари. — Нека вземат и Херкулес...

Изведнъж Елена пристъпи към Херкулес. Кайнд завъртя пистолета.

— Елена! — извика Хари.

Елена застина на място.

— Той ще умре, ако не му помогна.

— Адриана... — пак се обадиха от Скайкам.

— Кажете му да остави влака и да се насочи към тълпите около катедралата — тихо нареди Кайнд. — Веднага.

Адриана се вгледа в него, после взе телефона и предаде нареждането.

Кайнд пристъпи до вратата и надникна навън. Видя как хеликоптерът престана да кръжи, отдалечи се на североизток и увисна над катедралата „Свети Петър“. Томас Кайнд се озърна.

— Сега ще слезем от вагона и ще влезем в гарата.

Елена умолително се озърна към него и посочи Херкулес.

— Не бива да го местим...

— Оставете го тогава.

— Той ще умре.

Хари забеляза как пръстът на Кайнд потрепва върху спусъка.

— Елена, изпълнявай каквото ти казва.

Бързо крачеха покрай релсите — първо Кайнд и Елена плътно до него, после Хари и Адриана. Изведнъж откъм другата страна на локомотива долетя шум. Два чифта крака бързаха да се отдалечат.

Томас Кайнд направи крачка напред. Спирачът и машинистът бягаха към отворената порта в стената. Кайнд стрелна към Хари поглед с ледено предупреждение да не мърда, после спокойно завъртя картечния пистолет настрани, погледна и изстреля два кратки откоса. Дватама бегълци рухнаха изведнъж като чували брашно.

— Майко Божия! — прошепна Елена и се прекръсти.

— Напред — заповяда Кайнд и ги поведе пред локомотива. — Оттук — посочи той вратата на гарата.

Докато крачеше напред, Хари видя широката порта във ватиканската стена, отдалечаващите се релси и главната линия, край която бе спряла кола и до нея стояха двама мъже.

Скала. Кастелети.

Роскани все още беше някъде във Ватикана. *Къде?*

Болката в крака беше непоносима. Роскани крачеше, спираше да си почине и отново тръгваше, притискайки раната с длан. Предполагаше, че върви към гарата, но не можеше да е сигурен — пушекът и замайването от кръвоизлива съвсем го бяха объркали. Все пак той стискаше пистолета с лявата си ръка и упорито се тътреше напред.

— Стой! Горе ръцете! — изкрещя някой на италиански откъм дима.

Роскани застина на място. После видя как от полумрака пред него излизат пет-шест мъже с пушки. Бяха с барети и сини ризи. Швейцарската гвардия.

— Аз съм полицай! — извика Роскани. Нямахше представа дали са пряко подчинени на Фарел, но пое риска да предположи, че имат друго началство. — Аз съм полицай!

— Горе ръцете! Горе ръцете!

Роскани погледа още секунда, после бавно вдигна ръце. След миг някой грубо дръпна пистолета. Чу как един от гвардейците говори по радиостанция.

— Ambulanza^[1] — изрече човекът с напрегнат глас. — Ambulanza.

Томас Кайнд затвори вратата на гарата и изведнъж се озоваха в огромна зала, някогашната мраморна порта на папата към целия свят. От високите прозорци в свода се лееше водопад слънчева светлина като лъчи на театрални прожектори, хвърлящи светли кръгове в центъра. Но въпреки това залата бе прохладна и мрачна. Поне тук можеха да си отдъхнат от пушека.

— А сега... — Кайнд пусна Елена, отстъпи назад и погледна Хари. — Брат ви трябваше да дойде заради влака. Влакът все още е тук, значи той ще дойде.

Хари бавно плъзна поглед по терориста, сякаш търсеше най-уязвимото място. Изведнъж зърна как някой с бяла риза се мярна зад Кайнд и изчезна през една отворена врата. Лошото бе, че не успя да прикрие вниманието си.

— Е? — рязко изрече Кайнд — Може би вашият отец Даниъл вече е тук... — Изведнъж той повиши глас. — Хей, ти, излизай от канцеларията!

Никой не отговори.

Адриана бавно се размърда и пристъпи към Кайнд. Хари я погледна с недоумение. Тя се озърна и поклати глава.

— Излизай! — пак заповяда Кайнд. — Иначе аз ще дойда.

Времето сякаш застина, после иззад вратата се подаде побеляла глава. От канцеларията излизаше началник-гарата. Бяла риза, черни панталони. Стар, вероятно приближаваше седемдесетте. Кайнд му направи знак да се приближи. Човекът бавно тръгна напред. Стреснат, изплашен, объркан.

— Кой друг е вътре?

— Никой...

— Кой отвори портата?

Човекът вдигна ръка и посочи гърдите си с пръст.

Хари видя как очите на Кайнд хлътват по-дълбоко в орбитите си и разбра, че ще стреля.

— Недейте!

Кайнд го погледна.

— Къде е брат ви?

— Не го убивайте, моля ви...

— Къде е брат ви?

— Не знам... — прошепна Хари.

По устните на Кайнд трепна лека усмивка, пръстът му натисна спусъка и се раздаде глух трясък.

Елена видя с ужас как бялата риза на началник-гарата избухна в червено. За момент старецът остана прав, после залитна назад, извъртя се и рухна на една страна върху прага на канцеларията.

Хари дръпна Елена към себе си и извърна главата ѝ настрани от ужаса.

Адриана пристъпи още една крачка към Томас Кайнд.

— Щом искате брат ми, ще ви отведа при него — каза изведнъж Хари.

Изобщо не се съмняваше, че Томас Кайнд е луд за връзване и ако Дани се появи, всички ще загинат незабавно.

Томас Кайнд зареди нов пълнител.

— Къде е той?

— Вън... близо до портата. Щяхме да спрем, за да го вземем...

— Лъжете.

— Не.

— Лъжете. Двете крила на портала се прибират в стената. Наоколо няма нищо. Всичко се вижда като на длан.

Изведнъж Кайнд усети приближаването на Адриана и се завъртя към нея.

— Внимавай... — предупреди я Хари.

— Какво правите? — попита Кайнд.

— Нищо... — Тя пристъпи още мъничко, само половин крачка. Гледаше Кайнд право в очите.

— Адриана, недей — обади се Хари.

Адриана спря. Беше само на метър и половина от Кайнд.

— Вие сте онзи, който уби римския кардинал.

— Да.

— През последните минути убихте още четири души...

— Да.

— А когато откриете отец Даниъл, ще сторите същото с него... и после с нас...

Томас Кайнд се усмихна и Хари усети, че разговорът му доставя огромно удоволствие.

— Може би...

— Защо? — рязко попита Адриана. — Какво общо има това с Ватикана и отравянето на езерата в Китай?

Хари я гледаше и се чудеше какво прави. Защо предизвикваше въоръжения Кайнд, след като нямаше какво да спечели?

Изведнъж проумя. В същия миг го разбра и Кайнд.

— Записвате всичко, нали? Миниатюрна камера на ревера, видеото се върти...

Кайнд се усмихна, развеселен от разкритието. Адриана също му се усмихна.

— Защо не отговорите на въпроса ми? После ще го обсъдим...

Сетне всичко стана за част от секундата. Томас Кайнд вдигна картечния пистолет. Приглушеният трясък отекна отново. По лицето на Адриана се изписа неопишуема изненада. Тя залитна назад и падна по гръб.

Елена се дръпна от Хари, погледна назад и застина от ужас. Томас Кайнд не я забеляза. Беше потънал изцяло в собствените си действия. Хари видя как жилите по шията и челото му се издуха, докато пристъпваше над трупа на Адриана. Продължаваше да стреля — вече не на серии, а с единични куршуми. Коленичи, усмихна се и пак я простреля, после още веднъж, сякаш извършваше любовен акт.

Всичко бе станало твърде бързо. Твърде жестоко и извратено. Хари нямаше време да реагира. Оставаха само тримата — той, Елена и Томас Кайнд. Насред огромната зала. Наоколо нямаше нищо. Нито прикритие, нито път за бягство.

Хари тръгна напред. Право към Кайнд. Кайнд го видя, завъртя се и вдигна картечния пистолет.

— *Хари!*

Гласът на Дани прокънтя изведнъж из пустата гара. Хари застина.

Кайнд също. Само очите му шареха из полумрака.

Внезапно Хари пристъпи пред дулото, точно между Кайнд, Елена и вратата зад нея.

— Елена, изчезвай. Веднага!

Хари гледаше Кайнд в очите. Говореше властно и напрегнато.

Елена се завъртя колебливо.

— *Изчезвай!!!*

Изведнъж тя побягна. Втурна се към вратата. След миг прекоси залата и изчезна.

— Томас Кайнд! — отекна отново гласът на Дани. — Пусни брат ми!

Кайнд усещаше в дланта си дръжката на картечния пистолет. Очите му продължаваха да шарят. През полумрака към слънчевите петна сред залата, отново към полумрака.

— Тя си отиде, Кайнд. Така или иначе, твоята работа свърши. И да застреляш брат ми, не печелиш нищо. Аз ти трябва.

— Покажи се.

— Първо го пусни.

— Ще броя до три, отче. После почвам да го разкъсвам парче по парче. Едно...

През прозореца на канцеларията Хари зърна Елена да се катери по стълбичката на локомотива. Зачуди се какво я прихваща.

— Две...

Изведнъж отвън долетя пресекивият писък на локомотивната свирка. Кайнд не му обърна внимание. Насочи картечния пистолет към коляното на Хари.

— Дани! — изкрещя Хари. — Коя е думата?... Коя е думата, Дани? — Той завъртя очи към Томас Кайнд. — Брат ми дори не подозира колко добре го познавам. — Коя е, Дани?... Думата!

Викът му отекна хилядократно сред каменните стени на пустата зала.

— *Урра!*

Внезапно количката на Дани изникна иззад една преграда сред плътната сянка в дъното. Хари го видя как върти колелата с две ръце. Изчезна в кръг ослепителна светлина, падаща от високите прозорци.

— *Урра!* — изкрещя на свой ред Хари. — *Урра!*

— *Урра!*

— *Урра!*

Кайнд не виждаше нищо, освен ослепителна светлина! Хари тръгна към него.

— *Урра! Урра!* — повтаряше той, без да откъсва поглед от терориста. — *Урра! Урра!*

Изведнъж Кайнд завъртя пистолета към Хари. В същия миг инвалидната количка на Дани се понесе напред.

— Уууурррааааа!

Келтският крясък на Дани прокънтя като гръмотевица между коравите мраморни стени и количката отново изникна сред полумрака.

— *Сега!* — изкрещя Хари.

Преди Кайнд да завърти докрай пистолета към Дани, той вече хвърляше последните бирени бутилки. Една. Втора. И те избухнаха в краката на Кайнд сред облак от пламъци.

За кратък миг Томас Кайнд усети как картечният пистолет подскача в ръката му, после престана да вижда. Навсякъде имаше само огън. Завъртя се и побягна. Но за да тича, трябваше да си поеме дъх. И без да осъзнае, той вдъхна горящия облак, засмука пламъците дълбоко, подпалвайки дробовете си. Прониза го неописуема болка. Сетне вече нямаше въздух нито да вдиша, нито да издиша, нито дори да изпищи. Знаеше само, че гори и че тича. После времето сякаш застина. Беше навън. Видя небето над себе си. Видя грамадната отворена порта в стената на Ватикана. Странно, въпреки необятната болка, изпълваща всяка частица от него, той изведнъж усети безметежен покой. Нямаше значение какво е сторил с живота си и в какво се е превърнал; за Томас Хосе Алварес-Риос Кайнд най-сетне идваше краят на болестта, която бе завладяла душата му. Нищо, че трябваше да плати невъобразима цена. След няколко мига щеше да бъде свободен.

Под воя на локомотивната свирка Скала и Кастелети тичаха покрай релсите. Стрелба, сигнали, влакът още не тръгваше. По дяволите всичко, щяха да влязат.

Изведнъж двамата спряха. От широката порта изскочи пламтящ човек и хукна по релсите срещу тях.

Полицайте стояха като вкаменени. Не смееха дори да дишат. Човекът отмина. Още два метра, още пет. После краката му се заплетоха, той залитна още малко напред и рухна на релсите. Бе навлязъл на не повече от трийсет метра в Италия.

[1] Линейка (ит.). — Б.пр. ↑

Хари чу как масивната желязна порта се захлопва с глух трясък. Отпред една линейка си проби път през синьото море от въоръжени швейцарски гвардейци и подкара към перона на гарата. После върна малко назад и спря до локомотива. Двама санитарии и лекар изскочиха отвътре и изтичаха към Елена, която бе коленичила до Херкулес. Светкавично сложиха венозна система и прехвърлиха джуджето на носилка; след секунди линейката вече се отдалечаваше през редиците на ватиканската армия.

Хари гледаше подир нея и му се стори, че отнася и частица от неговата душа. Най-сетне той извърна глава и видя, че Дани го гледа от инвалидната количка. По очите му разбра, че виждат едно и също; позната до болка сцена — как линейката отнася любимото същество, а двамата стоят безпомощно един до друг. Вече двайсет и пет години от онази страшна неделя, когато пожарникарите изнесоха от заледеното езеро трупа на сестра им, повиха я в одеяло и линейката я отнесе сред зимния здрач. Почти нямаше разлика — само бе минал четвърт век, бяха в Рим и Херкулес още дишаше.

Изведнъж Хари осъзна, че е забравил за Елена. Завъртя се и я видя самичка, облегната до локомотива. Гледаше ги, без да забелязва въоръжените войници наоколо. Сякаш усещаше, че между двамата братя става нещо изключително важно и искаше да бъде част от него, ала не смееше, боеше се да не я отхвърлят. В този миг тя стана за него най-скъпото същество на света.

Инстинктивно, без изобщо да мисли, той пристъпи към нея. И пред Дани, пред безликата маса от сини войници наоколо я целуна с цялата си нежност и обич.

През целия този следобед и до късно вечерта Хари, Елена и Дани седяха в една малка чакалня на болницата „Свети Йоан“. Хари стискаше ръката на Елена, а умът му се рееше. Опитваше се да не мисли. Колко хора бе убил, колко други бяха загинали. Итън. Томас Кайнд. Най-мъчително бе с Адриана. През онази нощ бе усетил нейния страх от смъртта. Ала всичко, което вършеше, всеки репортаж сякаш водеше към смъртта по един или друг начин — от войната в Хърватска до бежанците от кървавите граждански войни в Африка и убийството на римския кардинал. Какво бе казала Адриана? Че ако има деца, не би могла да го върши. Или нещо подобно. Кой знае... Може би тъкмо това бе искала, без да знае как да го постигне — дом, деца и работа. И тъй като не можеше да притежава и трите, бе избрала онова, което да ѝ даде най-много живот. Преди да я убие.

Привечер при тях дойде кардинал Маршано с обикновен, светски костюм. Час по-късно един санитар докара с количка пребледнелия Роскани. Беше настанен в същата болница.

В десет без пет вратата на чакалнята се отвори и влезе хирургът, все още с операционен халат.

— Ще се оправи — каза той на италиански. — Херкулес ще живее.

Нямаше нужда от превод. Хари разбра веднага.

— Grazie — каза той, ставайки на крака. — Grazie.

— Prego.

Хирургът обеща да ги държи в течение, после кимна, излезе и вратата се затвори зад него.

Настана мълчание — необятно, дълбоко, затрогващо всеки един от тях. Мисълта, че джуджето от каналите ще оздравее, беше единствената светла, радостна нота в тяхното дълго, трудно и мъчително пътешествие. Тепърва им предстоеше да осъзнаят, че е

свършило. И все пак то *наистина* бе свършило, други хора вече бързаха да въздворят ред след хаоса.

Фарел светкавично пое контрола в свои ръце, за да защити както Светия престол, така и себе си. Само след няколко часа шефът на ватиканската полиция свика пресконференция, предавана на живо по италианската държавна телевизия. На нея Фарел съобщи, че тази сутрин печално известният южноамерикански терорист Томас Хосе Алварес-Риос Кайнд предприел жестоко и дръзко нападение със запалителни бомби срещу Ватикана, вероятно с цел да стигне до папата. При атаката терористът прострелял кореспондентката на Уърлд Нюз Нетуърк Адриана Хол и шефа на римското бюро на ЦРУ Джеймс Итън, който бил наблизко и се опитал да я спаси. Междувременно многообичаният държавен секретар на Ватикана кардинал Умберто Палестрина починал от сърдечен удар, докато организираше евакуацията на светия отец. Фарел приключи пресконференцията с категорично заявление, че според последните данни Томас Кайнд е единственият заподозрян за убийствата на римския кардинал и италианския полицаи Джани Пио, както и за взривяването на автобуса за Асизи. Добави, че Кайнд загинал от избухнала в ръцете му запалителна бомба. За присъствието на Роскани във Ватикана изобщо не стана дума.

Роскани огледа чакалнята. Беше напуснал болничната си стая, за да съобщи лично на братята Адисън и Елена Возо какво е казал Фарел и да ги увери, че няма да повдигне обвинение срещу тях. Присъствието на Маршано го изненада и за момент му се прииска да поговори насаме с духовника за убийствата на римския кардинал и Палестрина, за участието на Томас Кайнд и ужасите в Китай. Но кардиналът веднага попари надеждите му с най-лесното извинение — съжалявал, обаче при дадените обстоятелства всички въпроси относно Светия престол трябвало да се подават до официалните ватикански служби. Това означаваше, че Маршано никога и никому не ще разкрие какво знае в действителност. Роскани нямаше друг избор, освен да се примири.

Сам се чудеше защо не си тръгна веднага. Колкото и да бе изтощен, остана да чака вести за състоянието на Херкулес. Не само се

чувстваше длъжен, но и желаше да го стори. Може би защото усещаше, че всички са свързани заедно с невидима нишка. Или просто искаше да остане, защото по някакъв странен начин се бе трогнал от съдбата на Херкулес и го обичаше както всички в тази чакалня. Изтощени, объркани... по дяволите, на кой ли му беше сега до самоанализ? Е, поне успя да зареже цигарите. И това беше нещо...

Роскани обиколи с количката да им стисне ръцете и помоли непременно да го потърсят, ако може да помогне с нещо. После им пожела лека нощ. Но не бе свършил; нарочно остави Хари последен и го помоли да дойде до вратата.

— Защо? — настръхна Хари.

— Моля ви — настоя Роскани. — Личен въпрос...

Хари се озърна към Дани и Елена, после въздъхна и тръгна с него. Спряха на прага.

— Помните ли онзи видеозапис? — каза Роскани. — След като убиха Пио.

— Какво по-точно?

— Накрая... имаше нещо изрязано. Някаква последна дума или изречение. Помъчих се да разбера какво е. Дори помолих една специалистка да разчете по устните. Но и тя не успя... Помните ли какво казахте?

Хари кимна.

— Да...

— Какво беше?

— Измъчваха ме и не разбрах веднага какво става. Търсех помощ и изрекох едно име.

Роскани все още не разбираше нищо.

— Чие име?

Хари се поколеба.

— Вашето.

— Моето?

— Освен вас нямаше кой да ми помогне.

Роскани бавно се усмихна.

Хари също.

ЕПИЛОГ

Бат, Мейн

Бяха сключили договор да си тръгнат веднъж завинаги и повече да не се връщат. Но два дни след тържественото погребение на кардинал Палестрина Хари и Дани се върнаха. Хари се грижеше за ръчния багаж, Дани куцукаше с патерици. Отлетяха със самолет до Ню Йорк, после до Портланд, Мейн, а оттам продължиха с кола в ясният летен ден.

Елена бе заминала при родителите си, за да им каже, че смята да напусне манастира, да подаде в Сиена молба за освобождаване от обета и след това да отиде при Хари в Лос Анджелис.

Хари караше наетия шевролет през познатите градчета Фрийпорт и Брънсуик. Най-сетне навлязоха в Бат. Старият квартал изглеждаше непроменен — все същите бели дъсчени и тухлени къщички блестяха под юлското слънце, огромните брястове и дъбове в яркозелена лятна премяна бяха все тъй величави и древни. Отминаха корабостроителницата, където бе работил и загинал баща им, после бавно завиха на юг към пристанището, отбиха от шосето по Хай Стрийт и след малко излязоха на улицата към гробището.

Семейният парцел се намираще на един тревист хълм с изглед към далечния залив. Беше както го помнеха — добре поддържан, тих и спокоен, само от близките дървета долитаха птичи песни. Баща им го бе купил веднага след раждането на Мадлин. Тогава вече знаеше, че няма да имат други деца. Парцелът бе за петима. Сега трима от тях лежах в него. Мадлин, баща им и майка им, която бе подчертала в своето завещание, че желае да бъде погребана при Мадлин и бащата на децата си. Последните две места бяха за Хари и Дани — ако ги искаха.

Преди време не биха могли и да си помислят подобно нещо. Но животът се променяше и те се променяха заедно с него. Кой знае какво ги чакаше още? Тук бе красиво, спокойно, а в известен смисъл идеята носеше утеха и връщаше всичко на място.

Оставиха въпроса така — назрял, увиснал, обсъден и не дообсъден, както става между братя.

Ден по-късно Дани отлетя от Бостън за Рим, а Хари за Лос Анджелис. Животът бе станал малко по-тъжен, по-богат, по-мъдър и безкрайно променен. Заедно бяха навлезли в един кошмар и намериха сили да оцелеят. А по пътя събраха смахната, нелепа, изумителна банда — монахиня, саката джудже и трима изключителни италиански полицаи. Превърнаха се в екип и за пръв път от детството си насам бяха рамо до рамо.

Герои?... Може би... Спасиха живота на Маршано, предотвратиха гибелта на хиляди и хиляди невинни хора в Китай... Но медалът имаше и обратна страна — ужаса, който не бяха успели да предотвратят. Ала вече всичко бе минало и заминало, нямаше как да го променят. Сега трябваше да подхванат всичко оттам, където бяха прекъснали. Всеки със своето — Дани с кардинал Маршано и църквата, Хари с живота сред лудницата на Холивуд, ала вече обединена изцяло около едно ново и фантастично ядро, наречено Елена.

Всеки от тях вече знаеше, че има отново брат.

В три и половина следобед на седемнайсети юли, петък, Джакомо Печи, папа Лъв XIV, охраняван най-строго в лятната си обител Кастел Гандолфо сред хълмовете близо до Рим, бе уведомен за ужасните събития във Ватикана, завършили със смъртта на Умберто Палестрина.

В шест и половина същата вечер, почти осем часа, след като бе отлетял с хеликоптер, светият отец се завърна с кола във Ватикана. В седем събра най-близките си съветници на молитвена литургия за мъртвите.

По пладне в неделя над римските камбани се раздаде траурен звън за кардинал Палестрина. А в сряда бе организирана тържествена заупокойна служба в базиликата „Свети Петър“. Сред хилядите присъстващи бе и новоизбраният държавен секретар на Светия престол кардинал Никола Маршано.

В шест същата вечер кардинал Маршано се срещна насаме с кардинал Жозеф Матади и монсиньор Фабио Капици. Веднага след

това той отиде да се помоли със светия отец в личния му параклис, а по-късно двамата вечеряха насаме в папските покои. Не се знае какво са си казали.

Десет дни по-късно, на двацет и седми юли, понеделник, Херкулес вече се бе възстановил достатъчно, за да бъде изписан от болницата „Свети Йоан“ и откаран за допълнително лечение в частна клиника.

Още три дни по-късно обвиненията срещу него отпаднаха тихомълком. След месец той напусна клиниката и получи работа и малък апартамент в тосканското градче Монтепулчано, където живее и днес като надзирател на маслиновата градина, собственост на семейство Вozo.

През септември главният прокурор на Групо Кардинале Марчело Талиа обяви за доказано, че покойният терорист Томас Хосе Алварес-Риос Кайнд е убиецът на римския кардинал Розарио Парма и че е действал сам, без помощта на групировки или чужди държави. След това изявление италианското правителство официално разпусна Групо Кардинале и следствието приключи.

Ватикана запази пълно мълчание.

На първи октомври, точно две седмици след официалното изявление на прокурора Талиа, шефът на ватиканската охрана Яков Фарел излезе в отпуск за пръв път от пет години насам. Докато се опитваше да премине австрийската граница с личната си кола, той бе арестуван и обвинен в съучастие за убийството на старши инспектор Джани Пио. Съдебният процес все още предстои.

Ватикана отказва всякакви коментари.

ИМАШЕ И ОЩЕ НЕЩО...

Лос Анджелис, 5 август

Беше го завъртяла вихрушка от безброй задачи — включително спешен договор за продължение на „Лунното куче“ — и безброй нескончаеми разговори по телефона с Елена, която се готвеше телом и духом да пристигне в Лос Анджелис. Ала Хари усещаше как все по-често го мъчи споменът за един разговор с Дани по пътя за Бостън.

Всичко бе започнало от това, че си блъскаше главата над куп неизяснени въпроси. А след като помежду им отново имаше братска връзка, след като бяха преживели заедно толкова много премеждия и споделяха толкова много тайни, стори му се съвсем естествено да помоли Дани за изяснение на няколко дреболии.

Хари: „В петък сутрин римско време ти позвъни и остави на телефонния ми секретар съобщение, че се боиш и не знаеш какво да сториш.“

Дани: „Точно така.“

Хари: „Предполагам, че е било, защото си изпитвал ужас от изповедта на Маршано и от мисълта за последствията.“

Дани: „Да.“

Хари: „Ами ако си бях у дома? Щеше ли да ми кажеш за изповедта?“

Дани: „Тогава не бях на себе си. Не знам какво щях да ти кажа. Може би, че съм чул една изповед. Но не и за какво е ставало дума.“

Хари: „Аз обаче не си бях у дома, затова ми остави съобщение и след няколко часа потегли с автобус за Асизи. Защо точно Асизи? След неотдавнашното земетресение там едва ли е имало и една здрава църква.“

(Хари помнеше, че точно оттук Дани почна да се върти неспокойно.)

Дани: „Няма значение. Преживявах ужасен момент, автобусът тръгваше и единствено в Асизи можех да намеря утеха. Винаги съм я намирал... Какво намекваш?“

Хари: „Че може да не е било само утеха. Може да си отивал със съвсем друга цел.“

Дани: „Например?“

Хари: „Например да се срещнеш с някого.“

Дани: „С кого?“

Хари: „С Итън.“

Дани: „С Итън ли?... Че защо ще пътувам чак до Асизи, за да се срещна с Итън?“

Хари: „И аз това питам...“

Дани (с широка усмивка): „Грешиш, Хари. Чисто и просто грешиш.“

Хари: „Той много се мъчеше да стигне до теб, Дани. Направо си пъкна главата в торбата, като ми осигури фалшиви документи. Ако го бяха засекли, лошо му се пишеше.“

Дани: „Такъв му е занаятът...“

Хари: „Загина, докато се мъчеше да те открие. Може би да те защити.“

Дани: „Такъв му е занаятът...“

Хари: „Ами ако кажа, че истинската причина за всичките ти посещения в Асизи не е била търсене на утеха, а начин за свързка... с Итън...“

Дани (със смаяна широка усмивка): „Да не намекваш, че аз съм бил агентът на ЦРУ във Ватикана?“

Хари: „Беше ли?“

Дани: „Наистина ли искаш да знаеш?“

Хари: „Да.“

Дани: „Не съм бил... Други въпроси?“

Хари: „Нямам.“

Но имаше и най-сетне Хари не издържа. Трябваше да узнае. Той затвори вратата на кабинета, взе телефона и се обади на един приятел от редакцията на „Тайм“ в Ню Йорк. Десет минути по-късно разговаряше със специалиста по въпросите на ЦРУ във Вашингтонското бюро на списанието.

Запита какви са шансовете Централното разузнавателно управление да има таен агент във Ватикана. Отсреща долетя смях. Невероятно е, заяви журналистът. Но все пак възможно? Да, възможно.

— Особено — продължи човекът от „Тайм“ — ако отговорникът за Италия е разтревожен от влиянието на Ватикана върху тази страна, най-вече след ватиканските банкови скандали в началото на осемдесетте години.

— Не само банкови, а, да речем... и свързани с въпроса къде влагат своите — Хари внимателно подбра думата — ... инвестиции?

— Все едно... Решават кое е важно, после внедряват секретен сътрудник колкото се може по-близо до източника.

Хари усети как по гръбнака му плъзват ледени тръпки. *Близо до източника* — като личен секретар на кардинала, управляващ инвестициите на Светия престол.

— А може ли — продължи той — този отговорник за Италия да е римският резидент на ЦРУ?

— Да.

— И кой ще знае за действията му?

— Има една ограничена категория строго охранявани сътрудници, наречена **лира** — съкратено от „лично лично разузнаване“. Внедряват ги много дълбоко. Още по-дълбоко внедрени, което е най-вероятно при деликатните отношения САЩ — Ватикана, са сътрудниците с кодово название **ноп** — съкратено от „неофициално прикритие“. Пазят ги в тъй строга тайна, че дори директорът на ЦРУ често не знае за тях. Агентът **ноп** се вербува лично от местния резидент за внедряване на строго определено място. Обикновено това се извършва с далечен прицел — трябват години, докато агентът се издигне и спечели пълно доверие.

— А може ли такъв агент да бъде... духовно лице?

— Защо не?

Хари не помнеше как остави слушалката, как напусна кабинета и тръгна сред смога и августовската жегата по Родео Драйв. Не помнеше дори как и кога е пресякъл булевард Уилшър. Просто изведнъж се озова в универсалния магазин „Ниман-Маркус“ и една много красива млада жена му показваше вратовръзки.

— Не, не ми допада — поклати глава Хари. — Нека сам да огледам...

— Разбира се.

Жената го озари с кокетна усмивка. Преди време не би пропуснал подобен случай. Но сега нямаше настроение за флиртове. Може би никога повече нямаше да има. Днес беше сряда. В събота го чакаше полет до Италия, за да се срещне с родителите на Елена. Само за нея мислеше, само нея сънуваше, само нея усещаше с всеки дъх. Или поне така бе досега, до телефонния разговор с кореспондента на „Тайм“. Но по пътя насам в паметта му бе изплувал съвсем ясно споменът как на ватиканската гара застана пред Томас Кайнд и дръзко заяви срещу дулото на картечния пистолет: „Брат ми дори не подозира колко добре го познавам.“

Ноп, *„неофициално прикритие“, агенти, пазени в тъй строга тайна, че дори директорът на ЦРУ често не знае за тях.*

Дани.

Боже господи, може би изобщо не познаваше брат си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.